

கண்ணுமிகு சினிமயைல்

கோப்பிக்கால வரலாறு

1823-1893

இரா. சட்டகேரூரன்

கோப்பிக்கால வரலாறு 1823-1893

கண்டிச் சீனமயிலே

இரா.சடகோபன்

2014

கண்டிச் சீமையிலே

நூலாசிரியர் : இரா சட்கோபன்

முதற்பதிப்பு : மார்ச் 2014

உரிமை : © R. Shadagopan

ISBN : 978-955-811-06-9

நூல் வழவகமம்பு : ENCL - ICT Dept.

முகப்பு அட்டை
வழவகமம்பு : எஸ்.ஜே.மிரசாத்

விலை : ரூபா 1800

Printed and Published by

Express Newspapers (Cey-Pvt) Ltd.
No. 185, Grandpass Road,
Colombo-14, Srilanka.
T.P:7322700, Fax:2439987
Web:www.encl.lk
e-mail:Info@expressnewspapers.lk

சமர்ப்பணம்

வேற்று

இனத்தவராக இருந்தும்

மலை முகடுகளின் அடிவாரங்களில்

கடுங்குளிரிலும் காற்றிலும் சடும் வெயிலிலும்

கலித் தொழிலாளி எனும்

என நாமம் தாங்கி

இந்நாடுயர உழைத்து

மண்ணாகி தூசாகிப்போன

மக்களின் மடித்துயரத்தின் வலியை

தன் இதயத்தாலும் வயிற்றாலும்

தாங்கி, உணர்ந்து, சுமந்து

Bitter Berry Bondage

The nineteenth Century

Coffee workers of Srilanka

என்ற நாலைப் பிரசவித்த

DONOVAN MOLDRICH

என்ற

நன் மானுடனுக்கு

இந்நால் சமர்ப்பணம்.

நன்றிகள்

- ★ எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ்பேப்பரஸ் நிறுவனம்
- ★ அதன் முகாமைத்துவ பணிப்பாளர் குமார் நடேசன்
- ★ பிரதான நிர்வாகப் பொறுப்பதிகாரி எம். செந்திலநாதன்
- ★ பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன்
- ★ எஸ்.ரி. தயாளன், முகாமையாளர், ஐ.சி.டி.
- ★ அச்சுத்துறை பொறுப்பதிகாரி எல்.ஏ.டி. ஜோசப்
- ★ அன்டன் சுகந்தன், வத்தளைக் கிளை முகாமையாளர்
- ★ சூரியகாந்தி பிரதம ஆசிரியர் சிவலிங்கம் சிவகுமார்
- ★ மெட்ரோ நியூஸ் ஊடகவியலாளர் ரேணுகா தாஸ்
- ★ சுகவாழ்வு உதவி ஆசிரியர், சுபாஷனி ராஜலிங்கம்
- ★ பிரதம பக்க வடிவமைப்பாளர், வி. அசோகன், வத்தளைக் கிளை
- ★ ஏ. தியாகலிங்கம், வீரகேசரி வத்தளைக் கிளை
- ★ பஸ்ரியாம்பிள்ளை ஜோன்சன் உதவி ஆசிரியர் கலைக்கேசரி
- ★ எஸ்.சட்கோபன், ஐ.சி.டி. பிரிவு, கே. குலேந்திரன் ஐ.சி.டி. பிரிவு,
- ★ ஓவியர் எஸ்.டி.சாமி
- ★ எனது இல்லத்தரசி எஸ். கிரேஸ்
- ★ பிள்ளைக்கெல்வங்கள் எஸ். ஷர்மினி, எஸ். தன்ரக்ஷன்

நிழற் படங்கள்

- ★ தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலார் அரும்பொருட்காட்சியகமும் ஆவணக் காப்பகமும், இரட்டைடப் பாதை, புஸ்ஸல்லாவை.
- தொலைபேசி: 081 3849421, 081 2217223.
- ★ விக்டர் ஜவான் நிழற்படத் தொகுப்பு
- ★ ராவய பத்திரிகை நிழற்பட தொகுப்பு
- ★ சி. சிவகுமார், ஆசிரியர், சூரியகாந்தி
- ★ வி. செல்வராஜா, உப பிடாதிபதி, பூந்பாத கல்வியியல் கல்லூரி
- ★ அசோகா பத்மசிரி, புகைப்படக் கலைஞர்
- ★ இணையம்

புதியதொரு நாட்டை உருவாக்கும் முயற்சியில்...

திரு.இரா.சட்கோபன் அவர்களால் எழுதப்பட்ட “கண்டிச் சீமையிலே” என்ற நாலுக்கு எனது பாராட்டுச் செய்தியை வழங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

இந்நாலானது பெரும்பாலும் இந்திய வம்சாவழித் தமிழ் மக்களின் சமூக, பொருளாதார, கலாசார வாழ்க்கை வரலாறுகளை ஒட்டியதாக அமைந்தி ருக்கும் எனக் கருதுகிறேன்.

இரா.சட்கோபனின் எழுத்து வன்மையினாலும், சொற்பிரயோகத்தினாலும் எனிய நடைமுறையில் எழுதப்பட்ட இந்நால் அனைத்துத் தமிழ் மக்களும் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய விதத்தில் அமைந்திருக்கும் என்பதில் சந்தேக மில்லை.

வளம்மிக்க, செழிப்பான புதியதொரு நாட்டை உருவாக்கும் முயற்சியில் அன்றைய மூதாதையர்கள் எதிர்நோக்கிய சவால்கள், துன்பங்கள், அர்ப்பணிப்புகள் போன்றவற்றை இன்றைய இளம் சமுதாயத்தினர் அறிந்து கொள்வதற்கு இந்நால் ஒரு வழிகாட்டியாக அமையும் என நம்புகிறேன்.

இலங்கை வாழ் இந்திய வம்சாவழி தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை வரலாற் றையும், கலாசாரத்தையும் பெருமைகளையும் வெளிக்கொணர பெருமுயற்சியெடுத்த இந்நாலின் ஆசிரியரான திரு.இரா.சட்கோபனுக்கு எனது மன மார்ந்த வாழ்த்துக்கள், நல்லாசிகள்.

துமார் நடேசன்

நிர்வாக இயக்குனர்
எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ்பேப்பர்ஸ்
[சிலோன்] விமிட்டெட்

அணிந்துரை

ஓரு சமூகம் முன்னோக்கிச் செல்லும் போது சற்று பின் னோக்கியும் பார்க்க வேண்டும்.

தான் இதுவரை காலமும் நடந்து வந்த பாதை; கடந்து வந்த பாதை; அதில் எதிர்நோக்கிய இன்னல்கள்; அவைங்கள் பற்றிய புரிந்துணர்வு என்பன முன் னோக்கிய நடைக்கு உதவும் என்பதால் தான் சமூக வரலாறுகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. வரலாறு என்பதற்குச் சுருக்கமான வரைவிலக்கணம் கடந்த காலம் பற்றிய அறிவுத் தொகுதி என்பதாகும். இந்தியாவின் பாதகமான சமூக பொருளாதார நிலைமைகளால் அங்கிருந்து தள்ளப்பட்ட (Push Factor) அதே வேளையில் இலங்கையில் திறக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரம் வழங்கிய வாய்ப்புக் ளாலும் ஈர்க்கப்பட்ட (Pull Factor) தமிழகத்துப் பின் தங்கிய தொழிலாளர்கள் வாழ் வாதாரம் தேடி 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இலங்கை யின் மலையகப் பிரதேசங்களுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். ஆரம்ப கால கோபபித் தோட்ட வாழ்க்கையில் அவர்கள் பட்டபாடுகள், எதிர்நோக்கிய அவைங்கள், இன்னல்கள், அவமானங்கள், பிரச்சினைகள் என்பன பற்றி ஆதாரங்களின் துணையோடு எளிமையான தமிழ் நடையில், தனது மக்கள் பற்றிய அனுதாப உணர்வுடன் கவிஞரும் சட்டத்தரணியுமான இரா.சட்கோபன் ஓர் அருமையான, பாராட்டத்தகுந்த நூலை எழுதி வழங்கியுள்ளார்.

இலங்கை வாழ் இந்திய வம்சாவளியினர் பற்றி ஏற்கனவே வெளிவந்த சில நூல்கள் (எனது 'இலங்கை இந்தியர் வரலாறு' (1989) உட்பட) இவ்விடயம் பற்றி இந்த அளவுக்கு ஆழமாக நோக்கவில்லை. ஆயினும் பேராசிரியர்களான பஸ்தியாம்பிள்ளை, கிங் ஸ்லி டி சில்வா ஆகியோரும் திரு. பாலசிங்கமும் தமது ஆங்கில மொழியிலான ஆய்வே குகளில் இவ்விடயத்துக்கு ஒர் அத்தியாயத்தை ஒதுக்கியிருந்தனர்.

அவர்களுடைய அம்முன்று அத்தியாயங்கள் கூட சட்கோபன் எடுத்துக் காட்டும் கோப்பி கால அவைங்களை இந்த அளவுக்கு எடுத்துக்காட்டவில்லை. ஏனெனில் பஸ்தியாம்பிள்ளை பிரதானமாக பார்ஸ்ஸ் தேசாதிபதி பற்றியும் பாலசிங் கம் பிறௌன்றிக் தேசாதிபதி பற்றியும் கிங்ஸ்லி.சில்வா மிஷனரி அமைப்புகள் பற்றியுமே தமது ஆய்வே குகளைத் தயாரித்திருந்தனர். எவ்வாறாயினும் அவர்களுடைய மூன்று அத்தியாயங்களும் ஆங்கில நாட்டில் கிடைக்கப் பெற்ற ஆவணங்களின் துணையுடன் பெருந்தோட்ட மக்களின் அவைங்களைத் தெளிவுபடுத்தின. சட்கோபனின் இந்நால் இம்மக்களின் அவைங்களை நுணுக்கமாக நோக்கும் ஒரு ஆய்வு (Microstudy) எனலாம். இத்தகைய ஒரு நூல் தமிழில் வெளிவருவது இதுவே முதன் முறை என்பது இதன் சிறப்பம்சம்.

இவ்வகையில் இந்நூலை எழுதிய இரா.சட்கோபன் இந்நூலைத் தொடர்ச்சியாக அத்தியாயங்களாக வெளியிட்ட சூரியகாந்தி பத்திரிகை இந்நூலைத் தற்போது வெளியிட்டுள்ள வீரகேசரி நிறுவனத்தார் அனைவரும் மலையக சமூகத்தின் நன்றிக்கும் பாராட்டுக்கும் உரியவர்கள். இந்நூலை எழுதவும் வெளியிடவும் காரணமாக இருந்த வீரகேசரி முகாமைத்துவ பணிப்பாளர் திரு. குமார் நடேசன் இத்தகைய பணிகளை தயக்கமின்றி அடக்கமாக விளம்பரமின்றிச் செய்து வருபவர்.

மீண்டும் நூலுக்கு வந்தால் இந்நால் வரலாற்று வரைவியலின் ஒரு புதிய பரிமாணத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றது என்று கூறலாம். வரலாறு என்பது காலங் காலமாக சமூகத்தில்

மேல் நிலைப்பட்டோரின் வரலாறாகவே இருந்து வந்துள்ளது.

பிரதானமாக ஆட்சியாளரின் வரலாறே பொது வரலாறாக கூறப்பட்டு வந்துள்ளது. உதாரணமாக இலங்கையில் பண்டைய மன்னர்களின் வரலாறு போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் கால வரலாறு என்றே ஆராயப்பட்டது. தமிழகத்திலும் மூவேந்தர் வரலாறு சோழர் மற்றும் விஜய நகர மன்னன் வரலாறு என்றே பிரித்தாரா யப்பட்டது.

கல்கியின் வரலாற்று நாவல்கள் கூட சோழ அரசர் காலத்து நிகழ்வுகள், அரசக் ஞக்கிடையே நிகழ்ந்த போர்கள், அதற்கான ஆயத்தம் வெற்றி கொள்வதற்கான இராஜதந்திரம், சூழ்சி, ஒற்றர் நடவடிக்கை என்பவை பற்றிய சரித்திர நாவல்களாகவே அமைந்தன.

இந்நாவல்கள் குறிப்பிடும் வரலாற்றுக் காலத்தில் (உதாரணமாக பல்லவ, சோழ மன்னர் ஆட்சிக் காலங்கள்) இருந்த சமூகதாய் நிலை மக்களின் வாழ்வாதாரங்கள் என சாதாரண மக்களின் சமூக வரலாறு பற்றி எதனையும் அறிந்து கொள்ள முடியாதுள்ளது. ‘உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்றே’ என்பது போன்று வரலாறுகளும் ஆட்சியாளர்களை மையமாகக் கொண்டே வரையப்பட்டுள்ளன.

இவ்வகையில் மலையகத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை முறை, அவர்களின் வாழ்வியல் துன்பங்கள், வரலாறாக முறையாக எழுதப்படவில்லை. ஆங்கில ஆட்சிக்காலத்தில் இலங்கை என்ற பொதுத் தலைப்பில் மலையகத்துக்கு வந்து குடியேறிய மக்கள் பட்டதுன்பங்கள், அவர்கள் சரண்டப்பட்ட வரலாறு என்பன முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. இது உலகளாவிய ரீதியில் சகல நாடுகளின் வரலாறுகளுக்கும் பொருந்தும்.

இவ்வாறான மேன்னிலைப்பட்டோரின் (Elite) வரலாற்றை எழுதும் வரலாற்று வரைவியல் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரை நீடித்தது.

தற்போது சட்கோபன் அவர்கள் தமது இம்முழு நாலையும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வரலாறாகப் (subaltern studies history) படைத்திருப்பது ஒரு புதிய முயற்சியோடும்.

இவ்விடத்து தை. தனராஜின் ‘ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் கல்வி’ என்ற நூல் மலையக மக்களின் வரலாற்று ரீதியாகப் பின்தங்கிய கல்வி நிலை பற்றிய நூல் என்பதும் சு.சந்திரபோஸின் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் கல்வி (இது யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து வரும் தாழ்த்தப்பட்டோரைக் குறிப்பது) என்ற நூலும் இவ்வாறான வரலாற்று வகைக்குள் அடங்குவன என்பதைச் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்.

subaltern என்ற சொல் அடிப்படையில் பிரித்தானிய இராணுவத்தில் பணிபுரியும் கீழ்மட்ட ஊழியர்களைக் குறிக்கும். பிற்காலத்தில் இச்சொல் பின்தங்கிய, ஒடுக்கப்பட்ட, சரண்டப்பட்ட மக்கள் குழுவினரைக் குறிப்பதற்காகப் பயன்படத் தொடங்கியது. ஏற்கனவே கூறியது போல் எழுதப்பட்ட வரலாறுகள் மேன் நிலைப்பட்டோரின் (Elite) பணிகளுக்கும் பங்களிப்புகளுக்குமே முக்கியத்துவமளித்தன காலங்காலமாக வரலாற்று வரைவியலானது இத்தகைய பாணியிலான வரலாற்று எழுத்துப் பணியையே ஊக்குவித்தது. இந்நிலையில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வரலாறை எழுதும் ஒரு புதிய வரலாற்று வரைவியல் மரபு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. சட்கோபன் அவர்கள் இம்மரபைப் பற்றி கொண்டு அவ்வழியில் இந்தாலைப் படைத்துள்ளார்.

19 ஆம் நூற்றாண்டில் இத்தாலிய மாக்சியவாதியான அன்டோனியோ கிராம்சி (Antonio Gramsci-1891/1937) என்பார் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வரலாறு, அடையாளம் என்பன பற்றிய சிந்தனைகளை வெளியிட்டார்.

இவை பின்னர் ஆங்கில அறிஞர்களால் கருத்தில் கொள்ளப்பட்டது. 1970 களில் சமூக வரலாற்றை கீழிருந்து நோக்கும் ஒரு புதிய பார்வை ஆரம்பமாயிற்று. இதில் கிராம்சியின் செல்வாக்கு மிகுந்து காணப்பட்டது. வரலாற்றை உருவாக்குவது உயர்குழாத்தினர் மட்டுமன்றி இதில் சாதாரண

மக்களுக்கும் ஒரு முக்கிய பங்களிப்பு உண்டு என வெளிக்காட்டப்பட்டது. மக்களுடைய வாழ்க்கை நிலையையும் பங்களி ப்பையும் கருத்தில் கொள்ளாது வரலாறு முழுமையானதாகாது என்று கூறிய இவ்வாய்வாளர்கள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் என்பதற்கு பதிலாக பொது மக்கள் கீழ் மட்ட மக்கள், சலுகை குறைந்த மக்கள், பலவீன மான சமூகப் பிரிவினர் போன்ற சொற்களைக் கையாண்டனர். கிராமசியின் நோக்கில் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் என்பது கவனிக்கப் பட்டாதவர்கள் அல்லது அலட்சியப்படுத்தப்பட்டவர்கள் என்ற பொருளில் வரும்.

கடந்த ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக எழுதப்பட்ட வரலாற்றில் மேலோரின் பங்களிப்புக்குத் தான் முக்கிய இடம் வழங்கப் பட்டது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வரலாறு என்பது வரலாற்றை புதிய நோக்கில் மீண்டும் வரைவதற்கான ஒரு புதிய முயற்சியாகும். இதுவே ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பற்றிய ஆய்வுகளுக்கான அத்திவாரமாகவும் அமைந்தது. இம் மக்களின் வரலாறு சித்தாந்த ரீதியான ஆய்வாக மட்டுமென்ற ஏழை விவசாயிகள், மந்தை மேய்ப்போர், தொழிலாளர்கள், ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்த பெண்கள் ஆகியோரின் வாழ்வாதாரம் பற்றியதாகவும் அமைந்தது. அவர்களும் மனிதப் பிறவிகள், சிந்திப்பவர்கள், தீர்மானங்களை மேற்கொள்பவர்கள் மற்றும் சமூகத்தில் இவ்வாறு வாழ்வது, அதில் தமது பங்களிப்பு என்ன என்பதை பற்றிச் சிந்திப்பவர்கள்.

இவ்வாறான விடயங்கள் வரலாற்று எழுத்துக்களில் கருத்தில் கொள்ளப்படாதவை. உயர் குலத்தவர் போன்று இவ்ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தமது சிந்தனைகளையும் அவலங்களையும் பங்களிப்புக்களையும் பற்றி எழுதி ஆவணப்படுத்தி வைக்கவில்லை. கற்றவர்களாக இருந்த உயர்மட்ட சமூகத்தினர் தம்மைபற்றி ஆவணங்களை தயாரிக்க முடிந்தது. இத்தகைய பின் புலத்திலேயே ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வரலாற்று வரைவியல் எழுகின்றது. கிராமசி அக்காலத்தில் முசோவினிக்கு எதிரான கருத்துக்களை வெளியிட்டார். அவனுடைய சர்வாதிகார

ஆட்சிக்கு எதிராக மக்கள் தம்மை ஒருங்கிணைத்து முசோவினியின் அரசாங்கத்தை மாற்றிட வேண்டும் என்றார். அவருடைய சிறை வாழ்க்கை பற்றி விரிவாக எழுதினார். அவருடைய எழுத்துக்கள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வரலாற்றிற்கு முன்னோடியாக அமைந்தன.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வரலாறு, அவர்தம் சமூக நிலை, வாழ்வாதாரம் அவர்கள் சந்தித்த அவலங்கள் என்பன பற்றி எழுதுவது சிரமமான ஒரு பணியாகும். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் ஆய்வுகளின் எழுச்சிக்கான ஆதாரங்கள் பெரிய அளவில் கிடைப்பதற்கு இல்லை. அவர்கள் தமது அவலங்களையும் இன்னல்களையும் கோவையாக எழுத்திலோ வாய்மொழியாகவோ வெளியிட ஆற்றல் அற்றவர்கள் என்பது ஒரு வெளிப்படையான விடயம்.

இந்தியாவில் 1980 களில் அமைக்கப்பட்ட தெற்காசியக் கலாசார ஆய்வு நிலையம் இந்தியாவில் இப்புதிய வரலாற்று வரைவியலை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வரலாற்றைப் பற்றி அறியாது முழுமையான வரலாற்றை உருவாக்கிக் கொள்ள முடியாது என்ற அடிப்படையில் உருவான இந்திலையத்துக்கான வழிகாட்டியாக அமைந்தவர் ரஞ்சித் குஹா என்ற அறிஞராவார்.

இவர் 1982 ஆம் ஆண்டு பதிப்பித்த *subaltern studies* என்ற நூல் இவ்வரலாற்றுச் சிந்தனையை உள்ளடக்கிய முதலாவது நூலாகும். விவசாயியானவர்கள் தனது வரலாற்றைத் தானே உருவாக்குபவன் என்று கூறிய குஹா பிரித்தானியர் கால இந்தியாவின் விவசாயக் கிளர்ச்சிகள் பற்றி ஆராய்ந்தார். இதன் பின்னரே இந்திய சுதந்திரப் போராட்டங்களில் மக்கள் இயக்கங்களின் பங்களிப்பு என்னும் விடயம் ஆராயப்பட்டது. எல்லாப் போராட்டங்களிலும் கீழ்மட்ட மக்களின் பங்களிப்பு பிரதானமாக இருந்தாலும் அவை பற்றி முறையாக ஆராயப்படாது தலைமைத்துவம் பற்றி மட்டுமே வரலாறு கள் பேசுவதாக இவ்வாய்வாளர்கள் முறைப்பாடு செய்தனர். சடகோபன் அவர்கள் சமர்ப்பித்துள்ள இவ்வாய்வுடன் மலையக

மக்களின் போராட்ட வரலாறு பற்றியும் தனது கவனத்தைத் திசை திருப்ப வேண்டும். அதனைச் செய்வதற்கான ஆற்றல் அவரிடம் உண்டு என்பது எனது நம்பிக்கை.

நூலாசிரியர் இந்நாலில் தமது இரு பிரதான ஆளுமைகளை பிரதிபலிக்கின்றார். ஒரு புறம் ஓர் ஆய்வாளருக்குரிய தகவல் தேட்டத்திறன், பகுப்பாய்வுப் பாங்கு, தர்க்க ரீதியான சிந்தனை என்பவற்றுடன் கூடிய எழுத்தாற்றல், ஒரு சட்டத்தரணிக்குரிய வாதத்திறன், மறுபுறம் கவிஞர், இலக்கியவாதி, பத்திரிகையாளர் என்போருக்குரிய கலையம்சத்துடனும் சமூக நேயத்துடனும் கண்டறிந்தவற்றை தெள்ளிய அழிகியல் உணர்வுடன் வாசகர் படிக்கும் படியான தமிழ் நடை ஆகிய இவை அனைத்தையும் தன்னகத்தே கொண்ட அத்தியாயங்களாக கோப்பி கால மக்களின் அவைங்களும் இன்னல்களும் அவரது கைவண்ணத்தில் வரலாற்று வடிவம் பெறுகின்றன.

முறையான ஆய்வாளர்களின் எழுத்து நடைக்கும் ஆய்வேட்டுப் பணிக்கும் சில வரையறைகள் உண்டு. இங்கு உணர்வுகளுக்கு இடமிருக்காது. நிகழ்வுகளுக்கு வியாக்கியானமளித்தல் மற்றும் அவ்வியாக்கியானங்களில் சொந்த முற்கோடல்கள், உணர்வுகள் படியாத மொழி நடையைப் (dispassionate language) பயன்படுத்துதல் என்பன இவற்றில் முக்கியமானவை. இவ்வியாக்கியானங்கள் மற்றிலும் விஞ்ஞானப்பாங்குடன் அமைதல் பெரிதும் வேண

ப்பட்டுகின்றது. கலையம்சத்துடன் கூடிய இலக்கியப்பாங்கான மொழிநடை ஆய்வேடுகளில் தேவைப்படுவதுல்லை. அது வளியறுத்தப்படுவதுமில்லை. இதனால் ஆய்வேட்டுக் கட்டுரைகள் கட்டுரை இலக்கியம் என்ற வகைப்பாட்டுக்குள் உள்ளாங்கா. ஆய்வேடுகள் இலக்கிய ஏடுகள் என்று எடுத்துக்கொண்டால் இலக்கியப்படைப்பாளிகளின் பெயர் மற்றவர்களை விட சமூகத்தின் கவனத்தைக் கவர விசேஷ காரணம் உண்டு.

இலக்கிய ஏடுகளின் உள்ளடக்கம் சமூகத்துடன் நெருங்கி இருப்பதாலும் அவற்றின் கலைத்தன்மையுடன் சமூகம் ஒன்றிப் போவதாலும் அவை சமூகத்தில் ஆழமாக நிலை பெற்று விடுகின்றன. தொடர்ந்து நினைவு கூரப்படுகின்றன. இவ்வகையில் சட்கோபனின் இவ்வெழுத்துக்களில் ஆய்வுப் பண்பும் சமூகப்பண்பும் கலைப்பண்பும் ஒருங்கே காணப்படுவது இந்நாலின் தனிச்சிறப்பாகும்.

மலையகத் தமிழ் வாசகர்கள் மட்டுமென்றி உலகளாவிய தமிழர்கள் இவ்வரலாற்று நாலுக்குத் தமது முழுமையான ஆதரவையும் வரவேற்பையும் வழங்கி சட்கோபனின் எழுத்துப் பணிக்கு மேலும் ஊக்கம் வழங்குவார்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

யோசியர் சோ. சந்திரசேகரன்

கொழும்பு

10.12.2013

ஒரு பாரிய பணி...

இலங்கை வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய நிகழ்வு 1815 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. பிரிட்டிஷ் இராணுவம் கண்டிராச்சி யம் வரை இறுதிப் படையெடுப்பு மேற்கொண்டு கண்டியைக் கைப்பற்றி முதன் முறையாக இலங்கை முழுவதையும் தனது ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தது.

அதன்பின் அதுவரை பணப்புழக்கம் இல்லாத பண்டமாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட சுயதேவைப் பொருளாதாரமாக இருந்த இலங்கையின் பொருளாதாரம், விரைவிலேயே அந்திய செலாவணி உழைக்கும் பொருளாதாரமாக (Foreign Exchange Earner) மாற்றமடைந்தது.

இதற்கு மூல காரணமாக அமைந்தது. இலங்கையில் முதல் முறையாக 1820 தசாப்தத்தின் முற்பகுதியில் இலங்கைக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கோப்பிப் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை.

மலைநாட்டின் கம்பளைக்கருகாமை

யில் காணப்பட்ட சிங்ஹபிட்டி என்ற இடத்தில் வெறுமனே 150 ஏக்கரில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கோப்பிப் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை. ஒரு தசாப்தகாலத்திலேயே இலட்சம் ஏக்கர்களாகப் பெருகி அதற்கப்பாலும் வளர்ச்சியடைந்து, பின்னர் இந்நாட்டின் பொருளாதாரத்தின் ஆணிவேராக மாற்றமடைந்தது.

இத்தகைய பாரிய பொருளாதாரர்தியி லான் விவசாய பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபட ஆயிரக்கணக்கில் தொழிலாளர் படை தேவைப்பட்டபோது, அதனை இலங்கைக்குள்ளேயே திரட்ட பிரிட் டிஷ் அரசாங்கத்தால் முடியாமல்போனது. அதற்கு முக்கிய காரணம் சிங்கள மக்கள் தம்மை அடிமைப்படுத்தி ஆட்சி செய்து வந்த பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திடம் கூலி வாங்கி வேலை செய்ய தாம் தயாரில்லை என்ற தன்மானப் பிரச்சினையாகும் என்று சில ஆய்வாளர்கள் கருத்துக் கூறியுள்ளனர். தமக்குத் தேவையான கூலித்தொழி

லாளர்களை கீனாவில் இருந்தோ தமிழ் நாட்டில் இருந்தோ அழைத்து வரத் தீர் மானித்தனர். கீனத் தொழிலாளர்களை அழைத்து வருவது செலவு கூடியது என்பதாலேயே அருகிலிருந்த தமிழ் நாட்டிலிருந்து இந்தியத் தொழிலாளரை அழைத்து வந்தனர்.

இவர்கள் இலங்கைக்கு மாத்திரமல் லாமல் மலேசியா, பீஜித்தீவுகள், மேற்கிந்தியத்தீவுகள், தென்னாப்ரிக்கா, மொரிசியல், டிரினிடாட் முதலான நாடுகளுக்கும் சென்றார்கள்.

அவ்விதம் அவர்கள் இலங்கைக்கு வந்த வரலாற்றையும் வரும் வழியிலும் வந்த பின்னரும் கோப்பித் தோட்டங்களில் அவர்கள் அனுபவித்த இன்னல் களையும் பட்ட துண்பங்களையும் இந்நாலில் உணர்வு பூர்வமாக ஆராய்கின்றார் நூலாசிரியர் இரா.சடகோபன்.

இந்தநாட்டுக்கு இம்மக்களின் வருகையால் பின்வரும் நன்மைகள் கிடைத்தன என்பதனை இப்போதும் பலர் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

1) 1977 ஆம் ஆண்டு அப்போதைய ஜனாதிபதியான ஜே.ஆர்.ஜயவர்தனவால் திறந்த பொருளாதாரம் இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்படும் வரை முன்னர் கோப்பியின் மூலமும், பின்னர் தேயிலையின் மூலமும் இந்தநாட்டின் பிரதான ஏற்றுமதி வருமானத்தை உழைத்துத் தருபவர்களாக இந்தியக் கூவித் தொழிலாளர்களே இருந்தனர்.

2) இந்தநாட்டுக்கு நெடுஞ்சாலை ரயில் போக்குவரத்து மற்றும் ஏனைய உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் ஏற்பட காரணமாக இருந்தவர்களும் இவர்

களே. இவர்கள் நேரடியாகவே அவற்றை அமைக்கும் பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர்.

- 3) இந்நாட்டின் பொதுவேலைத் தினைக்களத்தின் (Public works department- PWD) ஆணிவேராக இருந்தனர்.
- 4) இலங்கையில் சிறு முதலாளித்துவம் ஏற்படக் காரணமாக அமைந்து தேசிய முதலாளித்துவத்தின் எழுச் சிக்கு வித்திட்டவர்கள்.
- 5) அதன் காரணமாக இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பிரித்தானி யாவுக்கு எதிரான தேசிய எதிர்ப்பு இயக்கத்துக்கு காரணமாக அமைந்தவர்கள்.
- 6) இலங்கையில் சிறு முதலாளித்துவம் எழுச்சி பெற்றமை காரணமாகவே அவர்களின் அடுத்த சந்ததியினர் கல்வி கற்ற வழித் தோன்றல்களாக உருவாகி உள்நாட்டு அரசியல் தலைவர்கள் உருவாக காரணமாகி னர்.
- 7) 1890 களையடுத்து கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கை நோயினால் அழிந்து போனமையின் பின்னர், தேயிலை ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரம் ஏற்பட்டது. இன்று வரை 'சீலோன்' (Ceylon) என்று அழைக்கப்பட்ட இலங்கையை உலகம் அறிந்து வைத்திருக்கின்றதென்றால் அதற்குக் காரணம் இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களின் உழைப்பால் அபிவிருத்தியடைந்த தேயிலைப்பயிர்ச் செய்கைதான்.
- 8) கோப்பிப் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கையுடன் தொடர்புபட்டு பல உப கைத்தொழில்கள் வர்த்தக

நடவடிக்கைகள் சேவை வர்த்தகங்கள் தோன்றின. காடுகளை அழிக்கும் ஒப்பந்தம், தொழிலாளர்களை வழங்கும் ஒப்பந்தம், பெருந்தோட்டத்துறைக்கு உணவுகளை வழங்கும் ஒப்பந்தம், சில்லறை மொத்த விற்பனை வர்த்தகம், கட்டிட நிர்மாண ஒப்பந்தம், கட்டிட நிர்மாணகளுக்கான மூலப் பொருள் விநியோகம், மரங்கள் தளபாட விநியோகம், சாராயம், கள் விற்பனை ஒப்பந்தம் போன்றவற் றின் ஊடாக, மத்தியதர வர்க்கம் பிரபுக்கள் என அழைத்துக் கொண்ட மேட்டுக் குடியினர் உருவாயினர்.

மரப் பீப்பாய்த் தொழில் மற்றும் மரத்தளபாடத்தொழில், புகையிரத பாதைகளுக்கான சிலிப்பர் கட்டைகள் உற்பத்தித் தொழில், தந்திக் கட்டைகள் உற்பத்தித் தொழில், தந்திக் கம்பங்கள் தயாரிப்பு ஆகியன அதிகரிப்பு காரணமாக மரவியாபாரம், மரஆலைகள் முதலாளிகள் தோன்றினர். இப்படி கோப்பி பெருந்தோட்டத் செய்கை பின்னர் தேயிலை பெருந்தோட்ட பொருளாதாரம் என்பவற்றை மூல காரணமாகக் கொண்டு உருவாகிய இலங்கையின் தேசிய முதலாளிகள் பின்னர் பாரிய அளவில் தேயிலை, இறப்பர், தென்னை பெருந்தோட்டங்களின் சொந்தக்காரர்களாகி தனவந்தர் ஆனார்கள்.

அவர்களின் பின் வந்த பரம்பரையினரே இன்று இலங்கையின் அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் மேல் மத்திய தரத்தினராகவும் அரசியல் தலைவர்களாகவும் உருவாகியுள்ளனர் என்பது

வரலாற்று உண்மையாகும். இத்தகைய அபிவிருத்தியையும் வளர்ச்சியையும் இலங்கை நாட்டுக்குப் பெற்றுத் தந்த வர்கள் முதலில் கோப்பித் தொழிலாளர்களும் அதன் பின்னர் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் தான் என்பதனை இலங்கையில் பலர் வசதியாக மறந்து போய் விட்டனர்.

அந்த வகையில் கோப்பிக்காலத்தின் வரலாற்று உண்மைகளையும் வரலாறாகிப் போன கோப்பிக்கால இந்திய தொழிலாளரின் வாழ்வியலையும் அவர்கள் இந்நாட்டை வளங்கொழிக்கச் செய்த தியாகங்களையும் சிந்திய வியர்வை, இரத்தம், புதையுண்டசதை என்பவற்றையும் மீண்டும் ஒரு முறை கிளிப்பார்த்து இச் சமூகம் இனியாவதுவிழிப்படைந்துநிமிர்ந்து நிற்க வேண்டும் என்ற சாட்டையடியை வழங்குவதாக இந்நால் அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இந்நாலை தன் அயரா முயற்சியால் சிறப்பாகப் படைத்துத் தந்திருக்கும் நண்பரும் பத்திரிகையுலகில் தனக் கென ஒரு தனியிடத்தை பெற்றுக் கொண்டவரும் உயர் இலக்கியப் படைப்பாளியுமான சட்டத்தரணி இரா. சடகோபன் அவர்களை மனமுவர்ந்து பாராட்டுகிறேன்.

எம். செந்தில்நாதன்

பிரதம செயற்பாட்டு அதிகாரி
எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ் பேப்பர்ஸ்
[சிலோன்] [பிரை] விமிட்டெட்.

185, கிராண்ட்பாஸ் வீதி,
கொழும்பு-14

முன்னுரை

“கண்டிச் சீமையிலே” என்ற இந்த வரலாற்று நூல் இலங்கையின் பெருந்தோட்ட வரலாற்றின் முதற் கட்டமான கோப்பிப்பயிர்ச் செய்கையின் தோற்றத்தையும் பின்னர் அது படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து ஒரு குறித்த காலத்தில் இலங்கைப் பொருளாதாரத்தின் “பொற்காலம்” என்ற பெயரையும் பெற்ற பின் குறுகிய காலத்திலேயே ஹெமிலியா வெஸ்டாரிக்ஸ் (*Hemilia Vestarix*) என்ற நோய்க்கு இலக்காகி மடிந்து போன வரலாற் றையும் கூறுகின்றது.

மிகச் சரியாகக் கூறுவதாயின் ஹென்றிபர்ட் (Hendry Bird) (பிரிட்டிஷ் இராணுமியின் படைகளின் உயர் கட்டளை அதிகாரி அவர்களாலும், அப்போதைய ஆள்பதியான எட்வர்ட் பான்ஸ் (Edward Barnes அவர்களாலும்

கம்பளைக்கருகில் சிங்ஹபிட்டி என்ற இடத்தில் முதலாவது கோப்பித் தோட்டம் 1823 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டதில் இருந்து 1893 ஆம் ஆண்டு வரையான கோப்பி பெருந்தோட்ட வரலாற்றினை இந் நூல் பதிவு செய்கின்றது.

கோப்பித் தோட்ட வரலாறு என்றவுடன் திது ஒரு விவசாய பயிர்ச்செய்கையின் வரலாறு என்று கருதிவிடக்கூடாது. கோப்பித் தோட்டத்தில் கூலி வேலை செய்வதற்கென தென் னிந்தியாவில் இருந்து அழைத்து வரப்பட்டு கண்டிச்சீமையெனும் கண் காணாத தேசத்தில் அவர்கள் அனுபவித்த அவலமும் வாங்கிய அடியும் உதையும் கண்ணீரும் கம்பலையும் கொண்ட துன்பியல் வரலாறுதான் இந்நூல் என்று கூறுவது மிகப் பொருத்தமானதாகும்.

உலகின் மானிடவியல் வரலாற்றில் பல வேறு அழிந்தொழிந்து போன நாகரிகங்களின் வரலாறு பற்றி நாம் தெரிந்து வைத்துள்ளோம். அமெரிக்காவின் இன்கா, மாயா மக்கள் நாகரிகம், பபிலோன், யூப்ரைஸ் டைகரிஸ், மொஹஞ்சதாரோ, ஹரப்பா, சிந்துவெளி நாகரிகங்கள் எனப்பல நாகரிகங்கள் வரலாற்றில் பேசப்படுகின்றன.

இவை யெல்லாமே இலட்சக்கணக்கான மக்கள் மடிந்தொழிந்த மண் மேடாகத்தான் பின்னர் காணப்பட்டன. அண்மையில் கூட இலங்கையின் வடக்கில் முன்ஸிவாய்க்காலில் இடம்பெற்ற யுத்தத்தால் இலட்சக்கணக்கானக்காணோர் மாண்டு மண்ணேடு மண்ணொயினர். இவர்கள் மாண்ட இடமும் இன்று முன்ஸிவாய்க்கால் மண் மேடாகி வரலாறா கிப் போனது.

இப்படித்தான் கோப்பிக்கால வரலாறு என்று சொல்லப்படுகின்ற 1823 முதல் 1893 வரையுள்ள இந்த ஏழு தசாப்த வரலாற்றை ஆராய்ந்தவர்கள் சுமார் இரண்டு இலட்சம் பேர் இயற்கை மரணங்களுக்கு அப்பால்

கொலரா, பசி, பட்டினி, கொடிய மிருகங்கள் மற்றும் பாம்புக்கடி, கடுமையான குளிர் போன்றவற்றுக்குப் பலியாகி தாம் நட்ட கோப்பி மரங்களுக்கே உரமாகி மன்மேடா சிப் போனார்கள்.

இவர்கள் இந்த நாட்டுக்கு செய்த தியாகம் எண்ணற்றன. இந்த நாட்டின் ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரம், போக்குவரத்து மார்க்கங்களான பெருந்தெருக்கள், புகையிரத வீதிகள், பாலங்கள் முதலானவற்றை அமைத்தவர் இவர்கள் தான் என்றால் யார் நம்புகிறார்கள் அதனால்தான் இந்த வரலாற்றுத்தொடர் வீர கேசரியின் வெளிமீடான ‘குரியகாந்தி’ பத்தி ரிகையில் தொடராக வெளிவந்து முடிவுற்ற தறுவாயில் அதன் முடிவுரையாக பின்வரும் கவிதை வரிகளை எழுதினேன்.

தாஜ் மஹாலைக் கட்டியது
யாரென்று கேட்டேன்
ஷாஜகான் என்றார்கள்
பிரமிட்டுக்களை கட்டியது
யாரென்று கேட்டேன்
பாரோ மன்னன் என்றார்கள்
தஞ்சைப் பெரிய கோயிலைக் கட்டியது
யாரென்று கேட்டேன்
ராஜராஜ சோழன் என்றார்கள்
மலையகத்தின் தேயிலைத் தோட்டங்களையும்
பெருந்தெருக்களையும் தண்டவாளங்களையும்
பாலங்களையும் கட்டி உருவாக்கியது
யாரென்று கேட்டேன்
பிரிட்டிஷ்காரன் என்றார்கள்.

இந்நாலுக்கு வழங்கியுள்ள அணிந்துரையில் பேராசிரியர் சந்திரசேகரன் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல், வரலாறுகள் மன்னர்களும் சக்கரவர்த்திகளும் பேரரசுகளும் ஏகா திபத்தியங்களும் பெற்ற வெற்றி வரலாறுகளாக மாத்திரமே உள்ளன. இந்த மாமன்

னர்களின் வெற்றிகளுக்குப் பின்னால் தியாகிகளாகி மரணித்துப் போய் விட்ட மக்கள் வரலாறுகளும் அவ்விதம் அம் மன்னர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டு சித்திரவதைக்கு உள்ளாகி மாண்பொழிந்து போனவர்களின் வரலாறுகளும் எங்கும் உரிய முறையில் எழுதப்படவில்லை. அதனால் மேற்படி தொடரின் முடிவுரையின் இறுதி அங்கமாக மேற்படி கவிதையை எழுதினேன்.

தாஜ்மகாலைக்கட்டிய ஷாஜகானின் வரலாறு இன்றுவரை பேசப்படுகின்றது. பிரமிட்டுக்களை கட்டிய பாரோ மன்னர்களின் வரலாறுகள் இன்றுவரை பேசப்படுகின்றன. தஞ்சை பெரிய கோயிலை கட்டிய ராஜ் ராஜ சோழனை இன்றும் நாம் போற்றிப் புகழ்கின்றோம்.

இலங்கையில் கோப்பிக் கால வரலாற்றின் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்றான இலங்கையில் ரயில் பாதைகள், பெருந்தெருக்களுடன் தொடர்புடைய நூற்றுக்கணக்கான பாலங்கள் நீண்ட, பெரிய, கரிய சுரங்கப் பாதைகள் ஆகியவற்றை நமக்கு அமைத்துத் தந்தவன் பிரிட்டிஷ்காரன் என்று நன்றியுடனும் பெருமையுடனும் கூறுகிறோம்.

இவற்றையெல்லாம் அமைக்கப்பாடுப்பட்ட லட்சக் கணக்கான தொழிலாளர்கள், தொழில் நுட்பவியலாளர்கள், சித்திர மற்றும் சிற்பக்கலைஞர்கள், பொரியியலாளர்கள் இப்படி இவற்றின் உருவாக்கத்துக்கு அர்ப்பணிப்புச் செய்த மக்கள் பற்றி எங்கும் வரலாறுகள் எழுதப்பட்டுள்ளனவாகத் தெரியவில்லை. இந்த ஆதங்கங்கள் அவஸ்தையினுடாக பிரசவிக்கப்பட்டது தான் இந்தநூல். இந்த பிரசவத்தின் 50 சதவீத வளி என்னையும் மிகுதி 50 சதவீத வளி டொனோவன் மொல்ட்ரிச் அவர்களையும் சேரும்.

டெனோவன் மொல்ட்ரிச்
Donovan Moldrich

டெனோவன் மொல்ட்ரிச் என்ற உண்ணத்

உத்தமமானுடன் "Bitter Berry Bondage The Nineteenth Century Coffee workers of Srilanka" என்ற நூலை எழுதாதிருந்தால் இந்த நூல் உருவாகி இருக்காது. மேற்படி நூலை கண்டி பெருந்தோட்ட பிரதேசங்கள் ஞக்கான ஒருங்கிணைப்புச் செயலகம் (Coordinating Secretarial for Plantation areas, Kandy) 1990ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டுள்ளது.

மேற்படி நூல் வெளியிடப்படுவதற்கு மூல காரணமாக இருந்துள்ளவர் சமூகப் போராளி வண. பிதா. போல் கெஸ்பர்ஸ் அடிகளாரை நன்றியுடன் நினைவு கூருகிறேன்.

பொனோவன் மொல்ட்ரிட்சு, தான் மேற்படி நூலை எழுத வேண்டும் என்று நினைத்ததற்கான காரணத்தை பின்வருமாறு அந் நூலின் முன்னுரையில் விபரித்துள்ளார்.

'1950 களில் அப்போதைய 'டைம்ஸ் ஓப் சிலோன்' (Times of Ceylon) பத்திரிகையில் நான் பத்திரிகையாளாக தொழில் பார்த்த போது தொழிலாளர் தொடர்பான செய்திகளுக்குப் பொறுப்பாளனாக இருந்தேன். அப்போது தேயிலைப் பெருந்தோட்டத்துறையைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களின் ஏகப்பிரதி நிதியாக இ.தொ.கா தொழிற்சங்கமே செயற்பட்டது.

அக்காலத்தில் சங்கத்தின் தலைவராக நாவலப்பிட்டி தொகுதி பா.உ. இருந்த கே. ராஜலிங்கம் என்ற மனதிற்கிணிய மனிதர் செயற்பட்டு வந்தார். இவருக்கூடாகவே அப்போது தலவாக்கலை தொகுதி பா.உ. ஆக இருந்த சி.வி. வேலுப்பிள்ளையையும், வி.கே. வெள்ளையனையும் தெரிந்து கொண்டேன். இவர்கள் தொழிற்சங்க யோகி களாகவும் குருவாகவும் இருந்தார்கள். 1954 ஆம் ஆண்டு இ.தொ.கா பிளவுப்பட்ட போது இவ்விருவருமே புதிதாக உருவாகிய தேசிய தொழிலாளர் யூனியனில் இணைந்து கொண்டனர். இவர்கள் இருவருமே தொழிலாளர்கள் பிரச்சினையில் பரிவு காட்டி செயற்படுமாறு

என்னைக் கேட்டுக் கொண்டனர். வேலுப் பிள்ளை என்ற நல்லி தயம் கொண்ட மனிதர் பிரபலமான அரசியல் கோட்பாட்டாளராகவும் திகழ்ந்தார்.

இவர் பெருந்தோட்ட மக்களின் மனங்கவர்ந்த கவிஞராகவும் இருந்தார். இவரது கரிய, ஆழமான, உயிர்த்துதிப்புள்ள கதை கூறும் விழிகள் ஆயிரம் வார்த்தைகளுக்கு சமமானவை. இவரது 'உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்' (Born to Labour) என்ற நூலைப் படித்துவிட்டு கண்ணரீ விட்டு அழுதிருக்கிறேன்.

இந்த எனது அனுபவத்தை எனது அலுவலகத் தோழர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். 'டைம்ஸ்' பத்திரிகையில் எனக்கு மூத்தவரான என் நண்பர் அமரர் பிரெட்டி சில்வா (Fred De Silva) மேற்படி நாலுக்கு மிக சிறப்பான உள்ளத்தை உருக்கும் முகவரை யொன்றை எழுதியிருந்தார்.

அந்த முகவரையில் வேலுப்பிள்ளையின் கவிதைகள் கவிஞரின் உணர்வுகளை குழைத்து கனிந்தூட்டி படிப்பவர்களின் கண்களை குளமாக்கி இரத்தத்தை துடிக்கச் செய்பவை என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

மற்றவரான வி.கே வெள்ளையனை நாம் 'வெல்ஸ்' ('Vells') என்றே நட்புடன் அழைத்தோம். கண்டி திரித்துவக் கல்லூரியின் ரக்பி காற்பந்தாட்டக் குழுவுக்கு தலைமை தாங்கிய இவரை திரித்துவக் கல்லூரியின் சிங்கம் என்று அழைத்தனர். எனினும் இவர் அக்காலத்தில் மேற்கிந்திய தீவுகளின் (West Indies) கிரிக்கட் அணியை சேர்ந்தவரைப் போல் திடகாத்திரமானவராகவும் கடுமையானவராகத் தோன்றுவார். இவர் ஒரு முறை என்னை விடுமுறை எடுத்துக் கொண்டு ஹட்டன் கிரெனன் ஹோட்டலில் வந்து சில தினங்கள் தம்முடன் தங்கியிருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்.

அக்காலத்தில் இ.தொ.கா அட்டன் காரியாலயத்தில் 'பியட்' மோட்டார் வாகனம் ஒன்று

இருந்தது. அதனை எடுத்துக் கொண்டு 'வெல்ஸ்' அருகிலுள்ள தோட்டங்களுக்கு அழைத்துச் சென்றார். எங்களது அன்றைய அந்த பயணம் என் வாழ்வில் திருப்பு முனையாக அமைந்தது.

வெள்ளையன் என்ற மானிடன் தொழிலாளர் மத்தியில் அந்த அளவுக்கு அன்பும் மரியாதை யும் கொண்டு மதிக்கப்படுவார் என்று நான் நினைத்திருக்கவில்லை.

மேலே மலைச்சாரலில் இருந்து நூற்றுக் கணக்காக ஆண், பெண் பின்னைகள் என்ற பேதமின்றி தொழிலாளர்கள் இறங்கி வந்து தம் அன்புக்குரிய தொழிலாளர் தலைவரை தரிசிக்க சூழ்ந்து கொண்டனர். அந்த உணர்வு பூர்வமான சந்திப்பு அபூர்வமானது, அற்பு தமானது என் நெஞ்சை நெகிழிச் செய்தது.

நான் கொழும்பில் இருந்து கொண்டு பத்திரிகை காரியாலயத்தின் வெள்ளைத் தாள்களில் எழுதிய செய்தி அறிக்கைகளில் குறிப்பிட்டிருந்த பத்து லட்சம் தொழிலாளர்களின் உண்மைத் தோற்றத்தை அன்றுதான் கண் முன் தரிசித்தேன்.

இக்கால கட்டத்தில் இலங்கை, இந்திய காங்கிரஸ், இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தம் மக்களின் பறிக்கப்பட்ட வாக்குரிமையை மீளப் பெற மேற்கொண்ட கடும் போராட்டத்தில் தோல்வியைத் தழுவிக் கொண்டிருந்தன. இந்த மக்கள் என்ன பாவும் செய்தார்கள். இவர்களின் முன்னோர்கள் இந்தியாவில் இருந்து வந்து இந்த மன்னை வளம் கொழிக்கச் செய்ய பாடுபட்டு தம் உடலையும், உயிரையும் இந்த மன்னைக்கேயல்லவா அர்ப்பணி தார்கள். அவர்கள் ஏதற்காக இந்த மன்னில் இருந்து மீண்டும் இந்தியாவுக்கே தூரத் தப்பட வேண்டும்?

இந்த மக்களின் முன்னோர்கள் இங்கு வந்து மாய்வதற்காக இந்தியாவில் பிறந்தார்கள்.

இவர்களோ இந்தியாவுக்கு சென்று மாய்வதற்

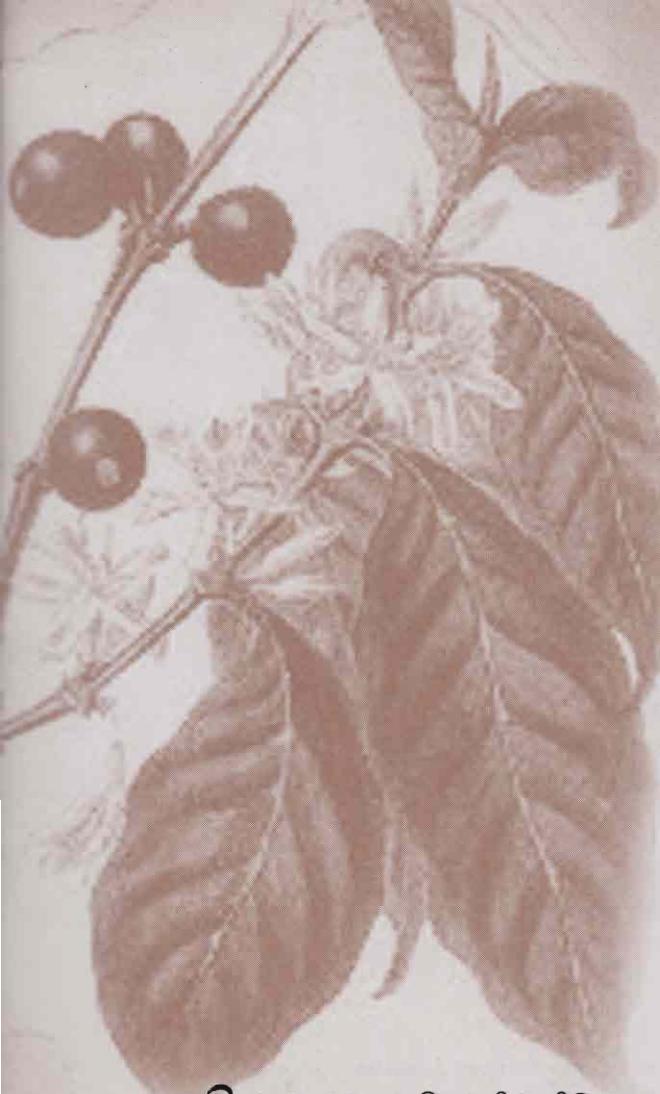
காக இங்கு பிறந்துள்ளார்கள். என்மனதில் எழுந்த இந்த சோகமயமான உணர்வு தான் ஒரு நாள் எப்படியாவது இவர்கள் பற்றிய நூல் ஒன்றை எழுத வேண்டுமென என் அடிமனதைத் தூண்டியது. அதன் பின் வந்த வருடங்களில் நான் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வரலாறு பற்றி தேடிய போது தான் மெலிந்த, பஞ்சையான, கூனிக் குறுகிய, கவனிக்கப்படாத அந்த மனிதன் தூரத்தில் பனிக்கருக்கலில் நிழலுருவமாகத் தோன்றினான். அவன்தான் கோப்பித்தோட்டத் தொழிலாளி. அவனது வரலாறு தான் இது. இவ்வாறு டொனோவன் மொல்ட்ரிட்ச் அவர்கள் (Bitter Berry Bondage) என்ற நூலை தான் என் எழுத நினைத்தேன் என் பதை அந்த நூலுக்கான முன்னுரையில் தெரிவித்துள்ளார்.

Medras Editorial Service அமைப்பின் நிறுவனரும் பிரபல பத்திரிகையாளரும் நூலாசிரியருமான எஸ். முத்தையா அவர்கள் "The Indo - Lankans - Their 200 Year Saga என்ற நூலை எழுத முற்பட்ட போது என்னை அழைத்து அந்த நூலை எழுதுவதற்கான ஆய்வாளராக நியமித்து ஒரு நூற்பட்டியலைக் கொடுத்து அவற்றை தேடி வாங்கி வருமாறும் இல்லாத பட்சத்தில் போட்டோ பிரதி எடுக்குமாறும் பணித்தார்.

அவ்விதம் நூல்களை தேடிய போதுதான் மேற்படி Bitter Berry Bondage நூல் கிடைத்தது.

அதனை வாசித்த பின் எமது இனத்தவர்களுக்காக குரல் கொடுக்கும் புத்திஜீவிகள், அரசியல் தலைவர்கள் முதலானவர்களிடம் இந்நூலை படித்துள்ளீர்களா என்று கேட்டேன்.

அநேகமானவர்கள் 'இல்லை' என்றேபதில் கூறினார்கள். சமூக, அரசியல், பொருளாதார ஆய்வாளர்கள் கூட இதனைப் படித்திருக்கவில்லை.

இவர்கள் தான் நம் இனத் தின் விடுதலைக்காக குரல் கொடுப்பவர்கள் என்று என்னிய போது மிக ஏமாற் றம் ஏற்பட்டது. நான் ஏற்கனவே மொழி பெயர்த்த கசந்த கோப்பி 'Bitter Berry' என்ற கோப்பிக்கால வாலாற்று நாவல் தொடர் பிலும் இதே நிலைபாடுதான்.

Donovan Moldrich என்ற வேற்று இனத் தவரான (பறங்கியர்) ஒருவருக்கே இம்மக்களின் கையறு நிலை இத்தனை ஆழமான வளியை மனதில் உண்டு பண்ணி மேற்படி நூலை எழுத தூண்டியிருக்குமாயின் அது என்னிலும் மிகப்பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

என்னிலும் என் முதாதையர்ப்பட்ட துயரம், அடி, உதை, பிரம்படி, சாட்டையடி, கரடு முரடான பூட்ஸ் காலால் அந்தரங்க உறுப்

பில் எட்டி உதைத்தது, மலத்தை உண்ணைச் செய்த கோரம், கடுங்குளிரை தாங்க முடியாமல் வெட்ட வெளியில் தாயும் பிள்ளை களும் மடிந்தொழிந்த துயரம் இப்படி சொல்லவொன்னாத துயரம் என் தொண்டையை அடைக்கத் தொடங்கியது.

டொனோவின் மொல்ட்ரிச்சின் நூல்காரண காரியங்களுடனான விஞ்ஞான பூர்வமான ஆய்வுநால்.

பெற்ற தகவல்கள் சேகரித்த புள்ளிவிபரங்கள், தரவுகள் ஆண்டு வாரியிலான விபரிப் புக்கள், ஆய்வின் பெறுபேறுகள் என பொன்னும் மணியும் முத்தும் இரத்தினமும் நிறைந்த பொக்கிஷம்.

நான் அந்த பொக்கிஷங்களை அணுங்காமல் அள்ளி எடுத்து தங்கப்பேழையில் கலைத்துவத்துடன் இழைத்து கசக்கிப் பிழிந்த என் உணர்வுகளால் குழைத்து சாந்து செய்து பதித்துத் தந்துள்ளேன்.

அமரர் டொனோவன் மொல்ட்ரிச்சுக்கு நம் சமூகம் மிகக் கடமைப்பட்டுள்ளது. அதனால் இந்நாலை அவருக்கே அர்ப்பணம் செய்துள்ளேன்.

அது அவருக்கு நாம் செய்யும் கைமாறு என்று கருதுகிறேன். இந்நாலைப்படிக்கும் போது நான் அனுபவித்த அதே மனக்குமற லக்கள் நீங்களும் உணர்வீர்களா யின் அது தான் இந்நாலுக்குக் கிடைத்த வெற்றியெனக்கருதுவேன்.

நன்றி

இரா. சுட்கோபன்
17B, Richard De Soysa Media Housing
Scheme,
Battaramulla.

T.P: 0777 679231

Email: updrf@yahoo.com
URL: www.updrf.blogspot.com

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

★ வசந்தங்களும் வசீகரங்களும்

கவிதைத் தொகுப்பு (1998)

(மத்திய மாகாண சாகித்திய விருது)

★ ஆயிரம் ஆண்டுகால மனிதர்கள்-சிறுவர் நூல் (2002)

★ உழைப்பால் உயர்ந்தவர்கள்

சிங்கள நாவலின் மொழிபெயர்ப்பு

2008 ஆம் ஆண்டு சாகித்திய விருது பெற்றது

★ கசந்த கோப்பி

ஆங்கில நாவலின் மொழிபெயர்ப்பு

2011 ஆம் ஆண்டு சாகித்திய விருது பெற்றது

★ ஏங்கள் கிராமம்

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் சிங்கள நூலின்

மொழிபெயர்ப்பு

2012 ஆம் ஆண்டின் சாகித்திய விருது பெற்றது.

வரவிருக்கும் நூல்கள்

1. சிறுக்கைத் தொகுப்பு

2. இரத்த வரலாறு (நாவல்)

3. விசப் பரீட்சை (விஞ்ஞான புனைக்கை)

4. ‘விஜே’ ஆசிரியர் தலையங்கங்களின்
தொகுப்பு

5. சிங்களத்தில் வழங்கும் தமிழ்ச் சொற்கள்
(அகராதி)

பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரத்தின் ஆரம்பம்

இலங்கையின் வரலாற்றில் 19 ஆம் நூற்றாண்டு மிகமுக்கியமானது. இந்நாட்டில் கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கை பிறந்ததும் இறந்ததும் இந்நூற்றாண்டில்தான்.

1823ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப் பட்ட கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கை 1893 ஆம் ஆண்டுடன் முடிவுக்கு கொண்டு வரப்பட்டது. சுமார் 70 ஆண்டு கள் வாழ்ந்திருந்த கோப்பிப் பெருந்தோட்டங்கள் ஹெமிலியா வெஸ்டாரிக்ஸ் (Hemilia Vesterix) என்ற நோய் தொற்றியதால் முற்றிலும் அழிந்தொழிந்து போயின.

எனினும், இந்நூற்றாண்டின் இலங்கை வரலாறு, கோப்பியின் தோற்றம், வளர்ச்சி, அதன் இறப்பு, அதனுடன் இணைந்த இந்தியத் தொழிலாளரின் வரவு என்பவற்றுடன் மட்டுமே மட்டுப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது என்று கருத முடியாது.

கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கை வர்த்தக ரீதியில் ஏற்றுமதிப் பயிராகுமுன் வேறு பயிர்ச் செய்கை முயற்சிகளிலும் பிரித்தானிய வர்த்தகர்கள் பலர் ஈடுபட்டனர். அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவைகள். கறுவா,

சிங்கோனா, கரும்பு, பருத்தி, அவுரிச்செடி (Indigo Plant), கொக்கோ, இறப்பர் என்பன சிறிய அளவில் பயிர் செய்யப்பட்டு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன.

இவற்றில் கரும்புச் செய்கை ஓராவு வெற்றி பெற்றது. 1811 ஆம் ஆண்டு அந்தனி பெற்றோலாசி (Anthony Be rtolacci) என்பவர் வட, தென் மாகாணங்களில் இப்பயிர்ச் செய்கையில் ஈடுபட்டு வெற்றி கண்டார். அதனைத் தொடர்ந்தே அப்போதைய பிரித்தானிய ஆளுநரான பிரெடரிக் நோர்த் பிரித்தானிய பெருந்தோட்டச் செய்கையாளர்களுக்கு இலவசமாக நிலம் வழங்குவதற்கு தீர்மானித்தார்.

அதன் பின்னர் கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கையின் முன்னோடிகளான பேர்ட் சகோதரர்களும் (Bird Brothe rs) மற்றும் பலரும் இதில் ஈடுபட்ட னர். எனினும், பதுளை ஸ்பிரிங் வெலி கரும்புத் தோட்டத்தை உருவாக்கி யவரான சேர் வில்லியம் ரீட் (Sir william Reid) என்பவரே மலைநாட்டின் மன்ன், காலநிலை கரும்புச் செய்கைக்கு உகந்ததல்ல என்று அறிவித்தார். பல கரும்புத் தோட்டங்கள் கைவிடப்பட்டன.

1802 ஆம் ஆண்டு வில்லியம் ஓர் (Williamor) என்பவர் மன்னாரில் பருத்தி உற்பத்தியில் ஈடுபட்டார். ரொபர்ட் நொக்ஸ் கண்டி மன்னனிடம் பிடிபடுவதற்கு முன்பு பருத்தி வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார் என்று தெரிகிறது.

அவரிச் செய்கை போர்த்துக்கேயர் காலத்திலிருந்தே இருந்து வந்த போதும் பின்னர் வங்காளத்து பயிர்ச்செய்கை போட்டியாக வந்ததால் கைவிடப்பட்டது. இப்படி இத்தகைய வர்த்தக பயிர்ச் செய்கை நடத்துவது இலங்கையில் பெரும் போராட்டமாகவே இருந்தது. பல பிரித்தானிய வர்த்தகர்கள் வங்குரோத்தாகிப் போயினர்.

இத்தகைய நிலையில் தான் பேர்ட் சகோதரர்கள் (Henrdy Bird & George Bird) கம்பளைக்கு அருகில் இருந்த சின்னப்பிட்டி (தற்போது சின்ஹபிட்டி) என்ற இடத்தில் கோப்பி தோட்டத்தை உருவாக்கி வெற்றி பெற்றனர். ஹென்றி பேர்ட் பிரித்தானிய படையின் உதவிக் கமிஷனராக இருந்தார். இவர் கோப்பிச் செய்கையில் 33 வருடங்கள் ஈடுபட்டபோதும் அதில் முழுமையாகதிருப்தியடைய

வில்லை. அதன்பின் அவரது மகன் தனது தந்தையின் முயற்சியை தொடர்ந்தார். அவர் தனது பெயரை Hen dry Bird என்று மாற்றியமைத்தார். இவர் பெருந்தோட்ட துரைமார் மத்தி

யில் முக்கிய புள்ளியாக இருந்தார். துரைமார் சங்கத்தின் தலைவராக நான்கு தடவைகளும் செயலாளராக ஏழு தடவைகளும் பதவி வகித்தார்.

சீனத் தொழிலாளர் வந்திருந்தால்....

இலங்கையில் கோப்பிப் பெருந் தோட்டச் செய்கை ஆரம்பிக்கப்பட தீர்மானிக்கப்பட்டபோது அவற்றில் ஈடுபடுத்த பெருந்தொகையான

தொழிலாளர் தேவைப்பட்டனர்.

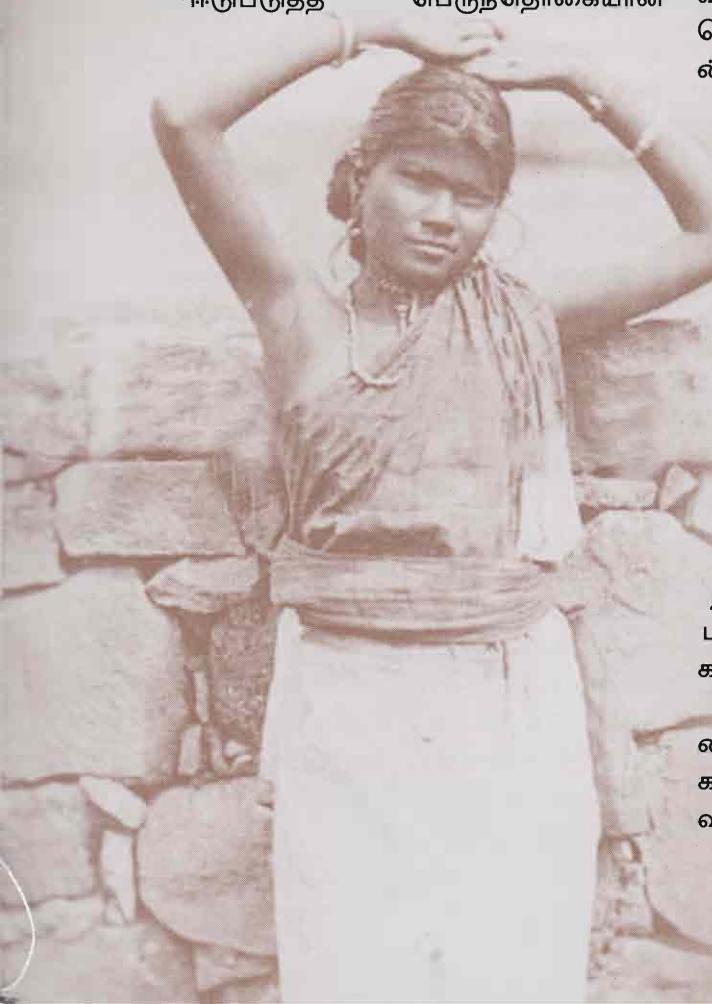
உள்நாட்டுத் தொழிலாளர் அவ்வளவு கடுமையாக உழைக்க விரும்ப வில்லை. எனவே முதலில் சீனத் தொழிலாளர்களைத் தருவிப்பதென்றே முடிவெடுக்கப்பட்டது.

சீனத் தொழிலாளர்கள் போர்த்துக் கேயர் காலத்திலிருந்தே காலனி த்துவ நாடுகளில் அறிமுகமாகி யிருந்தனர்.

இவர்கள் வேலைதேடி போர் த்துக்கேயர் ஆதிக்கத்தில் இருந்த பட்டேவியா, ஆபிரிக்காவின் நன் னம்பிக்கைமுனை ஆகிய பிரதேசங்களில் 1740 களில் குடியேறியிருந்தனர்.

எனினும், இவர்கள் மத்தியில் காணப்பட்ட வேலையில்லா நிலை காரணமாக வன்முறை மற்றும் குற்றச்செயல்களில் ஈடுபட்டமையால் பலர் சட்டபூர்வமற்ற விதத்தில் நாடுகடத்தப்பட்டனர்.

நாடு கடத்தப்பட்டனர் என்று கூறி னாலும் செல்லும் வழியில் இவர்களை படையினர் கடவில் வீசிவிடுவர் என்ற வதந்தியும் நிலவியது.

இதன் காரணமாக மேலும் வன்முறைகள் ஏற்பட்டன. பட்டேவியாவில் பதற்றத்தைத் தவிர்க்க ஆளுநர் நாயகம் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்த உத்தரவிட்டார்.

பலர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். எனினும் சீன தொழிலாளர் தொடர் நந்தும் பயன்படுத்தப்பட்டனர் இதற்குக் காரணம் இவர்கள் அதிக உழைப்பாளிகளாக இருந்தமைதான்.

இக்காலத்தில் பட்டேவியாவில் போர்த்துக்கேய கவர்னராக இருந்த ‘ஜோன் மெட்குகர்’ 25 சீனர்கள் 50 உள்நாட்டு விவசாயிகளுக்குச் சமமானவர்கள் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

1785 -1794 காலத்தில் யூய்ரிக் வன் டொம்பார்க் (Diedrick Van Domburg) தனது பட்டுப்புழுச் செய்கை, நெறபயிர்ச்செய்கை ஆகியவற்றுக்கு 50 சீனர்களைத் தருவிக்க முயற்சித்து தோல்வியடைந்தார். பின்னர் பிரித்தானியர் காலத்திலேயே இவர்களின் பிரசன்னம் அதிகரித்தது.

இலங்கையில் முதல் பிரித்தானிய ஆஸ்பதி பிரட்டிக் நோர்த் காலத்தில் 80-100 சீனர்கள் இலங்கையில் இருந்தனர் என்றும் இவர்கள் சட்டபூர்வமாக வரவில்லை என்றும் இவர்கள் அனுமதியில்லாமல் சட்டபூர்வமற்ற சூதாட்ட விடுதிகள் நடத்தியமைக்கான பதிவுகள் உள்ளன என்றும் கூறப்பட்டது.

பின்னர் ஆஸ்பதி மெயிற்லண்ட் (1805-1811) காலத்தில் ஐரோப்பிய அரசு அதிகாரிகளின் வீட்டுத் தோட்டங்களைப் பராமரிக்கவும், காய்கறி பயிரிடவும் 100 சீனர்கள் சட்ட பூர்வமாக தருவிக்கப்பட்டனர்.

இவர்களின் குடியிருப்பு காலித்துறைமுகத்துக்கு அருகில் (கோட்டைக்கருகில்) அமைந்திருந்தது. இதனையடுத்து திருகோணமலையிலும் சீன குடியேற்றமைக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டபோதும் அது வெற்றி பெறவில்லை. என் சீனர்கள் பெருமளவில் தருவிக்கப்படாமல் இந்தியத் தமிழர்கள் கொண்டு வரப்பட்டனர் என்பதற்கு பலமான காரணம் இருந்தது.

★ ★ ★

சீன தொழிலாளர்களை இலங்கைக்குத் தருவிப்பது தொடர்பில் பலமுறைகாலனித்துவ செயலாளருக் கும், துரைமார் சங்கத்துக்குமிடையில் கடிதப் போக்குவரத்துக்களும் வாதப்பிரதிவாதங்களும் நிகழ்ந்துள்ளன. கோப்பிச் செய்கை ஆரம்பிக்கப் பட்டதைத் தொடர்ந்து பெருந்தொகையான தொழிலாளர்களுக்கு பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. தென்னிந்தி யத் தொழிலாளர்கள் வருவதும் போவதுமாக இருந்தனர். 1855 ஆம் ஆண்டு எதிர்பாராத விதத்தில் கோப்பி அறுவடை மிக அதிகமாகக் காணப்பட்டது. தொழிலாளருக்குப் பெரும் தட்டுப்பாடு நிலவியது. அடுத்த வருடத்திலும் இத்தகைய அறுவடையை துரைமார் எதிர்பார்த்த தினால் பற்றாக்குறையான தொழிலாளர்களை சீனாவில் இருந்து வரவழைக்கும்படி கண்டிச் சீமை அரசு அதிபர் இ.ரூட்ன் பவர் (E. Rowden Power) வாயிலாகவே கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டது அவர் இக்கோரிக்கையை பலமுறை முன்னெடுத்த போதும் ஒன்றும் நடக்கவில்லை.

சீனத் தொழிலாளர்கள் ஜமேய்க்கா, டிரினிட்டாட், பெம்ரோஆகிய மேற் கிந்திய தீவு நாடுகளில் வெற்றிகரமாகத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட தால் ஏன் அவர்களை இலங்கைக்குத் தருவிக்கக்கூடாது என்று அவர் வாதி ட்டார். மூன்று இந்தியத் தொழிலாளர் செய்யும் வேலையை ஒரு சீனத் தொழிலாளி தனித்துச் செய்வான் என்று எடுத்துக் காட்டினார்.

இக்காலத்தில் போர்னியோ (3,50,000), ஜாவா (1,25,000), சிங்கப்பூர்

(50,000), மலாக்கா (30,000), சியாம் (50,000), இந்தியா (5,000), அவஸ் திரேலியா (70,000), கலிபோர்னியா (50,000) ஆகிய நாடுகளில் சீனத் தொழிலாளர் தொழில் புரிந்தனர்.

அப்போது ஆள்பதியாக இருந்த பொருள்கள் பிரபு, ஹொங்கொங்கில் வெளிநாட்டுச் செயலாளராக இருந்த ஜோன்சன் என்பவரிடம் சீனத் தொழிலாளர் பற்றி விசாரித்தார். ஜோன்சன் சீனத் தொழிலாளர் பற்றியும், இந்தி

யத் தமிழ் தொழிலாளர் பற்றியும் நன்கு அறிந்தவர். அவரது கூற்று பின் வருமாறு இருந்தது:

★ மூன்று இந்தியத் தமிழர் (மலபார் வாசிகள்) சாப்பிடும் உண வையும் ஒரு சீனத் தொழிலாளி சாப்பிடுவான். எனவே பராமரிப்புச் செலவு அதிகம்.

★ மலபார் வாசிகள் (தமிழர்) எதிர்பார்க்காத சில ஆடம்பரங்களை சீனர்கள் எதிர்பார்த்தனர்.

★ சீனத் தொழிலாளர்களை அரசாங்கம் செலவழித்து (தலைக்கு செட்டேர்லிங் பவுண்) கொண்டு வரவேண்டியிருந்தது. தமிழ்த் தொழிலாளிகள் தாமாகவே வந்தனர்.

★ சீனத் தொழிலாளர்களின் மனை விகஞும், பிள்ளைகளும்வர மறு

த்தனர். ஆனால், தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் தமது குடும்பத்தி னரையும் சேர்த்தே அழைத்து வந்தனர்.

★ இந்தியத் தொழிலாளர் மிக அருகில் இருந்தனர். சீனத் தொழிலாளரை தூரத்தில் இருந்து அழைத்து வர வேண்டியிருந்தது.

இத்தகைய காரணிகளாலும் மேலும் பல காரணிகளாலும் சீனத் தொழிலாளர் இலங்கைக்கு வரவில்லை.

அப்படி அவர்கள் வந்திருந்தால் இன்று மலையக மக்கள் என்ற சமூகம் இருந்திருக்காது. மாறாக சீன வம்சாவழி மலையக மக்கள் என்றோர் சமூகத்தினர் இலங்கையில் உருவாகி இருப்பார்கள்.

சிவில் சேவையாளர்கள் கோப்பித் தோட்டச் சொந்தக்காரர்கள்

கோப்பி பெருந்தோட்டச் செய்கை ஆரம்பிக்கப்பட்ட போது மலை நாட்டுச் சிங்களவர்களின் பெருந்தொகையான காணிகள் சவீகரிக்கப்பட்டு ஆங்கிலேயருக்கு வழங்கப்பட்டன என்ற குற்றச்சாட்டு ஒன்று உள்ளது. ஆனால் எந்த அளவுக்கு இவர்களது காணிகள் சவீகரிக்கப்பட்டன என்பதை அறிய போதுமான ஆதாரங்கள் இல்லை.

காணிச் சவீகரிப்பு தொடர்பாக கொண்டு வரப்பட்ட சுட்டத்தின்படி தகுந்த ஆவண ரீதியான உரித்து (உறுதி) இருக்குமாயின் அவை சவீகரிக்கப்படலாகாது என்ற ஏற்பாடு காணப்பட்டது. ஆனால் இக்காலப் பகுதியில் காணிச் சொந்தக்காரர்களில் எவ்வளவு பேர் காணி உறுதி வைத்திருக்கக்கூடும் என்பது கேள் விக்குரியதே. பெருந்தோட்டங்கள் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பிருந்தே பிரிட் டிஷ் சிவில் சேவையைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு அரசாங்கம் காணிகள் வழங்கியதுடன், அவர்கள் பலவேறு பயிர்ச் செய்கை மற்றும் வர்த்தக நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர். ஆன்பதி பிரெரபிக் நோர்த் சிவில் சேவையாளர்களின் இத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவளித்துள்ளார்.

இதற்குக்காரணம் அப்போதைய சிவில் சேவையாளர்களுக்கு அரசாங்கம் வழங்கிய சம்பளம் மிகக் குறைவானது என அவர் கருதியதாகும்.

ஆனால் ஆன்பதி தோமாஸ் மெயிற்

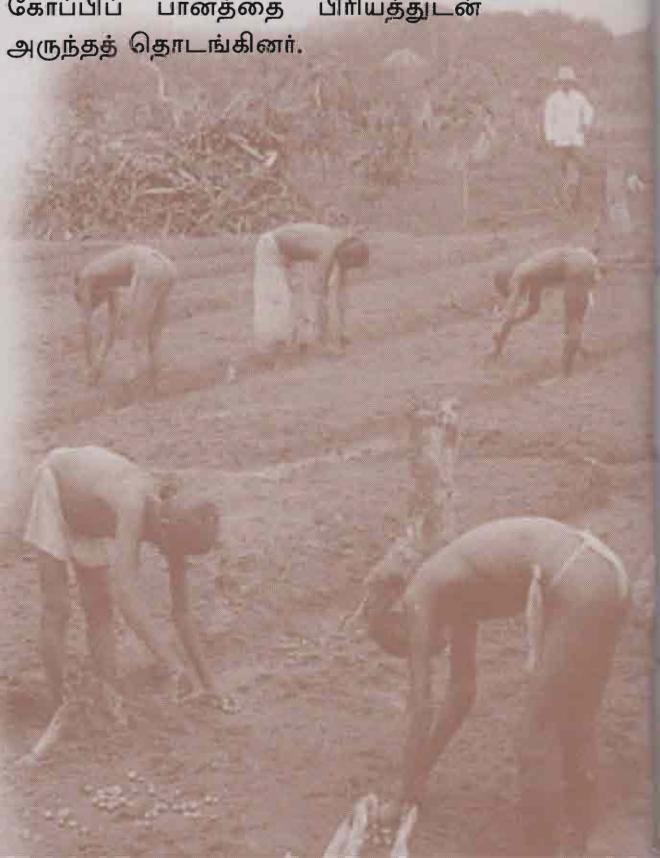
லன்ட் (1805 -1811) இதற்கு மாறாக சிந்தித்தார். அரசு சிவில் சேவையாளர்கள் இத்தகைய வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவது அரசு சேவையை பாதிக்கும் என்றும் அக்கறைகளின் முரண்பாடு (Conflict of Interest) உண்டாக்கும் என்றும் கூறினார். இதனால் 'நம்பிக்கைப் பொறுப்பு' உள்ள பதவிகளில் இருப்பவர்கள் காணி வாங்குவதும், வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதும் 1813 ஆம் ஆண்டு பிரகடனம் ஒன்றின் மூலம் தடை செய்யப்பட்டது. எனினும் இத்தகைய தடை ஒரு போதும் அழுல்படுத்தப்படவே இல்லை.

பார்ண்ஸ் ஆள்பதிகூட தனது வர்த்தக நடவடிக்கைகளைக் கவனித்துக் கொள்ள ஜேம்ஸ் ஸ்டூவர்ட் (James Stuart) என்ற உதவியாளரை சம்பளத்துக்கு அமர்த்தியிருந்தார். பின்னர் பார்ண்ஸ் ஆள்பதி ஓய்வு பெற்று இங்கி வாந்துக்கு சென்ற போது அவரது வர்த்தக நடவடிக்கைகள், சொத் துக்கன் பற்றி இங்கு கேள்வி எழுப் பப்பட்டு விவாதத்துக்குட்படுத்தப் பட்ட போது பார்ண்ஸ் இலங்கையில் இருந்த தனது வர்த்தக முயற்சிகளைக் கைவிட்டார்.

1845 ஆம் ஆண்டு கவர்னராக இருந்த கெம்பெல் சிவில் சேவையாளர் மீது இருந்த மேற்படி தடையை சற்று இலகுவாக்கினார். அதன்படி 1845 பெப்ரவரி முதலாம் திகதிக்கு முன்பு யாரும் காணிகள் வாங்கியிருப்பார்களாயின் அதனை சட்டபூர்வமாக்கி னார். எனினும் அவர்கள் தாமே தோட்டத் துரைமார் உத்தியோகத்தில் ஈடுபடக் கூடாதென்றும் பதவியுயர்வு, பென்சன் என்பன வழங்கப்படும்

போது காணிச் சொந்தக்காரர்கள் அல்லாதவர்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்படும் என்றும் நிபந்தனை விதிக்கப்பட்டது.

எனினும் இவற்றாலெல்லாம் பிரித்தானிய சிவில் சேவையாளர்கள் காணி வாங்குவது கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. இவர்களைத்தவிர பெருந்தொகையான தொழில்சார் நிபுணர்களும் இத்தொழிலில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். 1847 ஆம் ஆண்டு 50,000 ஏக்கர்களாக இருந்த கோப்பிச் செய்கை 1871 ஆம் ஆண்டு 1,96,000 ஏக்கர்களாக அதிகரித்திருந்தது. 1840 களில் 90,000 மெற்றிக்தொன்களாக இருந்த கோப்பி ஏற்றுமதி 1860 களில் 939,000 மெ.தொன்களாக அதிகரித்தது. பிரித்தானியாவின் சனத்தொகையில் பெருந்தொகையான வர்கள் கோப்பிப் பானத்தை பிரியத்துடன் அருந்தத் தொடங்கினர்.

கோப்பிப் பொருளாதாரமும்

கோல்புறாக் - கமரன்

சிபார்சுகளும்

இலங்கையின் பொருளாதாரம் ஓர் ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரமாக மாற்ற மடைவதற்கு கோல்புறாக் - கமரன் சிபார்சுகள் பிரதான காரணியாக அமைந்த தென்பது பலருக்குத் தெரியாது. இவர்களது அரசியல் சீர்திருத்தங்களை மட்டுமே பலரும் நன்கறிவர்.

இலங்கையின் அரசியல், நிர்வாகம், வருவாய்த்துறை, அரசநிறுவனங்கள் முதலான துறைகளில் சீர்திருத்தங்கள் மேற்கொள்ள 1829 ஆம் ஆண்டு வில்லியம் கோல்புறாக் என்பவரும், நீதி த்துறை தொடர்பில் விதந்துரைகள் செய்ய 1830 ஆம் ஆண்டு சார்ஸ்ஸு கமரன் என்பவரும் இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டனர்.

அசோகா பண்டாரகே என்ற அரசியல் வரலாற்று ஆசிரியர் 1833 ஆம் ஆண்டின் கோல் புறாக் - கமரன் சிபார்சுகளே இலங்கையின் நவீன பொருளாதாரத்தை வடிவமைக்கக் காரணமாக இருந்ததென்று கூறுகிறார் இதற்கு கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கை மிக உதவியாக இருந்திருக்கின்றது என அவர்களுதினார். இதனால் இலங்கையின் 19 ஆம் நூற்றாண்டு பொருளாதாரம் முற்றிலும் திசை திருப்பப்பட்டு விட்டது. ஆனால் கோல்புறாக்கும் கெமரனும் இலங்கையில் இருந்த போது கோப்பி இலங்கையின் பொருளாதாரத்தில் பிரதானமான பங்கு வகிக்கவில்லை. இவர்களே கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கையை தனியாருக்கு கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறினார்.

கோல்புறாக் 1829 ஏப்ரல் 11 ஆம் திகதி தொடக்கம் 14 பெப்ரவரி 1831 வரை இலங்கையில் இருந்தார். கமரன் 26 மார்ச், 1830 இல் இலங்கை வந்து கோல்புறாக்குடன் திரும்பிச் சென்றார்.

இவர்கள் இருவரும் இவாஞ்சலிக்கல் மத்தைச் சேர்ந்த லிபரல்வாதி கள். இலங்கைக்கு வராமுன் மொறிசியஸ் மற்றும் ஆபிரிக்காவின் நன்னம் பிக்கைமுனை (Cape of goodHope) ஆகிய நாடுகளில் ஆய்வு செய்து விதந்துரை செய்திருந்தனர்.

எற்கனவே கோல்புறாக் இலங்கையில் இருந்த பிரித்தானிய இராணுவத் தில் 1805 - 1807 வரை கடமையாற்றி இருந்தார். அதனால் இலங்கையின் நிலைவரம் தொடர்பில் அவருக்கு ஏற்கனவே ஒரு புரிந்துணர்வு இருந்தது.

அதேபோல் இலங்கை பிரித்தானியாவின் ஏனைய காலனித்துவ நாடுகள் மத்தியில் ஒரு 'மாதிரி' நாடாக விளங்கும் என்று நினைத்தார். 'இலங்கையானது கிழக்காசியாவில் டொமிணியன் அந்தஸ்து பெற்ற நாடுகளில் பிரித்தானியாவின் அபிலாசைகளை நிறைவேற்ற மிகப் பொருத்தமான நாடு என அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார் இவர்கள் செய்த சிபாரிசுகளான சட்ட

சபை, அதன் உத்தியோகபற்றுள்ள தும், உத்தியோகப்பற்றற்றுமான உறுப்பினர்கள் பிரதான அரசு அலுவலர்களின் பேரவை (Executive Council of Principal Officers) நாடு ஐந்து மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டதுமே, நீதித்துறையின் சுதந்திரம் என்பன நீண்ட காலத்துக்கு மாற்றப்படவில்லை. கோல்புறூக் மீண்டும் பிரித்தானிய படையில் சேர்ந்து படைத்தளபதிகளில் ஒருவராக உயர்த்தப்பட்டார். இவர் 1870 ஆம் ஆண்டு தனது 83 ஆவது வயதில் மரணமடைந்தார். கமரன் 1875 ஆம் ஆண்டு மீண்டும் இல

ங்கைக்கு வந்தார். அப்போது அவரது வயது 80.

அவர் இங்கு வந்து கோப்பித் தோட்ட உரி மையாளரானார். இவரது மனைவி ஜலவியா மிகச் சிறந்த புகைப்படப் பிடிப்பாளராக விக்டோரியா சங்கத்தால் பாராட்டப்பட்டவர்.

கமரன் தனது 85 ஆவது வயதில் நுவரெலியாவில் வைத்து காலமானார். இவருக்குச் சொந்தமாக இருந்த கோப்பித் தோட்டமான ‘கெமரன் தோட்டம்’ இப்போதும் அப் பெயரிலேயே அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது-

ஜந்து சில்லிங்குகளுக்கு இரு ஏக்கார் காணி

இலங்கையின் கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கையின் ஆரம்பத்துடன், இலங்கையில் வாழ்ந்த ஜோப்பிய சமூகத்தினர் மத்தியில் 'கோப்பிவிசர்' (Coffee Mania) பறவ ஆரம்பித்தது. கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கை பற்றி ஒன்றுமே தெரியாத, பணம் வைத்திருந்த எல்லோரும் கோப்பித் தோட்டம் வாங்க படையெடுத்தனர்.

இதற்கு முக்கிய காரணம் கோல்புறாக் சீர்திருத்தத்தின் கீழ் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கையை தனியாருக்குக் கொடுக்கத் தீர்மானித்தது தான். அப்போது ஆனநாராக இருந்த பார்ணஸ் கோப்பிச் செய்கையை தனியாரிடம் ஒப்படைக்க விரும்பாத போதும் அரசின் பணிப்புரையை அவரால் தடுக்க முடியவில்லை. எனவே, அரசு காணிகள் கோப்பிப்

பயிர் செய்ய விரும்புபவர்களுக்கு ஆரம்பத்தில் இலவசமாக வழங்கப்பட்டன.

எனினும் எல்லாரும் அதில் ஈடுபடுவதைத் தடுக்கும் முகமாக 1836 ஆம் ஆண்டு ஏக்கார் 5 சில்லிங்குகளுக்கு விற்கப்பட்டன. கவர்னர் பார்ணஸ் தொடங்கி உயர் இராணுவ அதிகாரிகள், மிஷனரிமார்கள், சிவில் உத்தியோகத்தர்கள் எல்லோரும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு கோப்பித் தோட்டங்களை ஆரம்பித்தனர். இதற்கு முக்கிய காரணம் கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கைக்கு அதிக முதலீடு, பராமரிப்பு, உரப்பாவனை, தொழிலாளர் என்பன அதிகமாகத் தேவையில்லை என்று பலரும் கருதியதாகும்.

ஆரம்ப கால கோப்பிச் செய்கையாளர்கள் சிறு அளவிலான தோலுரிக்கும் இயந்திரத்தையும், உள்ளோட்டைக் கழற்றிப் பிரித்து விதையை எடுப்பதற்கான மில் ஒன்றையும் பயன்படுத்தினர். அறுவடைக் காலத்தைத் தவிர ஏனைய காலங்க ஸில்புல்வெட்டு வதற்கு மாத்திரம் சில தொழிலாளர்களை வைத்துக் கொண்டனர். தோட்டத்துக்கான உரத்தைப் பெற ஆடு, மாடுகளை

வளர்த்தனர். அறுவடைக்கு மட்டுமே அதிக தொகை தொழிலாளர் தேவைப்பட்டனர்.

மேலும் கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கைக்கு காணிகளைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டு 1840 ஆம் ஆண்டு 12 ஆம் இலக்க அரசு காணிச் சீவீகரிப்புச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது.

இச் சட்டத்தின் பிரகாரம் யாருடையதும் உரிமையில் இல்லாத உரிமைகளை ஆவணங்கள் மூலம் நிருபிக்க முடியாத, ஏதும் பயிர்ச்செய்கை மேற்கொள்ளப்படாத காணிகள் அரசால் சீவீகரிக்கப்பட்டன.

1840 ஆம் ஆண்டு ஒரே நாளில் மாத்திரம் 13,275 ஏக்கர் காணிகள் அரசின் உயர் அதிகாரிகளுக்கு ஏக்கர் ஐந்து சில்லிங்குகள் பிரகாரம் வழங்கப்பட்டன. அவை பின்வருமாறு-

1.	நீதிபதி டபிள்யூ.ஓ.கார் மற்றும் கப்டன் ஸ்கின்னர் (பெருந்தெருக்கள் ஆணையாளர்)	826 ஏக்கர்
2.	ஸ்டிவர்ட் மெக்கன்சி, ஆளுனர்	1,120 ஏக்கர்
3.	எப்.பி.நெரிஸ், நில அளவையாளர் நாயகம்	762 ஏக்கர்
4.	ஜி.டர்னர் (கண்டி அரசு அதிபரும் உதவி ராஜாங்க செயலாளரும்	2,217 ஏக்கர்
5.	எச்.ரெட், கண்டி மாவட்ட நீதிபதி மற்றும் ஜி.பர்ட்	1,751 ஏக்கர்
6.	சேர்.ஆர் அர்புத்நோட், இராணுவ கமிசனர் மற்றும் கப்டன் வின்ஸ்லோ	855 ஏக்கர்
7.	டி.ஒஸிலின், மாவட்ட நீதிபதி	545 ஏக்கர்
8.	சி.ஆர்.புல்லர், அரசு அதிபர்	764 ஏக்கர்
9.	கப்டன் லேயார்ட் நிறுவனம்	2,264 ஏக்கர்
10.	பி.ஈ.ஷேலேவுஸ், அரசு அதிபர் மற்றும் ராஜாங்க செயலாளர்	2,135 ஏக்கர்

இக்காலத்தில் மேற்படி பயிர்ச் செய் விலை அதிகரித்தது. ஏக்கர் ஐந்து சில்லிங்குகளுக்கு வாங்கிய பலரும் நெடுஞ்சாலைகள் அமைக்கப்பட்ட இரண்டு பவுண்களுக்கு அவற்றை டதைத் தொடர்ந்து காணிகளின் விற்று காசாக்கிக் கொண்டனர்.

கொலராவால் கிறந்து போன இலங்கையின் முதல் தோட்டத்துரை

ஆரம்ப நாட்களில் கோப்பி தோட்டத்துக்கு வந்த தொழிலாளர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்தனர். இவர்கள் ஒரே சாதியைச் சேர்ந்தவர்களாகவும், சொந்தக்காரர்களாகவும் அல்லது அண்டை அயலவர்களாகவும் இருந்தனர்.

இவர்கள் தமக்குள் எழும் பிரச்சி ணைகளையும் பினக்குகளையும் தீர்த்துக் கொள்ளும் பொருட்டு தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டனர். இத்தலைவர் ஐனநாயக முறையிலும் வயது, அனுபவம் எனபவற்றைக் கருத்திற்கொண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

தொழில் தொடர்பில் எழும் பிரச்சி ணைகளின் போது தோட்டத்துரையுடன் பேச்கவார்த்தை நடத்துபவரும் இவராக இருந்தார். இவ்விதம் தலைவராக செயற்படுவதற்கு இவருக்கு சிறு கொடுப்பனவு வழங்கப்பட்டது.

இதனைத் தவிர சிறு தோட்டங்களில் இத்தகைய தலைவர்கள் கங்காணி வேலையும் செய்தனர்.

பெரிய தோட்டங்களில் பெரியாங்காணி (பெரியகங்காணி) எனபவ ரும் அவருக்கு கீழ் பல சின்னக்கங்காணி களும் வேலை பார்த்தனர்.

இலங்கையில் முதலாவது தொகை தொழிலாளரை ஒப்பந்தத்தின் மூலம் முகவர் ஒருவரை தென்னிந்தியாவுக்கு அனுப்பி அழைத்து வந்த காரியம் இலங்கையில் முதலாவது கோப்பித் தோட்டச் சொந்தக் காரரான ஹென்றி பேர்ட் (HENDRY BIRD) (1823) எனபவரால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இவர் தனது சின்னப்பிடியை தோட்டத்தில் வேலை பார்த்த கண்டக்டிடிடம் ஒரு தொகை தொழிலாளரைப் பெற பணித்த போது இவர் திருகோணமலைக்குச் சென்று தனது தமிழ் நன்பர் ஒருவரை அணுகி

அவரை தென்னிந்தியாவுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அந்த நண்பர் தென்னிந்தியாவிலிருந்து முதல் தடவையாக 14 பேரை கோப்பித் தோட்டத்தில் வேலை செய்ய அழைத்து வந்தார் என இலங்கை துரைமார் சங்கத்தின் (Planters Association) வரலாற்றுப் பதிவேட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஹென்றி பேர்ட் பின்னர் 1829 ஆம் ஆண்டு கண்டியில் வைத்து கொலராவால் பீடிக்கப்பட்டு இறந்து போனார்.

ஹென்றி பேர்ட் பிரிட்டிஷ் அரசாங்க இராணுவத்தில் உதவி ஆணையாளர் நாயகமாகவும் கடமை புரிந்தார். இவர் இறந்ததும் இவரது புதல் வர் ஹென்றி சி.பேர்ட் தனது தந்தையின் தோட்டத்தை பொறுப்பேற்று நடத்தினார். இவரும் இராணுவத்தில் அதிகாரியாக (Colonial) கடமையாற்றியவரே.

கோப்பித் தோட்டங்களின் தொடர்ச்சியான அதிகரிப்புடன் தொழிலாளர்களின் தேவை மிக அதிகரித்தது.

தொழிலாளர்களை பெற்றுக் கொள்ள தோட்டத்துரைமார்கள் கங்காணிகளுடன் போட்டா போட்டி போட வேண்டியிருந்தது. ஆரம்பத்தில் ஒரு ரூபா இரண்டு ரூபாவாக இருந்த ஒரு தொழிலாளிக்கான முற்பணம் ஒன்பது ரூபா பத்து ரூபா என அதிகரித்தது.

எழுத்தாளரும் தோட்டத்துரையுமான பி.டி.மில்லி தொழிலாளர் தேடும் படலம் தொடரில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

அநேகமாக கம்பளைக்கப்பால் அட்டபாகை கணவாயில் வேட்டைத் தொப்பி தலையிலும், அட்டை கடிக்காத கவச பாதணியை காலிலும் அணிந்த தனித்த பிரமச்சாரி துரைமார்கள் ஒருவராகவோ, சிலருடன் இணைந்தோ கண்டியை நோக்கி நொந்து போன முகத்துடன் போவார்கள். அவர்களின் அந்த பிரயாணத்துக்கு இரண்டு காரணிகள் மட்டுமே இருக்கும். ஒன்று நிதி தேடுவது; மற்றது தொழிலாளரைப் பெற்றுக்கொள்வது.

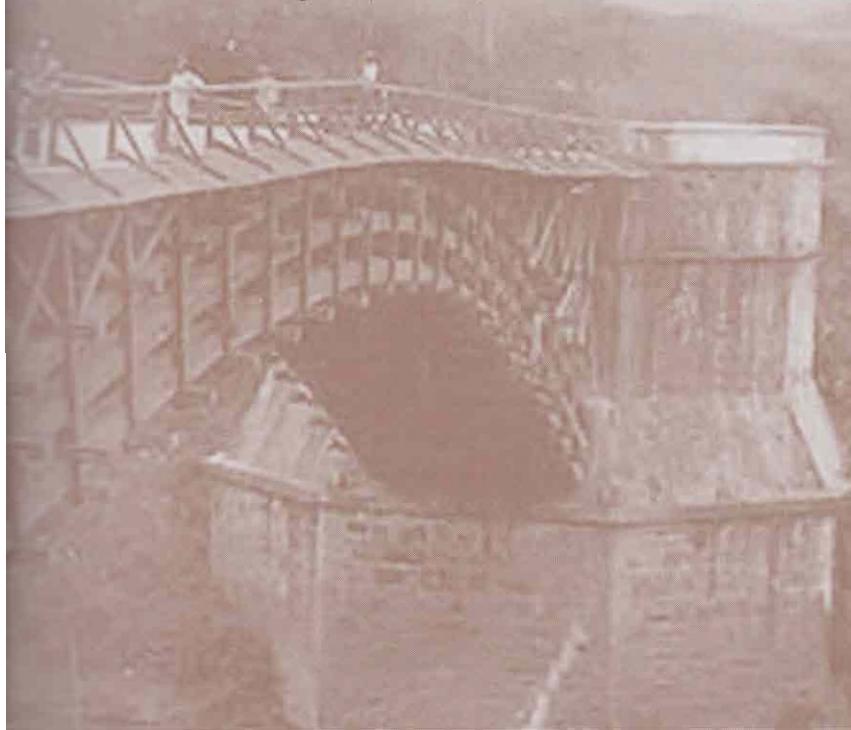
தொழிலாளியை தேடிச் சென்ற பயணம்

கோப்பி பெருந்தோட்டங்கள் பெருகப் பெருக துரைமார்கள் மேலும் மேலும் தொழிலாளர்களை தேடி அலைந்து துன்பப்பட்டனர்.

என்னதான் விளைச்சல் அதிகரித்தாலும் அறுவடை செய்வதற்குத் தொழிலாளர் பற்றாக்குறையால் பெருந்தொகையான கோப்பி மரத்தில் பழுத்து வீணாகிப் போயின. தமக்குப் போதுமான தொழிலாளர்ப் பெற்றுத் தராமை தொடர்பில் தோட்டத்துரைமார் அரசாங்கத்தின் மீது தொடர்ந்து குற்றம் சுமத்தினர்.

1856 ஆம் ஆண்டு தொலஸ்பாகை,

கெல்வின் தோட்ட உரிமையாளரான ஹியு மெக்லென் (Hugh meclenan) என்பவர் துரைமார் சங்கத்தினர் தொழிலாளரைப் பெற்றுக் கொடுக்க ஒரு முகவர் நிலையத்தை அமைக்க வேண்டுமென்றும் தான் அதற்கு உதவுவதாகவும் விதந்துரை செய்தார். அதன்கிளைக் காரியாலயம் இந்தியாவின் மன்றபம் பிரதேசத்தில் அமைக்கப்பட்டு அங்கு ஒரு பிரதிநிதியை நிரந்தரமாக நிறுத்த வேண்டுமென்றும் அவர் கோரிக்கை விடுத்தார். அதன்பிரகாரம் தொழிலாளர் தேவைப்படும் தோட்டத்துரைமார்கள் தமது தேவை

குறித்து துரைமார் சங்கத்துக்கு அறி வித்து, உரிய செலவுத் தொகையை செலுத்தினால் அவர்கள் மண்டபத் தில் இருக்கும் தமது பிரதிநிதி வாயிலாக தொழிலாளர்களை பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்பது அவரது கருத்தாக இருந்தது. எனினும் இத்திட்டத்தினை துரைமார் சங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

இதே போல் 1864 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் டிம்புல்ல சென்கிளையர் தோட்ட உரிமையாளர் பெரிக் ரயான் (Petric Ryan) என்பவர் கூலித் தொழிலாளர்புலம் பெயர்வுக்கான அமைப்பு ஒன்றை ஏற்படுத்தி அதன் மூலம் இந்த விவகாரத்தைக் கையாளலாம் என்றும் கூறி இவ்வமைப்பு எவ்வாறு செயற்பட வேண்டும் என்பதற்கான முழு திட்ட வரைபையும் முன் வைத்தார். இத்திட்டத்தையும் துரைமார் சங்கம் நிராகரித்தது.

தொடர்ந்தும் தோட்டத்துரைமார் தாமாகவே தென்னிந்திய பிரதேசங்களுக்கு சென்று தொழிலாளரைத் திரட்ட முற்பட்ட போதும், அவர்கள் தென்னிந்தியாவில் அந்தியராகக் கருதப்பட்டதால் அவர்களின் பிரயாணம் வெறுமனே உல்லாசப் பிரயாணமாகவே அமைந்ததென ‘டைம்ஸ் ஓப் சிலோன்’ பத்திரிகை செய்தி வெளியிட்டிருந்தது.

1864 ஆம் ஆண்டு இது தொடர்பில் விபரங்களைத் திரட்ட சிரேஷ்ட தோட்டத்துரைமார்களில் ஒருவரான பிள்ளை. ஏ. ஸ்வான் (W.A.SWAN) தென்னிந்தியாவுக்கு புறப்பட்டுச் சென்றார்.

இவரின் விசாரிப்பின் படி இலங்கை கோப்பித் தோட்டங்களில் இருக்கும் வேலை வாய்ப்புத் தொடர்பில் அங்கு ஸ்ளவர்களுக்கு போதுமான விபரங்கள் தெரிந்திருக்கவில்லையென்றும் அவர்கள் இங்கு வர அச்சம் கொண்டுள்ளனர் என்றும் தெரிவித்தார்.

இந்த நிலைமை உக்கிரமடைந்த போதும் இடைத்தரகர்களாக இருந்த கங்காணிகள் துரைமாரை நன்கு சுரண்டப் பழகிக்கொண்டனர்.

இவர்கள் தொழிலாளர்களை பெற்றுத் தருவதாகக் கூறி துரைமாரிடம் இருந்து ஒன்றுக்கு மூன்றாக பணம் வசூலித்தனர். இதற்கு துரைமார்கள் மத்தியில் நிலவிய தொழில் போட்டியும் ஒரு காரணமாகும்.

இது தொடர்பில் 1865 ஆம் ஆண்டு நடந்த ஒரு கூட்டத்தில் துரைமார் சங்கம் துரைமார்களுக்கு ஒரு சுற்றறிக்கையை வழங்கியது.

அதில் அதிக பட்சம் தொழிலாளி ஒருவருக்கு தலைக்கு 10 சிலவிங்கு களுக்கு மேல் கொடுக்க வேண்டாமென்றும் கங்காணிகளிடமிருந்து தகுந்த உத்தரவாதம் பெற்றுக் கொள் ளும் படியும் அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தது.

இவ்விதம் துரைமாரிடம் இருந்து பெற்ற பணத்தை இந்த நோக்கத்துக்காக இல்லாமல் தமது சொந்த தேவைகளுக்கே செலவிடுகின்றனர் என்றும் அல்லது ராமன் செட்டியாரிடம் இருந்து பெற்ற கடனை அடைக்க செலவிடுகின்றனர் என்றும் பிள்ளை. ஏ. ஸ்வான் (W.D. GIB ON) என்ற துரை கருத்து தெரிவித்துள்ளார்.

ஹெந்றி வார்ட்டன் மரணம்

தோட்டத்துரைமார்கள் தொடர்ந்தும் தொழிலாளர்கள் பற்றாக்குறை தொடர்பில் புகார் தெரிவித்தபோதும், அரசாங்கம் அது தொடர்பில் அக்கறை காட்டாதிருப்பது தொடர்பில் கவலை தெரிவித்தனர்.

தோட்டத்துரைமாரும் கங்காணிகளும் தொழிலாளர்களைத் தேடித் தேடி மிகுந்த சிரமங்களுக் குள்ளானார்கள். மறுபுறத்தில் இரண்டு மூன்று தொழிலாளர்களின் வேலையை ஒரு தொழிலாளர் செய்ய வேண்டியிருந்தது அறுவடைக் காலத்தில் தொழிலாளர்கள் இரவு பகலாகக் கஷ்டப்பட்டனர். அவர்கள் உழைப்பைப் பெற்றுக் கொள்ள ஒரு பணத்துக்கு பதில் இரண்டு பணம் கூலியாக வழங்கப்பட்டது.

இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் தான் சேர் ஹெந்றி வார்ட் (Sir Hendry Ward) 1855-1860 கவர்னர் பதவியேற்று இலங்கைக்கு வந்தார். இவர் கோப்பித் தோட்டங்களில் நிலவும் தொழிலாளர்

பற்றாக்குறையை உடனேயே புரிந்து கொண்டார். அத்துடன் கோப்பிப் போக்குவரத்தின் பொரு டடு பெருந்தெருக்கள் பரவலாக அமைக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை யும் உணர்ந்தார். அவர் கிரமமாக தொழிலாளர்களை தென்னிந்தியாவில் இருந்து அழைத்து வரவும் அவர்களை கோப்பித் தோட்டங்களுக்கு மட்டுமல்லாது பெருந்தெருக்கள் அமைக்கவும் ரெயில்வே மற்றும் பொது வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்தவும் திட்டமிட்டார். அதன் மூலம் இலங்கையின் முதல் புகையிரதப் போக்குவரத்தை ஆரம்பித்தவர் என்ற பெருமையையும் பெறுகின்றார்.

இலங்கையின் முதல் ரயில் பாதையான கொழும்பு - கண்டி பாதையை அமைப்பதற்கென வண்டனைச் சேர்ந்த தனியார் நிறுவனமான பெவியல் (FAVIELE) என்ற நிறுவனத்துடன் வார்ட் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார்.

கோப்பிப்பயிர்க் செய்கை பிரேஸில் மற்றும் ஜாவா ஆகிய நாடுகளில் இருந்து பாரிய வர்த்தகப் போட்டியை எதிர்நோக்குவதால் இலங்கையை ஒரு கோப்பி ஏற்றுமதி நாடாக மாற்ற வேண்டுமாயின் ரயில்வே போக்குவரத்து மிக அத்தியாவசியமானது என

இவர் வாதிட்டார். மறுபுறத்தில் இந்தி யாவில் இருந்து வரும் தொழிலாளரை வீதியபிவிரு த்திக்குப் பயன்படுத்தி னால் மேலும் தொழிலாளர் பற்றாக்குறை ஏற்படு மென்றும் அவர்களுக்கு அதிக கூலி கொடுக்க வேண்டி வரும் என்றும் தோட்டத்துரைமார் பயந்தனர்.

ஆனால் அப்படி நடக்காதென ஹென்றி வார்ட் உறுதியளித்துடன் இந்திய அரசாங்கத்துடன் பேச்சுவார் த்தை நடத்தி ஆட்சேர்ப்பு நிறுவனம் ஒன்றையும் (Coast Agency) அமைத்து அதன் கிளைகளை தமிழ் நாட்டின் தென் மாவட்டங்களில் அமைக்கச் செய்தார்.

இதற்கான செலவை ஈடுகட்டும் பொருட்டு ஒரு தொழிலாளிக்குதலா மூன்று சில்லிங் முதலீட்டு வரி விதித் தார். இதன் வாயிலாக 1,20,000 தொழிலாளரை வரவழைக்க 18,000 பவுண் களை திரட்ட திட்டம் போட்டார்.

தொழிலாளர்கள் மன்னாரில் இருந்து கண்டிக்கு நடந்தேவர நேர்ந்

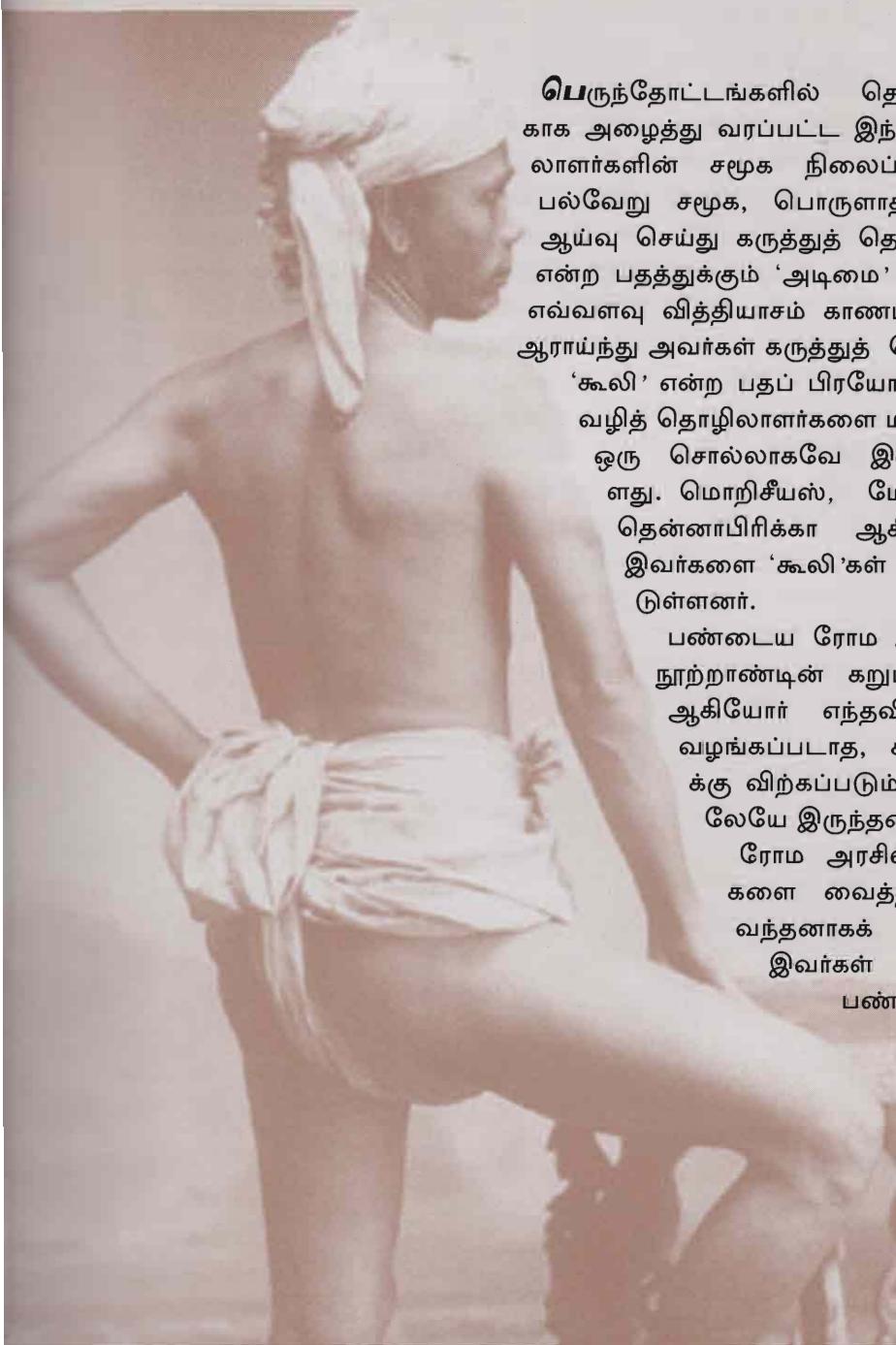
ததால் அவர்களின் மரணவீதத் தில் ஏற்படும் அதிகரிப்பைத் தடுக்க இராமேஸ்வரத்திலிருந்து கொழும்புக்கு நீராவிப் படகுகளை ஏற்பாடு செய்தார்.

ஆனால் அவரது பல திட்டங்கள் பலிக்கவில்லை. 1859 ஆம் ஆண்ட ஸவில் இந்தியாவின் தென்மானிலங்களில் சாதகமான கால நிலை பொருளாதார அபிவிருத்தி வேலை வாய்ப்பு என்பன ஏற்பட்டதால் இலங்கைக்கு தொழிலாளர் வருவது $1/3$ பங்காகக்குறைந்து போய் விட்டது.

1860 ஆம் ஆண்டு ஹென்றி வார்ட், மெட்ராஸ் மாநிலத்தின் கவர்னராக நியமனம் பெற்றுச் சென்ற போதும் அதற்கு அடுத்த வருடமே கொலரா நோய்க்கு இலக்காகி இறந்து போனார். கோப்பி பயிர்க் கையை ஒரு நல்ல நன்பனை இழந்து விட்டது.

அடிமை, அரையடியை, கொத்தழிமை, கூலி

பெருந்தோட்டங்களில் தொழில் செய்வதற் காக அழைத்து வரப்பட்ட இந்திய கூலித் தொழி வாளர்களின் சமூக நிலைப்பாடு தொடர்பில் பல்வேறு சமூக, பொருளாதார ஆய்வாளர்கள் ஆய்வு செய்து கருத்துத் தெரிவித்தனர். ‘கூலி’ என்ற பதத்துக்கும் ‘அடிமை’ என்ற பதத்துக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் காணப்பட்டது என்பதை ஆராய்ந்து அவர்கள் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர்.

‘கூலி’ என்ற பதப் பிரயோகம் இந்திய வம்சா வழித் தொழிலாளர்களை மாத்திரம் குறிக் கும் ஒரு சொல்லாகவே இனங்காணப்பட்டுள்ளது. மொற்சீயஸ், மேற்கிந்தியத்தீவுகள், தென்னாபிரிக்கா ஆகிய நாடுகளிலும் இவர்களை ‘கூலி’கள் என்றே இனங்கண்டுள்ளனர்.

பண்டைய ரோம அடிமைகள், 17ஆம் நூற்றாண்டின் கறுப்பின அடிமைகள் ஆகியோர் எந்தவித உரிமைகளும் வழங்கப்படாத, சந்தையில் விலை க்கு விற்கப்படும் அடிமை நிலையிலேயே இருந்தனர்.

ரோம அரசில் அதிக அடிமைகளை வைத்திருப்பவன் செலு வந்தனாகக் கருதப்பட்டான் இவர்கள் அடிமைகளையும் பண்டங்களாகவே கருதினர். இத்தகைய அடிமை நிலையில் இருந்து 19 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்

தியத் தமிழ்க் 'கூலி'கள் சிறிதளவிலேயே வேறுபடுகின்றனர். 1872 ஆம் ஆண்டில் கூலித்தொழிலாளர் தொடர்பில் பத்திரிகைகளில் தொடர்ந்து எழுதி வந்த தோட்டத்துரை ஒருவர் அடிமைகளில் இருந்து கூலித்தொழிலாளர்களின் நிலை மிகச் சிறியளவிலேயே வேறுபடுகின்றது என்று தெரிவித்துள்ளார். இவர்கள் தென்னிந்தியாவில் இருந்து சுதந்திரமாக வருவதற்கும் போவதற்கும் அனுமதிக்கப்பட்டபோதும், அவர்களின் சுதந்திரம் கங்காணிகளாலும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது என அவர் தெரிவித்துள்ளார்.

இந்திய வம்சாவழி பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரை அரையடிமைகள் அல்லது கொத்தடிமைகள் என்று அழைப்பது என்பது, இலங்கையில் அவர்களின் வரலாற்றுக் காலம் முழுவதும் இடம்பெற்றுள்ளது. எனினும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்து முறை போல் இவர்கள் அடிமை - எஜ்மான் ஒப்பந்தங்களால் கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை.

1833 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானிய பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றிய அடிமைத்தன ஒழிப்புச் சட்டத்தால் பிரித்தானிய காலனித்துவ நாடுகளில் இருந்த 770,000 அடிமைகள் விடுவிக்கப்பட்டனர். ஆனால் இந்தச் சட்டம் இந்தியா, இலங்கை ஆகிய நாடுகளுக்கு எட்டவில்லை. எனினும் 1844 ஆம் ஆண்டின் கிழக்கிந்திய கம்பனிச் சட்டத்தின் ஒரு பிரிவின் மூலம் இந்நாடுகளில் அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்டது.

எது எப்படி இருந்தபோதும் கங்காணி, கன்டாக்கு, ஏனைய தோட்டத்து அதிகாரிகள், துண்டு முறை, பத்துச் சீட்டு, பிரஜாவரிமை ஒழிப்புச் சட்டம் போன்றவற்றால் 1980 கள் வரையில் ஏதோ ஒரு வகையில் இவர்கள் மத்தியில் அடிமைத்தனம் இருந்து கொண்டுதான் இருந்தது. அதன் எச்ச சொச்சங்களே இன்றும் இவர்களை சமூக உயர்வு நோக்கிய அசைவியக்கத்தில் இருந்து தடுத்து வருகின்றது.

முதுகில் அடித்தால் பரவாயில்லை வயிற்றில் **அடிக்க வேண்டாம்**

இலங்கையின் பெருந்தோட்ட வரலாற்றில் கங்காணிமாரின் காலடிச் சுவடுகள் மிகக் கொடுரமாக பதிந்து கிடக்கின்றன. இவர்கள் இதயமே இல்லாத படுபாதகர்களாக இருந்திருக்கின்றனர். சபிக்கப்பட்ட மனிதர்கள் என்று கூட கூறலாம். இச் சமூகத்தை இறுக்கமாக ஒட்டிக் கொண்ட இரத்தம் உறிஞ்சும் அட்டைகள் இவர்கள். இச் சமூகத்தினர் மீது மிகுந்த கட்டுப்பாட்டை இவர்கள் கொண்டிருந்தனர். தொழிலாளர் எல்லா வகையிலும் கங்காணிமாரில் தங்கியிருந்ததால் சுமார் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட காலம் தொழிலாளர்கள் இவர்களின் கிடுக்கிப் பிடியில் சிக்கித் தவித்தனர்.

தென்னிந்திய மாவட்டங்களில் இருந்து கூலித் தொழிலாளர்களை தொகையாக அழைத்து வந்து தோட்டங் களில்

விடுவது, தோட்டங்களில் அவர்களை மேற்பார்வை செய்வது, தோட்டத் துரைமாருக்கும் தொழிலாளருக்கும் இடையில் தரகராகப் பணிபுரிவது

தொழிலாளர்களின் பல்வேறு தேவை களை நிறைவேற்றுவது, அவர்களின் சுக்துக்க நிகழ்வுகளில் ஈடுபடுவது முதலான பல்வேறு பணிகளை கங்கா ணிகள் மேற் கொண்டனர்.

எனினும், இத்தகைய பணிகளின் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் தொழிலாளர்களை ஏமாற்றி அவர்களின் உழைப்பையும் சேமிப்பையும் சுரன்தினர். நெருக்கடியான சந்தர்ப்பங்களில் கங்காணிமார் தொழிலாளர்களுக்கு கடன் கொடுத்தனர். அதனைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாத தொழிலாளி வாழ்நாளெல்லாம் கங்காணிக்கு உழைக்கும் கொத்தடிமையாக மாறி விடுவான்.

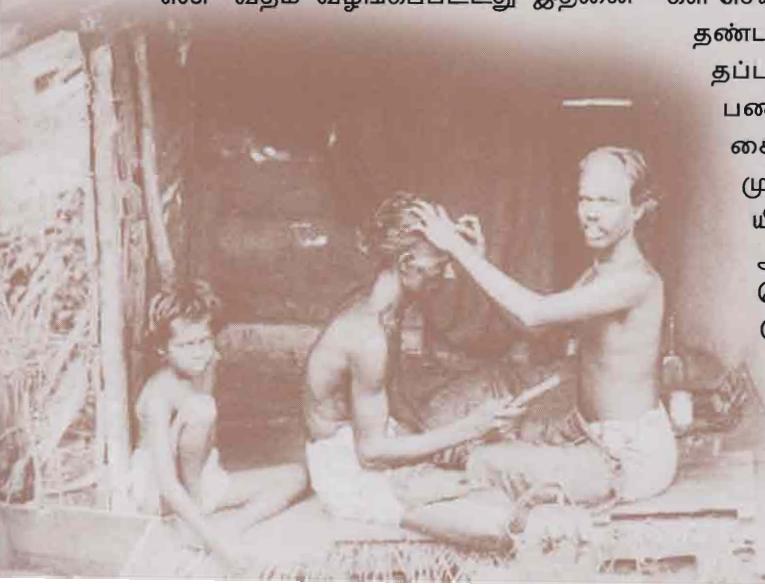
தோட்டத்தில் வேலை செய்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் ஒவ்வொரு தொழிலாளியின் சார்பிலும் தலைக்கு இவ்வளவென கங்காணிக்குக் கொடுப்பனவு வழங்கப்பட்டது.

வேறு பல விசேட கொடுப்பனவுகளும் வழங்கப்பட்டன. ஆரம்ப காலங்களில் தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் மாதத்துக்கு கங்காணிக்கு ஒரு 'பென்ஸ்க' வீதம் வழங்கப்பட்டது இங்னை

'பென்ஸ் மனி' என்றார்கள். அவர்கள் அன்றாடம் வேலை செய்வதை உறுதிப்படுத்த வேண்டிய பொறுப்பும் அவருக்கிருந்தது. பல சந்தர்ப்பங்களில் தொழிலாளி வேலை செய்திருப்பதாகக் கணக்குக் காட்டி அதற்கான கொடுப்பனவை கங்காணி துரையிடமிருந்து திருட்டுக் கணக்குக்காட்டி பெற்றுக் கொள்வார்.

மறுபுறத்தில் அவ்விதம் வேலை செய்வதாகக் காட்டியதால் பொய்ப்பெயர் போட்டதற்காக தொழிலாளி யின் சம்பளத்தில் இருந்து ஒரு தொகையைக் கழித்து அதனையும் பிடிஓங்கிக் கொள்வார். தொழிலாளி தோட்ட ததில் வேலை செய்வதாகக் காட்டி தனது சொந்த வேலைகளை செய்ய வைப்பார்.

தொழிலாளி வேலை செய்யாமல் வேறு வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் கங்காணி 'அவன் கம்பளி வாங்க போயிருக்கி றான்', 'திடீர் சுகவீனம் வந்து விட்டது' என்று கூறி அவர்களைத் தப்பி விப்பார். அதற்காகவும் கங்காணி பின்னர் காசு பறித்துக் கொள்வார். தொழிலாளி கள் செய்யும் தவறுகளுக்கு பல வேறு தண்டனை முறைகள் அமுல்படுத்தப்பட்டன. அவர்களிடம் தண்டப்பணமும் அறவிடப்பட்டது. அந்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் தமக்கு முதுகில் அடித்தால் பரவாயில்லை என்றும் வயிற்றில் அடிக்க வேண்டாம் என்றும் தொழிலாளர்கள் மன்றாடிக்கேட்டுக் கொண்டனர்.

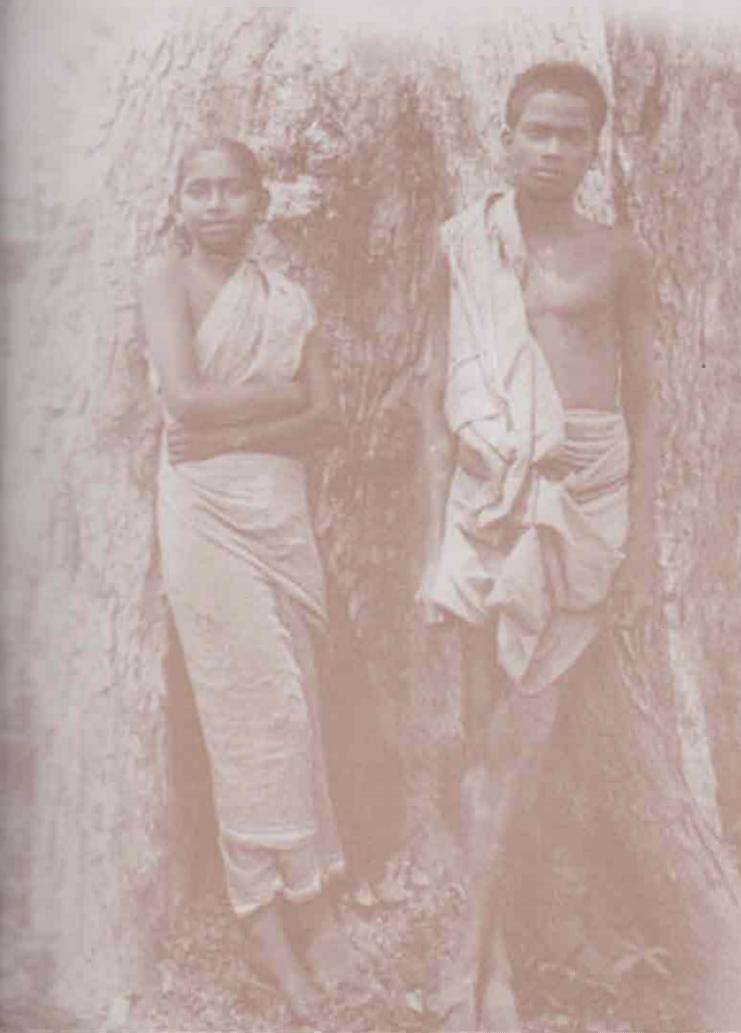
வேலை செய்ய முடியாது என்றால் முப்பது கசையடிகள்

கோப்பிப் பெருந்தோட்டங்கள் பரவலாக ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது தொழிலாளர் பிரச்சினை தொடர்ந்து ஏற்பட்ட வண்ணம் இருந்தது. என்ன முயற்சி செய்த போதும் உள்ளாட்டு சிங்களவர்களை பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்ய, ஈடுபடுத்த முடியாமல் இருந்தது. இதற்கு என்ன காரணம் என பல விவாதங்கள் எழுந்தன.

இலங்கையை அவ்வப்போது நிர்வாகம் செய்த பிரிடிஷ் ஆளுநர்கள், இராஜாங்க செயலாளர்கள், தோட்டத் துரைமார்கள் இங்கிலாந்தில் இருந்த அதிகாரிகளுடன் மேற்கொண்ட கடிதப் பரிமாற்றங்களில் இது பற்றித் தெரிவித்துள்ளது.

இதற்கு பொதுவான காரணமாக சிங்களவர்கள் வேலை செய்ய மிகச் சோம்பேறிகள் என்றே அநேகர் தெரிவித்தனர். ஆனால், அதற்கும் மேலாக இதற்கான காரணம் என்ன வாக இருக்குமென்று பலர் ஆராய்ந்து பார்க்காமலி ல்லை. ஏனெனில், கோப்பித் தோட்டங்களில் ஒரு நாள் வேலை செய்வதற்கு ஒன்பது பெண்ஸ் அல்லது ஒரு சிலிங் வரை கூலி வழங்கப்பட்டது.

இது அக்காலத்தில் ஒரு நாளில் உழைக்கக் கூடிய உயர் வருமானமாக கருதப்பட்டது. அப்படி இருந்தும் சிங்களவர்கள் தோட்டங்களில் வேலைக்கு வர மறுத்தனர். ஆரம்ப காலங்களில் இலங்கையின் வருவாய்த்துறை ஆணையாளராக இருந்த வில்லியம் பொய்ட் (William Boyed)

என்பவர் இது தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவிக்கையில் வாழ்க்கையில் “பண நீதியில் முன்னேற வேண்டு மென்ற அக்கறை அவர்களுக்கு இரு க்கவில்லை. தமது விளை நிலங்களில் ஒரு தடவை விதைத்து, அறு வடை செய்து அடுத்த அறுவடை வரை உண்ணுகிறார்கள். இடையில் அவர்களுக்கு பணத் தேவைகள் இரு க்கவில்லை என்று கூறியுள்ளார்.

ரால்ப் பீரிஸ் (Ralph Pieris) என்பவர் சிங்களவர்களுக்கு பணம் உழைக்க வேண்டும் என்ற தேவை இருக்க வில்லை. சொத்து சேர்க்க வேண்டும் என்றும் அவர்கள் கருதவில்லை அவர்களின் வாழ்க்கை எதிர்பார்ப்பு மிகக் குறைவானதாக இருந்தது.

இதற்கு அவர் 1660 முதல் 1679 ஆம் ஆண்டு வரை கண்டி ராஜ்ஜியத்தில் சிறைக்கைத்தியாக வைக்கப் பட்டிருந்த ரொபேர்ட் நோக்ஷின் வார்த்தைகளை உதாரணமாகக் காட்டுகிறார். ரொபர்ட் நோக்ஷின் கூற்று ப்படி, அவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் உணவும் அன்றாடத் தேவைகளையும் தவிர வேறு தேவைகள் இருக்க வில்லை. சொத்துகள் அதிகரிக்கும் போது அதற்கு கப்பம் கட்ட வேண்டிய வரிகளும் அதிகரித்தன என அவர்கள் கருதினர்.

இக்காலத்தில் வேலை செய்ய மறு ப்பவர்களுக்கு தண்டனையாக கசையடிகள் வழங்கப்பட்டன. பிரித்தானியர் இத்தண்டனையை அடிக்கடி வழங்கினர்.

1828, ஏப்ரல் 28 ஆம் திகதி அப்போதிருந்த பிரதம செயலாளர் ரொப

ர்ட் அர்புத்நோட் (Robert Arbuthnot) என்பவரால் அழைத்தபோது வேலைக்கு வர மறுப்பவர்கள் பாதி வேலையில் விட்டுச் செல்பவர்களுக்கு 30 கசையடிகள் வரை வழங்கப்பட வேண்டுமென்று சட்டம் ஒன்று கொண்டு வந்தார்.

ஒரு சமயம் மத்திய மாகாணத்தின் வலப்பணை என்ற இடத்தில் 100பேர் வேலை செய்வதற்கு ஒப்பந்தப்படி அமர்த்தப்பட்டிருந்தபோதும் வேலைக்கு வரவில்லை. அவர்கள் வேலைக்கு வராததால் கசையடி வழங்க உத்தரவிடப்பட்டது.

முதலில் அவர்களின் தலைவனுக்கு கசையடி வழங்கப்பட்டது. வழங்கப்படவிருந்த 30 கசையடிகளில் 16 கசையடிகள் நிறைவேற்றப்பட்டபோது, அவர்கள் அனைவரும் தாம் ஒழுங்காக வேலை செய்வதாக ஒத்துக் கொண்டதை அடுத்து விடுவிக்கப்பட்டனர்.

பொது வேலைகள் செய்வதற்கு உள்ளாட்டுத் தொழிலாளர் கிடைக்காமையால் முதன் முறையாக தென்னிந்தியாவில் இருந்து கூலித் தொழிலாளர்களை தருவித்தவர் ஆன்பதி பிரெடரிக் நோர்த் (Frederik North) (இலங்கையின் முதல் பிரித்தானிய ஆஸ்பதி) 1798 - 1805 இவர் மேற்கொண்ட கண்டிப் படையெடுப்பின் போது இராணுவத்துக்கு உதவுவதற்காக 5,000 தென்னிந்திய கூலித் தொழிலாளர்கள் கொண்ட உப படையொன்றை இவர் அமைத்தார் என்றும் தெரிய வருகின்றது.

ராமசாமிகளும் மீனாடசிகளும்

தென்னிந்தியாவில் இருந்து கோப்பி பயிரிடுவதற்கென தருவிக் கப்பட்ட தமிழ் தொழிலாளர்கள் ஒரு தலைவனின் கீழ் கூட்டம் கூட்டமா

கவே வந்தனர். அவ்விதம் தோட்டங் களிலும் கூட்டம் கூட்டமாகவே செயற்பட்டனர். சில சமயங்களில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குழுவினர் பல தலைவர்களின் நிர்வாகத்தின் கீழ் இயங்கினர். இத்தகைய குழுவினரை ‘கேங்’ (Gang) என்று அழைத்தனர். இவர்களது தலைவனை ‘கேங் லீடர்’ (Gang Leader) என அழைத்தனர்.

பிரித்தானிய தோட்டத்துரைமார்களுக்கும் அதிகாரிகளுக்கும் தொழிலாளர்களைத் தனித் தனியாக அடையாளம் காண முடியாதிருந்தது. எல் லோரும் ஓரே மாதிரியான, ஓரே முகங்களாகவே தெரிந்தனர். அவர்களுக்கு வெவ்வேறு பெயர்கள் இருந்த போதும் ஒட்டு மொத்தமாக ‘ராமசாமி’ என்றே அழைத்தனர்.

துரைமார் யாரைக் கூப்பிட வேண்டுமென்றாலும் ‘ராமசாமியைக் கூப்பிடு’ என்றே கூறினர்.

‘ராமசாமி’ என்ற பெயருக்கு மேலதிகமாக ‘கருப்பன்’ என்ற பெயரும் பொதுவாக பாவனையில் இருந்தி ருப்பதாக கிறிஸ்டின் விலசன் என்ற நூலாசிரியர் தனது நூலான ‘கந்த கோப்பி’ (Bitter Berry)

என்ற நாவலில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

ராமசாமிகள்	அல்லது
கருப்பன்கள்	தென்னா
பிரிக்காவில்	நெசவுத்
தொழிலில்	ஈடுபடுத்தப்பட்ட
	கொத்தடிமை

நரம்புகள் புடைத்து
வெளித் தெரிந்தவ
னாகக் காணப்பட
டான்.

அவனது நிறம்
அடர்ந்த கருங்கல்
நிறத்தில் இரு
ந்து மஞ்சள்
கபில நிறங்கள்
வரை வேறுபடுகி
றது.

ஒரு சிலர் மாநிற
மாக இருந்தனர்.
உருவத்தில் ‘காக்
கேசிய’ வார்ப்புக்கள்
போலி ருந்தார்கள்.
உருவ அமைப்பில்
வேறு பட்டாலும்
வெறுக்கத்தக்கவர்களா
கவோ குருபிகளாகவோ
இருக்கவில்லை.

இவர்களின் மண்டையோ
ட்டு அமைப்பின் படி புத்திக் கூர்மை
குறை ந்தவர்களாகவும் முரட்டுத்தன்
மையடையவர்களாகவும் இருந்தனர்.
கண்கள் கறுப்பு நிறமாகவும் கண்ம
ணிகள் துருதுருத்தபடியும் இருந்தன.

குறுகிய நெற்றி, அகன்ற கண்ண
எலும்புகள், நிறைவானதும் சற்றே
கீழ்நோக்கித் தொங்கும் உதடுகள்,
சற்றே கூடுதலான நாசியுடன் காண
ப்பட்ட இவர்களின் பார்வையில் ஒரு
சோகமும் கையறு நிலையும் நிரந்தர
மாகக் குடிகொண்டிருந்தது” என்று
அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

களைவிட வித்தியாசமானவர்கள் அல்
லர் என ஒரு சமயம் அரச சபையில்
சேர். பொன் அருணாசலம் தெரிவித்திருந
தார்.

இந்திய பெருந்தோட்டத் தொழிலா
ளர் எப்படி இருந்தனர் என்று கருத துத்
தெரிவிக்கையில், அப்போதிருந்த பிர
தம குடிசார் மருத்துவ அதிகாரி டிஸ்ட்
.ஆர். என். கின்ஸி (Dr. W.R.N. Kinsy)
பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“இந்தியக் கூவித் தொழிலாளி மிக
மெலிந்தவனாக, மத்திய உயரம்
கொண்டவனாக, நொய்ந்த, தசை

கோப்பிப்

பெருந்தோட்டக்காலம்

மிகவும் சோக மயமானது

துலைக்கு ஜிந்து சுதம் 'கொமினு' க்கு தமிழ் நாட்டில் இருந்து தொழிலாளர்களை அழைத்து வந்த கங்காணிகள் வரும் வழியில் எத்தனை பேர் இறந்தனர் என்று ஒரு கணிப்பீடு செய்தனர்.

வரும் வழியில் கப்பலில் வைத்தும் பின் தலை மன்னாரில்

இருந்து நடந்து வரும் வழியிலும் பல வேறு துன்பங்களை அனுபவித்து மீளமுடியாமலும் தொழிலாளர்களில் அரை வாசிப்பேர் இறந்து போயினர்.

தொழிலாளர்களின் உண்மைத் தேவை 1,500 ஆயின், அவர்கள் 3,000 பேரை அழைத்து வந்தனர். 1,500 பேர் வரும் வழியில் இறந்து போய் விடுவர் என்பது அவர்களுக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்திருந்தது.

நடந்தும் கப்பலிலும் வரும் வழியிலும் தொழிலாளர்கள் மிக கேவலமாக

நடத்தப்பட்டனர் அவர்களுக்கு குடி ப்பதற்குப் போதுமான தண்ணீர் வழி நகப்படவில்லை.

கடுமையான கொலரா நோயால் பீடி க்கப்பட்டு, வாந்திபேதி ஏற்பட்டு, உடல் வரட்சியடைந்து நிறையப் பேர் இறப்பது வழக்கமாகிப் போயிருந்தது.

'தலைமன்னாரில் இருந்து மாத்தளையின் கண்டி வரையில் இவர்கள் வரும் பாதையின் இரண்டு புறங்களிலும் மண்டையோடுகளும், கை, கால் எலும்புகளும் ஆங்காங்கே குவிந்து கிடப்பது வழமையான காட்சி. என அப்போது பிரித்தானிய அரசின் காலனித்துவ செயலாளராக இருந்த பிலிப் அன்ஸ்ட்ரூதர் (Philip Ans truther) (1830-1845) தனது அறிக்கையில் இப்படித் தெரிவித்திருந்தார்.

இவர் 1843 ஆம் ஆண்டில் தலைமன்னாரிலிருந்து அனுராதபுரம் வரை நடைபாதை ஒன்று அமைத்து இடையிடையே தங்குமிட வசதியும், நீர் அருந்த கிணறுகள் அமைக்கவும் ஏற்பாடுகள் செய்து கொடுத்தார்.

எனினும் நோயுற்றோரை கவனிக்க எந்த மருத்துவ வசதியும் இருக்கவில்லை.

சக தொழிலாளர்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலையில் நோயுற்றவர்களை சோகத்துடன் அவ்விடத்திலேயே விட்டு விட்டுச் சென்றனர்.

இறந்தவர்களை ஓநாய்களும், நரிகளும், காக்கைகளும் கடித்துக் குதறுவதை எவரும் ஒரு பொருட்டாகவே கருதவில்லை.

திருச்சிராப்பள்ளியில் இருந்து இராமேஸ்வரம் வரும் வழியிலும் தலைமன்னாரில் இருந்து கண்டிவரை வரும் வழியிலும், பின் தமது உடைமைகளுடன் திரும்பிச் செல்லும் வழியிலும் அவர்கள் பலராலும் கொள்ளையடிக்கப்பட்டனர்.

பல வழிகளில் சுரண்டப்பட்டனர். இம்சைகளுக்கும் உட்படுத்தப்பட்டனர்.

உடைமைகளைக் கொள்ளையடிக்கும் போது பலர் கொலை செய்யப்பட்டனர். 1846 ஜெனவரி மாதம் The Obsever பத்திரிகை இவர்களின் நிலையை விளக்கி கட்டுரை ஒன்றை வெளியிட்டது.

அப்போதைய காலனித்துவ செயலாளராக இருந்த சேர் ஜேம்ஸ் டென் ஸ்டி (Sir James Tennent) என்பவர் கூலித் தொழிலாளரின் நலன்கள் கவனிக்கப்பட வேண்டுமென அரசாங்கத்தை வலியுறுத்தினார்.

இலங்கையில் வந்திறங்கியதும் அவர்களுக்கு போதுமான வசதிகளை செய்து கொடுத்தல், பாதுகாப்பான பாதையமைத்தல், அவர்கள்மீதான வண்முறைகளில் இருந்து பாதுகாப்பளித்தல், மருத்துவ வசதி செய்து கொடுத்தல், வழித்தங்க ஓய்விடங்கள் அமைத்துக் கொடுத்தல், மளிதாபிமானத்துடன் நடத்தப்படுதல் என்பன தொடர்பில் அரசுக்கு எழுதிக்கேட்ட போதும் பலன் கிட்டவில்லை.

இவை ஒருபோதும் தொழிலாளர்களைச் சென்றடையவும் இல்லை.

கண்டிச் சீமையிலே கொட்டிக் கிடந்தவை?

இலங்கையின் கோப்பிப் பெருந் தோட்டங்களிலும் பின்னர் தேயி வைத் தோட்டங்களிலும் தொழில் புரி வதற்கென இத்தனை பெருந் தொகையான இந்திய வம்சாவளித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள், இவ்வளவு துணப் துயரங்களுக்கு மத்தியில் ஏன் வந்திருக்க வேண்டுமென பல பொருளியல் மற்றும் சமூகவியலாளர்கள் ஆராய்ந்துள்ளனர். இவர்கள் தெரிவிக்கும் கருத்துகள் மிகக் கவனிக்கத்தக்கன. கண்டிசீமையிலே தேயிலைச் செடிக்கடியில் தேங்காயும் மாசியும் விளைகிறதாம்; அங்கே காசு பணமெல்லாம் கொட்டிக் கிடக்கிறதாம்; தேனும் திணைமாவும்,

பாலும் பருப்பும் திகட்டாமல் கிடைக்கிறதாம்; என்ற ஆள் திரட்டும் கங்காணி களின் பசப்பு வார்த்தைகளுக்கு மயங்கித்தான் நிறையப் பேர் இலங்கை வந்து இந்த மரணப் பொறியில் மாட்டிக் கொண்டனர் என்ற செய்தி தோட்ட மக்களின் பல வாய்மொழிப் பாடல்களில் காணக்கிடக்கின்றது.

ஆனால் இது முற்றிலும் உண்மையாக இல்லாதிருந்தாலும் எல்லாக் காலங்களிலும் பசப்பு வார்த்தைகளுக்கு மயங்காதவர் இல்லாமல் இல்லை.

பின்வரும் காரணிகளை ஆய்வாளர்கள், இந்தியத் தொழிலாளர்கள் இலங்கைக்கு வர தள்ளு காரணிக் காகவும்

இழுப்பு காரணிகளாகவும் இருந்தன என்று தெரிவிக்கின்றனர்.

०१) வறுமையும் வரட்சியுமே மிகப் பிரதான காரணிகளாக இருந்துள்ளன. கிராமங்களில் அதிகரித்த சனத்தொகைக்கேற்ப விவசாயத்தை தவிர வேற்றந்த தொழில்முயற்சிகளும் இல்லை. விவசாயமும் வரட்சியால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. பசி, பட்டினி, பஞ்சம் தலைவிரித்தாடியது. தென்னிந்தியாவின் திருநெல்வேலி, மதுரை, தஞ்சாவூர் ஆகிய மாவட்டங்களில் சனத்தொகை ஒரு சதுர மைலுக்கு 240 ஆகக் காணப்பட்ட போது இலங்கையில் சனத்தொகை விகிதாசாரம் 70 ஆக இருந்தது என்று அமித்ரா துத்தா என்ற ஆய்வாளர் கூறுகின்றார்.

०२) மெட்ராஸ் மாநிலம் வரட்சியால் காய்ந்து போயிருந்தது. எல்லா இடங்களிலும் பட்டினிச்சாவுகள் ஏற்பட்டன. பாதையோரங்களில் மனிதர்கள் விழுந்து இறந்து கிடந்தனர்.

பிணவாடை சகிக்க முடியவில்லை. பிணங்களை வல்லூருகளும், நாய்களும் பியத்துத்தின்றன என்று பிரிட்டிஷ் படையத்திகாரி ஒருவர் தனது குறிப்புப் புத்தகத்தில் குறிப்பெழுதியிருந்ததாக பிரின்சிப் (Val.C.Prinsep) தெரிவிக்கின்றது.

०३) இந்தியாவின் தென்மாநிலத்தில் வரட்சி அதிகரிக்க அதிகரிக்க மக்கள் தமது சகல உடைமைகளை யும் இழந்தனர். தமது நிலம், வீடு, ஆடு, மாடு, நகை, நட்டு என்பவற்றை நிலச்சுவாந்தர்களிடம் அடகு வைத்தனர்.

அவர்கள் அநாதைகளாக வேறு மாவட்டங்களுக்கு வேலை தேடி

புலம் பெயர்ந்தனர். அத்தகையவர்களுக்கு இலங்கையில் வேலை கிடைக்கின்றது என்பதும் சில மைல்கள் படகில் சென்று இலங்கையை அடைந்து விடலாம் என்பதும் பெரிய செய்தியாக இருந்தது.

०४) இந்தியாவின் மிகப் பெரியவரட்சியும், அதனைத் தொடர்ந்து பஞ்சமும் பட்டினியும் 1876 கணத் தொடர்ந்து ஏற்பட்டது.

1881 வரை நீடித்த இப்பஞ்ச காலத்தின் போது 200,000 சதுரமைல் பரப்பளவு நிலம் வரண்டு போய் விட்டதென்றும் சுமார் 19 மில்லியன் மக்கள் இறந்து போய் விட்டனர் என்றும் இந்த பஞ்சம் தொடர்பில் அறிக்கை சமர்ப்பித்த ஆணைக்குமு (1901) ஆண்டு தெரிவித்ததாக ஹியூடின்கர் (Hugh tinker) என்ற ஆய்வாளர் தெரிவிக்கின்றார்.

५) மறுபுறத்தில் பல பேர் நில உடமையாளர்களுக்கு கடனாளிகளாக இருந்தனர்.

இவர்கள் தமது கடன் களை அடைக்கவும் அடகு வைத்த நிலத்தை மீட்கவும் இலங்கை வந்தனர்.

வேறும் இலங்கையில் 2-3 வருடங்கள் வேலை செய்தால் எவ்வளவு வருமானம் வரும் என்று கணக்கு பார்த்து இங்கு வந்தனர்.

இப்படி வந்தவர்கள் இந்தியா மீண்டதும் காணிகள் கொள்வனவு செய்தனர் என மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழக பொருளியல் பேராசிரியர் கிள்பாட் சிலேப்டர் (Gilbert Slater) தனது ஆய்வில் தெரிவித்துள்ளார்.

மரணம் பத்தடி தள்ளி பின்னால் வந்தது

இலங்கையின் கோப்பித் தோட்டங்களில் தொழில் புரிவதற்காக இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இலங்கை வந்தபோது, (1850களில்) தலை மன் னாரிலிருந்து கம்பளை வரை 150 கிலோ மீற்றர் தூரத்தை நடைப்பயண மாகவே அழைத்து வரப்பட்டனர்.

இந்த நடைப்பயணம் அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் மரணப் பொறியாகவே இருந்தது.

தென்னிந்திய மாவட்டங்களில் பஞ்சம் தலைவரித் த்தாடிய போது அதில் இருந்து தப்ப இவர்கள் இலங்கை வந்தனர். இவர்கள் வந்த பாதையில் மரணமும் ஒரு பத்தடிதள்ளி இவர்களுக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தது.

இவர்களின் வரலாற்றை ஆராயும் போது இவர்களின் அதிகரித்தமரண ததைப் பற்றி இலங்கையில் எவரும் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை

இலங்கைக்கு வந்த இவர்களில் நான் கில் ஒருவர் வரும் வழியில் மரணித்து விடுவது வழக்கமாக இருந்தது.

இவர்களின் எண்ணற்ற இந்த மரணங்கள் தொடர்பில் நீதி வழங்க வரலாறு ஒரு போதும் முன்வரவில்லை. இது தொடர்பில் இலங்கையின் எல்லா ஆளுநர்களும் துரைமார்களும் கங்காணிகளும் குற்றவாளிகளாக்கப்பட்டு தன்னடனை விதிக்கப் பட வேண்டும் என்பது இவ்வரலாற்றைப் படிப்பவர்களுக்கு பல இடங்களில் புலப்படும்.

அக்காலத்தில் இலங்கையில் கோப்பித் தொழிலாளர்களின் பரிதாபகரமான நிலைபற்றி பலர் பலவிதமாக எழுதியுள்ளனர்.

அத்தகைய எழுத்தாளர்களில் வில்லி யம் நெட்டன் (William Knighton), செ.ஆர். ரிக், (C.R. Rigg), வில்லியம் சபோனாடியர் (William Sabonadiere), பி.டி. மில்லி (P.D. Millie), ஜோன் கெப்பர் (John Capper), எட்வர்ட் சலிவன் (Edward Sullivan) முதலானவர்கள் மிகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களின் கூற்றுப்படி இயற்கை கூட இத் தொழிலாளர்களுக்கு கருணை காட்டவில்லை. இவர்கள் பல சமயங்களில் கொந்தளிக்கும் ஆழ் கடலில் ஓட்டைப் படகுகளில் பாக்கு நீரிணைக்கூடாக பயணம் செய்து காணாமல் போயினர்.

வறண்ட தென்னிந்திய பூமியிலும் பின் இலங்கையின் வடக்கு, வட மேற்கு மாகாணங்களின் காட்டுப் பாதையிலும் குடிக்க நீரின்றி, வாந்தி பேதியால் பீடிக்கப்பட்டு மாண்டொழிந்து போயினர்.

இவர்கள் எப்படியோ தப்பிப் பிழைத்து மத்திய மலைநாட்டின் மலைப் பிரதேசத்தை அடைந்தபோது, மழையும்

குளிரும் அவர்களை மேலும் வாட்டி வதைத்து உயிரைப் பறித்தன. வரும் வழியில் பதுங்கியிருந்த புலியும் சிறுத்தைகளும் ‘ஊர்ந்து வந்த பாம்புகளும் கூட அவர்கள் உயிரைப் பறித்துக் கொண்டன’ என இவர்கள் தம் எழுத்துக்களில் தெரிவி த்துள்ளனர்.

★ ★ ★

கோப்பிப் பெருந்தோட்டங்களில் தொழில் பார்த்த ஆண்களை ‘ராமசாமி’கள் அல்லது ‘கறுப்பன்’கள் என்று தோட்டத்துரைமாரும் வெள்ளைக்காரர் அதிகாரிகளும் அழைத்ததைப் போல் இங்கு தொழில் புரிந்த பெண்களை ‘மீனாட்சி’ அல்லது ‘மீனாக்ஷி’ என்றே அழைத்தனர்.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்து மலை நாட்டில் குடியேறிய எல்லாப் பெண்களும் அவர்களுக்கு ‘மீனாட்சி’களாகவே தெரிந்தனர்.

ஆரம்பத்தில் கோப்பித் தோட்டங்களில் வேலை செய்ய ஆண்களே அதிகமாக வந்தனர்.

பின்னர் 1860, 1870களையொட்டிய தசாப்தங்களிலேயே பெண்கள் குறிப்பிட்ட அளவு பிரசன்னமாகி இருந்தனர். கோப்பித் தோட்டங்களில் வேலை

செய்த ஆண்களையும் பெண்களையும் பற்றிக் கருத்துத் தெரிவித்த கோப்பித் தோட்ட முன்னோடிகளில் ஒருவரான ஆர். பிள்யூ. ஜென்கின்ஸ் (R.W. Jenkins) என்பவர் கோப்பித் தோட்ட மலைகளில் அவர்கள் வேலை செய்த போது ஆண்களையும் பெண்களையும் பிரி த்துப் பார்க்க முடியவில்லை என்றும் அவர்கள் ஒரே மாதிரியான கறுத்த செம்மறியாட்டு மந்தைபோல் இருந்தனரென்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர்கள் மனிதர்களாக இருப்பதற்கான எந்த அறிகுறியும் இருக்கவில்லை. குளிர் மற்றும் மழைக் காலங்களிலும் இவர்களை தடிமனும் இருமலும் தொற்றிக் கொள்ளும். அப்போது இவர்களைப் பாதுகாக்க உடல் முழுவதும் போர்த்தியிருந்த கருப்பான கம்பளிகள் (செம்மறியாட்டு மயிரால் நெய்யப்பட்ட போர்வை) மாத்திரமே இருந்தன என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார். மலைநாட்டுக் கோப்பித் தோட்ட

த்து பெண்களைப் பற்றி வேறு சில ரூம் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். ஜேர்மன் நாட்டில் இருந்து வந்திருந்த இயற்கைச் சூழலியலாளர் என்ஸ்ட் ஹெக்கல் (Ernest Hackal) ஜென்கின் ஸாக்கு விரோதமாகப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

‘கோப்பித் தோட்ட இளம் பெண்களின் உடல், உருவமைப்பு கிரேக்க நாட்டு அழகிகளின் உருவ அமைப்பை ஒத்திருந்தது. எனினும் அவர்கள் முகத்திலும் கண்களிலும் அப்படியொரு சோகம் அப்பிப் போயிருந்தது. சிங்கள மக்கள் மத்தியில் வழக்கமாக இருந்த புண்ணகையும் சிரிப்பும் இவர்கள் எவரிடமும் காணமுடியவில்லை’

மற்றுமொரு கோப்பித் தோட்ட சொந்தக்காரரான வில்லியம் பொயிட் (William Boyd) என்பவர் கூறியிருப்பதாவது: “இப்பெண்கள் இளமையின் தோற்றுவாயில் இருக்கும்போது

இனி இல்லை எனும்படிக்கு மிக அழகாக இருக்கின்றனர்.

ஆனால், ஆங்கிலப்பெண் தன் இளமையின் உச்சத்தை அடையும் வயதில் இவர்கள் உடல் சுருங்கிக் கிழடுதடிப்போய் விடுகிறார்கள். இந்த நிலையில் இவ்வுலகில் அருவருக்கத் தக்க ஐந்துக்களாக இவர்கள் மாறிப் போய் விடுகிறார்கள்”

இவர்களின் கடின உழைப்பு, வெயில், மழை, கடுங்குளிர் என்பன இவர்களை எவ்வாறு குருபிகளாக ஆக்கிவிடுகின்றன என்பதைப் பற்றி இவர்கள் எவரும் ஒன்றும் கூறவில்லை. நமக்கு ஏன் வம்பு என்று நினைத்திருக்கக் கூடும்.

★ ★ ★

கோப்பிக் காலத்து தமிழ் தொழிலாளர்கள் தொடர்பில் அக்காலத்தில் ஒரு பெரும் ஆராய்ச்சியே இடம்பெற்றது. இவர்களின் குணம், நிறம், தோற்றம், பழக்கவழக்கங்கள், உணவு முறை, நம்பகத் தன்மை, பார்வை, கீழ்ப்படிவு, போராட்ட குணம், அப்பாவித் தனம் போன்ற அம்சங்கள் பற்றி அப்போதைய ஆளுநர், அவரின் அரச செயலாளர்கள், சமூக ஆய்வாளர்கள், தோட்டத்துரைமார்கள் பலவகைகளில் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர்.

ஆய்வு எல்லாமே இவர்களை வைத்து எந்தாவுக்கு இலாபம் சம்பாதிக்கலாம் என்பதைக் குறியாகக் கொண்டிருந்தது.

இந்தத் தொழிலாளர்கள் எந்த அளவுக்கு உபயோகமானவர்கள், இவர்களை எப்படியெல்லாம் பயன்படுத்த லாம் என்பது தொடர்பில் விவாதம் எழுந்து வருகிறது.

ந்த போது சேர் வில்லியம் கிரெகரி (Sir William Gregory) (1872 -1877) என்ற ஆளுநர் கூறிய தாவது:- “இவர்கள் என்னதான் தவறுசெய்தாலும், இவர்களைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் யாரும் விரும்பாமல் இருக்க மாட்டார்கள்.

இவர்களின் சுறுசுறுப்பு, குறைந்த வசதிகளில் திருப்தியடைதல், எதற்கும் உடனடியாகப் பணிந்து போதல், ஓர் அன்பான எஜமானுடன் ஜக்கியப் பட்டு இரண்டறக் கலந்து போதல் என்பன இவர்கள் மீது பல பாவங்களைச் செய்ய துணைபோயினார்.”

இவருக்கு முன்பிருந்த ஆளுநர் சேர் ஹெர்குலிஸ் ரோபின்ஸன் (Sir Hercules Robinson) இவர்களைப் பற்றி குறிப்பிடும்போது,

“உலகிலேயே மிக எளிமையானவர்கள் இந்தத் தமிழ்க் கூலிகள் தான். இவர்கள் நினைத்த மாத்திரத்தில் தம் நடத்தையை மாற்றிக் கொள்வார்.

ஏனைய கீழ்த்திசை மக்களைவிட நல்லவர்கள். இவர்களது குழந்தைத் தனம் காரணமாக, ஓர் அதிகாரத்துவ வழிகாட்டல் எப்போதும் தேவைப்படுகின்றது. பெற்றோர் குழந்தைகள் மீது அதிகாரம் செலுத்துவது போல அவர்கள் மீதும் அதிகாரம் செலுத்தப்பட வேண்டும்”

ஆளுநர்களின் இத்தகைய சாதகமான கருத்துகளுக்கு மத்தியில் வில்லியம் சபோடுனேயர் (William Sabodin air) என்ற கோப்பித் தோட்ட துரைகூறியதாவது:

“இவர்கள் நம்பத்தகாதவர்கள். இந்த ‘நம்பத்தகாத தன்மை’ இவர்களுக்கு தாய்ப்பாவில் இருந்தே வந்து விடுகின்றது. இவர்களது கூற்றுகள் எப்படியெல்லாம் பயன்படுத்த லாம் என்பது தொடர்பில் விவாதம் எழுந்து வருகிறது.

போதும் பொய்கலந்தவையாகவே இருந்தன. அவற்றை நம்பி ஒன்றுமே செய்ய முடியாது”

‘இவர்களின் காட்டுமிராண்டித் தன்மை, அப்பாவித்தனம், மட்மை, என்பவற்றை உயர் நாகரிகம், புத்திசா துர்யம் ஆகியவற்றுடன், உயர்கல்வி பெற்ற பிரித்தானியர் அபகரி ததுக் கொண்டனர்’ என அப்போது கொழும்பு கிறிஸ்தவ மேற்றிராணி யாருக்கு (Bishop) செயலாளராகக் கடமையாற்றிய எச். பிள்யூ. கேவ். (H.W.Cave) கூறியுள்ளார். இவற்றுக் கெல்லாம் மேலாக அப்போது புகழ் பெற்ற மிஷனரியாக இருந்த வண. சி.எப். அன்றாவஸ் (Rev.C.F. Andre ws) கூறியுள்ள கூற்று கவனிக்கத்தக்கது:

‘நான் அவர்களின் சோகக்கதை களை அவர்கள் வாய் மூலமே கேட்டிருக்கிறேன்.

இவர்களது கண்களும் பார்வையும் வேட்டையாடப்படும் மிருகத்தை ஒத்திருக்கும். இவர்கள் நெந்து போனவர்களாக, விரக்தியடைந்தவர்களாக, பயந்தவர்களாக, அதிர்ச்சியடைந்தவர்களாக, மனங்குன்றிப் போனவர் களாக

இருந்தனர். இவர்களின் கதையை எழுதினால், அதனை எழுதிய பக்கங்கள் கோபத்தால் தீப்பிடித்து எரிந்து போய் விடும்’

★ ★ ★

தூரதேசத்தில் இருந்து வந்து தமக்கு முற்றிலும் புதிதான சூழலிலும், காலநிலையிலும் வாழப் பழகிக் கொண்ட மலையக மக்கள் ஒரு நாளும் நிம்மதியாக வாழுந்ததில்லை.

ஒவ்வொரு காலத்திலும் ஏதோ ஒரு பிரச்சினை பூதாகரமாக வந்து அச்சுறுத்தியது. ஒரு முறை வாந்திபேதி வந்தால் மறுமுறை ஜனனி காய்ச்சலால் நடுக்கமுற்றனர்.

வதந்திகளை நம்பி அல்லலுற்ற சந்தர்ப்பங்கள் ஏராளம். 1860 கண்டதொடர்ந்து கோபபிப் பயிர்ச் செய்கை உச்சநிலை அடைந்திருந்தது.

இதனால், மலையகத்தை நோக்கிய புகையிரதப் பாதைகளும், பெருந்தெருக்களும் விஸ்தரிக்கப்பட்டன. 1871 ஆம் ஆண்டு கண்டிக்கும் மாத்தனைக்குமான ரயில் பாதையை விஸ்தரிக்க ஏற்பாடுகள் ஆரம்பமாகின.

இச்சந்தரப்பத்தில் தொழிலாளர்களிடையே ஒரு வதந்தி பரவியது. இவ்வீதி அமைப்பை வெற்றிகரமாக மேற்கொள்வதற்கும், பாலங்களை பாதுகாக்கவும் 1000 தொழிலாளர்கள் தெய்வங்களுக்குப் பலி கொடுக்கப்படவுள்ளனர் என்பதே அந்த வதந்தி. இதனால், இப்பகுதியிலிருந்த தொழிலாளர்கள் மூட்டை முடிச்சுகளைக் கட்டிக் கொண்டு கூட்டம் கூட்டமாகத் தாயகத்துக்குக் கிளம்பினர்.

இவர்களை நிறுத்த தோட்டத்துரை மார் பெரிதும் சிரமப்பட்டனர் கிபோன் (Gibbons) என்ற கம்பனை, உடுவைலை யைச் சேர்ந்த தோட்டத்துரை, இந்த வதந்திகளுக்குக் காரணமான ஒரு தொழிலாளியைப் பிடித்து, விசாரித்து தண்டனை வழங்கியதாகத் தெரிகின்றது.

1861 ஆம் ஆண்டு ஒரு சமயம் இவர்கள் கோப்பித் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காக மன்னாரில் வந்திறங்கியவுடன் இவர்கள் கடத்தப்படுகிறார்கள் என்றும், இப்படிக் கடத்தப்படுபவர்களை பிரிட்டிஷ் இராணுவம் வேறு நாடுகளுடன் யுத்தம் செய்யும் போது படையினருக்கு சிறு பணி கள் செய்வதற்காக அனுப்புவதாகவும் வதந்தி பரவியதால் தொழிலாளர்கள் கலவர மடைந்துள்ளனர் என்றும் இது தொடர்பில் விழிப்புடன் இருக்கும் படியும் மன்னார் உதவி அரசாங்க அதி பரு க்கு கொழும்பிலிருந்த ராஜாங்கச் செயலாளர் செய்தி அனுப்பி இருந்தார். ரொபின்சன் (Robinson) என்பவர் கவர்னராக இருந்தபோது இத்தகைய வதந்தி ஒன்று பரவியது.

இச்சந்தரப்பத்தில் பிரிட்டிஷ் இராணுவத்துக்கும் சீனாவுக்குமிடையில் யுத்தம் மூண்டுள்ளதாகவும் பிரிட்டிஷ் படைகளின் முகாம்களில் பணி புரிவதற்காக அரசாங்கம் பலாத்காரமாக தொழிலாளர்களை அனுப்புவதாகவும் வதந்தி பரவியிருந்ததாக தனது குறிப்பில் ரொபின்சன் எழுதி வைத்துள்ளார்.

இதனால், கோப்பித் தொழிலாளர்பதற்றமடைந்து தமது தாய் நாட்டுக்கு ஓடிச் சென்றனர் என்றும் முன்பு 1861 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட சம்பவம் போன்றதே இது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்படி வதந்தி கள் இவர்களின் வாழ்வைப் பிடித்து ஆட்டின.

எனது சிறு வயதில் நான் (இந்நாலின் ஆசிரியர்) தொலஸ் பாகை என்ற இடத்தில் வசித்தபோது, அத் தோட்டத்தில் ஆற்றுக்குக் குறுக்கே ஒரு பாலம் அமைத்திருந்தார்கள். அந்தப் பாலத்தின் அடியில் சுவரில் சிறு பெட்டி போன்ற அமைப்பு கொங்ரீட்டால் பதிக்கப்பட்டிருந்தது.

சிறுவர்கள் நாங்கள் அதைப் பற்றி கேட்ட போது, அதில் கன்னிகழியாத சிறுமி ஒருத்தி பலி கொடுக்கப்பட்டு புதைக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூறினார்கள். எங்களுக்குப் பயமாக இருந்தாலும் ஒருநாள் அதை உடைத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டோம்.

முன்பு பாலங்கள் கட்டும் போது அதனைப் பாதுகாக்க இவ்விதம் சிறுவர் சிறுமியரை பலியிட்டார்கள் என்று இப்போதும் இம்மக்கள் மத்துயில் கதைகள் உள்ளன.

மலபார் வாசிகளும் மலபார் கல்விகளும்

ஆரம்பத்தில் தோட்டங்களில் தொழில் செய்வதற்காக வந்த இந்தியத் தொழிலாளர்கள் ஒருபோதும் இங்கே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட என்னியிருக்கவில்லை. கோப்பியைப் பொறுத்தவரையில் அதற்கான பராமரிப்பு மிக குறைவாகவே இருந்ததால் தொழிலாளர் வருவதும் திரும்பிப் போவதுமாக இருந்தனர். எனினும் 1860 கணக்கு தொடர்ந்து கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கை மிக அதிகரித்து சென்ற போது தொழிலாளர்களுக்கு பாரிய தட்டுப்பாடு நிலவியது. தொழிலாளர்களை உரிய நேரத்தில் பெற்றுக் கொள்வது துரைமாருக்கு பெரும் பிரச்சினையாகியது. அறுவடைக்காலம் நெருங்க துரைமாரின் வயிற்றில் புளி கரைய ஆரம்பித்தது.

இத்தகைய நிலையைத் தொடர அவர்கள் விரும்பவில்லை. எனவே தொழிலாளர்கள் தாமாகத் தங்க உற்சாகப்படுத்தப்பட்டனர்.

1841 ஆம் ஆண்டு தொழிலாளர் பிரச்சினை தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்த லெம்டன்ஸ்ட் டி பட்ஸ் (Liet. De Butts), இம்மக்கள் நீண்டகாலம் தமது குடும்பத்தினரைப் பிரிந்திருக்க முடியாமல் திரும்பிச் செல்கின்றமையால் இவர்கள் மீண்டும் குறித்த நேரத்தில் திரும்பி வருவார்களா என்ற நம்பிக்கையின்மையை தோட்டத் துரைமார் மத்தியில் தோற்றுவித்தது'' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1869 ஆம் ஆண்டு Dr. பிள்யூ.ஜி.வன் வோர்ட் (Dr. W.G. Vandort) இத்தொழிலாளர்களின் சுகாதார நிலைமை தொடர்பில்

ஓர் அறிக்கை தயாரித்தார். அவ்வறிக்கையின்படி இத்தொழிலாளர் இலங்கைக்கு வந்து மூன்று வருடங்கள் முதல் நான்கு வருடங்கள் வரை தங்கி யிருந்து தொழில் பார்த்து விட்டுப் பின் தம் தாய்நாடு செலகின்றனர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஏ.எம். பெர் குஸனின் (A.M.Ferguson) மதிப்பீட்டி ன்படி 1839 தொடக்கம் 1864 வரையுள்ள காலத்தில் 1,250,000 தொழிலாளர்கள் இலங்கை வந்தனர் என்றும் இவர்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கினர் இங்கு நிரந்தரமாகத் தங்கி விட்டனர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். 1874 ஆம் ஆண்டு மாத்திரம் 1,25,156 தொழிலாளர்கள்

வந்தனர் என்பதற்கும் அதே ஆண்டு 89,727 பேர் திரும்பிப் போடுள்ளனர் என்பதற்கும் பதிவுகள் உள்ளன. பத்திரிகையாளரும் எழுத்தாளருமான வில்லியம் டிக்கி (William Digby) என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளதாவது:

“இக்காலத்தில் இலங்கைக்கு வருகை தந்த 35,000 தொழிலாளர்கள் மத்தி யில் குடும்பங்களும், பெண்களும், பிள்ளைகளும் இருந்தமை இவர்கள் நிரந்தரமாக இங்கு குடியேறி விட்டனர் என்பதைக் காட்டுகிறது” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1884 ஆம் ஆண்டு இத்தொழிலாளர்களின் நிரந்தரமற்ற தன்மை தொடர்பில் சட்ட சபையிலும், தோட்டத் துரைமார் சங்கத்திலும் விவாதம் நடைபெற்றது.

அப்போதிருந்த கவர்னர் செர்.ஆர்தர் ஹமில்டன் கோன் (Sir.Arther Ha milton Gorden), “இந்த மக்கள் நாட்டின் குடித் தொகை யில் ஓர் அம்சமாகி விட்டனர்” என்று குறிப்பிட்டார்.

இவர்களின் தாயகம் திரும்புதல் பற்றி கருத்துத் தெரிவித்த துரைமார் சங்க தலைவர் ஜோர்ஜ் வோல் (George Wall) வருடாந்தம் சுமார் 50,000 பேர் தாய்நாடு திரும்பிய போதும் விரைவிலேயே இவர்கள் மிக அதிகமான தொகையின்றை மீண்டும் அழைத்து வந்தனர் என்று குறிப்பிட்டார்.

★ ★ ★

இலங்கையில் பெரிய அளவிலான முதலாவது பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கை கோப்பி என்பது அனைவருக்கும் தெரியும்.கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கை 1830 களில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 1890 களில் முற்றாக அழிந்தது.

பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபடுத்த அழைத்து வரப்பட்ட இந்திய தொழிலாளர்களை என்ன காரணத்துக்காகவோ ‘மலபார் கூலிகள்’ (Mala bar Coolies) என்று அழைத்தார்கள்.

இந்த ‘மலபார்’ என்ற வார்த்தை ஏன் அடைமொழியாக வந்தது என்பது பலருக்கும் புதிராகவே இருந்தது.

ஆரம்பத்தில் போர்த்துக்கேயர் இலங்கையின் வடபகுதியைக் கைப்பற்றியபோது அங்கு வாழ்ந்த வட பகுதி தமிழ்மக்களை மலபார்குடிகள்’ என்றே அழைத்தனர்.

போர்த்துக்கேயர்
இந் தி யா வி ன்
கரையோ ர ப்
பகு தி களைக்
கைப் பற் றிய
போது அவற்
றில் ஒரு பிரதே
சமான மலபார் கரையோரத்தில்
வாழ்ந்த மக்களும் அவர்கள் பேசிய
மொழியும், அவர்கள் இந்து மதத்தவர் களாக இருந்ததும் தான் போர்த்துக்கேயர் வடக்கு வாழ்மக்களை ‘மலபார் குடிகள்’ (Malabar Inhabitants) என்று அழைக்கக் காரணம். போர்த்துக்கேயருக்குப் பின் வந்த டச்சுக்காரர்களும் வட பகுதி மக்களை ‘மலபார் வாசிகள்’ என்றே

தொடர்ந்தும் தமது ஆவணங்களில் குறிப்பிட்டனர்.

அவர்கள் வடபகுதியில் நிலவி வந்த குடிசார் வழக்காறுகளைத் தொகுத்து அதனை ‘தேசவழமைச் சட்டங்கள்’ என்றனர்.

அதன் பின் டச்சுக்காரரை விரட்டி, இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றிய ஆங்கிலேயரும் ‘மலபார் வாசிகள்’ என்றே அழைத்தது டன் டச்சுக்காரர்கள் தொகுத்த தேச

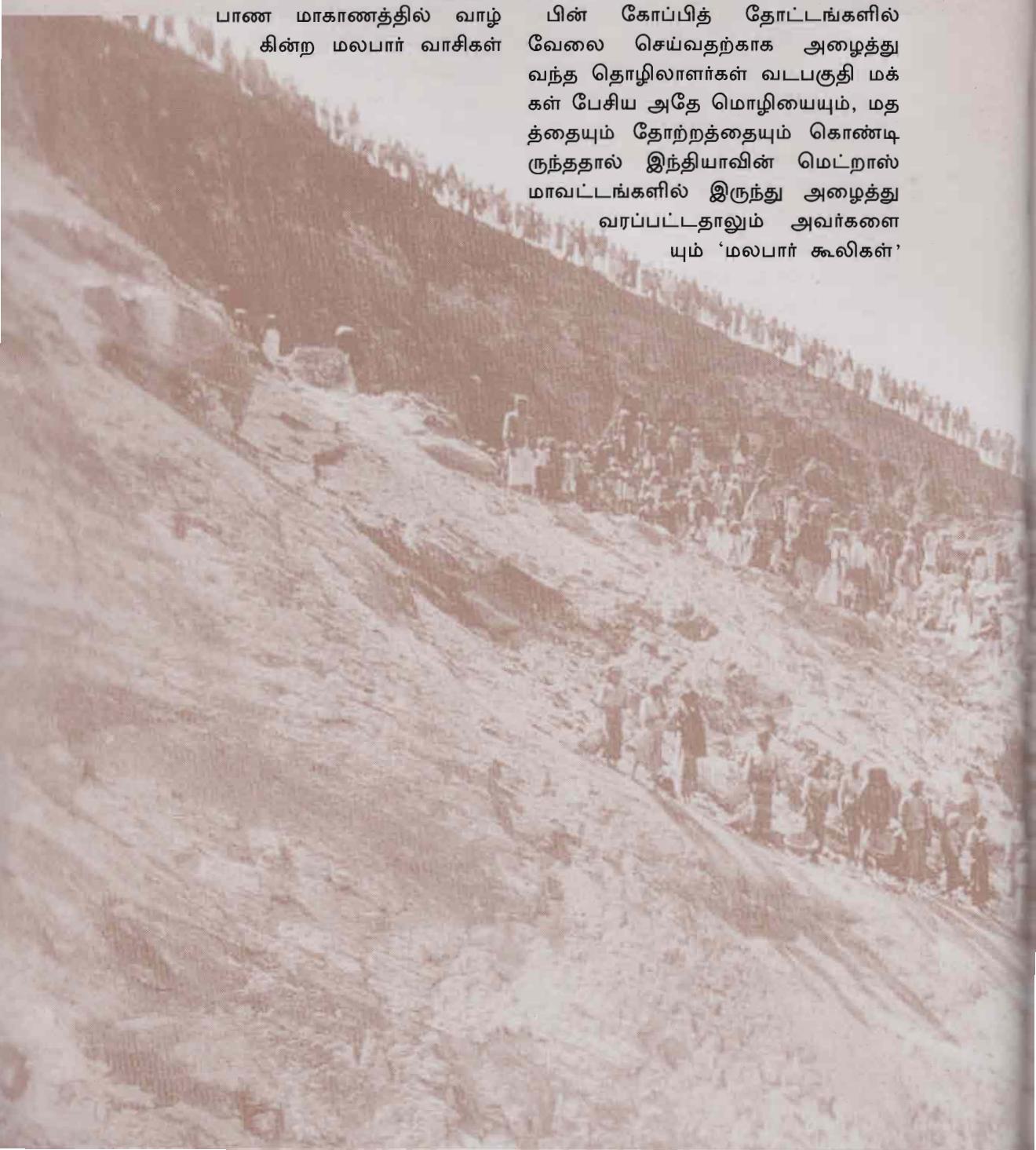

வழுமைச் சட்டத்தை 1806ஆம் ஆண் டின் 18 ஆம் இலக்க ஆணை மூலம் 'இலங்கையின் வட பகுதியான யாழ்ப்

பாண மாகாணத்தில் வாழ் கின்ற மலபார் வாசிகள்

தொடர்பான வழக்குகளின்போது ஏற்புடையதான சட்டம்' என பிரகடனப்படுத்தினர்.

பின் கோப்பித் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காக அழைத்து வந்த தொழிலாளர்கள் வடபகுதி மக்கள் பேசிய அதே மொழியையும், மதத்தையும் தோற்றுத்தையும் கொண்டிருந்ததால் இந்தியாவின் மெட்ராஸ் மாவட்டங்களில் இருந்து அழைத்து வரப்பட்டதாலும் அவர்களை யும் 'மலபார் கூலிகள்'

என்று பெயரிட்டே அழைத்தனர்.

1879 முதல் 1891ஆம் ஆண்டு வரை இலங்கையின் அப்போதைய சட்டச பையில் தமிழ் மக்களைப் பிர திநிதித் துவப்படுத்திய சேர். பொன் இராமநாதன், சேர். பொன். அருணாசலம் போன்றோர் இலங்கைத் தமிழர்களை ‘மலபார் வாசிகள்’ என்றழைப்பது இம்மக்களைக் கொச்சைப்படுத்துவதாகும் என்று எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர்.

1880 ஆம் ஆண்டு ‘இலங்கை ஏசியாட்டிக் சொசைடி’ யில் (Asiatic Society of Ceylon) உரை நிகழ்த்தும் போது சேர். பொன். இராமநாதன் இதனை வெளிப் படையாகவே தெரிவித்திருந்தார். எனினும் “மலபார் வாசிகள்” என்ற சொற்பிரயோகம் தொடர்ந்து அரசு ஆவணங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. 1911 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் முதலாவது சனத் தொகை கணக்கீட்டின் போது, சனத்தொகை மதிப்பீட்டுக் குழுவின் ஆணையாளராக இருந்த

சேர்.பொன். அருணாசலம் கணக்கீட்டு ஆவணங்களில் இலங்கைத் தமிழர் என்ற பிரிவையும், இந்தியத் தமிழர் என்ற பிரிவையும் ஏற்படுத்தினர்.

இப்பிரிவு பிறப்புச் சான்றிதழ், இறப்புச் சான்றிதழ் என எல்லா ஆவணங்களுக்கும் பரவி இம்மக்கள் மீதான சிலுவையாக அமைந்து இன்னும் பாரமாக இம்மக்களை அழுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

★ ★ ★

கோப்பித் தோட்ட வரலாறு உலகின் அடிமை ஒழிப்பு முயற்சியுடன் சேர்ந்தே ஆரம்பமாகின்றது. பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ நாடுகளான மேற்கிந்தியத் தீவுகள், மொறிசியஸ், பிரிட்டிஷ் கினியா போன்றவற்றில் அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து அங்கிருந்த பருத்தி, கரும்புத் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்குத் தொழிலாளர்கள் இந்தியாவிலி

ருந்து தருவிக்கப்பட்டனர்.

இலங்கையில் அடிமைமுறை இருக்கவில்லை. எனினும் 'ராஜகாரிய' முறை என்ற கட்டாய வேலை முறை மை இருந்தது.

ஆனால் அதனைப் பயன்படுத்தி கோப்பித் தோட்டங்களில் உள்ளூர் சிங்கள் தொழிலாளர்களைப் பயன்படுத்தும் முயற்சி தோல்வியடைந்தது. பொதுவாகவே கோப்பித் தோட்டங்கள் ஆரம்பிப்பதற்கும் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபடுத்துவதற்கும் சிங்கள் மக்களிடையே எதிர்ப்பு காணப் பட்டது.

இத்தகைய நிலையிலதான் 1848 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானிய அரசுக்கு எதிரான புரட்சி வெடித்தது. இப்புரட்சிக்கு வீரபுரான் அப்பு என்பவன் தலைமை வகித்தான். இப்புரட்சியின் ஒரு காரணமாக மலையக சிங்கள் தேசத்தின் நிலம் பிரித்தானிய துரை மார்களுக்கு விற்கப்படலாகாது என்பதும் இவற்றில் தொழில் செய்வதற்கு இந்தியத் தொழிலாளர் தருவிக்கப்படலாகாது என்பதும் முன்வைக்கப்பட்டது.

இத்தகைய கோரிக்கைகள் தொடர்பில் 1848 ஆம் ஆண்டு ஜிலை ஆறாம் தீக்தி வீரபுரான் அப்பு தலைமையிலான ஒரு குழுவினர் பிரித்தானியரின் கண்டி முகவர் சி. ஆர்.புல்லர் (C.R.BULLER) என்பவரைச் சந்தித்தனர். அவரிடம் மனு ஒன்றும் கொடுத்தனர்.

எனினும் இக்காலத்திலேயே கோப்பிச் செய்கை ஆரம்பிக்கப்பட்டு நன்கு வளர்ச்சியடைந்திருந்ததுடன் இலங்கையில் 3,00,000 இந்தியத் தொழி

லாளர்களும் 1,00,000 ஜோப்பியரும் குடியேறி இருந்தனர். மேற்படி மலையகக் கிளர்ச்சியின் போது கோப்பித் தோட்டங்களின் முன்னணி துரை மார்களில் ஒருவரான மாத்தளையில் வசித்த லெப்டினன் ஜெனரல் ஹெர்சர்ட் மெடோக் (Lieut. Gen. Herbert Maddock) என்பவரின் கோப்பித் தொழிற்சாலை எரிக்கப்பட்டது.

இந்தக் கலவரத்தை அடக்கத் தவறி யமைக்காக அப்போதைய ஆளுநர் டொரிங்டனும் ராஜாங்க செயலாளர் பெனன்ட்டும் இங்கிலாந்துக்குத் திருப்பியழக்கப்பட்டனர்.

இக்கலவரத்தின் நிலைமை பற்றி ஆளுநர் டொரிங்டன் இங்கிலாந்து மகாராணிக்கு எழுதிய அறிக்கையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

"நிலைமை கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது. எம்மிடம் போதுமான இராணுவத்தினரும் பொலிஸ் படையினரும் இருக்கின்றனர்.

இவற்றைத் தவிர 300,000 இந்திய கூலித் தொழிலாளர்களையும் இராணுவத்தில் இணைக்கலாம்.

இவர்களில் 100,000 பேர் அவர்கள் எது மன்னெவட்டி அலவாங்குகளுடனும் தீட்டிய கவ்வாத்து கத்திகளுடனும் துரைமார்களின் தலைமையில் எந்த ஒரு கலவரத்தையும் சமாளிக்கத் தயாராக உள்ளனர்" என்று குறிப்பிட்டார்.

பின்னர், வீரபுரான் அப்புவும் அவன் தலைமையிலான கோஷ்டியி னருமே அடக்கப்பட்டனர்.

அவர்களுக்கு மரண தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

தோட்டு தொழிலாளர்களை வரைவிலக்கணப்படுத்திய சட்டம்

1977 ஆம் ஆண்டுகளில் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனா அரசாங்கம் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையை அமுல்படுத்தும் வரை தேயிலையே இலங்கையின் தேசிய வருமானத்தின் ஆணி வேராக இருந்தது. அதனைத் தவிர இறப்பர், தெங்கு, கொக்கோ என்பனவும் சிறிய அளவில் பங்களிப்புச் செய்தன.

ஆரம்பத்தில் கோப்பிப் பயிர்க் செய்கையும் பின் அது அழிவுற்றதும் தேயிலையும் மற்றப் பயிர்களும் அதன் இடத்தைப் பிடித்தன. இத்தொழிலாளரின் தொழிற்சங்க அரசியல் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காக 1949 ஆம் ஆண்டு இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் உருவாக்கப்பட்டது. இதற்கு முன்னர் 1940 களில் இலங்கை- இந்திய காங்கிரஸ் என்ற அமைப்பு இம்மக்களுக்காகக் குரல் கொடுத்தது.

1948 ஆம் ஆண்டுகளைத் தொடர்ந்து இந்திய வம்சாவழி மக்களின் பிரஜா உரிமை, வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டதன் பின்பு இதனை மீளப்பெற பலவேறு போராட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸின் வருடாந்த மாநாடுகள் இப்பிரச்னையை மையமாகக் கொண்டே அமைந்தன. அத்தகைய மாநாடொன்று 1963 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 21 ஆம் திகதி ஹட்டன் ராஜலிங்க நகரில் நடை பெற்ற போது, அப்போது அதன் வரவேற்புக் கமிட்டித் தலைவராக இருந்த பி.எஸ். முருகையா அவர்கள் நிகழ்த்திய உரையை அன்றமையில் படிக்க நேர்ந்ததால் அதனை வாசகர் களுடன் பகிர நினைத்தேன். இவ்

வுரையில் பல்வேறு பிரச்சினைகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. அவர் தனதுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தோழர்களே! பண்ணை நாட்களிலே, புனித மலையைச் சுற்றி பர வியிருந்த காடுகளில் ஒரு பகுதி யாகவே இந்த ஹட்டன் நகர் இருந்தது. காடுகள் நாடுகளாகிய வரலாறு, தொழிலாள வர்க்கத்தின் துயர வரலாற்றோடு ஒன்றியைந்ததாகும். நாடு நகரமான வரலாறும், நமது நலிவகைமும் வரலாறாகும். இன்று ஹட்டன் நகரம் தேயிலைத் தோட்டங்களின் இதயமாகும். சிவனொளிபாதமலைக்குச் செல்லும் பெளத்த, இந்து, கிறி ஸ்தவ, முஸ்லிம் யாத்திரிகர்களுக்கு ஒரு மையமாகவும் விளங்குகிறது.

என்னைற்ற காலங்களுக்கு ஒரு புனிதமான மலையாக விளங்கி வரும் சிவனொளிபாதமலை, நமது

முன்னோர்கள் ஓன் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உழைப்பிற்கும், துயர்நிறைந்தபோரா ட்டங்களுக்கும், தியாகத்திற்கும் ஒரு மௌன சாட்சியாக இன்றும் நின்று நிலவி வருகிறது.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், கண்டிய ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்ட நாள் முதல் நமது வரலாறு ஆரம்பமாகிறது.

இலங்கை நாடு முழுவதையும் தங்களது சொந்த பூமியாக்கிய ஆங்கிலேயர்கள் வளத்திற்கு வழி வகுக்கும் பாதைகளை அமைக்கவும் மலைநாடுகள் கண்ணிக் காடுகளை அழித்து பயிர்ச்செய்கையைப் பரப்பி, ஆங்கிலவர்த்தகத்தை வளர்க்கவும் நாட்டின் வருமானத்தைப் பெருக்கவும் திட்டமிட்டனர். மலைநாடும் கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கைக்கு ஏற்ற நிலமாக கருதப்பட்டது. இப்பெரும் முயற்சி க்குப் பெருந்தொகை தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டனர். 1821 ஆம் ஆண்டு முதன்முதலாகப் பாதைகள் அமைக்க, இந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளிகள்

சிலர் அழைத்து வரப்பட்டனர். 1823 ஆம் ஆண்டு கம்பளைக்கருகிலுள்ள சிங்ஹபிட்டியாவில் கோப் பித் தோட்டமொன்றை ஜோர்ஜ் பேர்ட் என்பவர் ஆரம்பித்தார்.

இந்நாட்டுத் தொழிலாளர்கள் போதி யளவு கிடைக்காதபடியால் 1828 ஆம் ஆண்டில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து 150 தொழிலாளர்களை பேர்ட் அழைத்து வந்தார்.

இக்காலத்தில் தென்னிந்திய பொருளாதார வாழ்க்கை நிலப் பிரபுத்துவ அடிப்படையில் சாதிப்பிரிவுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு அமைந்திருந்தது. வறுமையும் வேலையில்லாத திண்டாட்டமும் தலைவிரித்தாடின. குறைந்த சம்பளத்திற்கும் குற்றேவல் செய்யும் தொழிலாளர்களைத்திரட்டு வதற்கு இது ஏற்ற இடமாக இருந்தது.

தென்னிந்தியா இலங்கைக்கு அண்மையில் இருந்ததாலும் அவர்களைத் திரட்டுவதற்கும் இங்கு அழைத்து வருவதற்கும் செலவு குறைவாக இருந்ததாலும், அங்கிருந்தே தொழிலாளர்களை இலங்கைக்கு இறக்குமதி செய்தார்கள். கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கையின் எதிர்காலம், செலவும் குவிப்பதற்கு நம்பிக்கையூட்டியதால் மேலும் மேலும் அதிக தொழிலாளர்கள் பயிர்ச்செய்கையை மேலும் விஸ்தரிப்பதற்காக அழைத்து வரப்பட்டார்கள். 1837ஆம் ஆண்டு முதல் இங்கு தொழிலாளர்கள் அழைத்து வரப்பட்டு வது சட்டபூர்வமாகக்கப்பட்டது. இந்திய அரசாங்கத்தின் 1839ஆம் ஆண்டின் 14 ஆவது சட்டம் தொழிலாளர்கள் வெளியேறுவதைத் தடை செய்தது.

★ ★ ★

இலங்கையில் 1843 ஆம் ஆண்டில் இராஜகாரிய முறை நீக்கப்பட்டும் கூட, தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்குப் போதிய தொழிலாளர்கள் கிடைக்கவில்லை.

இங்குள்ள விவசாயிகள் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதிலும் பார்க்க, கிராமத்திலுள்ள தங்கள் நிலங்களில் பாடுபடுவதையே விரும்பினர். வேறு சிலர் தோட்டங்களில் கூலிக்கு உழைப்பது கெளரவக் குறைவென்றும் கருதினார்கள்.

இலங்கையின் ஏற்றுமதிப் பயிர்ச் செய்கை போதிய தொழிலாளர்கள் இல்லாததனால், அபிவிருத்தியடைய முடியாமல் தடைப்பட்டு நின்றது.

இதனால் இலங்கை அரசாங்கம் தனது 1847ஆம் ஆண்டின் 13 ஆம் சட்டத்தினால் இலங்கையிலுள்ள இந்தியர்கள் வேலைக்காக வேறிடம் செலவதைத் தடுத்தது.

இதைப் பின்பற்றி, இந்திய அரசாங்கமும், 1847ஆம் ஆண்டின் 13 ஆம் சட்டத்தினால் தொழிலாளர்களின் வெளியேற்றத்திற்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த தடையை நீக்கியது.

இலங்கையின் பயிர்ச்செய்கை வளர்ச்சியின் காலத்தில் முதலில் கோப்பிக்கும் பின்னர் தேயிலை, இறப்பர், தென்னை முதலிய பயிர்ச் செய்கைகளின் அபிவிருத்திக்கும், 1939 ஆம் ஆண்டு வரையில் தொழிலாளர்கள் அழைத்து வரப்பட்டார்கள். 1939 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்கள் வெளியேறுவதற்கு இறுதியாகத் தடைவிதிக்கப்பட்டது.

இந்த நூற்றாண்டு காலத்தில் (1837-1939) பல தடவை தொழிலாளர்கள் வெளியேறுவதை இந்திய

அரசாங்கம் தடைப்படுத்தியும் இலங்கை அரசாங்கத்தின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி இத்தடை பலமுறை நீக்கப்பட்டது.

இலங்கை அரசாங்கம் காலத்திற்குக் காலம் இந்தியத் தொழிலாளர்களை வேலைக்கமர்த்துதல், சம்பளம் வழங்குதல், வேலை ஒழுங்குகள், கலவி, சுகாதாரம், குடி உரிமை, அரசாங்கம் ஸ்ரங்களில் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கல் முதலிய துறைகளில் இயற்றிய சட்டங்களினால் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் இந்நாட்டில் நிலையாகக் குடி யேறுவதற்கு ஏற்றதொரு சூழ்நிலை ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1841 இன் 5 ஆம் இலக்க சட்டம், 45 இன் 14 ஆம் இலக்க சட்டம், 1858 இன் 13 ஆம் இலக்க சட்டம், 1861 இன் 20 ஆம் இலக்க சட்டம், 1863 இன் 15 ஆம் இலக்க சட்டம், 16 ஆம் இலக்க சட்டம் ஆகிய சட்டங்கள் திருத்தியும் மாற்றியும் தொகுக்கப்பட்டு, 1865 இன் 11 ஆம் சட்டமாகவும் 1889 இன் 16 ஆம் சட்டமாகவும் திரட்டப்பட்டன. இலங்கையில் வேலைக்கமர்த்தப்பட்டிருக்கும் இந்தியத் தொழிலாளர்களைப் பற்றிய சட்டங்களைத் திருத்தும், 1889 ஆம் ஆண்டின் 13 ஆம் இலக்க சட்டம் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பின் வருமாறு வரையறுக்கிறது :

“தொழிலாளிகள் எனப்படுவோர் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் என்று வழக்கமாக அழைக்கப்படும், கங்காணிகளும் தொழிலாளர்களுமாவர். அவர்களின் பெயர்கள் தோட்டப்பதிவு புத்தக த்தில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கும். இப்புத்தகம் சட்டத்தின் 22 ஆம் விதியின்

படி வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். சட்டத்தின் 22 ஆம் விதி பின்வருமாறு

“ஒவ்வொரு தோட்ட உரிமையாளரும் எல்லாத் தோட்ட தொழிலாளிகளின் பெயரடங்கிய பதிவுப் புத்தகம் ஒன்றை வைத்திருக்க வேண்டும். அப்பதிவுப் புத்தகத்தின் நகல் ஒன்றை சரியென உறுதிப்படுத்தி, சட்டம் ஆரம்பித்த 3 மாதங்களுக்கிடையில் அந்தந்த மாகாண அதிபர்களுக்கு அனுப்பி வைக்கப்படவேண்டும். அப்படிச் செய்யத் தவறும் ஒரு உரிமையாளர், குற்றவாளியாகக் கணிக்கப்பட்டு, தண்டம் விதிக்கப்படவும் கூடும்”

இதிலிருந்து 1889ஆம் ஆண்டு முதலே தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பற்றிய விபரங்களைத் தோட்ட உரிமையாளர்கள் மட்டுமல்லாது அரசாங்க கச்சேரிகளும் வைத்திருந்தன என்பது தெளிவாகின்றது.

இந்த நீண்ட வரலாற்றுக் காலத்தில் பெருந்தொகையான தொழிலாளர்கள் இந்தியாவோடு அவர்களின் தொடர்ச்சை இழந்துவிட்டதால் இந்நாட்டில் நிரந்தரமாகக் குடியேறினார்கள். அவர்களின் சந்ததிகள் இந்த மண்ணிலே தோன்றினார்கள்.

நான்கைந்து தலைமுறையாகவும், அதற்கு மேலும் தொடர்ந்து தோட்டங்களிலே உழைக்கு வருகிறார்கள்.

இச்சந்ததியினரிற் சிலர் தோட்டத் தின் எல்லைகளுக்கும் அப்பாலும் சென்று வர்த்தகத்துறையிலும், அரசாங்கத்துறையிலும், ஊழியர்களாகவும், நிர்வாகிகளாகவும் பணியாற்றி வருகின்றனர்” என்று முருகையா குறிப்பி டார்.

“இறந்திருக்கக் காணப்பட்டான் காரணம் தெரியவில்லை”

இலங்கை பெருந்தோட்ட வரலாற் றின் முதற் கட்டம் கோப்பிக் காலம். இலங்கையில் கோப்பித் தோட்டம் வெற்றி பெற்றதைத் தொடர்ந்து (1824 களுக்குப் பின்னர்) அவற்றில் வேலை செய்ய பெருந்திரளான தொழி லாளர் தென்னிந்திய மாவட்டங் களில் இருந்து அழைத்து வரப்பட்டனர்.

இவர்கள் நூற்றுக்கணக்கான மைல்க ஞக்கு அப்பாலிருந்து இங்கு வந்த போது, பாதையில் எவ்வளவு அல்லல் பட்டனர் என்பதை இதற்கு முன்பும் பார்த்தோம். இவர்களது துண்ப துயரங் களைப் பற்றிப் பேசி ஆறுதலளிக்க எவருமே முன்வரவில்லை.

இவர்கள் தம்முடன் சேர்த்து தமது மதம், கடவுளர்கள், கலை, கலாசார விழுமியங்கள் என்பவற்றை சேர்த்தே கொண்டு வந்தனர். தாம் தங்கியிருந்த இடங்களில் அரசமரம், ஆலமரம், வில்வமரம் போன்ற மரங்களுக்கடி யில் கல்லொன்றை வைத்து தத்தமது இஷ்டதெய்வங்களின் பெயர்களை அதற்குச் சூட்டி அத்தெய்வங்களிடமே தத்தமது துயரங்களை முறையிட்டனர்.

இவர்கள் மன்னாரிலிருந்து குருநா கல் வழியாக கண்டிக்கு அழைத்து வரப்பட்டபோது, மாத்தளையில் தடு ம்பு முகாம் ஒன்றில் (Quarantine Camp) ஒரு வார காலம் தடுத்து வைக்கப்பட்டு தொற்றுநோய் பரிசோதனைக்கு

ப்படுத்தப்பட்டனர். கொலராமருந்துக் ஞம், மலேரியா, அம்மை தடுப்புசிக் ஞம் போடப்பட்டன. இந்த முகாம் இருந்த இடத்துக்கு சற்றுத்தள்ளி முன்பு தற்காலிகமாக தங்கவைக்கப் பட்ட கொட்டகைகள் இருந்தன ஆரம் பத்தில் இவ்விடத்தில் ஒரு வில்வமரம் காணப்பட்டது. அம் மரத்தின் அடியில் கல்லொன்றை நாட்டி அதனை மாரி அம்மனாக்க கருதி வழிபட்டு வந்தனர். அம்மை, பொக்குளிப்பான், வைசூரி முதலான கொடிய நோய்களைத் தீர் க்க வல்ல சக்தி மாரியம்மனுக்கும், வேப்பிலைக்கு உண்டென்றும் அவர்கள் பூரணமாக நம்பினர்.

மேற்படி மரத்தடியில் கலந்து அன்று வணக்கிய மாரியம்மன் கோவிலே இன்று பிரம்மாண்டமாக வளர்ச்சியடைந்து மாத்தளை மீடு முத்துமாரியம்மன் தேவஸ்தா னமாக புகழ்பூத்து விளங்குகின்றது என்பதனை பலர் அறிந்திருக்கமாட்டார்கள்.

இக்கோயில் 1824 களில் வெறும் மரத்தடி கோயிலாக இருந்து பின்னர் 1852

ஆம் ஆண்டு சிறு கட்டிடமாக உருவா னது என வரலாறு தெரிவிக்கின்றது. மேற்படி பழைய வில்வமரத்தின் பட்டுப் போன அடிமரம் இக்கோயிலின் கர்ப்பக்கிரகத்துக்கருகில் இப் போதும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது.

சிலவேளை இதுவே இம் மக்களின் முதலாவது வழிபாட்டுத்தலமாக இருந்திருக்கலாம்.

★ ★ ★

தேயிலை பெருந்தோட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பின்னரே இந்திய வம்சா வளித் தமிழர்கள் தோட்டங்களில் நிரந்தரமாகத் தங்கத் தொடங்கினர். கோப்பிக் காலத்தில் கோப்பி

அறுவடை செய்வதற்காக மாத்திரம் வந்து போகும் பருவகாலத் தொழிலாளர்களாக மாத்திரமே இவர்கள் இருந்தனர். பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் 14 வகையான மரணங்கள் வழக்கமாக நிகழ்கின்றன என்றும் ஏனைய சமூகத்தவர்களிலும் பார்க்க இவர்கள் மத்தியில் அதிக சதவீதமரணங்கள் நிகழ்வதாகவும் 1859 ஆம் ஆண்டு ஏ.எம். பெர்கியூஸன் தெரிவித்திருந்தார் (A.M. Ferguson) பெர்கியூஸன் கைநால் (Ferguson Dir ectory) அப்போது பிரபலமான தகவல் களஞ்சியமாக இருந்தது. இவர் தனது அறிக்கையில் 1837

ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் கமார் பத்து இலட்சம் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் இலங்கைக்கு வந்துள்ளனர் என்றும் அவர்களில் 2,50,000 பேர் கல் வறைகளில் சமாதியாகி விட்டனர் என்றும் தெரிவித்தார். நோயுற்ற தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களில் இருந்து அதிகாரிகளால் விரட்டப்பட்டனர் என்றும் அவர்கள் பாதையோரம் விழு ந்து இறந்து கிடந்தனர் என்றும் எந்த விசாரணையும் இன்றி அவர்கள் உடல் கள் வீசப்பட்டன என்றும் இது மிகப் பரிதாபகரமானது என்றும் அப்போது கிறிஸ்தவ கூலி மிஷன் (Christian Cooly Mission- CCM) அமைப்புக்குப்

பொறுப்பாக இருந்த அருட்திகு. செப்டி மஸ் ஹோப்ஸ் (Rev. Septimus Hobbs) 'ஓப்சோவர்' பத்திரிகைக்கு எழுதினார்.

கோப்பித் தொழிலாளர் மத்தியில் நிகழ்ந்த 14 வகையான மரணங்களில் அதிக அளவில் நிகழ்ந்த மரணங்கள், கொலரா, மலேரியா, போதிய மருத்துவ வசதியின்மை, பிரசவத்தின் போது, கடுமையான காலநிலை, பாம்புக்கடி என்பவற்றாலேயே ஏற்பட்டன.

சுகவீனம் காரணமாக தோட்டத்தில் வேலை செய்ய முடியாதவர்கள் தோட்டத்தில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். இவ்விதம் சுகவீனமுற்றவர்கள் மருத்துவ வசதியின்றி பாதையோரங்களில் மரணித்தனர்.

இத்தகைய மரணங்களின் போது அதி

காரிகள் இறந்திருக்கக் காணப்பட்டான். காரணம் தொழிலில்லை. (Found dead, cause unknown என்று குறப்பெழுதி இரண்டு தொழிலாளர்களைக் கொண்டு அவ்விதத்திலேயே குறிவெட்டி வுதைப்பார்கள். அல்லது பாளங்களில் போட்டு மூடிவிடுவார்கள்.

இன்வர்களின் மரணங்கள் பதிவாளருக்கு அறிவிக்கப்படாததால் எவ்வளவு பேர் இறந்தனர் என்பதைச் சரியாக அறிய முடியவில்லை.

இத்தகைய மரணங்கள் 17 ஆம் நூற்றாண்டில் அமெரிக்காவுக்கு கடத்திச் செல்லப்பட்ட கறுப்பின அடிமைகள் மத்தியில் அதிகம் நிகழ்ந்தபோது எஜ் மானர்கள் சுகவீனமுற்ற அடிமைகளை கைவிடக்கூடாது என்றும் இத்தகைய மரணங்களுக்கு எஜ்மானார்கள் பொறுப்புக் கூற வேண்டுமென்றும் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. இரண்டு நூற்றாண்டின் பின்னர் இது இந்திய வம்சாவழி தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் நிகழ்ந்த போது இந்த அநீதிக்கு எதிராகக் குரால் கொடுக்க எவருமே இருக்கவில்லை.

★ ★ ★

மலையகப் பெருந்தோட்ட மக்கள் ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் பல வேறு வளர்ச்சிப்படி நிலைகளைத் தாண்டி வந்துள்ளனர். இன்றுங்கூட ஏனைய சமூகத்தினருடன் ஒப்பிடுகையில் மிகப் பின்தங்கியே காணப்படுகின்றனர்.

இக்கால கட்டங்களில் இவர்களைப் பல பட்டப்பெயரிட்டு அழைத்தும் சமூகத்தில் ஓரங்கட்டி வைத்திருந்தனர். அத்தகைய பெயர்களை மீண்டும்

சொல்வதற்கே கூச்சமாக உள்ளது.

கூவிகள், வந்தேறு குடிகள், வடக்கத் தியான், கள்ளத்தோணி, இந்தியாக் காரன், கறுப்பன், நாடற்றவன், டி.ஆர்.பி. (T.R.P. 'Temporary Residential Permit') என்பன அவற்றுள் சில.

இவற்றுள் கூவி என்ற பெயரே நீண்ட காலம் நீடித்த பெயர். 'கூவி' என்ற பெயரை புறந்தள்ளி 'தொழிலாளர்' என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொடுக்க, முதல் மலையகத் தொழிற் சங்கத் தலைவர் என்று பெயர் பெற்ற கோ.நடேசுப்யரால் கடுமையாகப் போராட வேண்டியிருந்தது.

1917 களைத் தொடர்ந்து சோவியத் ரஷ்யாவில் ஏற்பட்ட கம்யூனிஷன், மார்க்சிய, சோஷலிசிப் புரட்சியை அடுத்து, மூன்றாம் உலக நாடுகளில் சமத்துவம் கோரி போராட்டங்கள் நடைபெற்றன.

இத்தகைய போராட்டங்களை இலங்கையில் இடதுசாரித் தலைவர்கள் முன்னின்று நிகழ்த்தினர்.

1917 தொடக்கம் 1927 வரை இலங்கையின் முன்னோடித் தொழிற்சங்கத் தலைவர் ஏ.ஏ. குணசிங்கவுடன் இணைந்து கோ.நடேசுப்யரால் தொழிலாளர்களும் பல்வேறு போராட்டங்களை முன்னெடுத்தனர்.

இவற்றில் துறைமுகத் தொழிலாளர் போராட்டம், அச்சுத் தொழிலாளர் போராட்டங்கள் பிரசித்தி பெற்றன. எனினும் ஏ.ஏ.குணசிங்கவின் சிங்கள் பேரினவாதக் கொள்கையால் வெறுப்புற்ற கோ. நடேசுப்யர் அவருடன் பிரி ந்து சென்று இந்திய தோட்டத் தொழிலாளர் உரிமைகளை வென்றெடுப்பத

ற்காக 1931 ஆம் ஆண்டு இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனம் என்ற தொழிற்சங்கத்தை முதன் முதல் தோற்றுவித்தார்.

இக்காலத்தில் நகர்புறத்தைச் சேர்ந்த துறைமுக, ரயில்வே, அச்சுக் கொழிலாளர்கள் என்போர் தொழிலாளர்கள் என இனங்காணப்பட்டிருந்தனர்.

எனினும் தோட்டத்தொழிலாளர்களை பலரும் அங்கீரிக்க மறுத்தனர். கோ.நடேசுப்யர் இந்த அந்தஸ்தினை தோட்டத்தொழிலாளர்களுக்கு பெற்று கொடுக்க சட்ட நிருபன சபையிலும் ராஜ்ய சபையிலும் கடுமையாகப் போராட வேண்டியிருந்தது.

1942 ஆம் ஆண்டு உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர் சேர். பிரான்சிஸ் சோர்ட்ஸ் அவர்களின் முன்னிலையில் ஒரு வழி க்கு விசாரணைக்கு வந்தது.

இவ்வழக்கில் ஆறு தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சி.ஏ.ஐ. போப் என்ற தோட்டத் துறையைக் கொலை செய்த குற்றத்துக்காக விசாரிக்கப்பட்டனர்.

அச்சமயம் இவர்களை 'கூவிகள்' என்று பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டபோது, 'கூவி' என்ற வார்த்தையை மன்றில் மனிதர்களை அழைக்கப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்றும் 'தொழிலாளர்' என்று அழைக்குமாறும் நீதியரசர் ஆவணங்களில் திருத்தம் செய்தார்.

அதனைப் பகிரங்கமாக அறிவிக்க வும் செய்தார். என்றாலும்கூட 'கூவி' என்ற வார்த்தை இப்போதும் பயன்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றது.

(முதலாம் பாகம் முற்றிற்று)

கோப்பித் தொழிலாளர்களும் சலுக விரோத கும்பல்களும்

பண்டமாற்றுப் பொருளாதாரமாக இருந்த இலங்கையின் பொருளாதாரம் பாரிய அளவில் பணப் பொருளாதாரமாக மாறுவதற்கு கோப்பிப் பெருந்தோட்டத்தின் ஆரம்பமே காரணமாக அமைந்தது.

இக்காலம் வரை பெரும்பாலும் ஐரோப்பியரே இலங்கையின் அரசு சேவையில் கடமையாற்றி சம்பளம் பெறும் உத்தியோகத்தர்களாக இருந்தனர். கைநீட்டி சம்பளம் பெற்றுக் கொண்டு சேவகம் செய்வது உள்ளாட்டு மக்களி டையே கெளரவக் குறைவாகக் கருதப் பட்டது. ஆனால், பின்னர் படிப்படி யாக பதவியுடன் பணமும் வழங்கப் பட்ட போது சிங்கள மக்கள் மனம் மாறினர்.

பணப் புழக்கத்துடன் பலவேறு சலுக சீர்கேடுகளும் பெருக ஆரம்பித்தன. பொய், களவு, கொலை, வஞ்சகம், சூழ்ச்சி, வழிபறி, கொள்ளை, சூதாட்டம், அபரிமித மதுபாவனை, விபச்சாரம் என்பன இதனுடன் சேர்ந்து பெருகின.

1840 ஆம் ஆண்டளவில் கண்டி, கம்பளை, நாவலப்பிட்டி, நுவரெலியா ஆகிய பிரதேசங்களில் கணிசமான கோப்பித் தோட்டங்கள் உருவாகி இருந்தன. கண்டி போகம்பரைச்

சிறைச்சாலைக்கு சற்று தள்ளியிருந்த பொட்டல் வெளியிலேயே அதிகமான கூலித் தொழிலாளர்கள் கூடாரம் போட்டு தங்கியிருந்ததால் தோட்டத் துரைமார்களும், கங்காணி, ஒவர்சியர்மாரும் அவ்விடத்துக்கு தொழிலாளரை கூட்டிச் செல்ல வருவார்கள். எனவே அவ்விடம் காசு பழங்கும் இடமாக இருந்தது. இந்த ஒரு காரணமே அவ்விடத்தில் பல சமூகவிரோத செயல்கள் அதிகரிக்கக் காரணமாக இருந்தது.

1842 ஆம் ஆண்டு ஜான் மாதம் அப்போது கவர்னராக இருந்த சேர். கோலின் கெம்பெல் (Sir Colin Campbell)

அங்கு உலாவிய சமூகவிரோத சக்தி கள் குறித்து காலனித்துவ நாடுகளுக்கான அலுவலகத்துக்கு அறிக்கையொன்றை அனுப்பினார். அதில் கடலோரதாழ் பிரதேசத்திலிருந்து வரும் சமூக விரோத கும்பலகள் பல வேறு விதங்களில் தொழிலாளரை இம்கைப் படுத்துவதாகவும் பயமுறுத்திப் பணம் பறிப்பதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

குறிப்பாக கம்பளை, நுவரெலியா ஆகிய பகுதிகளில் குறிப்பிட்ட இடங்களில் இச் சமூக விரோத கும்பலகள் அதிகரித்துள்ளதாகவும் கொள்ளை, வழிபறிகள் பல இடம்பெற்றுள்ளது டன் குருரமான கொலைகளும் நடந்தன.

துள்ளதாக அவர் மேலும் குறிப்பிட டுள்ளார்.

அப்போதிருந்த நிர்வாக முறையின் படி சட்டம் ஒழுங்கு முறையை பாது காக்கும் பொறுப்பு கண்டிய திசாவைக ஞக்கும் அதிகாரங்களுக்குமே இருக்கி ண்றிதென்றும், ஆனால் அவர்கள் வெறும் கையாலாகாதவர்களாக இருக்கின்றனர்களும் அவரது அறிக்கை தெரிவிக்கிறது.

மன்னார் பேசாலையில் இறங்கி கண்டிக்கப்பால் கம்பளை, நாவலப்பிடி, நுவரெலியாத் தோட்டங்களை அடையும் வரையும் அதேபோல் பேசாலை

க்கு திரும்பிச் செல்லும் வழியிலும் நூற்றுக்கணக்கான வழிகளில் கூலித் தொழிலாளர் சுரண்டப்பட்டனர்.

முடிந்தால் அவர்கள் உடுத்தியிருந்த முரட்டுக் கம்பாயத்தையும் பறித்துக் கொண்டு அவர்களை அம்மணமாக விட்டனர். இலங்கையின் பொலிஸ் வரலாற்றாசிரியர் கே.ஜி.பிப்பெட் (K.G.J. Pippet) அவர்களின் கூற்றுப்படி ‘கண்டிய நாட்டுச் சிங்கள கிராமத் தலைவர்கள் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருந்த நாட்டுச் சிங்களவர்களை நிர்வாகம் செய்யக் கூடியவர்களாக இருந்தார்களே தவிர, பெருந்தொகையான

வெளிநாட்டு தொழிலாளர்களின் விவகாரத்தில் ஒன்றும் செய்ய முடியாதிருந்தனர்.

இலங்கையின் பொலிஸ் சேவையில் நியமிக்கப்பட்ட ஆரம்பகால பொலிஸ் காரர்கள் குற்றத்தடுப்பு, குற்றப்புலனா ய்வு என்பவற்றில் மட்டும் மன்றி சுகாதாரத்தைப் பேணுவதற்கும் பொறுப்பாகக் கப்பட்டிருந்தனர்.

அத்துடன், என்னிக்கையிலும் மிகக் குறைவாக இருந்தனர். 1842 ஆம் ஆண்டு கண்டிக்கென ஒரு தலைமைப் பொலிஸ்காரரும் நான்கு கான்ஸ்டபிள்களுமே இருந்தனர்.

இதில் இருவர் கண்டிக்கு வெளியில் பேராதனையிலும் கட்டுக்கலையிலும் இருத்தப்பட்டிருந்தனர். 1843 ஆம் ஆண்டு கண்டியின் (உடபலாத்த) மகாதிசாவையாக பதவி வகித்த துனுவில் லொக்குபண்டார் என்பவர் பொலிஸ் அத்தியட்சகராக (Superind entent of Police) நியமிக்கப்பட்டார்.

இவருக்கு வருட வேதனமாக பவுண்ஸ் 60 வழங்கப்பட்ட அதே சமயம் தலைமை பொலிஸ்காரருக்கு வருடம் 18 பவுண்களே வழங்கப்பட்டன. மற்றும் கண்டி மக்கள் குடும்பத்துக்கு ஒருவர் நகர்காவலில் ஈடுபட வேண்டுமென்றும், தவறினால் வரி கட்ட வேண்டுமென்றும் விதிக்கப்பட்டது. எனினும் மக்கள் காவல் பணியில் ஈடுபடாமல் வரி செலுத்தி விட்டு வாழாருந்தனர்.

வரியாகக் கிடைத்த பணத்தைக் கொண்டு துனுவில் மேலும் பொலிஸ் காரர்களை சேவையில் ஈடுபடுத்திய

போதும் விரைவிலே பொலிஸ்காரர்களுக்கும் தலைமைக்குமிடையில் விரிசலும் சக்சரவுகளும் தோன்றவாம்பித்தன.

இதனைத் தொடர்ந்து ஜே.எஸ்.கோல் பெப்பர் (J.S.Colepeper) என்பவர் பொலிஸ் அத்தியட்சகராக நியமிக்கப்பட்டார்.

இவரது தலைமையின் கீழ் பல பொலிஸார் சேவையில் அமர்த்தப்பட்டதுடன் ஒவ்வொரு கோப்பித் தோட்டத்திலும் ஒரு பொலிஸார் கடமையில் இருத்தப்பட்டனர்.

அதேபோல் தொழிலாளர் கரையிறங்கி தோட்டங்கள் வரை செல்லும் வழியிலும் சில சில தெரிந்தெடுத்த இடங்களில் பொலிஸார் இருத்தப்பட்டனர்.

கோல்பெப்பர் நியமிக்கப்பட்ட பின்னரே பொலிஸ் சேவை ஒழுங்குக்கு வந்தாலும் இவர் 1859 ஆம் ஆண்டு ஓய்வு பெற்றபோது பின்வருமாறு குறிப்பிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“பொலிஸ்காரர்களாக சிங்களவர்களும் மலாயர்களுமே நியமிக்கப்பட்டனர்.

இவர்கள் விரைவிலேயே கோழிக்கூட்டுக்குள்ளேயே வசிக்கும் நரிகளாகி விட்டனர். செத்துக் கொண்டிருக்கும் கூலித் தொழிலாளரை எங்காவது பார்த்தால் அவர்களுக்கு ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் கூட கொடுக்க மறுக்கும் அளவுக்கு நாட்டுப்புறச் சிங்களவர்கள், அவர்கள் தலைவன் உள்ளடங்கலாக கூலிகள் மீது கடும் வெறுப்பும் வன்மழும் கொண்டிருந்தனர்”

டின்னில் அடைத்த புமுக்களைப் போல் கப்பலில் வந்த தொழிலாளர்கள்

1840களை தொடர்ந்து இலங்கையில் கோப்பிப் பெருந்தோட்டச் செய்கை பரபரப்பான கட்டத்தைய டைந்தது.

கோப்பிக்கு நல்ல விலை கிடைத்த போதும் அறுவடை செய்வதற்கு தொழிலாளர் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டதால் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வருகை தரும் தொழிலாளரின் தொகையை உத்தரவாதப்படுத்த வேண்டியிருந்தது.

வருகின்ற தொழிலாளர்கள் அறுவடை முடிந்ததும் திரும்பிப் போய் விடுவதால் அவர்களை மீண்டும் வரச் செய்ய செலவுகளை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

இதனால் கோப்பித் தோட்ட உரிமையாளர்கள் அரசாங்கத்துக்கு நெருக்குதல் கொடுத்தனர்.

அதன் காரணமாக அரசாங்கம் தொழிலாளர்கள் வந்து போவதை உத்தரவாதப்படுத்துவதற்காக இலவச போக்குவரத்துக்கு ஏற்பாடு செய்தது. கப்பல் சேவைகளை ஏற்படுத்தியது. எனினும் இந்தக் கப்பல் சேவைகள் தொழிலாளர்களுக்கு சிம்ம சொப்பனமாகவே இருந்தன.

இலங்கையின் புகழ் பெற்ற அமெரிக்க மதவாதியான கர்ன்ஸ் ஹெண்ட்ரி ஸ்டீல் ஓல்கோட் (Hendry Steel Olcot) அவர்களின் கூற்றுப்படி கோப்பித் தொழிலாளர்கள் இலங்கைக்கு கப்பலில் அழைத்து வரப்பட்டபோது அவர்கள் டின்களில் அடைக்கப்பட்ட புழுக்கள் போன்ற நிலையில் இருந்தனர் என்று கூறி யுள்ளார். கடலில் படகுகளுக்கு பல விபத்துக்கள் நடக்கின்றன என்றும் நாற்றுக் கணக்கானவர்கள் இறந்தும் காணாமலும் போடுள்ளனர் என்றும் அவர் (1843) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1840 களில் மெட்ராஸ் மாநிலத்தில் மிகத் தீவிரமான பஞ்சம் தலை விரித் தாடியது. ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் தமிழ் நாட்டின் கரையோரப் பிரதேச நகரில் வந்து குவிந்து தமது கையிலிருந்த இறுதிக்காசையும் செலவழி த்து எப்படியாவது கண்டிச் சீமைக்கு சென்று விட வேண்டுமென்று தவியாய்த் தவித்தனர். நிலைமையை தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட படகு முதலாளிகள் அதிக கட்டணத்தை அறவிட்டதுடன் அளவுக்கதிகமான தொகையினரை படகுகளில் திணித்துக் கொண்டும் வந்தனர். இதனால் நடுக்கடலில் பல அழிவுகள் ஏற்பட்டன.

இந்த நிலைமையைக் கட்டுப்பாடுக்குள் கொண்டு வர அரசாங்கம் இலவச படகுச் சேவையை ஆரம்பித்தது. எனினும் இச்சேவை நீண்ட காலம் நீடிக்கவில்லை.

இச்சேவை 1844 ஆம் ஆண்டு நிறுத்தப்பட்டதென்று வரலாற்று ஆய்வாளர் பேராசிரியர் பர்ட்ரம் பஸ்தியாம்பிள்ளை தெரிவிக்கின்றார். அதனைத்

தொடர்ந்து தனியார் படகுச் சேவைகள் மேலும் அதிகரித்தன. அன்றைய பெறுமதியில் ஆறு பெண்சில் இருந்து ஒன்பது பெண்ஸ் வரை தலைக்கு கட்ட ணம் அறவிடப்பட்டது. இது இந்திய ரூபாவில் 12 அணாவாக இருந்தது. தொழிலாளர் தமது கிராமங்களில் இருந்து தொகையாக தமிழக படகுத்துறைகளில் வந்து குவிந்தனர்.

அவர்கள் மன்னாரிலோ அல்லது மேற்கு வடக்குக் கரைகளில் அமைந்தி ருந்த இலங்கை படகுத் துறைகளில் ஒன்றிலோ இறக்கப்பட்டனர்.

எற்கனவே பல படகுகள் கடலில் மூழ்கி நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் ஒவ்வொரு விபத்திலும் பலியாகி இருந்தபோதும் 1853 ஆம் ஆண்டு கொழும்பு என்ற பெயர் தாங்கிய கப்பல் கவிழ்ந்து 100 பேர் வரை இறந்து போனமையே முதலாவது கடல் விபத்தாக பத்திரிகைகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

கொழும்புத் துறைமுகத்தில் இருந்து 150 தொழிலாளர்களுடன் புறப்பட்ட இச்சிறு கப்பல் புறப்பட்ட சிறிது நேரத்திலேயே சுழிக்காற்றில் அகப்பட்டு கவிழ்ந்ததென்றும், இதில் 100 பேர் வரை இறந்திருக்கலாம் என்றும், ‘ஓப் சேர்வர்’ பத்திரிகை செய்தி வெளியிட்டிருந்தது.

இந்த கப்பலில் சென்றவர்கள் கோப்பித் தோட்டங்களில் கொலரா நோய் தீவிரமாகப் பரவியமை காரணமாக அதிலிருந்து தப்பிப் பிழைப்பதற்காகச் சென்றவர்களாவர்.

இந்த விபத்தைத் தொடர்ந்து இலங்கையிலும் இங்கிலாந்திலும் அரா உயர் மட்டங்களில் சலசலப்பு ஏற்பட்டது.

தொழிலாளர்களின் பாதுகா ப்பு, எத் தனை பேரை ஒரு கப்பலில் ஏற்றலாம் என்பது தொடர்பில் இங் கிலாந்தில் இருந்த இராணியின் சட்ட நிபுணரூடன் (Queens Advacate) ஆலோசித்து சட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன என ஆய்வாளர் கே. எம்.டி.சிலவா குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதனால் தொழிலாளின் சுதந்திர மான வருகையில் தடைகள் ஏற்பட்டன. தொழிலாளர் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. எனவே 1854 முதல் செயற் பட்டு வந்த இலங்கை தோட்டத்துரைமார் சங்கத்தினர் (Planters Association) அப் போது ஆளுனராக இருந்த அன்டர் சன் (Anderson) அவர்களிடம் தொழிலாளரை இறக்குமதி செய்து தருமாறு கோரிக்கை விடுத்தனர். ஆனால் அவரிடமிருந்து சாதகமான பதில் கிடைக்கவில்லை.

அன்டர்சனுக்குப் பின் இலங்கையின் ஆளுனராகப் பதவியேற்று வந்த சேர். ஹெங்றி வார்ட் (1855 - 1860) (Sir Hendry Ward) கோப்பிப் பயிர் செய்கையின் வளர்ச்சியில் அதிக அக்கறை எடுத்துக்கொண்டார்.

அவர் தொழிலாளர்களின் கிடைப்பு த்தன்மையை உத்தரவாதப்படுத்துவதற்காக கொழும்பிலும் லண்டனிலும் ஆர்வமுள்ள வர்த்தகப் பிரமுகர்களை இணைத்துக் கொண்டு கப்பல் போக்குவரத்து கட்டமைப்பொன்றை ஏற்படுத்தினார். அதன் பிரகாரம் 1856 ஆம் ஆண்டு சிலோன் கூலிப் போக்குவரத்து நிராவிக் கம்பல் கம்பனி (Ceylon Cooly Transport and Steam Navigation Company) உருவானது. இதற்கான முதலீடான் ஸ்ரேவின் பவுண்

25,000 ஜப் பெற்றுக்கொள்ள பத்து பவுண் பங்குச் சான்றிதழ்கள் விநியோகிக்கப்பட்ட போது அதற்கு கணிசமான வரவேற்பு கிடைத்தது. 1857 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் கோப்பி வர்த்தகத்தின் வளர்ச்சி கருதியும், பொது வேலைகளில் ஈடுபடுத்த வும் என இந்தியத் தொழிலாளின் வருகையை மேலும் அபிவிருத்தி செய்ய தான் 10,000 பவுண் வட்டியில்லாக கடனை கூலிப் போக்குவரத்து கம்பனிக்கு வழங்கத் தீர்மானித்திருப்பதாக ஆள்பதிவார்ட் சட்ட சபையில் அறிவித்தார்.

வருடாந்தம் 50,000 முதல் 100,000 கூலிகளை இலங்கைக்கு அழைத்து வர உத்தரவாதமளிப்பதாக தோட்டத்துரைமார் சங்கத்திடமும் தெரிவித்தார். எனினும் அவரது திட்டங்கள் தோல்வியிலேயே போய்முடிந்தன. அவர் எதிர்பார்த்தபடி இலங்கை வர்த்தகர்களும், தோட்டத்துரைமார் சங்கமும் தங்கள் பங்கு ஒத்துழைப்பை வழங்கத் தவறினர். 1858 ஆம் ஆண்டு 96,062 ஆக இருந்த தொழிலாளின் வரவு 1859 ஆம் ஆண்டு 40,105 ஆகக் குறைந்தது. இதற்குபல காரணங்கள் பங்களிப்புச் செய்தன.

தொழிலாளர்களை ஏற்றி வருவதற்கென பவுண் 5,000 செலவழித்து கொள்வனவு செய்யப்பட்டிருந்த 'மான் செஸ்டர்' (Manchester) என்ற கப்பல் ஒன்றுக்கும் உதவாததென பின்பே ஹென்றி வார்டுக்குத் தெரிந்தது. அதனை பழுது பார்ப்பதாயின் மேலும் 7500 பவுண்கள் தேவைப்படும் என மதிப்பிடப்பட்டது. எனவே அதனை உடைத்து காயலாங் கடைக்குப்

போட்டு விடும்படி காலனித்துவசெய லாளருக்கு வார்ட் விதந்துரை செய்தார்.

ஹெண்றி வார்ட் என்னதான் முயற்சி த்தாலும் காரியங்கள் அவரது கையை மீறியே நடைபெற்றன.

தொழிலாளர்கள் ஸ்ரீமர் படகுகளுக்குப் பதில் தனியார் படகுகளில் பிரயாணிப்பதையே அதிகம் விரும்பினர் அரசாங்கக் கெடுபிடிகளே அதற்குக் காரணம்.

ஆதலால் முழுப் போக்குவரத்தையும் ஒழுங்குபடுத்த இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் பல சட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அதன் பிரகாரம் பின்வரும் ஒழுங்கு விதிகள் கொண்டு வரப்பட்டன.

01. விதிக்கப்பட்டுள்ள அளவுக்குமேல் கலைகளை ஏற்ற முடியாது. அவ் விதம் ஏற்றினால் தலைக்கு இரண்டு பவுண்கள் அபராதம் விதிக்கப்பட்டது.
 02. நான்கு தொன்களுக்கு ஒரு பிரயாணி என்ற விகிதாசாரம் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும்.
 03. ஒரு பிரயாணிக்கு ஆறு அடிபரப்பு வழங்கப்பட வேண்டும். இரண்டு பெடக்குகளுக்கும் (Decks) இடையில் ஐந்து அடி இடைவெளி இருக்க வேண்டும்.
 04. போதுமான உணவும், குடிநீரும் இருக்க வேண்டும்.
 05. குறித்துரைக்கப்பட்ட படகுத்துறைகளிலேயே தொழிலாளரை இறக்க வேண்டும்.
- எனினும் இவற்றாலெல்லாம் முறைகேடுகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.
- ஆஸ்பதி ஹெண்றி வார்ட்டை அடு

த்து சேர் சார்ஸ் மெக்கார்த்தி (Sir Charles Meccarthy (1860-1863) பதவி பெற்று வந்தார். அவர் வார்ட்டின் நடவடிக்கைகளை செலவுமிக்கது என விமர்சித்து பல சட்டங்களையும் திருத்தினார். ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த குடிவரவு தொழிலாள் ஆணையாளர் சபையையும் (Board of Immigration Labour Commissioners) கலைத்து விட்டார்.

மெக்கார்த் தி யின் காலத்தில் ‘ஸாரா ஆர்மிடேஜ்’ (Sarah Armitage), ஜெரால்டினா (Geraldina),

“ஆதிலெட்சுமி” (Audy Letchumey ஆகிய கப்பல்கள் தொழிலாளர்களை ஏற்றி வந்தன. மெக்கார்த்தி தானே நோடியாக மன்னார் இறங்குதுறைக் குச் சென்று அங்கு தொழிலாளின் ஆரோக்கியம் பற்றி அவதானித்தார். அரசாங்கத்தின் குறைந்த கட்டண கப்பற் சேவையால் தனியார் படகுச் சேவை செயலிழந்ததாக அவர் சட்ட சபையில் தெரிவித்தார்.

எனினும், கப்பற் சேவைகளில் மீண்டும் பிரச்சினை ஏற்பட்டது. 1864ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 5 ஆம் திகதி மன்னார் வங்காலையிலிருந்து 150 தொன் பாரத்துடன் தொழிலாளரை ஏற்றிச் சென்ற ஆதிலெட்சுமி என்ற கப்பல் நடுக்கடவில் விபத்தில் சிக்கித் தூக்கி யெறியப்பட்டது. இதில் பயணித்த 120 தொழிலாளர்களிலெழு தொழிலாளர்களும் கப்பல் சேவையாளர் மட்டுமே தப்பி 14 பேரும் பிழைத்தன ரென் ‘டைம்ஸ் ஓப் சிலோன்’ பத்திரிகை செய்தி வெளியிட்டது.

இந்திக்கு பற்றி அப்பத்திரிகை பின்வருமாறு வர்ணித்திருந்தது.

பெப்ரவரி 5 ஆம் திகதி காலை 7 மணி அளவில் கப்பல் நடுக்கடவில் சென்று கொண்டிருக்கும் போது கப்பல் ஊழியர் தலைவன் கப்பலுக்குவடக்கிழக்குப் பக்கமாக நீர் வானம் வரை எழுந்து வேகமாக சுழன்று நகர்வதைக் கவனித்தான்.

எனினும் கப்பல் வடமேற்குத் திசையில் சென்று கொண்டிருந்ததால் அவன் அது தொடர்பில் அதிக அக்கறை கொள்ளவில்லை.

ஆனால் அந்த சூழலும் நீர்த்தாரை

கப்பலை நோக்கி வந்தபோது அவர்களால் கப்பலை அப்பால் நகர்த்திச் செல்ல முடியவில்லை. காற்றுடன் வேகமாக சுழன்ற நீர்த்தாரை நீரிலி ருந்து சுமார் மூன்றடிக்கு மேல் கப்பலைத் தூக்கி எறிந்தது. அநேகமான தொழிலாளர்கள் கப்பலின் அடித்தள த்திலேயே இருந்தார்கள்.

கப்பல் உடைந்து சிதறிய போது அதன் துண்டுகளை பிடித்துக் கொண்டு மிதந்தவர்களை அவ்வழியால் வந்த மற்றுமொரு கப்பலில் இருந்தவர்கள் பி.ப. 2 மணியளவில் காப்பாற்றினர்.

இவ்விபத்து தொடர்பில் விசாரணை ஒன்று இடம்பெற்ற போதும் யார் மீதும் குற்றம் சமத்தப்படவில்லை. எனினும் இது கவனக்குறைவால் நிகழ்ந்தது என பின்னர் விமர்சிக்கப்பட்டது. அதே ஆண்டு சாரா ஆர்மிடேஜ் என்ற கப்பலும் சிலாபத்துக்கருகில் பேரலையில் மோதி விபத்துக்குள்ளானது.

அதில் 60 கூலித் தொழிலாளர் உயிரி ழந்தனர் என்று செய்தி வெளி வந்த போதும் பின்னர் இரண்டு உடல்கள் மட்டுமே மீட்கப்பட்டன என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்விதம் அரசாங்கக் கப்பல்கள் மூழ்கிய செய்திகள் வந்தபோதும் பல தனியார் படகுகள் மூழ்கி நூற்றுக் கணக்கானோர் உயிரிழந்த போது அந்திகழ்வுகள் யாரது கண்ணிலும் படாமல் போயின என்று ஆள்பதி ஹென்றி வார்டின் சுயசரிதத்தை எழுதிய எஸ்.வி.பாலசிங்கம் தெரிவித்திருக்கின்றார்.

11 சுத்தை மிச்சப்படுத்த ரயில் பயணத்தை தவிர்த்த கலிகள்

இலங்கையில் கோப்பிப் பெருந் தோட்டப் பயிர்ச் செய்கையை அபிவிருத்தி செய்யும் நோக்கத்துக்காகவே அவசர அவசரமாக ரயில்வே பாதை கள் அமைக்கப்பட்டன.

இதன்படி இலங்கையின் முதல் ரயில்வே பாதையான கொழும்பு கண்டிரயில் பாதை 1867 ஆகஸ்ட் முதலாம் திகதி அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்பட்டது.

இக்காலத்தில் ஸேர் ஹெர்கியஸ்ரோஸ்

ஸ்ரன் (Sir.Hercules Robinson 1865 - 1872) ஆளுனராகப் பதவி வகித்தார். இதன் காரணமாக கலீத் தொழிலாளர்கள் மன்னாரில் இறங்கி அங்கிருந்து கால்நடையாக கண்டிக்கும் அதற்கு அப்பாலும் செல்வதை தவிர்க்கலாம் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அதற்கு வசதியாக கொழும்புத் துறைமுகம் வரை நீராவி இயந்திரம் மடகு (Steamer) ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

எனினும் எதிர்பார்த்தபடி தொழிலாளர்

கள் ரயில் வண்டியில் பயணிக்கவி ல்லை. அவர்கள் வழமைபோல் முன்பு சென்ற நடைவழிப் பாதையையே தெரிந்தெடுத்தனர். இது தொடர்பில் பி.டி.மில்லி (Millie) அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“இவர்கள் ரயிலில் போனால் எவ்வளவு செலவாகின்றது என்பதைப் பார்க்கின்றார்களே தவிர எத்தனை நாள் நடக்க வேண்டுமென்று பார்ப்பதில்லை. நடந்து செலவதால் ஒரு சலவியும் செலவழிக்கத் தேவையில்லை என்று

நினைக்கிறார்கள்”

கலீத் தொழிலாளரின் இந்த நடத்தையால் ஆச்சரியப்பட்ட அரசாங்கம் இது தொடர்பில் ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்க ஒரு குழுவொன்றையும் நியமித்தது.

அவர்களின் கண்டுபிடிப்பின்படிசில சதங்களை மிக்கப்படுத்தவே அவர்கள் அப்படிச் செய்கிறார்கள் என்பது தெரியவந்தது.

அக்காலத்தில் கொழும்பில் இருந்து ரயிலில் கண்டிக்குச் செல்ல 75 சதம

டிக்கட் கட்டணமாக அறவிடப்பட்டதுடன் 4 மணி நேரம் பயணிக்க வேண்டியிருந்தது. மறுபுறத்தில் நடந்து செல்ல வேண் மொயின் நான்கு நாட்களுக்கு நடக்க வேண்டியிருந்தது டன் உணவுக்காக ஒரு நாளைக்கு 16 சதம் செலவிட வேண்டியிருந்தது.

அதன்படி நான்கு நாட்களுக்கான உணவுச் செலவு 64 சதம். எனவே, அவர்கள் 11 சதத்தைச் சேமிக்கிறார்கள்.

அவர்கள் இந்த நான்கு நாட்களும் வேலை செய்தால் 11 சதத்தைவிட

அதிகம் உழைக்கலாம் என்று கருதுகிறார்கள் இல்லை.

மொத்த தொழிலாளர்களில் 87டு சத வீதத்தினர் மாத்திரமே ரயில் சேவையை பயன்படுத்துகிறார்கள். ரயில் சேவையை பயன்படுத்துவதால் பண்டியான நன்மை உண்டு என்பதை அவர்களால் விளங்கிக் கொள்ள முடிய வில்லை என்று அவ்வறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

அதனைத் தொடர்ந்து ஹெர்குலிஸ் ரொபின்சன் காலனித்துவ செயலாளருக்கு பின்வருமாறு எழுதினார்.

“தொழிலாளர்கள் மீது அதிக அக்கறை காட்டினாலும் அதனை வேண்டாத தொந்தரவாக அவர்கள் கருதுகின்றனர். அவர்களது நன்மைக்காக ஏதாவது செய்தால் அதில் உள் நோக்கமிருப்பதாக சந்தேகிக்கிறார்கள்.

அனுராதபுரப் பகுதியில் மன்னாரில் இருந்து வரும் கூலித் தொழிலாளருக்கு பொலிஸார் கிட்ட வந்து உதவ முற்பட்ட போது அந்தப் பக்கம் வருவதையே தவிர்த்த அவர்கள் கல், முன் நிறைந்த குறுக்குப் பாதைகளில் போக ஆரம்பித்தார்கள். ஆதலால் பொலிஸாருக்கு தொழிலாளர் அருகில் போக வேண்டாமென்றும் தூர இருந்து அவதானிக்கும் படியும் அறிவுறுத்தல்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

அனுராதபுரப் பகுதிக்குப் பொறுப்பான உதவி அரசு அதிபர் லெய்ங்கின் (Leisehing) கூற்றுப்படி அனுராதபுரப் பகுதியில் பங்களாவுக்கு சமமான சில வீடுகள் தொழிலாளர் ஓய்வுபெறவென அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கு நல்ல கிணறுகளும் இருந்தன.

ஆனால் தொழிலாளர் வீட்டில் தங்காமல்வெளியில் கூடாரமிட்டு தங்கியதுடன் பொட்டல் வெளியிலேயே சமைத்தும் சாப்பிடுகின்றனர்.

அவர்கள் ஏரிகளில் குளித்ததுடன் நீரையும் அங்கிருந்து எடுத்தனர். அவர்களுக்கென கட்டப்பட்டிருந்த கிணறுகளை மிக அரிதாகவே அவர்கள் பயன்படுத்தினர்”

மறுபுறம் வட பகுதிக்குப் பொறுப்பான நிர்வாக செயலாளர் டிவை நாம் (Twynam) பின்வருமாறு எழுதினார்.

“மாத்தளை நோக்கி வரும் கூலித் தொழிலாளர்கள் பங்களாக்களை பயன்படுத்த முடியாமைக்குக் காரணம் அவற்றிலெல்லாம் இந்தியாவுக்குப் பிரயாணிக்கின்ற தோட்டத்துரைமார்கள் சென்று தங்குவதுதான்.

எப்போதெல்லாம் தோட்டத்துரைமார் அந்த பங்களாக்களுக்கு வருகின்ற னரோ அப்போதெல்லாம் அங்கிருக்கும் கூலிகள் அவர்களுக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்க வேண்டும்.

அது மழையோ வெயிலோ எத்தகைய காலநிலையாக இருந்தாலும் ஆதவினால் கூலிகளுக்காகக் கட்டப் பட்ட பங்களாக்களில் எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் துரைமார் தங்கக் கூடாதென விதந்துரை செய்யப்பட்டது.

இக்காலத்தில் மன்னாரில் இருந்து மாத்தளை வரும் வழியில் சுமார் 131 மைல் தூரம் கூலிகள் தங்கவென 17 பங்களாக்களும் 22 கிணறுகளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன வென்றும் இவற்றின் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்கவும் வரண்ட காலத்தில் கிணறுகள் வற்றுவதால் ஆழமாக்கவும், அடுத்து வந்த ஆளுநர் சேர் வில்லியம் சீர்காரி (Sir Wiliam Gregory (1872 - 1877)) நடவடிக்கை எடுத்தாரென்றும் 10 - 12 மைல்கள் இடைவெளியில் அரிசி மற்றும் ரேசன் வாங்க கடைகள் அமைக்கப்பட்டனவென்றும் வீதியிலிருந்து 400 யார் வரை பெரிய மரங்கள் தறி க்கப்படக் கூடாது என்று கட்டளையிடப்பட்டதென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

உதறவையும் நடுக்கத்தையும் தரும் குளிரும் மழையும்

பிளேக் (Plague) என்ற கொள்ளை நோய் தெற்காசிய பிரதேசத்திலும் பரவத் தொடங்கியதைத் தொடர்ந்து, இந்நோய் தொடர்பாக ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்கென உருவாக்கப்பட்டிருந்த “பிளேக் நோய் ஆணைக்குமு” கோப்பித் தோட்டங்களுக்கு தொழிலாளர் வருகின்ற வடக்குப் பாதையைத் தடை செய்தது.

இதற்கென நோய்த் தடுப்பு தடை முகாம் சட்டம் (The Quarantine and Prevention of Disease Ordinance) கொண்டு வரப்பட்டது. எனினும் முதலாவது பிளேக் நோயாளி 1914 ஆம் ஆண்டி

லேயே கண்டுபிடிக்கப்பட்டார்.

அதிலும் இந்தியாவில் இருந்தல்ல பர்மாவில் இருந்து.

இது தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்த கொழும்புக்குப்

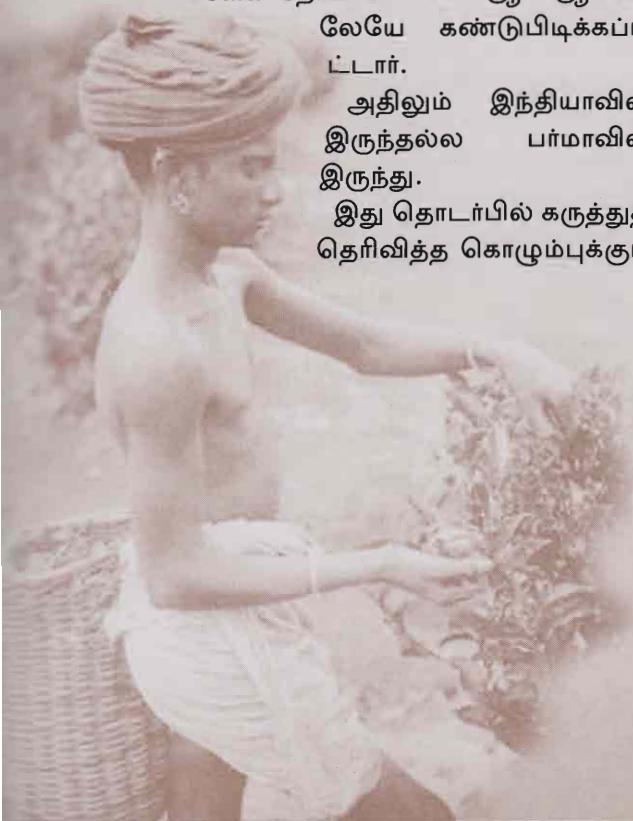
பொறுப்பாக இருந்த மருத்துவ அதி காரி Dr. அலன் பெரி (Dr. Allen Perry) வடக்கு வழிப்பாதையே தொழிலாளருக்கு அதிக அச்சறுத்தலாக இருக்கி ண்ற தென்றும் இப்போது கொழும்புப் பாதை திறக்கப்பட்டுள்ளதால் அவர்கள் 130 மைல் வரட்சிப் பாதையை தவிர்க்க முடியுமென்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தொழிலாளர் ராகம தடுப்பு முகாமில் ஒருநாள் தங்க வைக்கப்பட்டபின் ரயில் மூலம் தோட்டங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டனர்.

எனினும் அட்டன், டிக்கோயா, தம்புள்ள, நுவரெலியா போன்ற தோட்டப் பகுதிகளுக்கு செல்லும் பாதைகளில் தங்குமிட வசதிகள் இல்லாத தால் தொழிலாளர் கடுமையான சீதோ ஷ்ண நிலைமைகளுக்கு முகங்கொடுத்தனர்.

இது தொடர்பில், கோப்பித் தோட்டங்களுக்கருகாமையில் தற்காலிக கொட்டகைகள் அமைத்து தங்குமிட வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டுமென துரைமார் சங்கத் தலைவர் ஜே.எல்.ஷாந்ட் (J.L. Shand) அரசாங்கத்தை வலியுறுத்தினர்.

அரசாங்கத்திற்கு அவர் எழுதிய கடிதத்தில் “மிகவும் உங்னைம் நிறைந்த தென்னிந்திய மாவட்டங்களில் இருந்து வரும் தொழிலாளர் இங்கு நிலவும் கடினமான குளிர்கால நிலையால்

உறைந்து போவதை இப் பிரதேசங்களுக்கு செல்லும் எவராலும் இலகுவாக அவதானிக்க முடியும்.

குளிரிலிருந்தும் பருவப் பெயர்ச்க்காற்று மழையில் இருந்தும் தமிழைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வெறும் கந்தைத் துணி மட்டுமே இவர்களிடம் உள்ளது" என்று உருக்கமாக அவர்தெரிவித்துள்ளார்.

இதனையே வலியுறுத்தி சட்டசபையில் (Legislative council) உரை நிகழ்த்திய கோப்பித் தோட்டத்துரை மாரை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் சபை அங்கத்தவரான ஆர்.பி.டவுனால் (R.B. Dawnall), தான் அன்னமையில் நுவரெலியாவில் இருந்து பதுளைக்கு பிரயாணம் செய்ததாகவும், வழியெல்லாம் தொழிலாளர்கள் தங்குமிட வசதியின்றி மழையில் நன்றாக உதற்றலெடுத்து நடந்துங்கிக் கொண்டிருந்தனரென்றும் இந் நிலைமை மிக அதிருப்திக்குரியது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அநேகமான சந்தர்ப்பங்களில் தொழிலாளர் மாட்டுக் கொட்டகைகளிலேயே தங்கினர் என்றும் அதனால் அவர்கள் அட்டைக் கடிக்குள்ளாகினர் என்றும் அவர்மேலும் தெரிவித்தார்.

1878 ஆம் ஆண்டு நுவரெலியாவுக்கென நியமிக்கப்பட்ட அரசாங்க அதிபர் சி.ஏ.மூரை (C.A.Murray) என்பவர் தனது கடுமையான விசனத்தைத் தெரிவித்து துரைமார் சங்கத்துக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்ததாவது,

வரும் வழியெல்லாம் உங்னைத்தாலும் மறுபுறம் குளிராலும் மிகத் துன்பப்பட்டு வரும் தொழிலாளர்கள் இடையிலேயே தமது சக்தி முழுவதையும் இழந்து விடுகின்றனர்.

இடையில் அவர்கள் அம்பலங்களில் தங்க வேண்டுமாயின் அம்பலக் காவலனுக்கு ஸஞ்சம் கொடுக்க வேண்டும்.

அல்லது அங்கேயே செத்து மடிய வேண்டும். எப்படியோ மிகக் கஷ்டப்பட்டு றம்பொடை மற்றும் ஹக்கல கணவாயை அடையும் அவர்கள் அங்கே மயக்கமடைந்து விடுகிறார்கள்.

பொலிஸ்காரரின் தயவு தாட்சன்யம் இருந்தால் மட்டுமே அவர்கள் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு சிவில் வைத்தியசாலையில் சேர்க்கப்படுகின்றார்கள்.

சில இரவுகளுக்கு முன்பு இவ்விதம் ஒரு தாயும் பிள்ளையும் மயங்கிக் கிடப்பதனை காவலர் அம்பலத்துக் கருகா த்தையில் அவதானித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அன்று காப்பாற்றப்படவில்லையாயின் இரவுக்குளிரில் உறைந்து செத்துப் போயிருப்பார்கள். நடு இரவில் வந்து சேரும் கூலிகளால் அங்கு இரவுக் குளிரை தாங்கிக்கொள்ள முடிவதில்லை.

இவரது கடிதம் துரைமார் சங்கத்தின் மாவட்ட கிளைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டு நடவடிக்கை எடுக்கக் கோரப்பட்டது. பெரும் தாமதத்துக்கு மத்தியில் ஹக்கலையிலும் தங்கலையிலும் இரண்டு தற்காலிக தங்கு நிலையங்களை முரே தாபித்தார். ஏனைய மாவட்டங்களில் போதுமான நிதி இல்லை என துரை மார்சங்க மாவட்டகாரியாலயங்கள் கைவிரித்தன. இப்படி மாறிமாறி அரசாங்கமும் துரை மார்சங்கமும் அரசு அதிகாரிகளும் விசனம் தெரி வித்தனாரே அன்றிக்கூடங்கள் குறையவே இல்லை.

இலங்கையின் முதலாவது தொழிற் சட்டம்

1830 ஆம் ஆண்டில் இலங்கையின் மலையகப் பகுதியில் கணிசமான அளவு கோப்பித் தோட்டத்தில் வேலை செய்ய தொழிலாளர் படை திரண்டிருந்தபோதும், தொழிலாளர், துரைமார், கங்காணி மற்றும் இத் தொழில் தொடர்பாக எழும் பிரச்சினை களை தீர்த்துக் கொள்ள எந்தவி தமான சட்ட ஏற்பாடுகளும் இருக்கவில்லை. பொதுவாக இங்கிலாந்தில் புழக்குத் தில் இருந்த “எஜ்மான் - வேலையான்” சட்டமே இங்கும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது.

அநேகமான சந்தர்ப்பங்களில் பின்

க்குகள், சச்சாவுகள், சண்டைகள் என் பண தொழிலாளர்கள் மத்தியில் சக்தி வாய்ந்தவனாகக் காணப்பட்ட கங்காணி மூலமே தீர்க்கப்பட்டன.

ஆனால் தொழிலாளரைப் பொறுத்த வரையில் கங்காணி என்பவன் அவர்களின் ‘ஆபத்பாந்தவனாக’ வேஷம் போட்ட போதும் அவன் எப்போதுமே துரைமாருக்கு சாதகமாகவே செயற்படுகிறான் என்பதை கங்காணி முறை ஒழிக்கப்படும் வரை தொழிலாளர்கள் புரிந்து கொள்ளவே இல்லை. அந்த அளவுக்கு அவர்கள் கங்காணி மீது தங்கியிருப்பவர்களாக நெருக்கப்பட்ட

னர். கங்காணியில்லாத வாழ்வு தமக்கி ல்லையென அவர்கள் அப்பாவித்தன மாக நம்பினர்.

'கங்காணி- கலி' உறவு பற்றி அப் போ தைய புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர் ஈவட் ஹவஸ் (E. Woodhouse) பின்வரு மாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

'கங்காணியால் மட்டுமே கலியிடம் இருந்து முழு வேலையையும் கற ந்து பெற முடியும்.

மறு புறத்தில் எவ்வளவு உழைத்தாலும் கங்காணி மனது வைத்தால் மாத்திரமே அன்றைய நாட் கலியை முழுமையாகப் பெற முடியும்.

'எஜுமான்னெனப் போலவே அவனது வேலையாள்' என்பதைப்போல 'கங்காணியைப் போல அவனது கலியாளர்' என்ற பழமொழி மிகப் பொருத்த மானது என அவர் குறிப்பிட்டார்.

கலிகள் எப்படி கங்காணியில் தங்கியிருந்தனரோ அதுபோல துரைமாரும் முற்றாக கங்காணிகளில் தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலையில் இருந்தனர். கலிகளுக்கும் துரைமாருக்கும் மிகச் சரியான மத்தியில் கங்காணி தனது ஆப்பை செருகி இருந்தான். கங்காணி யின் பாத்திரப் படைப்பு பற்றி அப் போது பதுளை மாவட்ட நீதிபதியாகக் கடமையாற்றிய ஏ.ஆர். கிங் (A.R. King) பின்வருமாறு குறிப்பிட்டது மனங் கொள்ளத்தக்கது.

'கலிகளின் கூட்டத்துக்கு கங்காணி என்பவன் தலைவனாகவும் அதேசம யம் பிரதிநிதியாகவும் செயற்பட்டான்.

இவன் மிகப் புத்திசாதுரியத்துடன் ஒரு கலைஞருக்கேயுரிய கலைத்திறமையுடன் ஒவ்வொரு தொழிலாளியுடனும் பந்தத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்

கிறான். அவனே அவர்களின் வங்கியானாகவும் பேச்சாளாகவும் பணி புரிகின்றான். இவனுக்கும் கூலிகளுக்குமிடையிலான உறவை இலகுவில் விவரித்து விட முடியாது. இவனது வலையமைப்பு மிகக் கவனமுடன் பின்னப்பட்டுள்ளதால் ஒவ்வொரு கூலியின் செயற்பாட்டையும் இவனால் கட்டுப்படுத்தவும் கிடுக்குப்பிடிக்குள் வைத்திருக்கவும் முடிகிறது.

கூலிகள் இவனுக்கு வகை கூறுபவர்களாகவும் அதே சமயம் கூலிகளுக்கு பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டியவன் இவனாகவும் இருக்கிறான் இவனுடைய செயல்களை ஒரு கைதேர்ந்த

செயல்களுடன் குதாட்டக்காரனின் ஒப்பிட முடியும். குதாட்டத்தின் போது இவன் காய் நகர்த்தினால் வெற்றி இவனுடையதாக மட்டுமே இருக்கும்”

என்னதான் பிணக்குகள், சண்டைசக்சரவுகள் இவர்களுக்குள்ளேயே தீர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட போதும் அவற்றை முறையாகத் தீர்த்துக் கொள்ள சட்டமொன்று இல்லாததன் குறை பெரிதும் உணரப்பட்டது. 1831- 1837 காலத்தில் ஆளுனராக பதவி வகித்த சேர்ஜோர்ட் வில்மெட் ஹோர்ட்டன் (Sir Robert Willmot Horton இத்தகையசட்டமொன்றை ஏற்படுத்த முதன் முறையாக முயற்சி செய்தார்.

இந்த சட்டத்தில் தொழிலாளர்களை தண்டிக்க அதிக அளவு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்த போதும் முதலாளிமாரை (Employer) தண்டிப்ப தற்கான ஏற்பாடுகள் இருக்கவில்லை என்ற போதும் இச்சட்டத்தை அமுலாக்க பிரித்தானிய குடியேற்ற செயலகம் அனுமதி வழங்கவில்லை.

ஹோர்ட்டனை தொடர்ந்து பதவி பெற்று வந்த ஜே.ஏ.ஸ்டூவர்ட் மெக் கென்ஷி (J.A. Steward Mackenzie 1837 - 1841) மேற்படி அதே சட்டமூல த்தில் சில மாற்றங்கள் செய்தும் புதிய பிரிவுகளைப் புகுத்தியும் மீண்டும் சமர்ப்பித்தார்.

ஆனால் அவர் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் மேலும் துரைமாருக்கே சாதகமாக இருக்கின்றதென கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டது. அப்போதிருந்த குடியேற்ற செயலாளர் லோர்ட் கிளெனெக் (Lord Gleneg) இதனை விமர்சித்த போதும் மெக்கென்ஷி அதனை பொருட்படுத்தவில்லை.

தொழிலாளர் பிரச்சினைகள், பிணக்குகள், ஒப்பந்த மீறல்கள் விரைவில் தீர்க்கப்பட வேண்டுமாயின் அவை குற்றவியல் நீதிமன்றங்களில் தீர்க்கப்பட வேண்டுமேயன்றி சிவில் நீதி மன்றங்களில் அல்ல என இவர் வாதி ட்டார்.

குற்றவியல் நீதிமன்றங்களில் வழக்குத் தொடுத்து தொழிலாளரை கடுமையாகத் தண்டிக்க வேண்டுமென்ற மெக்கென்ஷியின் எண்ணம் ஈடேற வில்லை.

அவரது கோரிக்கை காலனித்துவ செயலாளரால் நிராகரிக்கப்பட்டது.

இறுதியாக ஸேர் ஜோன் கெம்பல் (Sir John Campbell 1841-1847) காலத்தி லேயே இலங்கையின் முதல் தொழிற் சட்டமான 1841 ஆம் ஆண்டின் 5 ஆம் இலக்க சப்பம் கொண்டு வரப்பட்டது.

இது பணியாளர் தொழிலாளர்கள், பொறித் தொழிலாளர்கள் (Journey men), கைவினைஞர் (Artificers) ஆகியோர் தொடர்பான கூலி ஒப்பந்த சட்டமாக இருந்தது.

இச் சட்டத்தின் பிரகாரம் வாய்மூல ஒப்பந்தமாயின் ஒரு மாதத்துக்கு செல் லுபடியாவதுடன் இரு தரப்பினரும் ஒருவார் அறிவித்தலின் பிரகாரம் முடிவுக்குக் கொண்டு வரலாம் என ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருந்தது.

ஒழுக்கவீணத்துக்கும் இதே நடை முறை கடைப்பிடிக்கப்பட்டது; அல்லது துரைமார் 15 நாட்களுக்கான கூலி யை செலுத்தி வெளியேற்ற லாம்.

அதேபோல் எழுதப்பட்ட ஒப்பந்தங்கள் ஒரு வருடத்துக்கு செல்லுபடியானதுடன் இரு தரப்பினரும் ஒரு மாத அறிவித்தல் கொடுத்து முடிவுக்குக் கொண்டு வரலாம் என ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

எனினும் அப்பாவித் தொழிலாளருக்கு இந்தச் சட்டம் பற்றி ஒன்றும் தெரியாது.

அவர்களுக்கு தமது உரிமை பற்றி எடுத்துச் சொல்வார் யாருமில்லை. துரைமாரே இதனால் நன்மை பெற்றனர்.

சிறைகளில் தொழிலாளர்கள் நிரம்பி வழிந்தனர்

இலங்கையின் முதலாவது தொழில் சட்டமென வர்ணிக்கப் பபட்ட மேற்படி சட்டமானது சட்டம் பற்றி ஒன்றும் தெரியாத கூலித் தொழிலாளரை மிக வன்மையாகப் பாதித்தது. மறுபுறத்தில் சட்டம் பற்றி நன்கு அறி நதிருந்த முதலாளிமாரும் துரை மாரும் மிக இலகுவில் சட்டத் தின் பிடியில் இருந்து தப்பிக் கொண்டனர்.

மேற்படி சட்டத்தை மீறினார்கள் (ஓப்பந்த மீறல்) என்று மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டால் அவர்கள் தண்டப் பணம் செலுத்துவதற்கும், வேலை இழப்புக்கும் மூன்று மாத சிறைத் தண்டனைக்கும் உட்படுத்தப்பட்டனர்.

ஓப்பந்தமீறல், கூலி வழங்கப்படாமை, ஒழுக்க மீறல் என்பவற்றுக்காக தொழிலாளர் எஜமானர் மீது வழக்குக் கொண்டு வர முடியுமெனினும் அவ்விதம் நிகழ்ந்ததற்கான எந்தவித பதிவு ஞாம் இல்லை. அப்படியே கொண்டு வந்தாலும் தண்டப் பணம் செலுத்தி தப்பி விட சட்டத்தில் ஏற்பாடிருந்த போதும் சிறைத்தண்டனை விதிக்கச் சட்ட ஏற்பாடு இருக்கவில்லை

இக்காலத்தில் இங்கிலா ந்திலும் இதேவித தொழிலில் சட்டம் நடை முறையில் இருந்தது. அச்சட்டத்தின்படி ஒப்பந்தத்தை மீறியது தொழிலாளியின் அவர் குற்றவியல் நீதிமன்றத்திலும் (Criminal Court) ஒப்பந்தத்தை மீறியது எஜமானாயின் அவர் குடியியல் நீதிமன்றத்திலும் (Civil Court) விசாரிக்கப்பட்டதை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. ஏனெனில் சிவில் நீதிமன்றுக்கு தண்டிக்கும் அதிகாரம் கிடையாது. நட்டாடு மட்டுமே பெற்றுக் கொடுக்க முடியும். இலங்கையிலும் இச்சட்டம் எஜமானருக்கு சார்பானதாகவே இருந்தது.

துரைமார்கள் பணமும் அதிகாரமும்

அதேசமயம் ஸ்தாபனப்படுத்தப்பட்டும் இருந்ததுடன் கூலிகள் உதிரிகளாக, அதிகாரமற்ற அடிமைகளாக இருந்தனர்.

எனவே இச்சட்டம் அதிகாரிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட இன்னொரு சாட்டையாகவே இருந்தது. சட்டம் ஒன்று இல்லாத நிலையில் தொழிலாளர் ஏதும் பிரச்சினையின் போது தோட்டத்தில் இருந்து ஒடித் தப்புவதையே ஒரே ஒரு பரிகாரமாகக் கொண்டிருந்தனர். எனினும் அவ்விதம் அவசரமாக வெளியேறும் போதும் தமக்கு கிடைக்க வேண்டிய நியாயமான கொடுப்பனவுகளையும் கைவிட்டே சென்றனர். மேற்படி தொழிற் சட்டத்தில் பலவேறு குறை

பாடுகள் காணப்பட்ட போதும் 1841 முதல் 1865 வரை எந்தவித பெரிய மாற்றங்களோ புதிய சட்டங்களோ கொண்டு வரப்படவில்லை.

1845 ஆம் ஆண்டு 14 ஆம் இலக்க கட்டளைச் சட்டம் ஒன்று ஆக்கப்பட்ட போதும் அச்சட்டம் அரசாங்க தினைக்களங்களில் தொழில் புரிவோருக்கு மட்டும் ஏற்புடையதாக இருந்தது. இச் சட்டத்தின்படி ஒரு வேலையாளர் மூன்று வருடத்துக்கென ஒப்பந்தம் செய்ய முடியும்.

இதனை விட 1853 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட வங்குரோத்து சட்டத்தின்படி வழங்கப்படாதிருந்த

மூன்று மாதத்துக்கான கூவியை அல் லது பவுண் 30 துக்கு மேற்படாத ஒரு தொகையை தொழிலாளருக்கு செலு த்தும்படி எஜமானருக்கு ஆணையிட மாவட்ட நீதிமன்றுக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது.

1858 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட ஒரு பினக்கின் போது கங்காணி என்ப வனை 'கூவி' என்ற பத்துக்குள் வரை யறை செய்ய முடியுமா என்ற விவாதம் ஏற்பட்ட போது சம்பளம் தொடர்பான பிரச்சினையின் போது கங்காணியை யும் கூவி என்றே கருதவேண்டுமெ ன்று சட்டத் திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது.

ஆரம்பத்தில் இருந்தே இலங்கை க்கு அழைத்து வரப்பட்ட தொழிலாளர்கள் கோப்பிப் பெருந்தோட்ட ந்க ஸில் மட்டுமே வேலை செய்யவில்லை.

அவர்கள் பெருந்தெருக்கள், ரயில் வீதிகள், பாலங்கள் மற்றும் நிர்மாணப் பணிகளிலும் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர்.

எனவே இவர்களையும் மேற்படி சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளுக்குள் கொண்டு வரும் விதத்தில் 1861 ஆம் ஆண்டு சட்டசபையின் உப குழுவானது திருத்தம் ஒன்றை மேற்கொண்டது.

1863 ஆம் ஆண்டு கண்டி மாவட்ட நீதிபதி டிக்ஷன் (Dickson) அவர்கள் முன்னிலையில் கூலி தொடர்பான வழக்கொன்று விவாதத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட போது கோப்பித் தோட்டக் கூலிகள் “நாட்கூலிகளா?” “மாதாந்த கூலிகளா?” என்ற சந்தேகம் எழுப்பப்பட்டது. அவ்வழக்கில் இவர்கள் மாதாந்த கூலிகளாகவே கருதப்பட வேண்டுமென நீதிபதி தீர்ப்பு வழங்கினார். எனினும், இத் தீர்ப்பினை உறுதி செய்யும்படி உயர் நீதிமன்றத்துக்குப் பாரப்படுத்தப்பட்டது.

இதனை உறுதி செய்து தீர்ப்பு வழங்கிய உயர் நீதிமன்றம் ‘கோப்பித் தொழிலாளர்கள் மாதாந்த அடிப்படையிலே யே ஒப்பந்தம் செய்யப்பட வேண்டுமென்றும் அல்லது இது தொடர்பில் ஒப்பந்த நிபந்தனைகளில் விசேட ஏற்பாடுகள் செய்திருக்க வேண்டுமென்றும் கூறி தீர்ப்பு வழங்கியது.

எனினும் இவற்றால் எல்லாம் எஜ் மானருக்கன்றி கூலிகளுக்கு எந்தப் பாதுகாப்பையும் சட்டங்கள் வழங்க

வில்லை.

மறுபுறத்தில் சட்டம், ஒழுங்கை பாதுகாக்க போதுமான பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்கள் இருக்கவில்லை. நீண்ட தூர இடைவெளிகளுக்கு மத்தி யில் ஓரிடத்தில் 12 சதுர அடிகள் மட்டுமே கொண்ட பொலிஸ் நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன இதில் ஒரு சார்ஜன்டும் நான்கு பொலிஸ்காரர்களும் கடமையாற்றினர்.

பொதுவாக தோட்டத்துரைமார்களுக்கு உத்தியோக பற்றற்ற சமாதான நீதிவான்கள் (Justice of Peace J.P) பதவிகள் வழங்கப்பட்டு கைது ஆணை பிறப்பிக்கும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருந்தது.

இந்த நிலைமை காரணமாக வேலையை விட்டு விலகிய கூலிகளையெல்லாம் பிடித்து சிறையில் அடைக்கும்படி மேற்சொன்ன உத்தியோகப் பற்றற்ற நீதிவான்கள் பொலி ஸாருக்கு ஆணை பிறப்பித்தனர்.

பொலிஸ்காரர்கள் உண்மையான குற்றவியல் குற்றவாளிகளை விட்டு விட்டு வேலை விட்டு விலகியோடிய தொழிலாளர்களை நாளெல்லாம் பிடித்து வந்து பொலிஸ் நிலையத்தில் அடைத்து வைத்தனர்.

மலைநாட்டின் எல்லா சிறைகளிலும் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் நிரம்பி வழிந்தனர். இந்த நிலைமையால் காலனித்துவ செயலாளர், ராணியின் சட்டத்தரணி, மாவட்ட நீதிபதிகள், துரைமார் சங்கம் ஆகியவர்களுக்கிடையில் இது தொடர்பில் காரசாரமான விவாதம் எழுந்தது.

கருணியச் சிறைத் தண்டனைகளும் கல்லுடைக்கும் கலிகளும்

சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலை நாட்டுவதற்கென சமாதான நீதவான் கள் என்ற பெயரில் தோட்டத்துரை மார்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த பொவிஸ் அதிகாரங்கள் தொடர்பில் எழுந்த விவாதம் 1862 ஆம் ஆண்டில் மிக உச்ச நிலை அடைந்தது.

அறிவிக்காமல் வேலையை விட்டு விட்டு ஒடுதல் (Desertion) என்பது கொண்டு வரப்பட்டிருந்த தொழிற் சட்டத்தின் பிரகாரம் 3 மாத கால சிறைத்தண்டனை வழங்கப்படக்கூடிய குற்றமாக இருந்தது. அத்துடன் அவர்

களை கைது செய்யும்படி பொலி சாரை பணிக்க சமாதான நீதவான்களுக்கு அதிகாரமிருந்தது. எனவே கூடுமானவரை அவர்களை கைது செய்து பொலிஸ் நிலையங்களில் அடைத்ததுடன் பின்னர் நீதிமன்றங்களில் ஆஜர் செய்து 3 மாதகால சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. கண்டி மாவட்ட நீதிபதியாக கடமை புரிந்த தோமஸ் பெர்விக் (Thomas Berwic) என்பவரே உண்மையான குற்றவாளிகளை விட்டுவிட்டு தொழிலாளரை வேலைக்கு வராமல் விட்டதற்காக பிடித்து சிறைகளை நிறைப்பது அநியாயமான செயல் என இராணி வழங்கறிஞருக்கு (Queens Advocate) கடிதம் மூலம் அறிவித்திருந்தார். இந்தக் கடிதம் தொடர்பான சுற்றறிக்கை

சமாதான நீதவாண்கள் மத்தியில் விநி யோகிக்கப்பட்டதுடன் பத்திரிகைகளிலும் பிரசரிக்கப்பட்டது.

இதனால் ஆத்திரமடைந்த தோட்டத் துரைமாரும் துரைமார் சங்கமும் இதனைப் பொய்யென மறுப்பு அறிக்கை விட்டதுடன் இதற்குக் காரணமான நீதிபதி பெர்விக்கையும் ஒரு பைத்தியக்காரன் என விமர்சித்தனர்.

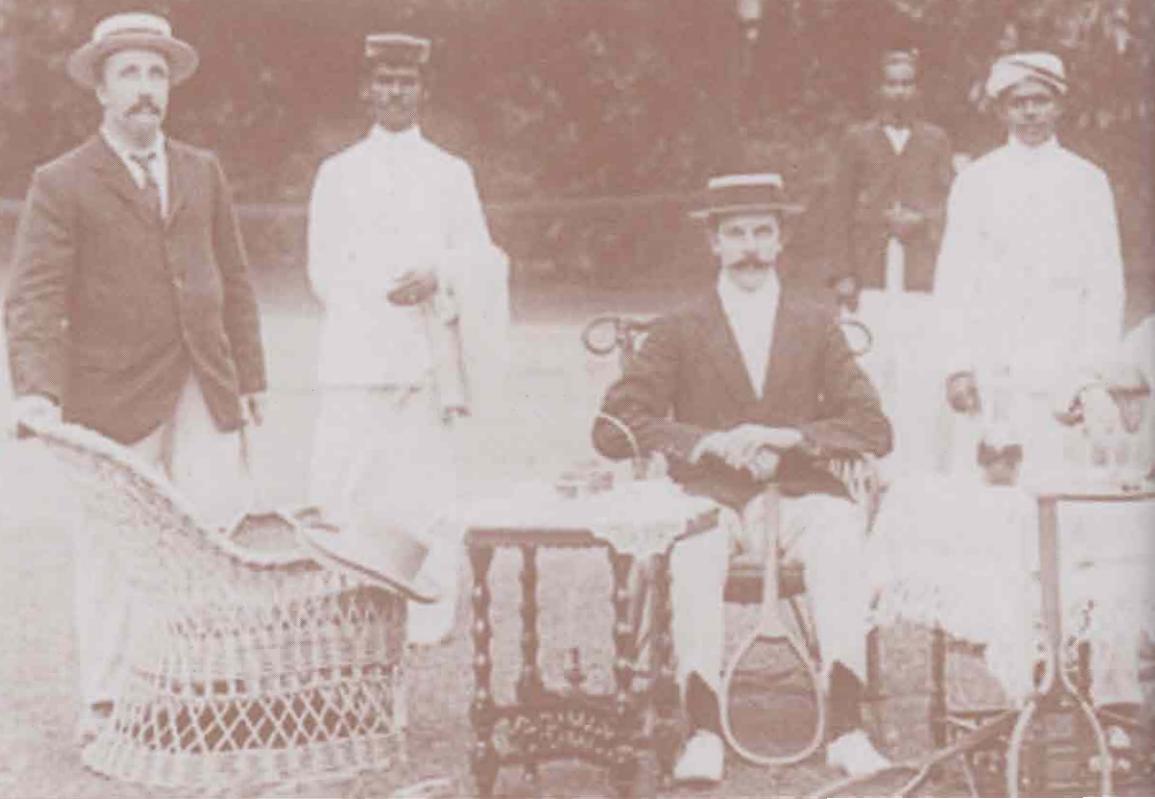
நீதிபதி பெர்விக் இக்காலத்தில் விமர்சனத்துக்குள்ளான சில துணிச்சல்மிக்க தீர்புக்களை வழங்கி பலாதும்கவனத்தை ஈர்த்திருந்தார்.

இவர் உதவி இராணி வழக்கறிஞராகவும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். இவர்காலி மாவட்ட நீதிபதியாகக் கடமையாற்றிய போது காலித்துறைமுகத்தில் நங்கூரமிட்டிருந்த பிரான்சிய கப்பலில் இருந்த படைத்தளபதி ஒருவ

ரைக் கைது செய்ய ஆணை பிறப்பித்தார். படைத்தளபதி மீது அவதாறு குற்றச்சாட்டொன்றை காலியிலிருந்த வர்த்தகர் ஒருவர் பதிவு செய்திருந்தார். மேற்படி தளபதி பிரான்ஸிய பிரஜை என்பதாலும் அவருக்கு இராஜதந்திரகாப்புரிமை (Diplomatic Immunity) இருந்ததாலும் பின்னர் பிரித்தானிய அரசாங்கம் பிரான்ஸ் அரசாங்கத்திடம் மன்னிப்பு கோரவேண்டியதாயிற்று.

இது இப்படி இருக்க மானாவாரியாக தொழிலாளர் கைது செய்வது தொடர் பிலான விவாதம் தொடர்ந்து இடம் பெற்றது.

ஒரு சாரார் நீதிபதி பெர்விக் அவர்களின் கருத்துக்கு ஆதரவு தெரிவித்தனர். இது தொடர்பில் டைம்ஸ் பத்திரிகையின் பதுளை செய்தியாளர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

“நீதிபதி பெர்விக்கின் கூற்று முற்றி லும் பொருத்தமானதே. அவர் இங்கு ஸள சிறைச்சாலைகள் பற்றி முற்றி லும் சரியான கூற்றையே முன்வைத்து ஸளார். இப்போது கூட பதுளை சிறைச்சாலையில் சிறைத்தண்டனை அனுபவித்து வருகின்ற மொத்தம் 161 சிறைக் கைதிகள் எல்லோருமே வேலைவிட்டு விலகிய கூலித்தொழி லானாரே. இவர்களுக்கு ஒரு மாத கட்டு மிய சிறைத்தண்டனை வழங்கப்பட்டு பதுளையின் வீதிகளுக்குப்போட கரு ங்கல் உடைக்கும் வேலை கொடு க்கப்பட்டுள்ளது.

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு உஜா ராக பதுளை நீதிபதியின் முன் நிமிர்ந்து காணப்பட்ட அவர்கள் இன்று எலும்பும் சதையுமாக கூனிக் குறுகி நிமிரக் கூட முடியாமல் காணப்படுகின்றனர்”

பெர்குஸன் புள்ளிவிபரப் புத்தகத் தின்படி (Ferguson Directory) 1862 ஆம் ஆண்டு இங்கு புலம் பெயர்ந்து வந்த மொத்த கூலித் தொழிலாளர்களில் ஏழு சதவீதத்தினர் மேற்படி தொழில் சட்டத்தின் கீழ் வேலை விட டோடியதற்காக கைது செய்யப்பட்டுள்ளனர். 7% என்பது சுமார் 2000 பேராகும்.

உலகிலேயே மிக அதிகமான குற்ற வாளிகள் வாழ்வதாகக் கருதப்படும் அமெரிக்காவின் லிவர் பூல் நகரத்தில் கூட ஒருவருடத்தில் இவ்வளவுபேர் கைது செய்யப்படுவதில்லை என மேலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. இது தொடர்பான விவாதம் தொடர்ந்தும் பல வட்டாரங்களில் இருந்தும் எழுந்த வண்ணம் இருந்தன. நுவ ரெவியா மாவட்ட அரசாங்க அதிப ராகக் கட

மையாற்றிய சி.லைச்சிங் (C.Liesching) பின்வருமாறு தெரிவித்தார்.

உத்தியோகபூர்வமாற்ற சமாதான நீதவான்களாகக் கடமையாற்றும்தோட்டத் துரைமார்கள் தோட்டத்து பொலி ஸ்கார்கள் போல் நடந்து கொள்கின்றனர்.

அன்டை அயலில் உள்ள தமது சக துரைமார்களை காப்பாற்றுவதற்காக அவர்கள் அடாவடித்தனமாக கூலிகளை கைது செய்கின்றனர்’

தோட்டத்துரையான டபிள்யூ.எ.ஸ் வான் (W.A.Swan) என்பவர் தோட்டத்து கூலிகளை எவ்வாறு கையாளவது என்பது தொடர்பில் சங்கத்துக்கு பின்வருமாறு எழுதினார். “தோட்டத்துக்கூலிகளை ஒழுங்காக வேலைக்குவரச் செய்ய ஒரு வழியிருக்கின்றது. சனி, ஞாயிறு இரண்டு நாட்களும் ஒய்வெடுப்பதுடன் சுகவீணமென்று கூறி திங்கட்கிழமையும் வேலைக்கு வருவதில்லை. செவ்வாய்க்கிழமை அவர்கள் வேலைக்கு வரும் போது அவர்களைக் கைது செய்து சிறையில் டைத்து விட்டால் ஏனையவர்கள் ஒழுங்காக வேலைக்கு வருகின்றார்கள். இதனை நான் பலமுறை செய்திருக்கிறேன்”

அதன்பின் துரைமார் சங்கத்தினர் அப்போதிருந்த முன்னணி வழக்கறி ஞர் ரிச்சாட் கெய்லி (Richard Cayly) என்பவரைக் கொண்டு நடை முறையில் இருந்த சகல எஜமான் வேலையாளர்களையும் மற்றும் தொழிற்சட்டங்களையும் தொகுத்து அதில் சில மாற்றங்கள் செய்து அதனை சட்டமாக்கும் படி அரசாங்கத்திடம் சமர்ப்பித்தனர்.

எனினும் இதற்கு சாதகமான பதில் அரசாங்கத்திடம் இருந்து கிடைக்கவில்லை.

மாறாக இராணியின் சட்ட அறிஞர் ரிச்சாட் மோர்கன் (Richard Morgan) பெர்விக்கிணதும் அவரது கருத்துக்கு சாதகமாக பேசியவர்களையும் ஆதரித்து அறிக்கை ஒன்றை வெளியிட்டார். அவ்வறிக்கையின் சார்மசம் பின்வருமாறு

“மேற்படி வாதங்களால் மனுষைச் சலகளை அடைந்தவர்களில் நானும் ஒருவன். ஆனால் துரைமார்சங்கம் போன்ற ஒரு பலம் வாய்ந்த சங்கம் தெரிவிக்கும் கருத்துக்கு செவிசாய்க்க வேண்டியுள்ளது.

சட்டம் என்பது சகல ஒழுங்கீணங்களிலிருந்தும் முறைகேடுகளிலிருந்தும் அதுசார்ந்தோரை பாதுகாக்க வேண்டும்.

குற்றவியல் நீதி நிர்வாகம் செய்பவர்கள் பொறுப்புள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

குறிப்பாக மிகப் பலவீணர்களாகவும் வகையற்றவர்களாகவும் இருக்கும் வெளிநாட்டில் இருந்து வந்திருக்கும் அந்தியர்களை பாதுகாக்க வேண்டியது நீதி நிர்வாகம் செய்யும் சகலரதும் கடமையாகும்” மோர்கனின் இக்கருத்தை அரச நிர்வாகத்துக்குப் பொறுப்பான அதிகாரிகள் அரசாங்க நிறைவேற்று சபை (Executive Council) என்பன ஏற்றுக்கொண்டன.

ஆனால், இக்கருத்து நீதிபதி பெர்வி க்கின் குற்றச்சாட்டை ஊர்ஜிதம் செய்கிறதெனக்கூறி துரைமார் சங்கம் ஏற்க மறுத்தது.

கிருபத்தைந்து மாதங்கள் வரை கூலி இல்லை

முதல் முதலாக கொண்டு வரப் பட்ட தொழிற்சட்டமான 1841 ஆம் ஆண்டின் 5 ஆம் இலக்கதொழிற் சட்டம் 1884 ஆம் ஆண்டுவரை பல வேறு மாறுதலுக்கு உட்பட்டது.

அது ஒவ்வொரு முறையும் மாற்ற தகுக்கு உட்பட்ட போது துரைமாரும் துரைமார் சங்கமும் அரசாங்க த்தை கடுமையாக விமர்சித்தனர். அரசாங்கம், தொழிலாளருக்கு சார்பாக நடந்து கொள்கின்றதென குற்றம் சுமத்தினர்.

இந்தச் சட்டங்கள் தோற்றத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு சாதகமாக தோன்றிய போதும் பலம்மிக்க துரை மார்களின் கைகளிலும் ஆங்கில நீதிபதிகளின் முன்னிலையிலும் தொழிலாளருக்கு சார்பாக இச்சட்டங்களினால் ஒன்றும் செய்ய முடிய வில்லை. இச்சட்டங்கள் மீதான பின்வரும் அவதானிப்புக்கள் குறிப்பிடத்தக்கன:

மேற்படி சட்டம் திருத்தப்பட்டு 1865 ஆம் ஆண்டின் 11ஆம் இலக்க சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. அதன் பிரகாரம் தொழிலாளருக்கான கூலி ஒவ்வொரு மாதமும் செலுத்தப்படாமல் நிலுவை காணப்படு மாயின் இரண்டு நாள் அறிவித்த வில் வேலையை விட்டு விலக

லாம். முன்பென்றால் ஒருமாத அறி வித்தல் கொடுக்க வேண்டியது தேவைப்பாடாக இருந்தது. எழுத்து மூல ஒப்பந்தங்கள் நீதிபதி அல்லது சமாதான நீதவான் முன்னிலை யிலே கையெழுத்து இடப்படவேண்டும். அத்துடன் தொழிலாளி நோய்வாய்ப் பட்டு வேலைக்கு வரமுடியாதிருந்தால் உணவு, தங் குமிடம், மருத்துவ வசதிகளை எஜமான் வழங்க வேண்டும். துரைமார் சங்கம் இந்த சட்டத்தை வன்மையாகக் கண்டித்தது. கூலிகளுக்கு சார்பாகவும் துரைமாருக்கு அநீதியும் இடம்பெற்றிருப்பதாக தெரிவித்தது.

கூலிகள் தோட்டத்திற்குள்ளூறாக உடனேயே அவர்களுக்குஒரு மாதத் துக்கான கூலி முற்பண்மாக வழங்கப்படுவதாகவும் அவர்கள் வேலை செய்ய தொடங்கும் முன்பே அரிசி, பணம், கம்பனி மற்றும் ஏனைய தேவைகள் செய்து கொடுக்கப்படுவதாகவும் அவர்கள் தெரிவித்தனர்.

மேற்படி சட்டம், துரைமார் ஒரு நாள் கூலி கொடுக்காதுவிட்டாலும் தம் மீது வழக்குத் தொடுத்து ஜந்து பவுண் தண்டப்பணம் அல்லது மூன்று மாத சிறைத்தண்டனை பெற்றுக் கொடுக்க வழிசெய்கிறதென்றும் மறுபுறத்தில் ஒரு மாத முற்பணம் பெற்றுக்கொண்ட பின்பும் கூலியான் தோட்டத்தை விட்டு வெளியேறினால் தமக்கு எந்தப் பரிகாரமும் இல்லை என்றும் குற்றம் சுமத்தப்பட்டது.

அத்துடன் மேற்படி சட்டத்தின் 21 ஆம் பிரிவின் படி, ஒரு கூலியாளுக்கு ஒருமாத காலம் சம்பளம் வழங்க ப்படாமல் இருப்பின் அத்தகைய சந்

தர்ப்பத்தில் தொழிலாளிக்கு சகல தண்டப் பணங்கள், வேலைக்குவராதிருந்தமை, கீழ்ப்படியாமை, வஞ்சகமாக வேலையைவிட்டு விலகியமை ஆகிய குற்றச்சாட்டுகளில் இருந்து விலக்கனிக்கப்பட வேண்டும் என்றிருப்பதால் இத்தகைய சட்டமொன்று கொண்டு வரப்படாதிருத்தலே நல்லது என அவர்கள் தரப்பில் கூறப்பட்டது. எனினும், இச்சட்டமே 1884 ஆம் ஆண்டுவரை புழக்கத்தில் இருந்தது.

1870களின் பிற்பகுதியிலும் 1880களின் முற்பகுதியிலும் கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கையை எமிலியா வெஸ் டாரிக்ஸ் (Hamilia Vestarix) என்ற மஞ்சள் புள்ளி நோய் கடுமையாக தாக்கி கோப்பி உற்பத்தியை பல தோட்டங்களில் வீழ்ச்சியடையச் செய்தது.

பல தோட்டங்கள் நட்டத்தில் இயங்கின. இதனால், தொழிலாளருக்கு கொடுக்க வேண்டிய கூலிப்பாக்கி பெருந்தொகை நிலுவையாகக் காண ப்பட்டது. நுவரெலியா, பதுளை பிரதேச நீதிமன்றங்களில் துரைமாருக்கெதிரான வழக்குகள் குவிந்தன.

பிரதேசதோட்டமொன்றில் 25 மாதங்களாகக்கூலி வழங்கப்படவில்லை என்று கொண்டு வரப்பட்ட வழக்கு தொடர்பில் ‘டைம்ஸ் ஓம் சிலோன்’ பத்தி ரிகை செய்தி வெளியிட்டிருந்தது.

இதனால் எழுந்த நெருக்கடி நிலை மையை சமாளிக்கவும், இருக்கும் சட்டத்தால் கூலித் தொழிலாளருக்கு பாதுகாப்பு இல்லை என்றும் கூறி கூலிகள் வேதனச் சட்டம் (Coolies Wages) ஒன்றை 1883 ஆம் ஆண்டு பிரேரித்து அதன் நகலை துரைமார் சங்கத்தின்

கவனத்துக்கு அரசாங்கம் அனுப்பி வைத்தது.

இந்தச் சட்டமானது வெறுமனே கூலிகளைப் பாதுகாப்பதற்கு மட்டும் கொண்டுவரப்படவில்லை என்றும் நாட்டின் பொருளாதாரம் முற்றிலும் கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கையிலும், இந்தி யாவிலிருந்து கிடைக்கும் மிக மலிந்த அறியாமையுடன் கூடிய கூலிகளிலே தங்கியுள்ளது என்றும் காலனித்துவ நாடுகளுக்கான இராணுமீன் செயலாளர் தெரிவித்தார்.

இந்த நடவடிக்கையால் துரைமார்கள் மீண்டும் ஒருமுறை வெகுண்டெடுமுந் தனர். தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களுக்கு வேதனம் வழங்கப்படாமல் பெரிய பாக்கி நிலுவையாகக் காணப்படுகின்றதென்பது அப்பட்டமான பொய் என்றும் அவர்களுக்கு வாராந்தம் அரிசியும் உணவுப்பொருட்களும் மற்றும் தேவைப்படும்போது முற்பண்ணமும் வழங்கப்படுகின்றதென்றும் அல்லது அவர்களால் 28 மாதங்கள் சம் பளமின்றி ஜீவிக்க முடியாதென்றும் அரசாங்கம் நிலைமையைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கின்ற தென்றும் பதில் அனுப்பினர். இந்த விடயம் மேலும் மேலும் பலபடி ஆராயப்பட்டது. மறுபுறத்தில் கூலிகளுக்கு வழங்கப்படும் அரிசியின் விலை அதன் செலவைமட்டும் உள்ளடக்கியதா அல்லது இலாபம் வைத்து விற்கப்படுகின்றதா என கேள்வி எழுப்பப்பட்டது.

இதனால் அப்போது தோட்டத்துரை மார் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்த ஜோர்ஜ் வால் (George Wall) தனது மனது பெரிதும் வருத்தம் கொள்கின்

றதென்றும், தோட்டத்துரைமார்களின் நேரமையை பங்கப்படுத்துகின்றதென்றும் தனது மன உளைச்சலைத் தெரிவித்தார்.

இது தொடர்பாக எழுதிய நீண்ட கடிதத்தில் துரைமார் சங்கம் பின்வருமாறு தெரிவித்தது:-

‘என்னதான் சொன்னாலும் கூலித் தொழிலாளர்களுக்கும் தோட்டத்துரைமார்களுக்கும் இடையில் ஒரு நெருங்கிய அந்நியோன்யத் தொடர்பு இருக்கத்தான் செய்கின்றது.

தொழிலாளர்கள், துரைமார் மீது நம் பிக்கையும் மதிப்பும் வைத்திருக்கிறார்கள். இது ஒரு நீண்டகால உறவு.

தற்போது கோப்பித் தோட்டங்கள் எதிர்நோக்கியுள்ள இக்கட்டானநிலையையும் தோட்டத்துரைமாரும் கஷ்டநஷ்டங்களை எதிர் நோக்கும் நிலையையும் அவர்கள் புரிந்து கொண்டுள்ளனர்.

பலரும் மனமுவந்தே சுயவிருப்பத் துடன் வேலை செய்கின்றனர் அல்லது அவர்கள் இந்த வேலையைவிட்டு விட்டு வேறு வேலையைத் தேடிப் போயிருப்பார்கள். “அதற்கான சுதந்திரம் அவர்களுக்கு இந்த நாட்டில் உண்டு”.

எனினும், நிலைமை மிக விரைவில் மோசமடைந்தது. நோய் பரவியது. தோட்டங்கள் வங்கியில் அடகு வைக்கப்பட்டும் குறைந்த விலைக்கு விற்கப்பட்டும் தொழிலாளருக்கான பாக்கி நிலுவைகள் வழங்கப்பட்டன. துரைமார்கள் வங்குரோத்தடைந்தனர். கோப்பியுகம் முடிவுக்கு வந்தது.

50 வருடத்தில் 30 கிலேசம் தொழிலாளர்கள் வந்து போயினர்

தென்னிந்தியாவின் பல மாவட்டங்களில் இருந்தும் இலங்கையின் கோப்பித் தோட்டங்களுக்கு கூலித் தொழிலாளர்களை அழைத்துவர எவ்வாறெல்லாம் அவர்களுக்கு ஆசை காட்டினார்கள் என்பது தொடர்பில் பல கணத்தைகள் உலாவுவது நமக்குத் தெரியும்.

அவை மிகைப்படுத்தப்பட்டவையாக இருந்த போதும் ‘பசப்புவார்த்தைகள்’ கூறப்பட்டன என்பதில் எந்தவித கருத்து வேறுபாடும் இல்லை.

மிகக் குறைந்த கூலிக்கு மிக அதிக மான சிரமத்தை (உழைப்பை) உறிஞ்சி யும் சுரண்டியும் பெற்றதால்தான் அரசும் தோட்ட உரிமையாளர்களும் துரை மாரும் கொழுத்துச் செழித்தனர்.

இன்றும்கூட மில்லியன் மில்லியனாக டொலர்களில் அந்நியச் செலாவணியாக உழைத்துக் குவிக்கும் இவர்களின் சம்பளம் வெறும் சல்லிக் காசாகவே உள்ளது என்பதை யாரால் மறுக்க முடியும்.

இயங்கும் 24 பெருந்தோட்ட கம்பனிகளும் கொழுத்த இலாபத்தில்தான் இயங்குகின்றன. ஆனால் அவர்களது தோட்ட கணக்கு வழக்கு மாத்திரம் நடத்தில் காட்டப்படுகிறது.

இதில் இருந்தே இங்கு தில்லு மூலமும், திருகு தாளங்களும் உள்ளதென்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். இப்போதும்

கூட தொழிலாளின் இரத்தமும் வியர் வையுந்தான் துரைமார்களின் விஸ்கி யாகவும் ஜின்னாகவும் ஊற்றப்படுகி ன்றன.

1820 ஆம் ஆண்டுகளைத் தொடர் ந்து வந்த தசாப்தத்தில் இந்தியாவின் தென் மாவட்டங்களில் பெரும் வரட்சி யும் பஞ்சம், பட்டினியும் நிலவியதை தோட்டத் துரைமார்கள் தமக்கு சாதக மாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர் என்பதுதான் உண்மை. கண்டிச் சீமை க்கு சென்றால் அங்கே கை நிறையச் சம்பாதிக்கலாம்.

அங்கே முட்டிகளில் தேயிலைக்கடி யில் தங்கக் காசுகள் புதைத்து வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அங்கு சென்று

திரும்பி வருபவர்கள் எல்லாம் கை நிறைய தங்க சவரண்களை அள்ளிக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்ற செய் திகள் கிராமத்தினர் மத்தியில் உலாவ விடப்பட்டன. கோப்பிச் செய்கை ஆரம்பிக்கப்பட்டதில் இருந்து 50 வருட த்துக்குள் முப்பது இலட்சம் கூலித் தொழிலாளர் இலங்கைக்கு வந்து போயுள்ளனர் என ‘சீலோன் ஓப்சர்வர்’ (Ceylon Observer) பத்திரிகையின் ஆசிரியர் ஜோன் பெர்குஸன் (John Ferguson) ஒருமுறை தனது அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருந்தார். தொழிலாளர்களை கசக்கிப் பிழிந்து அவர்கள் செய்த வேலைக்குப் பதிலாக மிகச் சொற்ப சல்லிக் காசுகளையே கூலியா

கக் கொடுத்தற்கு அவர்கள் தெரிவி த்த காரணம் இவர்கள் தமது சொந்த ஊரில் இருந்தி ருந்தால் இது கூட கிடைத்திருக்காது என்பதாகும். திரு. ஜோன் பெர்குஸனின் கூற்றுப்படி 1884 ஆம் ஆண்டு வரை கோப்பித் தோட்டங்களில் எஜமானர்களுக்கு எதிரான போராட்டங்களோ வேலை நிறுத்தங்களோ கிளர்ச்சிகளோ இடம் பெறவில்லை. இதன் அர்த்தம் அந்த அளவுக்கு தொழிலாளரை எஜமானர் திருப்திகரமாக நடத்தினர் என்பதல்ல. அந்த அளவுக்கு அவர்கள் கொத்தடி மைகளாக அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டனர் என்பதுதான் உண்மை.

ஜோன் பெர்குஸன் 1884 ஆம்

ஆண்டு லண்டனுக்குச் சென்றிருந்த போது லண்டன் பத்திரிகையான ‘தீ பல்மல் கெஸ்ட’ (The Pall Mall Gazette) என்ற பத்திரிகைக்கு வழங்கிய பேட்டியில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

“இரு வகையில் நம் காலத்து கோப்பித் தோட்டத் துரைமார்கள் மிகவும் கொடுத்து வைத்தவர்கள். இலங்கை க்கு மிக அருகாமையில் மிக மலிவான கூலியில் மூச்சுப் பேச்சில்லாமல், கடுமையாக உழைக்கக் கூடிய 12 மில்லி யன் கூலித் தொழிலாளர்கள் அவர்களுக்கிருந்தனர்.

வருடாந்தம் அவர்களுக்கு பவுன் மூன்று அல்லது நான்கு கூலியாகக்

கொடுத்தால் போதுமானது. (பொலி ஸ்காரனுக்கு வருடாந்தம் 18 முதல் 24 பவுன் வேதனமாக வழங்கப்பட்டது) கூலிகளுக்கு இந்த வருமானம் திருப்தியானதுதான். அதில் அவர்களும் வாழ்ந்ததுடன் தம் குடும்பத்தையும் வாழ வைத்தனர். அவர்களது குடும்பத்தையும் துரைமாருக்கு பெற முடியாத வாய்ப்பாகும். அவர்கள் இலங்கைக்கு கணவன் மனைவியாகவோ, மூன்று நான்கு குழந்தைகளுடனோ வந்தனர்.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் உழைத்து விட்டு ஒரு மாத அறிவித்தல் கொடுத்து தமது தொழில் ஒப்ப ந்தங்களில் இருந்து விடுபட்டு சேமித்த பணத்துடன் தாய் நாடு சென்றனர்.

அவர்கள் தோட்டங்களுக்கு வந்த போது வாழக் குடிசைகள் தயாராக இருந்தன. அங்கே வீட்டுத் தோட்டம் வைத்து காய்கறிகள் பயிர் செய்து கொள்ளவும் இடமளிக்கப்பட்டது. வந்த உடனேயே சிறிது முற்பணமும் கம்பளியும் அரிசியும் கடனாக வழங்கப்பட்டன. அதனை பின்னர் அவர்கள் உழைத்த உடன் மீஸ் செலுத்தினர். ஆணாயின் ஒன்பது காசு முதல் ஒரு சில்லிங்கும், பெண்ணாயின் ஏழு காசும், சிறுவர்களுக்கு ஐந்து காசும் கூலியாகக் கிடைத்தது. இந்த வருமானத்தால் அவர்கள் திருப்தியடைந்தனர்.

லண்டனில் கைத்தொழில் தொழிலாளர்களுடன் ஓப்பிடுகையில் இலங்கையில் கோப்பித் தோட்ட உரிமையாளர்கள் ‘செலவே இல்லாத தொழிற்படையை பெற்றிருந்தனர்’ என அவர்கள்

கருத்துத் தெரிவித்திருந்தார். கூலித் தொழிலாளர்களுக்கான வேதனம் இந்திய ரூபாயில் வழங்கப்பட்டன. அது னை பின்னர் அவர்கள் இந்தியாவுக்கு எடுத்துச் சென்றனர்.

இந்த நோக்கத்துக்காக இந்தியாவில் இருந்து இந்திய ரூபாய்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டதால் இரு நாடுகளுக்கு மிடையில் முறையான நிதிக் கொடுக்கல் வாங்கல்கள் ஏற்பட்டன.

அந்திய வர்த்தகத்தின் ஆரம்பத்துடன் வர்த்தகக் கொடுக்கல் வாங்கல் கள் ஒல்லாந்த, பிரித்தானிய, இந்திய, இலங்கை பண அலகுகளில் வசதிக் கேற்ப கணக்கு வைக்கப்பட்டன.

அரசு பெரும்பாலும் பிரித்தானிய பண அலகுகளிலேயே கணக்கைப் பேணி வந்தது. எனினும் 1872 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி முதலாம் திகதியில் இருந்து இலங்கையில் முதன் முறையாக ரூபா சத்தில் கணக்கு வைக் கும் முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

அந்திய ஆட்சியில் முதன் முறையாக பாரிய வர்த்தகக் கொடுக்கல் வாங்கல் கள் ஏற்பட்டதாயின் அது கோப்பி வர்த்தகத்தால்தான் இதன் மூலமே பெரிய அளவில் அந்திய செலாவணியும் இலங்கைக்கு வந்தது.

இலங்கைக்கு அந்தியச் செலாவணியை பெற்றுக்கொடுக்கும் ஒரு பிரிவினராக தோட்டத் துரைமார் உருவானதால் அவர்கள் இலங்கை அரசை அரசியலில் ஆட்டிப் படைக்கும் ஒரு செலவாக்கு மிக்க சமூகப் பிரிவினராக உருவாகினர்.

சம்பளம் அதிகாரித்த போது தொழிலாளர் வருகையும் அதிகாரித்தது

பொன் கிடைக்கும், பொருள் கிடைக்கும்,
அது கிடைக்கும், இதுகிடைக்கும்
என்று மிகைப்படுத்தி கூறப்ப
ட்ட கதை எதுவாக இருந்தாலும்
'எவ்வளவு சம்பளம்' கிடைத்
தது என்பதே தொழிலாளர்
பெருந்தொகையாக இத்தனை
மைல்தான்டி, இத்தனை துண்ப
ங்களை சுகித்துக் கொண்டு
இங்கு வரக் காரணமாக இருந்
தது என்பது என்னவோ உண்
மைதான்.

மெட்ராஸ் மாநிலங்களில் (Madr as Presidency) நில விய (மெட்ராசை தலைமையகமாகக் கொண்ட தென் மாநிலங்களில்) கூலித் தொழில் புரிபவர் களுக்கு ஒரு நாளைக்குள்ள வேதனம் கொடுக்கப்பட்டதோ அதையும் விட அதிகமாக வேதனமும் வேறு வசதிக் ஞம் கிடைக்கும் என்று நம்பியதால் தான் அல்லது நம்பிக்கை ஊட்டப் பட்டதால்தான் இவர்கள் இவ்வளவு தொகையாக இங்கு வந்தனர் என்பது பிரத்தியட்சமான உண்மை .

அரசியல் மற்றும் பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பில் விதந்துரை செய் வதற்காக கோல்புறாக் மற்றும் கெமரன் ஆகியோர் இலங்கை வந்த போது அப்போது நிலவிய வேதன முறைமை பற்றியும் ஆராய்ந்து பார்த்தனர்.

கோல்புறாக்கின் ஆய்வின் பிரகாரம் பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம் பலவேறு காரணிகளின் நிமித்தம் தொழிலாளர்களுக்கான வேதனங்கள் வித்தியாசப்படுவதனை அவதானித்தார். 1820களை அண்டிய வருடங்களில் கொழும்பு மாவட்டத்தில் பொதுத் தொழிலாளருக்கான நாட்கூலி ஆறு பெண்களாக இருந்தது. ஆனால் பொதுவாக நாட்கில் சராசரி நாள் வேதனம் 31, 32

முதல் 41, 42 பெண்கள் வரை வேறு பட்டன. இந்த வேதனம், அரசு துறை தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட வேதனமாக இருந்ததுடன் தனியார் துறையைப் பொறுத்தவரை நிலைமை வேலையின் தன்மை என்பவற்றுக்கு அமைய கூலி வேறுபட்டது.

மறுபுறம் பொறிமுறை, தொழில்நுட்பவியலாளர், கைவினைஞர் முதலா னோருக்கான வேதனம் தொழிலாளர்களை விட சற்று அதிகமானதாக இருந்தது.

கோல்புறாக் இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் கோப்பித் தோட்டத்தொழிலாளருக்கான கூலி எவ்வளவு என்பதனை

அப்போது காணப்பட்ட ஒரே ஒரு ஏற்றுமதி பயிர்ச் செய்கையான கறுவாத் தொழிலுடன் மட்டுமே ஒப்பிடக் கூடியதாக இருந்தது.

இத்தொழிலாளர்களை ‘சாளியர்’ என்று அழைத்தனர். எனினும் இவர்களுக்கான கூலி நாட்கூலி என்றில் ஸாமல் இவர்கள் எவ்வளவு கறுவா உற்பத்தி செய்கின்றார்கள் என்பதனாலேயே தீர்மானிக்கப்பட்டது.

அதன் பிரகாரம் ஒரு இறாத்தல் கறுவாவுக்கு 11, 12 பெஞ்சு முதல் 51, 52 பெஞ்சு வரை இவர்களின் நாள் வேதனம் வேறுபடுவதாக இருந்தது. மறுபுறத்தில் கொடுப்பனவுகள் கறுவா உற்பத்தியின் தரம், எந்த இடத்தில் விளைகிறது என்பனவும் கூலியை

நிர்ணயிக்கும் காரணிகளாக இருந்தன. வர்த்தக பெருந்தோட்டங்களில் பெருமளவில் மொத்தமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்ட கறுவாவுக்கு குறைந்த விலையும் ஆங்காங்கே காடுகளிலும் கண்டிப் பிரதேசங்களிலும் சேகரிக்கப்பட்ட கறுவாவுக்கு அதிக விலையும் கொடுக்கப்பட்டது.

இத்தகைய நிலையில் பெருந்தொகையான தொழிலாளரை மெட்ராஸ் மாநிலத்தில் இருந்து தருவிக்க வேண்டுமாயின் அவர்கள் மனதைக் கவரும் வகையில், இருந்த கூலியிலும் அதிக மான கூலியைத் தருவதாக அவர்களுக்கு உறுதியளிக்கவேண்டியிருந்தது.

இதன்படி அங்கு நிலவிய கூலி அளவுகளிலும் பார்க்க 1830 களில் நாட-

கூலி நான்கு பென்சால் அதிகரித்தது. இந்த அதிகரிப்பு 1840 களில் ஆறு பென்சில் இருந்து ஒன்பது பென்சு வரை அதிகரித்தது.

1841 முதல் 1847 வரை ஆரூந்றா கப் பதவி வகித்த சேர். கோலின் கெம் ஸல் (Sir Colin Campbell) கூலி அதிகரிப்புக்கேற்பவே தொழிலாளரின் வரவும் அதிகரிக்கின்றதென்பதனை அவதானித்தார்.

அதேநேரத்தில் காலனித்துவ செயலாளராக பதவி வகித்த பிலிப் அன்ஸ்ருத்தர் (Philip Anstruther) இலங்கையில் கொடுக்கப்படும் கூலி அதிகமாகவுள்ளது என புகார் செய்தார்.

எனினும் காலனித்துவ அலுவலகம் பல கருத்துக்களையும் சீர்தூக்கிப்பார்த்த பின்னர் “உலகெங்குமுள்ள முதலாளிமார்கள் எப்போதும் வாதிடுவது அதிக கூலி தொடர்பாகத் தான் ஆனால் அவர்கள் கூலிகளை வேலைக்கு அமர்த்தும் போது அதில் பொது நலனும் கலந்துள்ளது என்பதையும் மனதிற் கொள்ள வேண்டும்” என்று அறிக்கை வெளியிட்டது.

ஆனால் தொழிலாளர் தேவையில் ஏற்பட்ட சந்தைக் கேள்வி, நிரம்பலுக்கேற்பவே வேதனம் உயர்ந்தும் குறைந்தும் வித்தியாசப்பட்டன. மறு புற்று தில் கூலித் தொழிலாளர்கள் இலங்கையில் மிக மலிவாகக் கிடைக்கின்றனர் என்றும் நாட்கூலி நான்கு பென்சு கொடுத்தால் போதுமானது என்றும் கோப்பித் தோட்டங்களில் முதலீடு செய்தால் பணத்தை வண்டில் வண்டிலாக அள்ளலாம் என்றும் இங்கிலாந்தில் பரவலாக பேசப்பட்டது.

ஆனால், உண்மையில் இங்கு பார்

த்த போது சொன்னதைக் காட்டிலும் அதிகமான பணத்தை கூலித் தொழிலாளருக்கு செலவழிக்க வேண்டியுள்ளதென துரைமார்கள் புகார் தெரிவித்தனர். 1852 ஆம் ஆண்டளவில் தொழிலாளருக்கான கூலி 71, 72 பென்சுகளாக அதிகரித்திருந்ததென்றும் ஆறு நாட்கள் ஒரு தொழிலாளி வேலை செய்திருந்தால் அவர்களின் ஓய்வு நாளான ஏழாம் ஆம் நாள் ஞாயிறன்று விடுமுறை கொடுப்பனவாக ஒருநாள் கூலியை இலவசமாக வழங்க வேண்டியிருந்ததென்றும் கோப்பித் தோட்டச் சொந்தக்காரரான சி. ஆர். ரிக் (C. R. Rigg) தெரிவித்துள்ளார். இக்காலமே கோப்பிக் காலத்தின் பொற்காலமாக (Golden Period) இருந்தது.

கோப்பியில் இருந்து அதி உச்சவினை ச்சல் கிடைத்தது. அறுவடை செய்வதற்கு அதிகமான தொழிலாளர் தேவைப்பட்டதால் தொழிலாளருக்கு பற்றாக்குறை நிலவியது. தலைக்கு அதிக பணம் கொடுத்தும், கங்காணிமார்களுக்கு பெரிய முற் பணம் கொடுத்தும் ஆன் பிடிக்க வேண்டியிருந்தது.

இந்த நிலையில் தொழிலாளருக்கான நாட்கூலி 18 சில்லிங் வரை அதிகரித்தது.

கூலியைக் குறைப்பதோ அல்லது வேறு விதமான கட்டணங்களை அறவிடுவதோ தென்னிந்திய கரையோரமாவட்டங்களில் இருந்து தொழிலாளரின் வரவைப் பாதிக்கும் என்பதால் அவ்விதம் செய்யும் துரைமாருக்கு கெட்ட பேர் ஏற்பட்டது.

அத்தகையவர்கள் தொழிலுக்கு இலாயக்கானவர்கள் அல்ல என்று பட்டம் சூட்டப்பட்டனர்.

ஒரு கட்டத்தில் 2,584 வழக்குகள் பதியப்பட்டன

கோப்பிப் பெருந்தோட்டத்துறை ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது சொந்தக்காரர்களாக பெரும்பாலும் உயர் அரசு உத்தியோகத்தர்களே இருந்தாலும் இவர்கள் யாருக்கும் கோப்பிப் பயிர் செய்கை பற்றி ஒன்றும் தெரியாது.

இவர்கள் கொழும்பில் சொகுசாக வாழ்ந்து கொண்டு தமது ஏஜென்னடு களான தோட்டத்துறைமார்களை சம்பளத்துக்கு அமர்த்தியே பயிர்ச் செய்கையில் ஈடுபட்டார்கள். இத்தகைய ஏஜென்னடுகள் தனிக் காட்டு ராஜாக்களாக தோட்டத்தில் பல அட்ரேழியங்களை புரிந்தார்கள்.

அதனால் அறுவடைக் காலத்தில் வந்து விட்டு அறுவடை முடிந்ததும் தம் சொந்தக் கிராமங்களுக்கு சென்று விடும் தொழிலாளர்கள் மீண்டும் தொழிலுக்கு வராமல் விட்டனர். மேலும் மேலும் தொழிலாளர் படையின் கவனத்தை ஈர்க்க வேண்டுமானால் அதிக கூலி கொடுக்க வேண் டியிருந்தது.

அத்தகைய ஒருநிலை வந்தபோது தான் இருந்த தொழிலாளர்களை அவர்களின் சொந்தஹனர்களுக்கு அனுப்பாமல் அதிகமான கூலி தருவதாகக் கூறி துரை மார்கள் தோட்டங்களில்

தடுத்து வைத்திருந்தனர். இக்காலத்தில் தொழி லாளர் ஒருவருக்கான நாட்கூலி ஆறு பெண்சில் இருந்து ஒன்பது பெண்ஸ் வரை அதிகரித்து பின் ஒரு சிலவிங் வரை அதிகரித்து என தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

எனினும் தோட்டங்களில் வேலை செய்த தொழிலாளர்கள்

ஞக்கு முற்பணம் மட்டுமே கொடுக் கப்பட்டதென்றும் பல மாதங்களாக கூவி வழங்கப்படவில்லை என்றும் யாரும் கூவி தரும்படி கேட்டுச் சென்றால் அவர்கள் முகத்தில் அறையப் பட்டதுடன் அடியுதையும் கிடைத்த தென்றும் எமர்சன் டென்னன்ட் (Emerson Tennent) காலனித்துவ செயலக த்துக்கு எழுதிய கடிதத்தில் 1847 ஆம் ஆண்டு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தோட்டங்கள் தோட்டத்துரைமார்களாலேயே நிர்வகிக்கப்பட்ட தென்றும் தோட்டச் சொந்தக்காரர் தோட்டங்களு

க்கு வருகை தருவதில்லை என்றும் புகார் கூறியதுடன் 1841 ஆம் ஆண் டின் 5 ஆம் இலக்க சட்டம் உரிய முறையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதில்லை என்றும் எழுதினார். நிலை மையை சீர்செய்ய கூலிகளுக்கான காப் பாளர்கள் (Protectors of Coolies) நிய மிக்கப்பட வேண்டுமென இவர் விதந் துரை செய்தபோதும் அடுத்த வருடமே கண்டியில் 1848 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியாவுக்கெதிரான கிளர்ச்சி ஏற்பட்டதால் இந்த விடயத்தை அனைவரும் மறந்து போய்விட்டனர்.

ஆஞ்சநர் சேர்.கொலின் கெம்பல் அவர்களை அடுத்து பதவியேற்ற டொரிங்டன் பிரபு (Lord Torrington) கூலித் தொழிலாளர்களின் நலன் தொடர்பில் அதிக அக்கறை காட்டினார் என்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவர் பதவியேற்றதுமே டென்டின் அறிக்கைகளை ஆராய்ந்து பார்த்தார். பல தோட்டுடைமையாளர்கள் நாட்டி வேயே இல்லை என்பதும் துரைமார்களுக்குக் கூட பல மாதங்களாக சம்பளம் வழங்கப்படவில்லை என்பதும் தெரியவந்தது. பெருந்தொகையான

தொழிலாளர்கள் தமக்கு சேர வேண்டிய பணம் கிடைக்காமல் ஏமாற்றத்துடன் நாடு திரும்பி விட்டனர். கண்டிமாவட்டத்தில் பல தோட்டங்களிலுமிருந்து பெருந்தொகையான வழக்குகள் கூலி வழங்கப்படவில்லை என்று பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தன. 1848 ஆம் ஆண்டில் ஒரு கட்டத்தில் மொத்தம் 2,584 வழக்குகள் இது தொடர்பில் பதிவு செய்யப் பட்டிருந்தன.

இத்தகைய ஒரு நிலை நாட்டின் பொருளாதாரத்தை பாதிக்கும் என்று கூறிய டொரிங்டன் கூலி வழங்கப்படாத

தோட்டங்களில் இருந்து கோப்பி அடைக்கப்பட்ட பெட்டிகள் ஏற்றுமதி க்கென கொழும்புக்கு போக்குவரத்துச் செய்யக்கூடாதென கட்டளை பிறப்பி த்தார்.

சேர வேண்டிய பாக்கிப் பணத்தை செலுத்தியதன் பின் பெட்டிகளை எடுத்துச் செல்லலாம் என்றும் கூறினார்.

இக்காலத்தில் பொதுவாக உலக பொருளாதார மந்தம் ஏற்பட்டதால் சட்ட திட்டங்களை கடுமையாக அமுல்படுத்த முடியவில்லை.

அதேசமயம் தொழிலாளர்களின் புகார் மனுக்கள் வந்து குவிந்த வண்ணம் இருந்ததால் கண்டிந்தவான் எஸ். ஹன்னா (S.Hanna) இம்மனுக்களை விசாரிப்பதற்கு முன்னுரிமை வழங்கும்படியும் இம்மனுக்கள் மீதான முத்திரை வரிக்கு வரிவிலக்கனிக்கும் படியும் உரிமையாளர் நாட்டில் இல்லாத தோட்டங்களை கைப்பற்றும்படியும் அரசாங்கத்துக்கு விதந்துரை செய்தார்.

அதன் பிரகாரம் ஏனைய வழக்குகளுக்கு மத்தியில் தொழிலாளரின் கோரிக்கைகளுக்கு சற்றே முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டன என்ற போதும் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் தோட்டத்துரை மார்கள் தவறு தம் பக்கத்தில் தான் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளவே இல்லை. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தம் தோட்டங்களை விட்டுச் செலவுதற்கான காரணி 1848 ஆம் ஆண்டு கிளர்ச்சி யைத் தொடர்ந்து அந்நிய தொழிலாளர் மீது அவர்கள் காட்டிய வெறுப்புணர்வாகும் என்று தொடர்ந்தும் வாதிட்டனர். இதனை காலனித்துவ அலுவலகத்துக்கும் அறிவித்தனர்.

1849 ஆம் ஆண்டு எழுதிய கடிதத் தில் தொழிலாளர் பிரச்சினைக்கான முக்கியகாரணி அவர்களுக்கான கூலி வழங்கப்படாததன்றி வேறு எந்தக் காரணமும் இல்லை என மிகத் தெளி வாகத் தெரிவித்தார் ஆள்பதி டொரிங்டன். இதனை ஒரு சுற்று நிருபத்தின் மூலம் கொழும்பில் இருந்த வர்த்தகர்கள், முகவர்கள், இடைத்தரகர்கள் ஆகியோருக்கு அறிவித்து உரிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும் என்றும் உறுதியளித்தார்.

எமர்சன் டென்னட்டின் கூற்றுப்படி சில தோட்டங்களில் சம்பளப் பணம் கொடுக்காமல் தோட்டத்தில் இருந்து தப்பியோட முனைந்த தோட்டத்துரையையும் அவரின் குடும்பத்தினரையும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பல நாட்கள் வெளியேறாதபடி தடுத்து வைத்திருந்தனர்.

எமர்சன் டென்டின் கடுமையான விமர்சனத்தாலும் ஆள்பதி டொரிங்டனின் நடவடிக்கைகளாலும் பின்னர் நிலைமை ஓரளவு சீரடைந்தது.

தொழிலாளர்களின் நாட்கூலிகள் அவர்கள் ஒரு மாதத்தில் வேலை செய்த நாட்கள் உரிய முறையில் கணி ப்பிடப்பட்டு அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அரிசி மற்றும் வேறு உணவுப் பொருட்கள் முதலானவற்றுக்கான செலவு கழிக்கப்பட்ட பின் அந்தந்த மாதத்துக்கான கூலி அந்தந்த மாத இறுதியிலேயே வழங்கப்பட வேண்டுமென்ற நடைமுறை புழக்கத்துக்கு வந்தது.

ஒரு கூலி ஒரு நாள் உழைத்தால் அரசுக்கு இன்பது பஎஞ்ச லாபம்

1860 கணைத் தொடர்ந்தும் தொழிலாளர்களின் கூலிக் கொடுப்பனவு தொடர்பான பிணக்குகளே பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தன. சில தோட்டங்களில் மாதாந்தமும் சிலவற்றில்

மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறையும் மேலும் சில தோட்டங்களில் ஆறு மாதமாகியும் கூலி வழங்கப்படாமல் இருந்து வந்தது.

1865 ஆம் ஆண்டளவில் கூலிப் பிரச்சினை உக்கிரமடைந்த போது அவர்களுக்கு மாதச் சம்பளம் கொடுத்தால் என்ன என்ற வாதம் முன்வைக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து தோட்டத் துரைமார்கள் பெரும் சீற்றமடைந்தனர்.

“மலபார் தொழிலாளி 15 நாள் வேலை செய்து விட்டு மற்ற 15 நாட்கள் தூங்குவான் அவனுக்கு மாதச் சம்பளம் கொடுத்தால் தோட்டங்களை இழுத்து மூட வேண்டியது தான்” என்று ஒரு துரை ‘டைம் ஓப் சிலோன்’ பத்திரிகைக்கு எழுதும் போது குறிப்பிட்டார். எனினும் இத்தகைய வாதங்களாலெல் ஸ்லாம் எந்த முடிவையும் எட்ட முடியவில்லை தொழிலாளர்கள் வாழ்வில் எந்த மாற்றமும் வரவில்லை.

தொழிலாளர்களுக்கு அவ்வப்போது சிறிது

முற்பணம் கொடுத்து அவர்களைத் தொடர்ந்தும் கடனாளிகளாகவே வைத்திருந்தனர்.

ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு முறை சம்பளம் கொடுத்த போது அரிசி, கருவாடு, உப்பு போன்றவற்றுக்காக கழிக்கப்பட்ட பின்னர் சொற்ப தொகை தொழிலாளர்களின் கைக்குக் கிடைத் தது. அதனை செல வழித்த பின் அவர்கள் மீண்டும் முற்பணம் பெற்று கடனாளியாவார்கள்.

தொழிலாளர்களின் வேலை செய்த நாட்களின் கணக்கு விவரம் அவர்களுக்குத் தெரியாது. அரிசிக்கும்மற்றுப் பொருட்களுக்கும் எவ்வளவுபிடிக் கிறார்கள் என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியாது.

இந்த பொருட்களிலெல்லாம் நிர்வாகம் இலாபம் உழைக்கிறதா என்பது மர்மமாகவே இருந்தது. சம்பளத்தன்று மிக சொற்பகாசே அவர்கள் கைகளில் வழங்கப்பட்ட போது அவர்கள் மிரண்டனர். கோபமடைந்து நிர்வாகத்துடன் சண்டை போட்டனர். அப்போதெல்லாம் ‘போய் வழக்குப் போடு’ என்று உதைத்துத் துரத்தப்பட்டனர்.

கோப்பிக் காலத்தின் வரலாறு முழுவதும் ‘கங்காணியே’ ஆதிக்கம் செலுத்தும் நபராக இருந்துள்ளான். தொழிலாளர்களின் சம்பளம் கூட தொழிலாளர்களுக்கு நிர்வாகம் நேரடியாகக் கொடுக்கவில்லை.

கங்காணியூடாகவே கொடுப்பனவை செய்தது. தொழிலாளர் நிர்வாகத்துக்கு கடன்பட்டது போலவே கங்காணிக்கும் கடன்பட்டிருந்தனர். சம்பளக் கொடுப்பனவின் போது நிர்வாகம்

தனதுகடனை கழிப்பது போல் கங்காணி தனக்கு சேர வேண்டிய தொகை யையும் கழித்தான்.

இவர்கள் இரு தரப்பினருமே கணக்கு வழக்கில் எவ்வளவு ஊழல் செய்தனர் என்பது யாருக்கும் தெரிய நியாயில்லை.

கூவித் தகராறின் போது துரை மார்கேட்கும் முதல் கேள்வி ‘நீஎத்தனை நாள் வேலை செய்தாய்?’ என்பதாகும். இதற்கான பதில் தொழிலாளிடம் இருக்காது.

அவர்கள் பேந்தப் பேந்த விழிப்ப தைத் தவிர வேறொன்றும் செய்வதி ல்லை. சில புத்திசாலித் தொழிலாளர்கள் தாம் வேலை செய்த நாட்களை கணிப்பிடுவதற்காக வேலைசெய்த ஒவ்வொரு நாளுக்கும் ஒரு கூழாங்கல்லை எடுத்து முட்டியில் போட்டு வைத்தனர். பின்னர் சம்பள நாளன்று முட்டியைக் கவிழ்த்து தாம் எத்தனை நாள் வேலை செய்திருக்கிறோம் என்னைப் பார்த்தனர்.

ஆனால் இதெல்லாம் சிறு பின்னைத் தனமான செயல்களாகவே இருந்தன. எல்லாம் அவன் செயல் என்பது போலவே நட நடு கொண்டிருந்தது.

கோப்பிக் காலம் முடிவுற்று, தேயிலைக் காலம் தோன்றி நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்னர்தான் 1927 ஆம் ஆண்டின் குறைந்தபட்ச கூவி சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டு கூவி நேரடியாக தோட்டத் தொழிலாளின் கைகளுக்கு கிடைக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இதற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் 1889 ஆம் ஆண்டின் 13 ஆம் இலக்கச் சட்டத்தின் மூலம் தொழிலாளர் நியமிக்கும் பிரதிநிதி ஒருவர்

வாயிலாக தொழிலாளரின் அரைவாசி சம்பளத்தை வழங்க ஏற்பாடு செய்ய ப்பட்டது. ஆனால் இவ்விதம் தொழிலாளரால் நியமிக்கப்படும் பிரதிநிதி வேறு யாருமல்ல. அவனும் கூட கங்காணியாகவே இருந்தான்.

கோப்பிக் காலம் முழுவதிலுமே தொழிலாளி தன் கால்களில் நிமிர்ந்து எழுந்து நின்ற வரலாறு கிடையாது. அரிசி, கருவாடு, உப்பு, கம்பிளி என் பவற்றை கடனாகக் கொடுத்து, அவ் வப்போது சொற்ப காசையும் கொடுத்து ‘கங்காணி’ என்ற சங்கிலியைக் கொண்டு தோட்ட நிர்வாகம் தொழிலாளர்களின் கால்களை கட்டிப் போட்டிருந்தது. மிக அப்பாவிகளான தொழிலாளர்களுக்கு கங்காணி எவ்வளவு அட்ட ரீதியங்கள் செய்தாலும் அவன் தொடர்ந்தும் ‘ரட்சகன்’ போலவே தோன்றினான். அவன் செய்யும் ஏமாற்று வேலைகளையும் திருகுதாளங்களையும் அவன் மிகச் சாமர்த்தியமாக மறைத்துக் கொண்டான்.

ஆனால் அவனுடைய இந்தத் ‘தில்லு மூல்லுகள்’ எல்லாம் நிர்வாகத்துக்கு நன்கு தெரிந்துதான் இருந்தன. எனினும் அவனது தயவு நிர்வாகத்துக்கு தேவையானதாக இருந்ததால் அவன் தொழிலாளர்களுக்கு செய்யும் அநியாயங்களை தட்டிக் கேட்பதில்லை. பல சமயங்களில் அவன் நிர்வாகத்தையும் ஏமாற்றி இருக்கிறான் என்பதற்கும் பல ஆதாரங்கள் உள்ளன.

தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அரிசி வெளிநாடுகளில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டே வழங்கப்பட்டன. ‘மிச்சாட்’ என்ற மிக மட்டமான

மலிவு விலை அரிசியே இவர்களுக்கு பெரும்பாலும் வழங்கப்பட்டது. ஒரு சமயம் உலக சந்தையில் அரிசிக்கான விலை மிக அதிகரித்தது. கோப்பி பயிரிடுவதைக் காட்டிலும் நெல் பயிரிடுவது இலாபகரமானது எனப் பலர் நினைத்தனர். நாட்டின் சனத் தொகை அதிகரித்திருந்ததால் உள்நாட்டு சனத் தொகைக்கும் சேர்த்தே அரிசி இறக்குமதி செய்ய வேண்டி இருந்தது.

இந்தியத் தொழிலாளர் புலம் பெயர்ந்திருந்த மேற்கிந்தியத் தீவுகள் மற்றும் மொறிசியஸ் ஆகிய குடியேற்ற நாடுகளிலும் இதேபோன்ற பிரச்சினைகள் காணப்பட்டன இது தொடர்பில் எரிக் வில்லியம் (Eric William) என்பவர் குறிப்பிடுகையில்,

“இவர்கள் எதனை உற்பத்தி செய்கி றார்க்கோ அதனை உண்பதில்லை. எதனை உண்ணுகிறார் கோ அதனை உற்பத்தி செய்வதில்லை. இது ஐமேய்காவின் கரும்பு உற்பத்தித் தொழிலாளருக்கும் பொருந்தும்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1877 முதல் 1883 வரை பதவி வகித்த சேர். ஜேம்ஸ் லோங்டன் (Sir James Longdon) குடியேற்ற அலுவலகத்துக்கு அனுப்பிய கடிதத்தில் “கோப்பித் தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் ஒரு கூலி ஒன்பது பெண்களை ஒரு நாளைக்கு அரசுக்கு உழைத்துக் கொடுக்கிறான்.

வேறு நாடுகளில் இது மூன்று பெண்களாகவே உள்ளன. அந்த நாடுகளில் அரிசி உற்பத்தி செய்வது நல்லது” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(ஒக்டோபர், 1877)

அரிசி படுத்திய பாடு

நாட்டில் அரிசிக்கான தேவை மிக அதிகரித்ததைத் தொடர்ந்து அதனை இறக்குமதி செய்ய பெருந்தொகை நிதி ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டியிருந்தது. எனவே அரிசியை இறக்குமதி செய்து அதிக அளவில் அந்நிய செலாவனியை விரயம் செய்வதற்குப்பதில் உள்ளாட்டிலேயே அரிசியை உற்பத்தி செய்யத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதன் பொருட்டு முன்னர் அரசர்களால் அமைக்கப்பட்டு தற்போது கைவிடப்பட்டு பாழ்டைந்து போய்க் கிடந்த நீர்ப்பாசனங்களையும் ஏரிகளையும் நீர்த் தேக்கங்களையும் புனரமைப்பதென்றால் அதற்கென பிரத்தியேகமான வரியொன்றை அறவிடுவதென்றும் அரசாங்கம் முடிவெடுத்தது.

அரசாங்கத்தின் இத்தகைய தீர்மானம் முட்டாள் தனமானது என்று 1884 ஆம் ஆண்டு கூடிய வருடாந்த பொதுக் கூட்டத்தின் போது தீர்மானம் ஒன்றை நிறைவேற்றியது தோட்டத் துரைமார் சங்கம்.

அரசாங்கம் ஏரிகளையும் குளங்களையும் புனரமைக்க வேண்டுமென்றால் கூறுவதை நியாயமும் இல்லை என்றும் மேல

திக வரி அறவீடு செய்வதால் கோப்பி ஏற்றுமதி பாதிப்படையும் என்றால் தோட்டத் துரைமார் சங்கத் தலைவர் டி. என்.சிருஸ்டி (T.N.Chr istie 1885-1887 கூட்டத்தில் உரை நிகழ்த்தும்போது குறி ப்பிட்டார்.

வடமேல் மாகாணத்தில் கட்டப்பட்ட நீர்த்தேக்கங்களும், குளங்களும் மகா சேனனாலும் பராக்கிரமபாகுவாலும் கட்டப்பட்டன என்பதை ஆதாரங்கள் கொண்டு நிறுபிக்கப்படவில்லை என்றும் பெருந்தெருக்களே காணப்படாத அக்காலத்தில் இத்தகையநீர்ப்பாசனத் திட்டங்களும் பயிர்க் கெய்கையும் கெயற்படுத்தப்பட்டிருந்தால் நாடு

உணவு றபத்தியில் தன்னிறைவு கண் டிருக்கும் என்றும் இந்தியாவில் மிக மலிந்த விலையில் அரிசி கிடைக்கும் போது இங்கு அதிக உற்பத்திக் கெலவு டன் அரிசி உற்பத்தி கெய்வது புத்தி சாலித்தனமான கெயல் அல்ல என்றும் அவர் மேலும் தெரிவி ததார்.

கோபபித் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் மேற்படி

விவாதங்கள் எல்லாம் ஒரு பொருட்டே அல்ல; அவர்கள் தமக்கு இலங்கை அரிசி கிடைக்கிறதா? இந்திய அரிசி கிடைக்கிறதா? என்றெல்லாம் யோசி த்துப் பார்ப்பதற்கு நேரம் கிடைப்பதி ல்லை. அவர்கள் உரிய நேரத்தில் அரிசியும் முற்பண்மும் வழங்கப்படுகின்றதா என்பதில் மட்டுமே கரிசனை கொண்டவர்கள். அநேகமான தோட்ட நிர்வாகங்கள் அரிசியில் கணிசமான இலாபம் வைத்தே தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கினார்கள் என்று கூறலாம். வழங்கி னார்கள் என்பதற்கு பதில் விற்றார்கள் என்றே கூற வேண்டும். எனினும் சில தோட்டங்கள் கிரயத்துக்கு மாத்திரமே அரிசிவழங்கப்படுகின்றது என்று குறிப்பிட்டனர்.

ஆனால், இந்த அரிசி வியாபாரம் எவ்வளவு நேர்மையாக நடைபெற்றது என்று ஒரு போதும் விசாரித்து அறியப்படவே இல்லை.

கம்பனிக்கு ஒரு கணக்கும் கருப்பு கம்பனிக்கு இன்னொரு கணக்கும் வேட்டிக்கு ஒரு கணக்கும் வெள்ளை வேட்டிக்கு இன்னொரு கணக்கும் எழுதிய கதை போலத்தான் இதுவும் இருந்தது.

இது பற்றிய கருத்துத் தெரிவித்த அப்போதைய காலனித்துவ செயலாளர் சேர். ஜோன் டக்ளஸ் (Sir John Doug alas) 1884 ஆம் ஆண்டின் 16 ஆம் இலக்க எஜுமான் வேலையாளர் சட்டத் தின் படி ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்ட கூலிகளுக்கு உரிய நேரத்தில் உரிய சம்பளம் வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அரிசியின் விலையைக் கூட்டி இலாபம் வைத்து விற்பதென்பது தொழிலாளரின் கூலியை குறைத்து வழங்கியதாகவே கணிக கப்பட வேண்டும் என்று கூறினார். ஆனால் அவரது கருத்து கடைப்பிடிக்கப்பட்டதா என்பது யாருக்குத் தெரியும்.

பி.டி. மில்லி அவர்களின் கூற்று ப்படி பல தோட்ட நிர்வாகங்கள் அரிசிவிற்றால் இலாப மீட்டியது உண்மை. அத்துடன் பல தோட்டத்துரைமார்கள் இதில் கிடைத்த இலாபத்தை தமது ஊக்கக் கொடுப்பனவாகக் (Perk) கருதி தமது பைக்குள்ளேயே அழுத்திக் கொண்டனர். சில சமயம் அரிசிக்கு அதிகமான காசை வெட்டுகிறார்கள் என்று அறிந்து கொண்டத் தொழிலாளர்கள் தமக்கு சேர வேண்டிய மொத்த அரிசிக்குப் பதில் அரைவாசி

யையே பெற்றுக் கொண்டதுடன் அதற்குப் பதில் பணத்தை பெற்றுக் கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டினார்கள் என மில்லி மேலும் தெரிவிக்கின்றார்.

காலக்கிரமத்தில் அரிசியின் விலை மேலும் மேலும் அதிகரித்து தங்கத் தைப் போல் மதிப்பு மிக்கதாக இருந்தது.

தொழிலாளர்கள் தமக்கான அரிசியை எவ்வளவு பெற்றாலும் முழுக் கோட்டாவுக்கான பணம் சம்பளத்தில் கழிக்கப்பட்டதால் தமக்கான முழு அளவு அரிசியையும் பெற்றுக் கொண்டனர்.

அரிசி பணத்துக்கு சமமான அந்தஸ் தைப் பெற்றது. அரிசியை பண்ட மாற்றாகக் கொடுத்து எந்தப் பொருளையும் வாங்கக் கூடிய தாக இருந்தது. தொழிலாளர் பணத்துக்குப் பதிலாக அரிசியை சேமித்தனர்.

அரிசி போடும் நாளன்று சாக்குடன் மடுவத்தின் ஒரமாக ஒரு தொழிலாளி அமர்ந்திருப்பார்.

ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் தமது குடும்பத்துக்கான அரிசியைப் பெற்றதும் ஒரு தொகை அரிசியை அந்த சாக்குக்குள் போட வேண்டும்.

பின்னர் ஒரு புசல் அரிசி தேறியதும் அதனை விற்றுக்காசாக்கி தமக்குள் பகிர்ந்து கொள்வார்கள். இவ்வாறுதான் அரிசிச் சீட்டு உருவானது.

தெரிந்தோ தெரியாமலோ இந்தியா வில் இருந்து தோட்டங்களுக்கு நேரடியாக வரும் தொழிலாளர்களை கட்டிப் போட்டு கைப்பிடியில் வைத்துக் கொள்வதற்கும் தோட்டத்துரைமார்கள் இந்த அரிசியையே ஆயுதமாகப் பயன்

படுத்தினார்கள். மூன்று வேளையும் கஞ்சி குடித்துப் பழக்கப்பட்டவர்களுக்கு வேளாவேளைக்கு அரிசிச் சோறு கிடைப்பதும் அதனுடன் சேர்த்து கருவாடு, உப்பு, மாசி, கம்பளி என்பவை கிடைப்பதும் படாடோபமாகவே தென் பட்டது. எனவே தோட்ட நிர்வாகமும் கங்காணியும் அரிசியை தூண்டில் தீணியாகவே பயன்படுத்தினார்கள்.

தோட்டத்துரைமார் சங்கத்துக்கும் துரைமார்களுக்கும் இடையில் நடந்த கடிதப் போக்குவரத்தில் இருந்து அரிசியின் முக்கியத்துவம் தொடர்பில் பிழி. மில்லி பின்வருமாறு தெரிவிக்கி ன்றார்.

1. ரோஸ் வில் (Rose Will) என்ற துரையின் கூற்றுப் படி ஒரு புசல் அரிசியை தொழிலாளருக்கு விநியோகிக்க 11 சில லிங் செலவான போதும் அதனை சுகாய விலையில் 6 1/2 சிலலிங்குகளுக்கு கொடுப்ப தால் ஒரு வருடத்துக்கு 300 பவுண் நட்டமேற்படுகின்ற தென்றும்....

2. அலெக்ஸ் ஹாட் (Alex hood) என்பவரின் கூற்றுப்படி ஒரு புசல் அரிசி தோட்டத்தை வந்தடையும் போது அதற்கான செலவு ஒன்பது சிலலிங்காக இருந்த போதும் அதனை ஏழு சிலலிங்குகளுக்கு தொழிலாளருக்கு வழங்குவதால் ஒரு புசலுக்கு இரண்டு சிலலிங்கநட்ட மேற்படுகின்றதென்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

மொற்சியஸ், மேற்கிந்தியத் தீவுகளுக்குச் சென்றமை

சேர் ஹெர்குலிஸ் ரோபின்சன் (Sir Hercules Robinson 1865 - 1872) ஆளுநராக இருந்தபோது தான் இலங்கையில் முதன் முதலாக ரூபாய் கணக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு ஒருரூபாயை நூறாகப் பிரித்து ரூபாயின் 100 இல் ஒரு பங்கு ஒரு சதம் என வழங்கப்பட்டது. அதன் பிரகாரம் கங்காணிக்கு வழங்கப்பட்ட தலைக்கலையின் பெயரும் மாற்றமடைந்தது. முன்பு இது பென்ஸ் மணி (Pence Money) என்றும் வழக்கமான காசு, வழக்கமான அரைக்காசு என்றும் காலத்துக்கேற்ப அழைக்கப்பட்டது.

1870 களில் தொழிலாளர்களின் நாட்கூலி ஏழு பென்ஸாகளில் இருந்து ஒன்பது பென்ஸாகள் வரை வித்தியாசப்பட்டது.

சிறுவர் தொழிலாளர்களுக்கு நான்கரை முதல் ஏழரை பென்ஸ் வரை கூலி வழங்கப்பட்டது. இவர்கள் சராசரியாக கிழமைக்கு ஐந்து நாட்கள் வேலை செய்தனர்.

ரூபா கணக்கு வழக்கு புழக்கத்தில் வந்தபோது பின்வரும் பிரதேசங்களில் பின்வருமாறு கூலி வழங்கப்பட்டிருப்பது தோட்ட துரைமார் சங்கத்தின் பதிவுகளில் இருந்து தெரிய வந்துள்ளது. அதன் பிரகாரம....

டிம்புள்ள : - ஆண் 33-37 சதங்களும் பெண்கள் 25-28 சதங்களும்

கொட்டகல : - ஆண் 37 சதம், பெண்களும் பிள்ளைகளும் 29 சதம்

அப்புத்தளை : - சராசரியாக 34 சதம்

கடுகண்ணாவை : - ஆண் 33 சதம் முதல் பெண் 25 சதம்

கொத்மலை : - ஆண் 33 சதம் முதல் 37 வரை

புஸ்ஸல்லாவை : - ஆண் (முதல் தரம்) 32 சதம் (இரண்டாந்தரம்) 32

சதம், பெண்களும் ஆண் சிறுவர்களும் 35 சதம்.

எனினும், 1880 கணக்குத் தொடர்ந்து வந்த கோப்பி வீழ்ச்சிக் காலத்தில் தொழிலாளர்களின் நிலை பெரிதும்

மோசமடைந்தது. அவர்களது வாழ்வு ஒரு போராட்டமாக மாறியது. வரவும் படிப்படியாக குறைவடைந்தது தொழிலாளரின் வரவு குறைகின்றமைக்கு அவர்களுக்கு வழங்கப்படும்கூலி

அவர்களை நார்க்கக்கூடியதாக இல்லை என்றும், அத்துடன் தோட்ட த்துரைமார்கள் கூலி வழங்குவதில் ஒழுங்கீனமாக நடந்து கொள்கின்றனர் என்றும் பரவலான கருத்து நிலவியது. முன்பும் கூட பல முறை இந்தப் பிரச்சி னை ஏற்பட்டிருந்தது.

1859 ஆம் ஆண்டில் அப்போதைய கவர்னராக பதவி வகித்த சேர் ஹெண்ட்ரி வார்ட் (Sir Hendry ward 1855-1860) சட்டசபையில் உரை நிகழ்த்தும் போது தொழிலாளர் பிரச்சினை தொடர்பில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

தொழிலாளர்கள் பிரச்சினை தொடர்பில் அரசாங்கம் செய்வதைவிட தோட்டத் துரைமார்கள் ஒன்று சேர்ந்தோ, தனித்தனியாகவோ அதிகமாக செய்ய முடியும் என்பதில் எனக்கு பல மான நம்பிக்கை இருக்கின்றது.

இப்போது தென்னிந்திய தொழிலாளர்கள் இலங்கைக்கு வர விரும்புவதைக் காட்டிலும் மொறீஸியஸா க்கும், மேற்கிந்தியத் தீவுகளுக்கும் போவதில் அதிக ஆர்வம் காட்டுகிறார்கள்.

அதற்கு முக்கியமான காரணிகள் அவர்கள் பெறும் கூலி, வழங்கப்படும் உணவு, நோய் வாய்ப்பட்டால் அவர்கள் எவ்வாறு கவனிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதும், தங்கி இருப்பத ற்கு செய்து கொடுக்கப்படும் வசதிகளும்தான். அங்கு வருடம் முழுவதும் அவர்களுக்கு வேலை கிடை க்கிறது.

ஆனால், இலங்கையில் கோப்பிப் பயிரின் பருவ கால அறுவடை காரணமாக வருடம் முழுவதும் அவர்களுக்கு வேலை வழங்கப்படுவதில்லை. இந்த நிலையை சீர்செய்ய வேண்டியதன் அவசியம் காணப்படுகின்றது என்பதை எவராலும் மறுக்க முடியாது.

அந்த நிதியில் அரசாங்கம் தன்னால் முடிந்ததை செய்யத் தயாராகவே இருக்கின்றது.

தொடர்ந்தும் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்படும் கூலியில் காணப்படுகின்ற ஒழுங்கீனங்கள் தொடர்பில் விமர்சனங்கள் எழுந்த வண்ணம் இருந்தன. இந்த காலத்தில் கோப்பி வர்த்தகத் துறையில் பிரபலம் பெற்ற வராக விளங்கிய ஜோர்ஜ் ஸ்டூவர்ட் (George Stuart) தொடர்ச்சியாக தொழிலாளர்களுக்கு சரியான வேதனம் வழங்கப்படாதது தொடர்பில் கண்டனம் தெரி வித்து பத்திரிகைகளில் கருத்துத் தெரி வித்திருந்தார். இவர் 1835 ஆம் ஆண்டிலேயே ஜோர்ஜ் ஸ்டூவர்ட் வர்த்தக நிறுவன த்தை (George Stuart and Co.) நிறுவி புகழ் பெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. மெட்ராஸ் அரசாங்கம் புலம் பெயர்ந்து செல்லும் தமது பிரஜைகள் அந்த நாட்டுப் பிரஜைகளுக்கு சமமானவர்களாக வாழ்கிறார்கள் என்பதை நம்பக்கூடிய விதத்தில் இங்கே நிலைமைகள் இருக்கவேண்டுமென்று அவர் வலியுறுத்தினார்.

ஆனால், தோட்டத்துரைமார்கள் தொழிலாளர்களுக்கு கூலியை அதிகரிக்க வேண்டுமென்பதிலோ, அவர்களுக்கு சுகாதாரம் மற்றும் வேறு வசதி களை செய்து கொடுப்பதிலோ எந்த வித அக்கறையும் காட்டவில்லை. கூடுமான வரை வசதிகளைக் குறைத்து கசக் கிப் பிழிந்து தொழிலாளர்களிடம் அதிக வேலை வாங்குவதிலேயே கரிசனை காட்டினர்.

தொழிலாளர்களின் கூலி அதிகரிக்கப்பட்டால் கோப்பித் தோட்டங்கள் நட்டமடையும் என்ற தோட்ட உரிமையாளர்களின் கூற்றை 1860 ஆம்

ஆண்டு சீலோன் எக்ஸாமினர் (Ceylon Examiner) பத்திரிகை மறுத்தது. குறிப் பாக ஒரு மாவட்டத்தில் தொழிலாளர்கள் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டபோது அங்கு தொழிலாளரின் நாட்கூலி எட்டு பென்ஸாக அதிகரித்தது. ஆனால், அந்த மாவட்டத்தில் காணப்பட்ட எந்தத் தோட்டமும் நட்டமடையில் என எக்ஸாமினர் பத்திரிகை

எழுதியது. ஆதலால் இலங்கைக்கு வரும் தொழிலாளர்கள் வேறு காலனி த்துவ நாடுகள் நோக்கி திரும்பாமல் இருக்க வேண்டுமொனால் அவர்களுக்கான நாட்கூலி ஒன்பது பென்ஸாக அதிகரிக்க வேண்டுமென்றும் வேறு வசதிகளை அவர்களுக்கு செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்றும் அப்பத்திரிகை எழுதியுள்ளது.

ஆனால், பொது வேலை திணைக்களத்தில் (P.W.D.) கடமையாற்றிய பொறியியலாளரான டபிஸ்ட். ஹோல் (W.Hall) இதனை வேறு விதமாகப் பார்த்தார். பொது வேலைத்திணைக்கள் தொழிலாளருக்கு இருப்பிடமோ, அரிசியோ கிடைப்பதில்லை என்றும் ஆனால், தோட்டத் தொழிலாளருக்கு இருப்பிடமும் குறைந்த விலைக்கு அரிசியும் கிடைப்பதால் அவர்களுக்கு நாட்கூலி யாக $10\frac{1}{4}$ (ஆண்) $8\frac{1}{2}$ (பெண்) பென்ஸ் வரை கிடைக்கின்றதென்றும் ஆதலால், தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களில் தொழில் புரிவதையே விரும்புகின்றனர் என தெரிவித்தார்.

வேலை மறுப்புப் போராட்டங்கள்

கோப்பிப் பெருந்தோட்டத்தை மையமாக கொண்டு ஒரு பாரிய தொழிலாளர் படை உருவாகி இருந்த போதும் இவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு ஸ்தாபனமாக உருவாகி தமது நலனுக்காக குரல் கொடுக்க ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலாகியது. கோப்பிக் காலம் முழுவதும் அவர்கள் கங்காணிக்கும் துரைமார்களுக்கும் அடி பணிந்து வாழ்ந்து வந்தனர். கோப்பிக்காலம் முடிவடைந்து தேயிலை பெருந்தோட்டம் வளர்ச்சியடைந்த பின்னர் 1939, எப்ரல் 17 ஆம் திகதியன்றே பெருந்தோட்ட துறையில் முதலாவது வேலை நிறுத்தம் ஹட்டன், கொட்டியாகல தேயிலை தோட்டத்தில் இடம் பெற்றதென இலங்கை துரைமார் சங்கத்தின் கையேட்டில் (Planters Association Centenary Handbook - 1954) பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கைநூல் 1954 ஆம் ஆண்டு துரைமார்சங்கத்தின் நூற்றாண்டு விழாவை கொண்டாடும் முகமாக தயாரிக்கப்பட்டது.

எனினும் வேலை நிறுத்தம் என்ற பதப் பிரயோகம் அல்லது தொழிற் சங்க நடவடிக்கைகள் என்று சொல்லத் தக்க பாரிய உரிமைப் போராட்டங்கள் இல்லாதிருந்த போதும் தொழிலாளர்கள் அவ்வப்போது தமது அதிருப்தியை வெளிப்படுத்திய பல சம்பவங்கள் இல்லாமல் இல்லை. இவையும் கூட பெரிய கங்காணியையும் கங்கா

ணியையும் மீறி நடக்கவில்லை. இத் தகைய நிகழ்வுகள் தொடர்பான குறிப் புக்கள் ஆளுனர்களால் காலனித்துவ செயலாளருக்கு எழுதப்பட்ட கடிதங்கள், பத்திரிகைச் செய்திகள், துரைமா

ர்களால் எழுதப்பட்ட நூல்கள் மற்றும் வேறு ஆய்வறிக்கைகள் போன்றவற் றில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

தோட்ட நிர்வாகங்களுக்கெதிரான தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் கூட கங்காணியின் தலைமை யிலேயே இடம்பெற்றுள்ளன. அநேகமாக தமது கூலியை உரிய நேரத்தில் பெற்றுக்கொள்வதற்காகவும் அதிக

கூலியை பெற்றுக்கொள்வதற்காக வும் கூட்டாக சேர்ந்து வேலைக்கு போகாமல் இருந்த சம்பவங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

அல்லது வேறு தோட்டங்களுக்குப் போகப்போவதாக பயமுறுத்தியும், திடீரென அறிவிக்காமல் வேறு தோட்டங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்தும் தமது எதிர்ப்பை இவர்கள் காட்டியிருக்கின்றன.

றனர் என கலாநிதி குமாரி ஜயவர்தன தனது 'தொழிற்சங்க இயக்க நகளின் வளர்ச்சி' என்ற நூலில் தெரிவித்துள்ளார். குமாரி ஜயவர்தனவின் கூற்று ப்படி 19 ஆம் நூற்றாண்டில் நன்கு ஸ்தாபனப்படுத்தப்பட்ட நவீனபாணி கைத்தொழில் பினக்கு என்ற அடிப்படையில் அமைந்த இலங்கையின் முதல் வேலை நிறுத்தம் 1893ஆம் ஆண்டு

கொழும்பு எச்.பிள்ளை, கேவ் அச்சக நிறுவனத்தில் (H.W.Cave and Co.) இடம்பெற்ற வேலை நிறுத்தமாகும். இதன்போது 60 அச்சகத்தினர் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர்.

ஆனால் டொரிங்டன் (Torrington) பதவி வகித்த போது 1848 ஆம் ஆண்டு தமக்கு சேர வேண்டிய பாக்கிப் பணத்தை செலுத்தினால் தான் தாம் தொடர்ந்து வேலை செய்வோம் என தொழிலாளர்கள் மறுத்ததால் ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய ஒரு தொகை கோப்பி இழக்கப்படும் அபாயம் ஏற்பட்டுள்ளதாக அவர் குடியேற்ற அலுவலகத்துக்கு கடிதம் மூலம் அறிவித்திருந்தார். இதுவே இத்தகைய முதலாவது எதிர்ப்பு நடவடிக்கையாகக் கருதலாம் என்று ஆய்வாளர்களால் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

அதனை அடுத்து 1854ஆம் ஆண்டு பொது வேலைத் திணைக்களத்தில் (P.W.D) பெருந்தெருக்கள் அமைப்பதில் ஈடுபட்டிருந்த தொழிலாளருக்கு வழங்கப்பட்ட ஒரு பென்னி மேலதிக கொடுப்பனவை தமக்கும் வழங்கும் படி கோரி கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வேலை மறுப்பில் வெற்றிகரமாக ஈடுபட்டனர் என சமூக, வரலாற்று ஆய்வாளர் சி.டி.அரசரட்னம் (C.T. Arasaratnam) தெரிவிக்கின்றார்.

இதேவிடயம் தொடர்பில் ஆஞ்சனர் ஹென்றி வோர்ட்டின் (Hendry Ward) சுயசரிதையை எழுதிய ஆய்வாளர் எஸ்.வி.பாலசிங்கம் (S.V.Balasingham) தெரிவித்த கருத்து கவனித்தற்பாலது. 1854 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட பஞ்சநிலைமை காரணமாக அரசாங்கம் பொது வேலை திணைக்களத்தின்

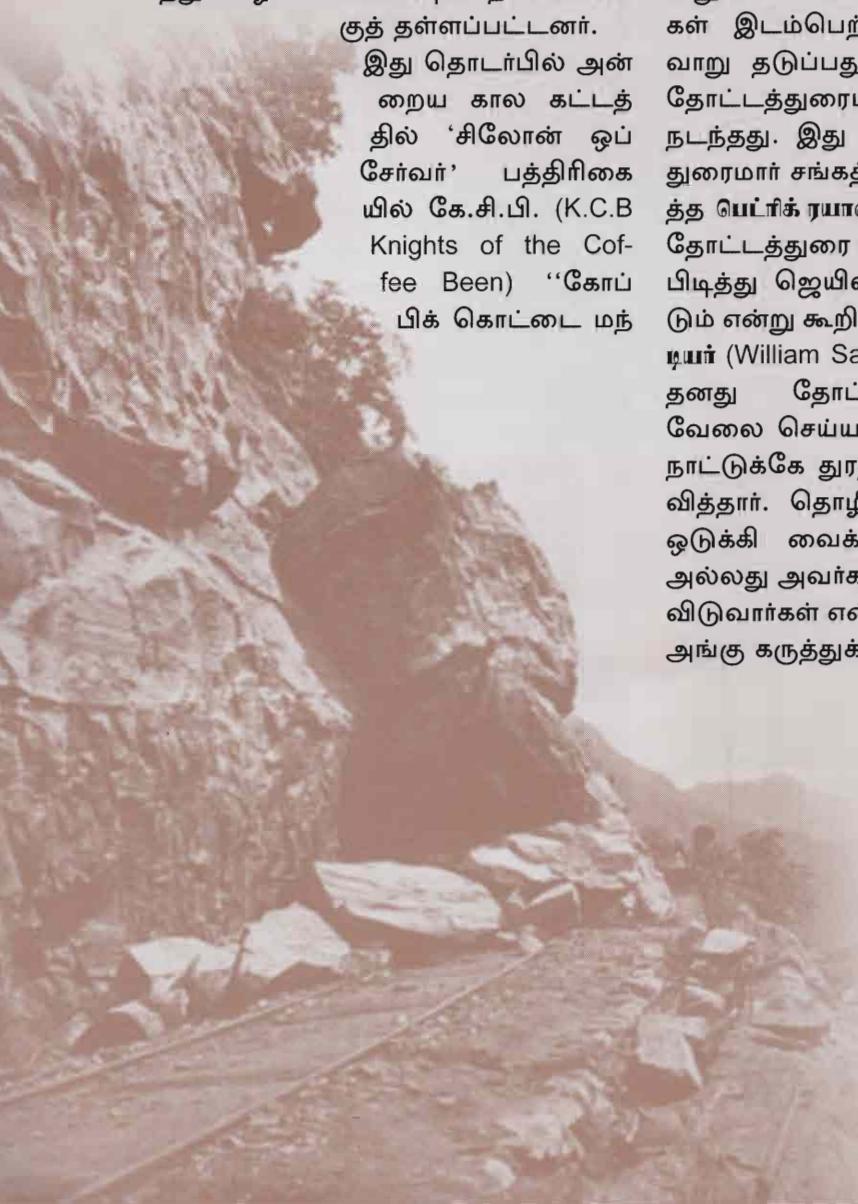
தொழிலாளர்களின் நாட்கூலியை ஆறு பென்சில் இருந்து ஏழு பென்சாக அதிகரித்தது.

கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் இந்த ஒரு பெண்ணி அதிகரிப்பை தமக்கும் வழங்கும்படி கோரி தோட்டங்களில் வேலை செய்ய மறுத்தனர்.

இதன் காரணமாக தோட்ட உரிமையாளர்கள் ஒரு பெண்ணியை அதிகரி த்து வழங்க வேண்டிய நிலைமைக் குத் தள்ளப்பட்டனர்.

இது தொடர்பில் அன்றைய கால கட்டத் தில் ‘சிலோன் ஒப் சேர்வர்’ பத்திரிகையில் கே.சி.பி. (K.C.B Knights of the Coffee Been) “கோப்பிக் கொட்டை மந்திரி” என்ற புனை பெயரில் எழுதிய துரையொருவர் ‘உண்மையிலேயே தொழிலாளர்களுக்கு பிரச்சினைகள் இல்லாவிட்டால் இத்தகைய வேலை மறுப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடமாட்டார்கள் என்றும், அவர்கள் பல நாட்களாக பசியும் பட்டினியுமாக இருக்கி ஸ்ரீனர்’ என்றும் எழுதினார்.

தொடர்ந்து அங்கொண்றும் இங்கொன்றுமாக வேலை மறுப்புச் சம்பவங்கள் இடம்பெற்றதால் இதனை எவ்வாறு தடுப்பது என்பது தொடர்பில் தோட்டத்துரைமார் மத்தியில் விவாதம் நடந்தது. இது தொடர்பில் தோட்டத் துரைமார் சங்கத்தில் கருத்துத் தெரிவி த்து பெட்டிக் ரயான் (Patrick Ryan) என்ற தோட்டத்துரை அத்தகையவர்களை பிடித்து ஜெயிலில் அடைக்க வேண்டும் என்று கூறினார். வில்லியம் சபோநாடியர் (William Sabonadiere) என்றதுரைதனது தோட்டத்தில் அவ்விதம் வேலை செய்ய மறுத்தவர்களை தாய் நாட்டுக்கே துரத்தி விட்டதாகத் தெரிவித்தார். தொழிலாளர்களை அடக்கி, ஒடுக்கி வைக்க வேண்டுமென்றும் அல்லது அவர்கள் தலைக்கு மேல் ஏறி விடுவார்கள் என்றும் பல துரைமார்கள் அங்கு கருத்துக் கூறினார்.

ஜோன். ஜி. பால்க்கனர் துரை கொலை

தோட்டங்களில் வேலை மறுப்புப் போராட்டங்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இருந்தனவே தவிர, அவை பாரிய பிரச்சினையாக உருவாகவில்லை.

1866 ஆம் ஆண்டு கண்ணடியில் இடம் பெற்ற ஒரு சம்பவம் பலரின் கவனத்தை ஈர்த்தது. இக்காலத்தில் நாட்டில் பலமான அரிசித் தட்டுப்பாடு நிலவியதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. தொழிலாளர் தமக்கு போதுமான அரிசியை பெற்றுத் தரும்படி போராட்டத்தில் இறங்கினர்.

ஒரு நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை அன்று கண்ணடி, சென். போல்ஸ் தேவாலயத்தில் (St. Paul's Church) காலை ஆராதனைக் காக தோட்டத் துரைமார்களும் ஏனைய அதிகாரிகளும் கூடியிருந்தனர். அப் போது கடைத் தெருக்கள் பக்கமிருந்து கூச்சல்களும் கூக்குரல்களும் பலமாகக் கேட்டன.

எதோ கலவரம் நடக்கின்ற அறிகுறி கள் தோன்றின. உடனே இது தொடர்பில் கண்டி அரசாங்க அதிபர் எஃப். டெம்பரூக்கு (F. Templer) செய்தி அனுப்பப்பட்டது.

அரசாங்க அதிபர் வந்து சேர்ந்த போது தொழிலாளர்கள் கும்பலாக அங்கிருந்த அரிசிக்கடைகளை உடைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அரிசிக்கு செயற்கையான தட்டுப்பாடு ஏற்படுத்தப்பட்டு, கூடிய விலைக்கு விற்பதற்காக அங்கு அரிசி மூடைகள் பதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளதாக அரசாங்க அதிபர் அறிந்து கொண்டார். உடனே அங்கிருந்த அரிசியை எல்லாம் சந்தையில் நிலவிய உரிய விலைக்கே விற்கும்படி வர்த்தகர்களுக்கு கட்ட

ளையிட்டதாகவும் பின்னர் இந்தியாவில் இருந்தும் பர்மாவில் இருந்தும் அரிசி தருவிக்கப்பட்டு அரிசி பஞ்சம் தீர்க்கப்பட்டதாகவும் இச்சம்பவத்தை நேரில் பார்த்த அப்போதைய துரை மார் சங்கத் தலைவரான வில்லியம் லீக் (William Leake) தெரிவித்துள்ளார்.

கோப்பிக்காலம் முழுவதிலுமே பல துரைமார்கள் கொலை செய்யப்பட்ட சம்பவங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன எனத் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. அவற்றுள் சில ஆவணங்களில் பதியப்பட்டுள்ளன. 1866 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் ஜோன் ஜி. ஃபால்கனர் (John G. Falconer) என்ற தோட்டத்துரை தொழிலாளிடமும் கங்காணியிடமும் மிகுந்த கெடுபிடியுடனும் ஒழுக்க கட்டுப்பாட்டுடனும் நடந்து கொள்பவர் என்று இவரது கொலை தொடர்பான வழக்கு விசாரணையில் சாட்சியம் கூறப்பட்டுள்ளது.

மேற்படி துரை தொழில் புரிந்த கண்டி ஹந்தானா தோட்டத்துக்கு பத விபெற்று வருமுன்பு அத்தோட்டத் தில் பல முறை கேடுகள் நடந்துள்ளன என்றும் காங்காணியும்

தொழிலாளர்களும் தாம் நினைத்தது தான் சட்டமென நடந்து கொண்டனர் என்றும் மேற்படி ஃபால்கனர் துரையே மிகுந்த கட்டுப்பாட்டுடன் நடந்து கொண்டு சட்டம் ஒழுங்கு முறையை அங்கு கொண்டு வந்தார் என்றும் இவ் வழக்கில் வாதிட்ட அரசு சட்டவாதி வென்டோர் (Van Dort) நீதி மன்றில் தெரிவித்தார்.

இரு நாள் மேற்படி கங்காணிக்கும் ஃபால்கனர் துரைக்கும் இடையில் ஒரு வாக்குவாதம் நடைபெற்ற அவ் வாக்குவாதத்தின்போது மேற்படிகங்காணி, துரையைப் பார்த்து “நீ இன் னும் எத்தனை நாள் இங்கே வேலை பார்க்கிறாய் என்பதை நானும் பார்த்து விடுகிறேன்.

எத்தனையோ பெரிய கொம்பனெல் ஸாம் இங்க துரையா வேல பார்த்தாங்க அவுங்களெல்லாம் என் மேல் குத்தம் காணவில்லை. இவரு மட்டும் வந்துட்டார்” என்று கூறி, மிரட்டியதாக சாட்சியங்களை வன்டோர்

நெறிப்பட்டுத்தியபோது தெரியவந்தது. இதனைத் தவிர இலங்கையின் பொலிஸ் துறையின் வரலாற்றை எழுதியவரான பிப்பெட் (Pippet) அவர்கள் மேற்படி ஹந்தான் தோட்டத்தில் ஏற்கெனவே இரண்டு துறைமார்கள் மரணமடைந்துள்ளனர் என்றும் அவர்கள் கொலரா நோய் பிடித்ததால் மரணமானார்கள் என்றும் தெரிவித்துள்ளார்.

இது இப்படி இருக்க, அப்போதைய கவர்னர் ஹெர்குலிஸ் ரொபின்சன் பக்கிங்ஹாம் இளவரசருக்கு அனுப்பிய அறிக்கை ஒன்றில் 1867, ஜூன் 28 ஆம் திகதி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்.

கோப்பித் தோட்டங்களில் கலீத் தொழிலாளர்களால் மேற்பார்வையாளர்களும் மேலதிகாரிகளும் தாக்கப்படு

வதும் பயமுறுத்தப்படுவதும் நாளாந்த பிரச்சினைகளாகி விட்டன.

இத்தகைய போக்கினை கட்டுப்படுத்தும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளதுடன் இவை பொதுமக்களுக்கு தெரியவராமல் இருக்கும் படியாக பார்த்துக் கொள்ளவும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ளது.

எனினும், ரொபின்சனால் தெரிவிக் கப்பட்ட இக்கருத்து மிகைப்பட்டுத்தப்பட்ட ஒன்றாக பலர் கருதினார்கள். ஏனெனில், பொதுவாக தொழிலாளர்கள் கங்காணியினதும் ஒவர்சீயரினதும் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளேயே வைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

கங்காணி மீதான தொழிலாளரின் தாக்குதல் எங்கேயோ, எப்போதோ

நடந்ததேயன்றி பரவலாக இடம்
பெற்றதற்கு சாட்சியங்கள்
இல்லை.

தொழிலாளர்களுக்குக்கொடுக்
கப்பட்ட கூலி பற்றாக்குறையாக
இருந்ததா அல்லது போதுமான
தாக இருந்ததா என பொதுவான
ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாதுள்ள
தென் இது தொடர்பில் ஆய்வுகள்
மேற்கொண்ட கலாநிதி கே.எம்.டி.சி
ல்வா (K.M.D. Silva) குறிப்பிடுகின்றார். அதற்குக் காரணம் எப்படியும் ஒவ்வொரு கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளரும் தாம் நாடு திரும்பும்போது பணத்தை சேமி த்து எடுத்துச் செல்கின்றனர் என்பது அனைவருக்கும் தெரிந்த விடயமாகவே இருந்தது.

அப்படியானால் கூலி போதுமானாதாக இல்லாதவிடத்து எப்படிஇவர்களால் சேமிக்க முடிந்ததென் ஒரு கேள்வி எழுகின்றதென மேற்படி ஆய்வாளர் தன்னையே ஒரு கேள்வி கேட்டுக் கொண்டபோது உணவுக்காக செலவழிக்க வேண்டிய பணத்தை செலவழிக்காமல் கீரையையும் கொட்டைகளையும் கிழங்கையும் தின்று தம்மை பட்டினி போட்டு வருத்தியே அவர்களால் ஒரு சிறு தொகைப் பணத்தை மிக்கம் பிடிக்க முடிந்த தென் அவர் முடிவுக்கு வந்தார். அப்படியானால் அவர்கள் எத்தகைய மகத்தான் அர்ப்பணிப்பைச் செய்திருக்க வேண்டும்.

“தொழிலாளர் வாழ்வு செழிப்பாக இருந்தது”

சேர். முத்துக்குமார சுவாமி

கோப்பிக் காலத்தின் பெருந் தோட்ட சமூக, பொருளாதார வாழ்வு குறித்து ஆய்வு செய்தவர்களில் இரண்டு பேர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். ஒரு வர் எரிக் மேயர் (Ericmeyer) என்ற பிரான் சிய பொருளியல் வரலாற்றாசிரியர்; மற்ற வர் அசோகா பண்டார (Asoka Bandara) என்ற இலங்கையர்.

எரிக் மேயரின் கூற்றுப்படி கோப்பிப் பெருந்தோட்ட கூலித் தொழிலாளி தென்னிந்தியாவில் தனது சொந்த ஊரில் இருந்து புறப்பட்ட கணத்தில் இருந்து அவன் கொத்தடிமையாக மாறி விடுகிறான். அதற்குபல காரணங்கள் இருக்கின்றன. தன்னை அழைத்துச் செல்லும் கங்காணியிடம் ஒரு தொகையை முற்பண்மாக பெற்று விடுகின்றான். ஏனெனில்....

01. ஊரில் அவனுக்கிருந்த சிறு சிறு கடன்களை அடைக்க வேண்டியிருந்தது.

02. நீண்ட பயணத்துக்கும் பயணச் செலவுகளுக்கும் வேறும் பொருட்கள் வாங்குவதற்கும்.

03. மனைவி பிள்ளைகளை விட்டுச் செலவதால் அவர்கள் செலவுக்கும் பணம் கொடுத்து விட்டு போக வேண்டியிருந்தது.

தொழிலாளி தோட்டத்தை சென்ற கைந்ததும் ஒரு மாத முற்பணம் கொடுக்கப்பட்ட போது அவன் தோட்டத் துக்கும் கடனாளியானான். அதனைத் தவிர தோட்டத் தொழிலாளிக்கு அவ்வப்போது கொஞ்சம் முற்பணம் கொடுக்கப்பட்டதேயன்றி 7,8 மாத நகருக்கு அவர்களின் சம்பளத்தை தோட்ட நிர்வாகம் நிலுவையாகவே வைத்திருந்தது.

இதற்கு ஒரு காரணம் அறுவடை முடிந்து கோப்பியானது ஏற்றுமதிக்காக கொழும்புக்கு அனுப்பப் படும் வரை அவனைத் தோட்டத்தில் தடுத்து வைப்பதாகும் என்று கூறுகிறார் எரிக் மேயர்.

அசோக பண்டாரவின் கருத்துப்படி கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட முற்பண த்தினாலன்றி வேதனத்தால் கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை என்பதாகும். முற்பணம் பெற்ற பின்பு அவர்களால் கடனைச் செலுத்தாமல் அதனுடன் பிணைக்கப்படுகின்றனர். இதுவே பின்னர் துண்டு முறையாக வளர்ச்சியடைந்தது.

தோட்டத் துரையாலும் கங்காணியாலும் கொடுக்கப்பட்ட முற்பணங்களும் வரவுகளும் கணக்கு வைக்கப்பட்ட கடதாசி பேப்பரே துண்டு என்பதாகும். இந்தத் துண்டு பின்னர் தொழிலாளின் கடவுச் சீட்டாகப் (Pass Port) பயன்படுத்தப்பட்டது. தொழி லாளர் மேற்படித் துண்டில்

நிர்வாகத்துக்கு கடன் இல்லை என்று துரையால் அத்தாட்சிப்படுத்தப்பட்டால் மட்டுமே தோட்டத்தில் இருந்து வெளியேற அனுமதிக்கப்படுவார்கள்.

ஒரு தோட்டத்தில் கடன் பாக்கி இருக்கும் போது வேறு ஒரு தோட்டத்தில் பெயர் பதியவும் முடியாதவாறு துண்டு முறையால் அவர்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டனர். பி. டி. மில்லி(P.D. Millie) என்பவரின் கூற்றுப்படி கரையோரக் கிராமங்களுக்கு ஆள் பிடிக்கச் செல்லும் கங்காணி தோட்ட நிர்வாகத்திடம் பெற்ற பணத்திலோ, செட்டியார்களிடம் இருந்து பெற்ற பணத்திலோ தான் தொழிலாளர்களுக்கு முற்பணம் வழங்கினான். அவ்விதம் கொடுக்கப்பட்ட முற்பணத்துக்கு பத்து ரூபாவுக்கு மாதத்துக்கு ஒரு ரூபா

வட்டியாக வசூலித்தான். இது வரு டாந்த வட்டி வீதம் 120 சதவீதமா கும். தொழிலாளின் உழைப்பில் முக்கால் பகுதி வட்டி செலுத்துவதற்காகவே பறிக்கப்பட்டது.

தோட்டத்தில் சம்பள நாளன்று தொழிலாளியின் சம்பளம் நேரடியாக அவனை அடையாமல் இது கங்காணியின் தடித்த இடுப்புச் சட்டைப் பைக்குள்

தான் போய் சேர்ந்தது.

தோட்டத் தொழிலாளி கங்காணி க்கு கடனாளியாக இருந்தது போல் கங்காணியும் தோட்ட நிர்வாகத்துக்கு கடனாளியாக இருந்தான். ஆனால் இந்தக் கடனை மீளப் செலுத்தும்படி நிர்வாகம் அவனை நிர்ப்பந்தித்தால் அதனை சமாளிக்க அவனிடம் நிறையவே வழி முறைகள் இருந்தன. இந்தியாவில் இருக்கின்ற தொழிலாளியின் தாய், தந்தையருக்கு சுகமில்லை என்றும் அதனால் அங்கு பணம் அனுப்ப வேண்டி வந்து விட்டது என்றும் கூறுவான். அல்லது தொழிலாளருக்கு உணவுப் பொருள் வழங்கும் வியாபாரிகள் கடனுக்கு பொருள் கொடுக்க மறுத்து விட்டதால் அப்பணத்தை அவர்களுக்கு கொடுத்து விட்டதாக கூறுவான். இப்படி ஏதாவது சாக்குப் போக்கு சொல்லி பணம் மீளச் செலுத்துவதை தவிர்த்துக் கொள்வான்.

நிர்வாகத்துக்கு கங்காணியால் பல கருமங்களும் ஆக வேண்டியிருந்ததால் அவர்கள் கங்காணியை அதிகமாகக் கெடுபிடிக்கு உட்படுத்துவதில்லை. கங்காணி தொழிலாளரை எவ்வளவு கெடுபிடிகளுக்கு உட்படுத்தினாலும் அதனைக் கண்டுங்காணாதது போல் இருந்து விடு

வார்கள். கங்காணி அதனை தனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள் வான். மறுபுறத்தில் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிலையை மிகைப் படுத்திக் கூறியவர்களும் இருக்கத் தான் செய்தனர்.

1874 ஆம் ஆண்டு தொழிலாளரின் வாழ்க்கை நிலை பற்றி கருத்து தெரி வித்த பெர்குஸன் (Fergusson) அவர்கள் தோட்டங்களில் கணவன், மனைவி, பிள்ளைகளும் உழைப்ப தால் வருடாந்தம் குடும்ப வருமானமாக நான்கு

பவுண் வரையில் உழைக்க முடியும் என்றும் இது ஒப்பீட்டளவில் கணிசமானது என்றும் குறிப்பிட்டார்.

இதே காலப்பகுதியில் இலங்கையின் தோட்டத் தொழிலாளர் நிலையை அறி வதற்காக பிரித்தானியாவில் இருந்து வருகை தந்த மேஜர் வோல்ட்ரார் ஜூரக் (Major Walter Clutter Bruck) என்பவர் தொழிலாளிக்கு நாட்கூலியாக ஆறு பெண்கள் கிடைக்கின்றதென்றும் இது அதிகம் என்றும் நன்றாக உண்பதால் பிள்ளைகளின் வயிறு பெருத்துக் காணப்படுகின்றதென்றும் பெண்கள் தங்கம் வெள்ளியில் ஆபரணங்கள் அணிந்து ஜோலிக்கின்றனர் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1861 முதல் 1879 வரை சட்ட சபையில் இலங்கைத் தமிழரை பிரதிநித்துவம் டுத்திய சேர் ருத்துக்குமார் கவாமி தொழிலாளின் நிலையை அறிய பெருந்தோட்டமாவட்டங்களுக்கு விஜயம் ஒன்றை மேற்கொண்டார். அவரது கண்டு பிடிப்பின்படி தொழிலாளர்கள் மிக நன்றாக செழிப்புடன் காணப் படுகிறார்கள். (Executive Well Off) என்பதாகும். இங்கொன்றும் அங்கொன்று மாக சிலர் கஷ்டப்படுகின்றார்களே தவிரமற்றப்படி தொழிலாளர் வாழ்க்கை மிகச் சிறப்பாகவே (Excellent) இருக்கின்றதென்று தனது மேலான கண்டுபிடிப்பை சட்ட சபையில் தெரிவித்துள்ளார் என ஆய்வாளர் டொனோ வன் மொல்ட்ரிச் கோப்பிக் கொத்தடிமைகள் (Bitter Berry Bendge) என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மலத்தை உண்ணச் செய்த கொடுமை

உலகின் எந்தப் பகுதியை எடுத்துக் கொண்டாலும் பாட்டாளி வர்க்க மக்கள் வரலாறு இரத்தக்கறை படிந்ததாகவே உள்ளது. அதற்குக் காரணம் அவன் வலிமை குன்றியவனாக இருந்தது தான். சின்னவனை பெரியவன் அடிப்பதும் உதைப்பதும் கொடுமைப் படுத்துவதும் சின்ன மிருகத்தை பெரிய மிருகம் கொல்வதும் சின்ன மீனை பெரிய மீன் இரையாக்கிக் கொள்வதும் விஞ்ஞானி சார்ஸ் டார்வினின் கோட்பாடான் ‘வலிமையுள்ளது எஞ்சும்’ என்பதற்கு அமைவானது என்று சும்மா இருந்து விடமுடியுமா?

1974 ஆம் ஆண்டு ஹியூ டிங்கர் (Hugh Tinker) என்ற சமூகவியல் ஆய்வாளர் ‘புதிய அடிமை முறை’ (A New system of Slavery) என்ற நூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார் - பிரித்தானிய சாம்ராஜ்ஜியம் உலகமெல்லாம் பரந்து விரிந்து போவது பல நாடுகளுக்கும் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் கூலி வேலை செய்வதற்காக சென்றார்கள்.

குறிப்பாக மேற்கிந்தியத்தீவுகளான ஜூமேய்க்கா, பாபடோஸ், டிரினிடாட், டெமேரோ, சென் லூசியாஸ், மொரீசியஸ் ஆகிய நாடுகளுக்கு கணிசமான தொழிலாளர்கள் சென்றனர். இவ்விதம் சென்றவர்களின் பிரச்சினைகளை ஆராய்வதற்காக பிரித்தானிய அரசாங்கத்தால் ஆணைக்கும் ஒன்று நியமிக்கப்பட்டது. அவ்வாணைக் குழுதனது விசாரணையை ஆரம்பித்த போது

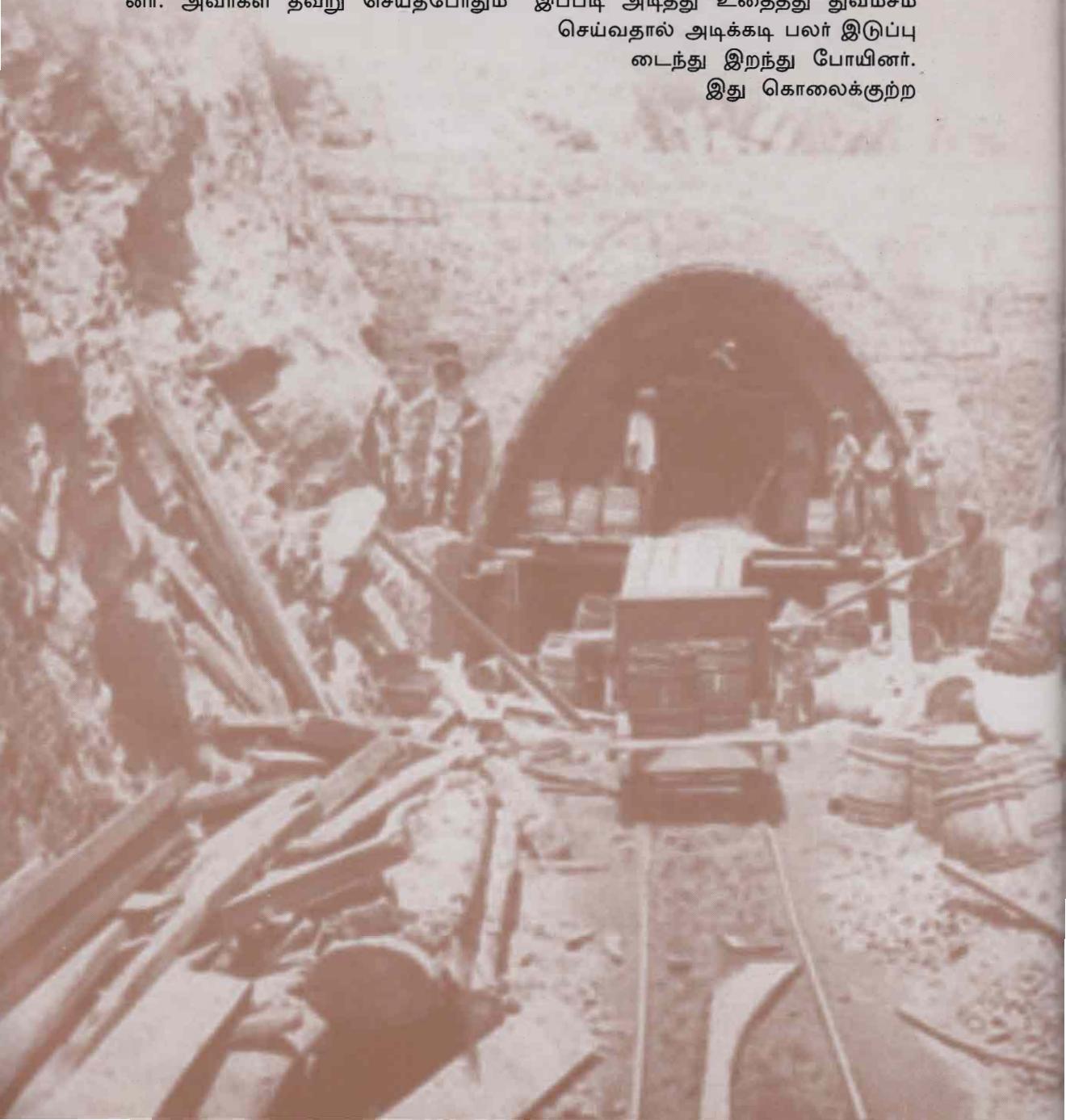
1867 முதல் 1872 வரை ஐந்து வருடங்காலத்தில் 50 பேர்கள் முதுகெலும்பு உடைந்ததால் இறந்து போயுள்ளமை தெரியவந்தது.

இந்தியாவிலும் கூட முன்பு அவரிச்

செடி (Indigo), பின்னர் தேயிலைப் பயிர்க் கொட்டகை என்பன ஆரம்பிக்கப் பட்ட போது அதில் பெருந்தொகையான தொழிலாளர்கள் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். அவர்கள் தவறு செய்தபோதும்

குற்றங்குறைகள் ஏற்பட்ட போதும் சொற்பேச்சு கேட்காத சந்தர்ப்பங்களிலும் அடித்து உதைப்பதை துரைமார்கள் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். இப்படி அடித்து உதைத்து துவம்சம் செய்வதால் அடிக்கடி பலர் இடுப்பு டைந்து இறந்து போயினர். இது கொலைக்குற்ற

மாக இருந்த போதும் தண்டப்பணம் செலுத்தியதும் அவர்கள் குற்றத்தில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டனர் என விழு டிங்கர் மேலும் தெரிவிக்கின்றார்.

மலேசியாவில் ஒரு சமயம் தொழிலாளி ஒருவன் தவறிழைத்தான் என்பதற்காக அதற்குத் தண்டனையாக மலத்தை உண்ணும்படி கட்டாயப்படுத்தி உண்ண வைக்கப்பட்டான். அதனால் அவனுக்கு வாந்தி பேதி ஏற்பட்டு மரணம் ஏற்பட்டது.

ஆனால் இது தொடர்பில் மரணவிசாரணை நடத்திய மருத்துவ அதிகாரி மரணம் வாந்திபேதியால் ஏற்பட்டுள்ளதென்றும், ஆனால் அவன்

உண்ட மலத்தில் தான் வாந்திபேதிக்கான நோய்க்கிருமி இருந்தது என்பதை உறுதிப்படுத்த முடியாது என்றும்

தெரிவித்துள்ளார்.

மற்றுமொரு சம்பவத்தின் போது தோட்டத்துரை ஒருவன் தொழிலாளி குற்றம் செய்தான் என்பதற்காக அவனை மாட்டுத் தொழுவத்தில் ஆகாரம், தண்ணீரின்றி பல நாட்கள் பட்டினி போட்டு மரணத்தை ஏற்படுத்தினான் என்றும் இந்த சம்பவம் பொலிஸ் நிலையத்தில் இருந்து 50 யார் தூரத்தில் நிகழ்ந்தபோதும் துரை மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை என்பதற்கான பதிவுகள் உள்ளன என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்விதம் பாட்டாளி மக்களை எஜ மானர்கள் வாட்டிவதைத்த வரலாறுகள் ஜாவில் இருந்து அல்பாமா வரை யிலும், கியூபாவில் இருந்து அவுஸ்திரேலியா வரையிலும் என். உலகெங்கிலும் காணப்படுவதற்கான வரலாற்றுப் பதிவுகள் இருக்கத் தான் செய்கின்றன. இவ்வாறு வரலாற்றுக் காலம் முழுவதிலும் பாட்டாளிவர்க்க மக்கள் வரலாறு இரத்தம் தோய்ந்ததாகவே உள்ளது.

இலங்கையின் கோப்பித் தோட்டவாழ்வை தொடர்புபடுத்தி வில்லி யம்நெட்டன் (William Knighton) என்பவர் நாவல் ஒன்று எழுதியுள்ளார்.

இலங்கையில் காட்டு வாழ்க்கை (Forest life in ceylon) என்ற இந்த நாவலில் தெரிவித்திருக்கும் ஒரு கருத்து தொழிலாளர் எத்தனை கொடுமைகளை அனுபவித்திருக்கக் கூடும் என்பதை அப்பட்டமாக எடுத்துரைக்கின்றது.

இவரின் கூற்றுப்படி “கோப்பித் தோட்டத்துரை ஒவ்வொருவருமே அவரவர் தோட்டங்களில் நீதவான்களாக

இருந்தனர். அவர்கள் விதித்தது தான் சட்டம்; அவர்கள் வழங்கியதுதான் தீர்ப்பு; அவர்கள் நினைத்தால் தொழிலாளரை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். உயிரைப் பறிப்பது உள்ள டங்கலாக”

இந்த வாசகத்தை பல எழுத்தாளர்கள் பல தடவைகள் மேற்கோள் காட்டி எழு

தியிருக்கின்றனர். ஒரு முறை தோட்டத்துரைமார்கள் ஒன்று கூடி “பிரமச்சாரி கள் விருந்துப் சாரம்” நடத்திய போது மேற்படி நெட்டனின் கருத்து தொடர்பில் விவாதம் எழுந்தது.

நெட்டன் அவர்கள் ஒரு தோட்டத்துரையாகவும் அதே சமயம் நூலாசிரியராகவும் இருந்தார். அவரால் எப்படி இவ்வாறான கருத்தைத் தெரிவிக்க முடியும் என்று சிஹின்ஸ் (Siggins) என்ற தோட்டத்துரை குறிப்பிட்டார். எனினும் மேற்படி கருத்து ஒருபுனைக்கதையிலேயே தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது அதனை உண்மையென எடுத்துக் கொள்ள முடியாதன வேறு சிலர் கூறினர்.

வில்லியம் நெட்டன் ஒரு பிரபல மான எழுத்தாளராக விளங்கினார். இவர் தனது 18 அல்லது 19 ஆம் வயதிலேயே இலங்கை வந்து தோட்டத்தில் துரையாக வேலை செய்திருக்க வேண்டுமென்றும், 1845 ஆண்டி லேயே நெட்டனின் 22 ஆவது வயதில் அவர்தனது “இலங்கையின் வரலாறு” (History of Ceylon) என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளார் என்றும் மற்று மொரு சமூக ஆய்வாளரான ஐஸ்மின் குணரட்னை என்பவர் தெரிவிக்கின்றார்.

இந்த ஆண்டிலேயே இவர் ரோயல்ஸ் ஏசியாடிக் சங்கத்தின் (Royal Asiatic Society) இலங்கைக் கிளையின் செயலாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

“தொழிலாளர்களின் வேதனத்தை வழங்குவதற்கு எதிரானவன் அல்ல”

-எல்.எச்.கெல்லி

1884 ஆம் ஆண்டின் 16 ஆம் இலக்க வேதனச் சட்டம் மேலும் திருத்தப் பட்டபோது தொழிலாளர்களின் கூலியை நீண்ட காலம் செலுத்தாமல் இருக்கும் தோட்டத்துரைமார்களின் பெயர்களை அரசாங்க வர்த்தமானியில் வெளியிடுவதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அவ்விதம் அரசாங்க வர்த்தமானியில் வெளியிட்ட பின்பும் அவற்றை செலுத்தத் தவறினாலேயே சட்டமா அதிபரால் அவர்கள் மீது சட்ட நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்றும் அச்சட்டம் திருத்தப்பட்டது.

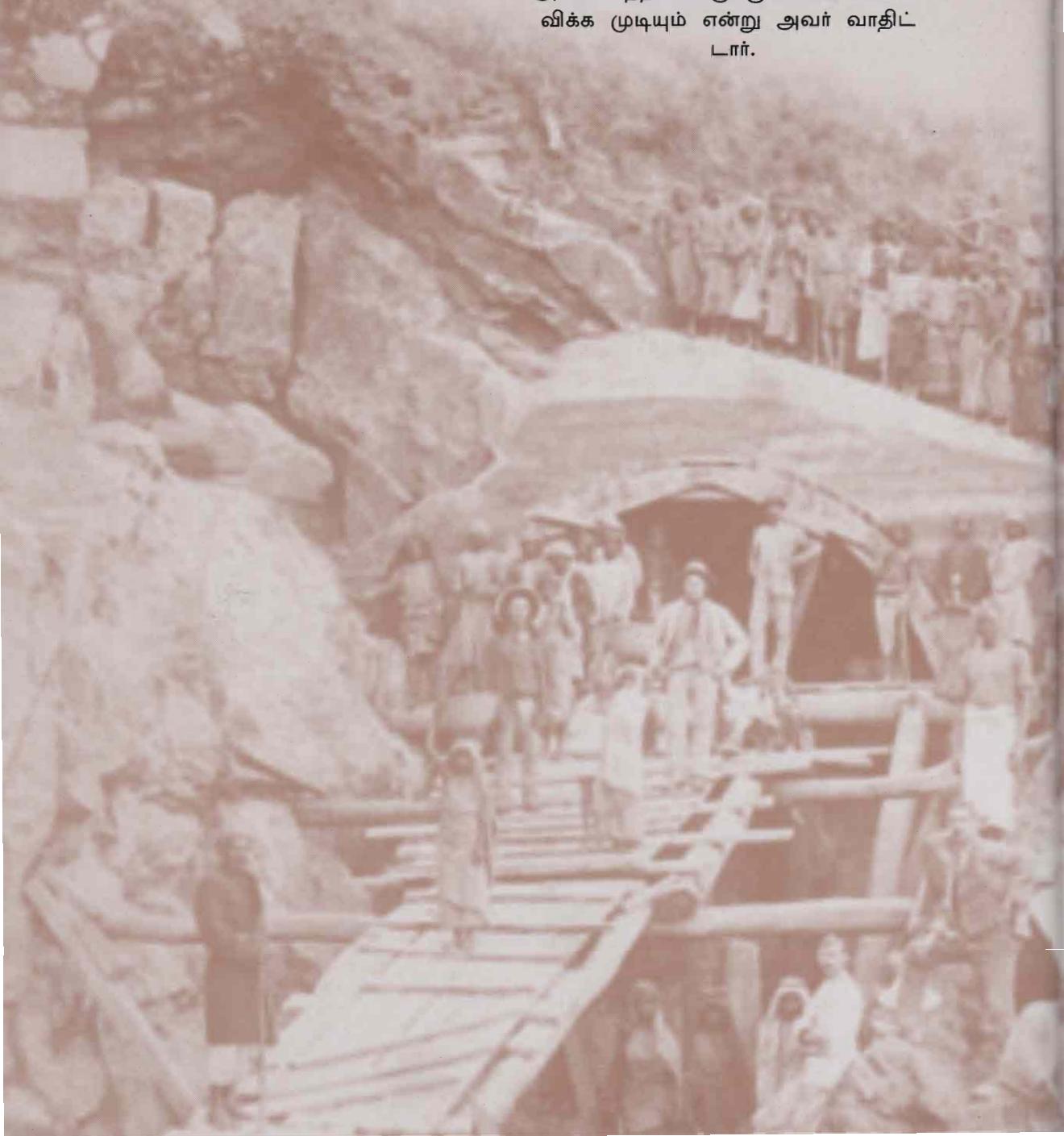
இத்தகைய நடவடிக்கை தம்மை அவமானப்படுத்தும் செயல் என்றுதோட்டத்துரைமார்கள் கண்டனம் தெரிவித்தனர். ஏனெனில் இவ்விதம் வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட்ட பெயர்களை பத்திரிகைகள் தமது உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு பதிப்புக்களில் வெளியிட்டன. அவை பிரித்தானிய வாசகர்களையும் சென்று அடைந்ததால் அவர்கள் மத்தியில் தமது நற்பெயர் பாதிக்கப்படுவதாக கருதப்பட்டது.

தொழிலாளர் கூலியை நீண்ட காலமாக வழங்காமல் இருந்தார்கள்என்று மேற்படி சட்டத்தின் கீழ் வழக்கொன்று பதிவு செய்யப்பட்டு எல்.எச். கெல்லி (L.H.Kelly) என்பவரது பெயரே முதல் முதல் அரச வர்த்தமானி யில் வெளி

யிடப்பட்டதாகும். இது தொடர்பில் அவருக்கு அறிவித்தல் கொடுத்து அவரிடம் விளக்கம் கேட்ட போது, மேற்படி நடைமுறை காரணமாக

பழிவாங்கும் நோக்கமுடைய யாரும் வழக்கொன்றை பதிவு செய்து அரங்க வர்த்தமானியில் யாருடையதும் பெயரை வஞ்சகமாக வெளியிட்டு அவரின் நற்பெயருக்கு பங்கம் விளை விக்க முடியும் என்று அவர் வாதிட்டார்.

தான் தொழிலாளரின் வேதனத்தை உரிய கால நேரத்தில் வழங்குவதற்கு எதிரானவன் அல்ல என்றும் ஆனால் வழக்கு தொடுக்க முன் இது விடயம் தம் கவனத்துக்கு கொண்டுவரப்பட்டி ருந்தால் இத்தகைய பிணக்கை இலகு வில் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என்றும் இந்த நடைமுறையை தொழிலாளர்கள் தவறாகப் பயன்படுத்த அனுமதிக் கக்கூடாது என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

இந்த வழக்கு இடம்பெற்றதன் பின் துரைமார் சங்கத்தின் அங்கத்தவர்கள் பலரும் திடீரென தம் மீது வழக்கு தொடரப்பட்டுள்ளது என்று

அறிவித்தல் வரும் போதான்
இத்தகைய பிரச்சினை
ஒன்றும் இருக்கின்

றமை தெரிய வருகி ன்றது என்றும் முன் கூட்டியே தெரிந்தி ருந்தால் தம்மால் பிரச்சி னை னை ய தீர்த் துக் கொள்ள முடியும் என்றும் தெரி வித் தனர்.

இத்தகைய வாதப் பிரதி வாதங் களுக்கும் அழுத்தங்களுக்கும் மத்தியில் மேற்படி கெல்லி துரைக்கெ திரான் வழக்கில் கெல்லி விடுதலை செய்ய ப்பட்டார். பொது வாக வேதனம் கிடைக்காத கால நக்களில் தொழிலாளர்கள் கங்காணியி

ம் இருந்தே துண்டுமுறையில் முற பணம் பெற்றனர். அப்படியும் பணம் கிடைக்காதபோது செட்டியார்களை அணுகினார்கள் செட்டியார்களை தவிர இந்தியாவின் போறா இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் முஸ்லிம் சுல்தான்களும் பாய்மார்களும் கூட வட்டிக்கு பணம் கொடுக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். எனினும் கங்காணியை விட இவர்களின் வட்டி வீதம் மிக அதிகமானதாக இருந்தது. 1855 ஆம் ஆண்டில் தோட்டத்துரையான என்.ஜி. மெக்லன் (N.G. Mackllan) கூற்றுப்படி செட்டியார்களும் ஏனைய வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்பவர்களும் கங்காணி வகுவித்த வட்டிப் பணத்தை விட இரண்டு மடங்கு அதிகமாக வட அறவிட்டனர் என பது தெளிவாகின்றது.

தொழிலாளர்களை பொறுத்தவரையில் கங்காணிமாரும் தோட்ட நிர்வாகமும் தோட்டத்துரைமார்களும் கூட்டாகச் சேர்ந்து அவர்களை தொடர்ந்து பட்டினியிலும் பஞ்சத்திலும் வைத்தி ருக்கவே விரும்பினர். அப்போது தான் அவர்கள் தம் சொல்கேட்டு அடிமையாக இருப்பார்கள் என்று கருதினர்.

அதில் அவர்கள் வெற்றியும் கண்டனர். மலையகப் பெருந்தோட்ட மக்கள் எந்த அளவுக்கு அடிமை நிலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர் என்பது தொடர்பில் பல சமூகவியல் ஆய்வாளர்கள் கருத்து தெரிவித்துள்ளனர்.

இலங்கைக்கு இந்தியத் தொழிலாளர்கள் அழைத்து வரப்பட்ட அதே கால ப்பகுதியிலேயே அவர்கள் மொறீசி யஸ்கக்கும், மேற்கிந்தியத் தீவுகளுக்கும், மலேசியாவுக்கும், இந்தோனேசியாவுக்கும் பர்மா, மற்றும் பிஜித் தீவுகளுக்கும் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட

னர். எனினும் இந்த எல்லா நாடுகளி லும் இவர்களின் நிலை என்ன என்பது தொடர்பிலான ஒப்பீட்டாய்வுகள் மிகக் குறைவாகவே வெளிவந்துள்ளன.

இலங்கையின் தொழிலாளர் வர்க்க வரலாறு தொடர்பில் கலாநிதி குமாரி ஜெயவர்தன மற்றும் கலாநிதி தர்மப் பிரியா வெசும்பெரும ஆகியோர் பரவ லான ஆய்வுகள் மேற்கொண்ட போதும் அவர்களின் ஆய்வுகளில் கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு உள்ளடக்கப் படவில்லை. கலாநிதி குமாரி ஜெயவர்தன வின் இலங்கையில் தொழிலாளர் வர்க்க

இயக்கத்தின் வளர்ச்சி (The
rise of the Labour
Movement

in Sril anka) என்ற நூல் பெரும்பாலும் கோப்பிக் காலத்தின் இறுதிப் பகுதி யையும் தேயிலைக் கைத்தொழிலின் முற்பகுதியையுமே (1880 முதல் 1930 வரை) ஆராய்கி ன்றது.

கலாநிதி வெசும்பெருமவின் ஆய்வும் 1880-1910 காலப் பகுதியைச் சுற்றியே ஆராய்கின்றது. மற்றுமொரு ஆய்வாளரான கலாநிதி கே.எம்.டி. சிலவாவின் கருத்து பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது, ஏனோ தெரிய வில்லை, பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய காலத்தில் பாட்டாளி வர்க்க வளர்ச்சி, அதன் சமூக, பொருளாதார அம்சங்கள் தொடர்பில் ஆய்வு செய்த ஆய்வாளர்களும் பல்கலைக்கழகங்களின் கலாநிதிப் பட்டங்கள் பெறுவதற்கு ஆய்வு மேற்கொண்ட பட்டப்பின் படி ப்பு மாணவ ஆய்வாளர்களும் மேற்கீந்தியத்தீவுகள், மொரீசியஸ் ஆகிய நாடுகளுக்குச் சென்ற இந்திய புலம் பெயர்ந்த தொழிலாளர்களின் வாழ்வு பற்றி கவனமெடுத்துக் கொண்டன ரேயன்றி இலங்கைக்கு வந்த தொழிலாளர்களின் வாழ்வியலை ஆராய்வதனை புறக்கணித்துள்ளமை புதுமையானதாக உள்ளது. இந்தியாவில் இருந்து பிறநாடுகளுக்குச் சென்ற இந்தியத் தொழிலாளர்களின் துண்பியல் வரலாறு என்பது மனித குல வரலாற்றின் கறை படிந்த வரலாறாகவே உள்ளது என சுதந்திர இந்தியாவின் வெளியுறவுச் செயலாளராக இருந்த என.வி. ராஜ்குமார் ஒரு முறை தெரிவித்திருந்தார்.

உலகெங்குமிருந்த கழிசடைகளே துரைமார்களாக வந்தனர்

**பெருந்தோட்ட வரலாற்றில் தொழி
லாளர்கள் மீது அனுதாபம் காட்டிய
பல தோட்டத்துரைமார்கள் இல்லா
மல் இல்லை. கம்யூனிச வாதியான
பிராஸ் கேர்டில் தொழிலாளர் சார்பாக
கூட்டமொன்றில் உரைநிகழ்த்திய
தால் வேண்டாதவர் என்ற பட்டம் சும
த்தப்பட்டு நாட்டில் இருந்து வெளியே
ற்றப்பட்டார்.**

**தேவிலை பயிர் செய்கையின் தந்தையான
ஜேம்ஸ் டெய்லர் தொழிலாளர் மீது அன்பு
காட்டியதால் அவரை சாமித்துரைவன்று
தொழிலாளர் அழைத்தனர். அவர்
ஹோலரி ஹெட்டையில் இரு
ந்த தனது லூல்கொந்தரா
தோட்டத்தில் இருந்து 1892
மே 02 ஆம் திகதி கொலரா
நோய்க்கு இரையாகி இற
ந்து போன்போது 24 தொ
ழிலாளர்கள் அவரது உட
லைமாறி மாறி சுமந்து
கண்டி மஹியாவை மயா
னத்துக்குக் கொண்டு வந்
தனர்.**

**வில்லியம் நெட்டனும்
கூட கோப்பித் தோட்டத்
தொழிலாளர்களை தோட்
த்துரைமார்கள் எந்த அள
வுக்கு மோசமாக நடத்தினா
ர்கள் என்று பல தட்டவைகள்**

குரல் கொடுத்தார். இவர் 1838 ஆம் ஆண்டு சிலோன் ஹெரோல்ட் (Ceylon Herald) பத்திரிகையின் ஆசிரியராக பதவி பெற்றார். இவரது நூலான “இலங்கையில் காட்டு வாழ்க்கை” (Forest life in Ceylon) 1854 ஆம் ஆண்டு ஸன்டனில் வெளியானது.

ஒரு சமயம் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் தமிழ்க் கலைகள் படும்பாடு தொடர்பில் இவர் தெரிவித்த கருத்து உலகின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

“பிரித்தானிய மக்களின் பெரும்பகுதியினர் அமெரிக்காவில் கறுப்பின அடிமை மக்களின் படும் துன்பங்களையும் துயரங்களையும் கண்டு கண்ணோ வடிப்பது போல் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் அத்திலாந்திக் சமுத்திரத்துக்கு அப்பாலும் பிழைக்கவென சென்று அடிமைகள் போல் அல்லவில் வாடும் பிரித்தானிய காலனித்துவ நாடுகளின் பிரஜைகளைப் பற்றி கவலைப்படுவதில்லை. எங்கோ இருக்கி ணற அமெரிக்க அடிமைகள் பற்றி கவலைப்படும் நாம் நமது அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள இவர்களைப் பற்றி கவலைப்படாமை வருந்துதற்கு ரியது” என்று குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

ஒவ்வொரு தோட்டத்துரையும் அவரது தோட்டத்தில் முடிகுடா மன்னாக நடந்து கொண்டனர் என்றும் பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்களும் அரசு சேவை அதிகாரிகளும் வெள்ளளக்காரர்களாகவே இருந்ததால் எல்லாவிதமான அதிகார மீறலுக்கும் கூலிகள் உள்ளானார்கள் என்றும் யாராவது தாமாகவே முன் வந்து கருணை காட்டினால் தான் தப்பிக்க முடியும் என்றும்

அவர் மேலும் சுட்டிக் காட்டினார்.

தொழிலாளர்கள் தொடர்பில் தோட்டத்துரைமார்களும் உரிமையாளர்களும் எந்த அளவுக்கு மோசமாகவும் கொடுரமாகவும் நடந்து கொண்டார்களோ அதேபோல் துரைமார் சமூகத்துக்குள்ளேயும் அவர்கள் மதிப்புடனும் மரியாதையுடனும் நடந்து கொள்ள வில்லை என அரசு உத்தி யோகத்தர்கள் மத்தியில் ஒரு கருத்து நிலவியதென ஆய்வாளர் கே.எம். டி.சில்வா குறிப்பிட்டுள்ளார். அதற்கு அவர் இரண்டு உதாணங்களை சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

பெயர் குறிக்க விரும்பாத ஓர் அரசாங்க அதிகாரியின் கருத்துப்படி தொழிலாளர்களை மிக மோசமாக நடத்தும் முறை மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலேயே நடைமுறை யிலுள்ளதென்றும் இலங்கையில் தோட்டத்துரைமார்களும் அதற்குக் குறைந்தவர்கள் அல்லவென்றும் தெரிவித்துள்ளார்.

இதே விதத்தில் மற்றுமொரு அரசு உத்தியோகத்தர் இலங்கையில் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்ற கூலி அடிமை முறையானது முன்பு பண்டைய எகிப்திய நாட்டில் கிறிஸ்துவுக்கு முன் காணப்பட்ட கொத்தடிமை முறைக்குச் சமமானது என்று தெரிவித்திருக்கிறார். துரைமார்கள் தொழிலாளர்களுக்குச் செய்யும் கொடுமை களை சகித்துக் கொள்ள முடியாத மற்றுமொரு தோட்டத்துரை பின்வருமாறு கூறி

யுள்ளார்.

“இலங்கையில் மிக மலிவாகக்கலித் தொழிலாளர்கள் கிடைப்பதால் பணம் கோடிகோடியாக புரள்கின்றதென்றால் கெங்கும் செய்தி பரவியதால் உலகின் பல கழி சடைகளும் தோட்டத்துரை என்ற பெயரில் இங்கு வந்து குவித்து குவிந்து போய் விட்டனர்.

இதன் விளைவாக இங்கே மிகக்கீழ்த்தரமான தோட்டத்துரைமார்

றால்:-

இ லங் கை யில்
தொட்டக் கூலிகளை
துரைமார்கள் நடத்
தும் விதம் மனித
குலத்துக்கு விரோத
மானதும் அவமானம்
மிக்கதுமாகும். இது
தொடர்பில் அரசா
ங்கம் கவனமெடு
த்து இவற்றைத் தடு
ப்பதற்கு கொள்கை
வகுக்க வேண்டும்.

தொடர் நந்தும் இல
ங்கைத் தீவுக்கு தொ
ழிலாளரை போகச்
செய்ய வேண்டுமா
யின் நிலைமையில்
மாற்றம் தேவைன
இவர் விதந்துரை

சமூகமொன்று உருவானது’’ என
அவர் கூறியுள்ளார்.

இத்தகைய ஒரு நிலைமையில்
இலங்கைக்கு தொழிலாளர் வருவது
குறையத் தொடங்கியது. இதற்கான
காரணத்தை ஆராய்ந்து பார்க்க கால
னித்துவ செயலாளர் சேர். ஜேம்ஸ்
எமர்ஸன் டெண்டன் (Sir Tames Emerson Ten-

son) அனுப்பப்பட்டார். இங்கு
வந்து நிலைமையை நேரில் அவதா
னித்த டெண்டன் தோட்டத் துரைமார்க
ளையும் உரிமையாளர்களையும் கடு
மையாக விமர்சித்தார்.
தோட்ட த்துரைமாரை மிகக் கடுமை
யாக விமர்சித்த அரசாங்க உயர் அதி
காரி என்ற பெயரையும் இவர் பின்னர்
பெற்றுக் கொண்டார் அவர் அப்படி
என்னதான் தெரிந்து கொண்டார் என்

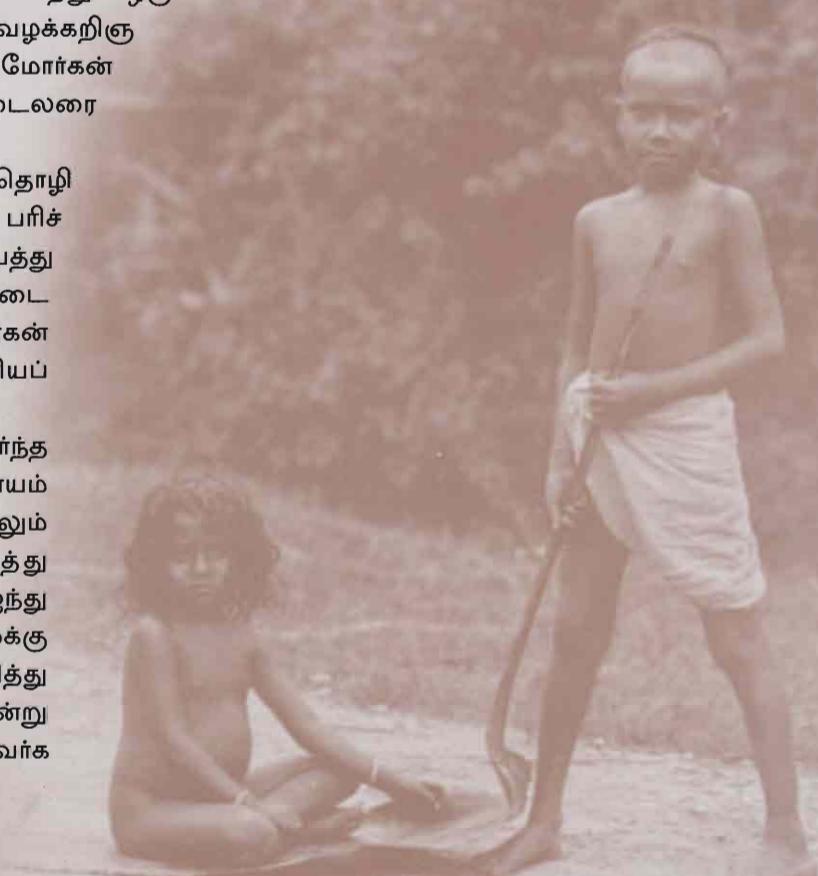
எதிரணியினரை மடக்கினால் கருவாடு பரிசாகக் கிடைக்கும்

கோப்பித் தோட்டங்களில் இடம் பெற்ற பிணைக்குகள், சக்சரவுகள், தகரா றுகள், ஏமாற்று, முறைகேடு, வழி க்கு கள், வம்புகள் என்பவற்றை எவ்வாறு தீர்த்து வைப்பது என்பது தொடர்பில் கண்டிப்பாளை தோட்டதை நிர்வாகம் செய்த ஆர்.மி. டைலர் (R.B.Tyler) என்ற துரைமுன்னு தாரணமாக இருந்தார் என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஒரு முறை இராணியின் வழக்கறிஞர் ராண சேர். ரிச்சர்ட் மோர்கன் (Sri Richard Mogan) டைலரரை சந்திக்கச் சென்றார்.

அப்போது அங்கே தொழிலாளர்களுக்கு நன்கு பரிசு சயமான பஞ்சாயத்து முறையை டைலர் கடைப்பிடிப்பதை மோர்கன் அவதானித்து ஆச்சரியப்பட்டார்.

அதற்கென முதிர்ந்த ஒரு தலைவரை நியாயம் தீர்ப்பதற்காகவும் மேலும் நால் வரைபஞ்சாயத்து குழுவாகவும் ஜந்து பேரை நியமித்து வழக்கு வம்புகளை விசாரித்து குற்றவாளிகள் என்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டவர்கள்

ஞக்கு என்ன தண்டனை வழங்குவதென்று தீர்மானித்து அல்லது பிரச்சி னைகளின் போது என்ன நடவடிக்கை எடு க்க வேண்டுமென்று தனக்கு

விதந்துரைக்குமாறு பணித்தார். பொதுவாக பிரம்படிகளே தண்டனையாக வழங்கப்பட்டன. சில பேர் ஊர்மக்களுக்கு முன் தாம் விசாரிக்கப்படுவதை விரும்பாத போது அத்தகையவர்களை தாமே விசாரித்து தண்டனை வழங்கினார். ஒரு முறை ஒரு

பெண் மீது கள்ளக்காதல் வைத்திருந்ததால் ஏற்பட்ட பிரச்சினையின் போது கங்காணியையே பிரம்பால் அடிக்க நேர்ந்ததென்றும் மற்றொரு சமயம், தம் கணவன்மார்களுக்கு நம் பிக்கைத் துரோகம் செய்து வேறு காதல் தொடர்புகள் வைத்திருந்தமைக்காக இரண்டு பெண்களுக்கு பிரம்படி வழங்கிய தாகவும் டைலர்

தெரிவித்துள்ளார். டைலர் நீதி முறையாகவே நடந்துகொண்டுள்ளார் என்று மோர்கள் சான்று கூறி யுள்ளார்.

டைலரின் பிள்ளையான டில்யூ. ஏ. டைலர் (W.A.Tyler) என்பவர் பின் னர் தானும் ஒரு தோட்டத்துரையாக வந்த போது தனது தந்தையுடன் தான் களித்திருந்த பிள்ளைக்கால நினைவுகளை எழுத்துருவாக்க கொண்டு வந்தார். அவர் சில நிகழ்வுகளை அதில் நினைவு கூர்ந்துள்ளார். அவர் தெரிவித்துள்ளபடி டைலர் தொழிலாளர்களுடன் மிகச் சுமுகமான உறவு வைத்திருந்தார் எனத் தெரிவித்தார்.

சந்தோஷமாக இருந்த சமயங்

களில் அவர் தோட்டத்தில் பெயர் பதி நந்திருந்த சிறுவர் கூலிகள், அனைவரையும் அழைத்துவரச் சொல்வார். பெண் பிள்ளைகளையும் அவர்கள் குளித்துக் கொண்டிருந்த ஆற்றங்கரைக்குள் சென்று அவர்களின் கூந்தலின் ஈரம் காய்வதற்கு முன்பே இழுத்துக் கொண்டு வருவார்கள்.

அவர்கள் அனைவரையும் இரண்டு குழுவினராகப் பிரித்து சுடுகுடு அல்லது கிளித்தட்டு ஆடும்படி சொல்லி அவர் ரசித்துக்கொண்டிருப்பார். ஒவ்வொரு முறையும் எதிரணியில் யாரா வது மடக்கிப் பிடிக்கப்பட்ட போது வெற்றி பெற்றவருக்கு ஒரு பெரிய கரு

வாட்டை பரிசாகக் கொடுப்பார். இந்த விளையாட்டுக்கென களஞ்சியசாலை நிறைய கருவாடு குவித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும். அங்கே எல்லோருக்கும் கருவாடு கிடைக்கும் வரை பெரும் கூச்சலும் கும்மாளமுமாக இருக்கும். இவ்விளையாட்டு நன்பகலுக்கு மேல் வரை இடம்பெறும். பின் இரு அணியினரும் பெற்ற கருவாட்டை சம்மாகப் பகிர்ந்து கொள்வார்கள்.

சிலவேளை அணியில் ஒரு பெரிய வயது வந்த ஆணோ பெண்ணோ இருந்தால் அவர்களை மடக்கிப் பிடிப் பதற்கு கடும் போராட்டம் நடக்கும்.

கடுமையான சண்டையும் ஏற்பட்ட போது டைலர் தலையிட்டு தீர்த்து வைப்பார். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் எதிர் தரப்பினரை சமாதானப்படுத்த இரண்டு கருவாடுகள் வழங்கப்பட்டன.

இத்தகைய விளையாட்டு பலவினையாட்டுத்தனங்கள் மிகக்கதாகவும் அதே சமயம் நிர்வாகத்தையும் கூலிகளையும் இணைக்கும் பாலமாகவும் இருந்தது.

அவர்கள் தம் எஜுமானுடன் ஒரு அங்குப் பிணைப்பை கொண்டவர்களாக இருந்தனர்.

பல சந்தர்ப்பங்களில் தொழிலாளர்களுக்கும் நிர்வாகத்துக்கும் ஏற்பட்ட பிணக்குகள் நீதிமன்றத்துக்குச் செல்லாமலேயே தமக்குள் தீர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன.

சில துரைமார்கள் தொழிலாளருக்கு ஆசை காட்டி அல்லது ஏமாற்றியோ அதிக பணம் தருவதாகக் கூறியோ தொழிலாளர் தோட்டத்தில் இருந்து

பிரிக்கப் பார்த்தனர். இத்தகைய துரையார்? எனக்கண்டு பிடிக்க டைலர் ஒரு விதத்தியாசமான வழி முறையைக் கையாண்டார். பொதுவாக தொழிலாளர்கள் துரைமாரைக் காட்டிக் கொடுக்கமாட்டார்கள். அவர்களிடம் இருந்து உண்மையை வரவழைப்பதும் கடினமான காரியமாகும்.

அத்தகைய கூலி ஒருவனை பிடி த்துவந்ததும் டைலர் ஒரு பொட்டல் வெளியில் கதிரை போட்டு அமர்ந்திருப்பார். கூலியை கீழே குந்த வைத்து அமுக்கிப் பிடித்து “சொல்லு... சொல்லு” என்று கூறி அவனை வளைத்து அமுக்குவார்கள். இடையிடையே “வாக்...வாக்” என வாத்துப்போல் கூச்சல் எழுப்புவார்கள்.

ஒருவன் அல்லது இரண்டு பேர் அவன் தலையை நிலம் நோக்கி அமுக்கி “சொல்லு சொல்லு” என்று கட்டளையிட மற்றவர்கள் “வாக் வாக்” என்று கூச்சலிடுவார்கள்.

இத்தகையான ஒரு முறையின் படி அநேகமாகத் தொழிலாளி உண்மையைக் கக்கி விடுவான். அப்படி அவன் உண்மையை கூறாதிருப்பாயின் அடுத்த நாளும் இந்த செய் முறை தொடரும்.

சிலவேளைகளில் உண்மையைக் கண்டு பிடிக்க மூன்று நாட்கள் வரை பிடிக்கும். அப்படி கண்டு பிடிக்கப்பட்டால் சம்பந்தப்பட்ட துரை மீது கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

அதன் பின் அந்தத் துரையின் வாழ்வுகெட்ட காலமாக மாறிவிடும். உண்மையை வரவழைக்கும் இம்முறை ஒரு வெற்றிகரமான செயற்பாடாகக் கருதப்பட்டது.

பாரம் சுமந்ததால் கழுத்தொடிந்து இறந்தவர்கள் பலர்

கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளரின் பிணக்குகளை சுமுகமாகத் தீர்த்து வைப்பதில் பள்ளேகலைத் தோட்டத் துரையான் ஆர்.பி. டைலர் வேறு

ஒரு முறையையும் கையாண்டார்.

டைலரின் கங்காணி ராமசாமி கூலி ஒருவனைப் பற்றி பிராது கொண்டு வந்தால் “அவனை நல்லா ஒதையுங்க தொர எது வந்தாலும் மார்த்துக்கலாம். ஒங்க மகிழ்ச்சி தானே எங்க சந்தோ ஷம்” என்று கூறுவான்.

டைலர் ஒரு மோசமான துரையாக தொழிலாளர் மத்தியில் பெயர் பெறவில்லையாயினும் அவர் தொழிலாளரின் பிணக்குகளின் போது தண்டனை வழங்க மற்றுமொரு வழி யை கையாண்டார். முதலில் அவர் தான் மிகக் கோபமாக இருப்பது போல் பாவனை செய்வார். அவர் ஒங்கி மிக பலமாக அடிப்பது போல் பாவனை செய்தாலும் அவரது அடி மிக மெதுவாகவே விழும். எனினும் அடிப்பட்டவன் மிகவும் பலமாக அடிபட்டு விட்டது போல் கத்திக் குழநி

பார்ப்போர் பரிதாபப்படும் விதத்தில் துடிக்க வேண்டும். இவ்விதம் அவன் மீது பிராது கொடுத்தவர்களை அவர் திருப்திப்படுத்தி அனுப்பி வைப்பார்.

ஆனால் கோப்பித் தோட்டத்தில் கூலி வேலை செய்வதென்பது இலகு வான்தோ மகிழ்ச்சியானதோ அல்ல. பின்வரும் சம்பவங்கள் நடந்ததாக பதிவேட்டில் உள்ளதாக பி.டி மில்லி தெரிவிக்கின்றார்.

கோப்பி கனிந்ததும் அதனை அறு வடை செய்து, உரித்துக் காய்வதெத்து, பதப்படுத்தி, பொதி செய்து அந்த பொதிகளை பிரதான பாதைவரைமாட்டுக் கரத்தைகளில் ஏற்றுவதற்காக தோ ஸிலும் தலையிலும் சுமந்து செல்ல வேண்டும்.

சரியான பாதைகள் வெட்டப்பட்டி ருக்கவில்லை. மலைச் சரிவுகளில் பாரத்தை சுமந்து கொண்டு ஓற்றைய டிப் பாதையில் இறங்கியும் ஏறியும் சுமந்து செல்ல வேண்டும். அப்படி சுமந்து செல்லும் போது வழுக்குப் பாதையில்

வழுக்கி விழுந்து பலர் கழுத்து ஒடிந்து இறந்து போய் இருகிறார்கள்.

கரத்தையில் ஏற்றிய பின்பும்கூட கடமை முடிந்து போய் விடுவதில்லை. கரத்தைப் பாதையும் கூட செப்பனி டப்பட்டிருக்காது கடுமையானமழு காரணமாக பாதைகள் குண்டும் குழி யுமாகவே இருக்கும். இடை இடையே கடுமையான மழு நீரால் பாதைகள் கழுவிக் கொண்டு போய் பாதையே இருக்காது. அவ்விடங்களில் தற்காலிக பாதை போடப்பட்டிருக்கும் வண்டிச் சக்கரங்கள் சேற்றுக் குள்ளும் குழிகளுக்குள்ளும் புதைந்து போய் மாடுகளால் இழுக்க முடியாது போன போது தொழிலாளர்களே மாடுகளின் வேலையை யும் பார்த்தனர். கம்புத் தடிகளை கொண்டு நெம்பியும் பலகைகளை சில்லுக் கடியில் போட்டும் வண்டிகளை நிமிர்த்தி உருளச் செய்வது பக்ரைப் பிரயத்தனமாகும். இத்தகைய வேலைகளை தொழிலாளர்கள் வெறுத்ததுடன் பாதைகளாற்ற

தூர தோட்டங்களுக்கு செல்வதையும் தவிர்த்தனர்.

கோப்பிப் பொதிகளை மாத்திரமல்ல மாதாந்தம் தொழிலாளர்களுக்கென கொண்டு வரப்படும் அரிசி, கருவாடு மற்றும் உணவுப் பொருட்களையும் இவ்விதம் பல கிலோ மீற்றர்கள் தூரம் வரை தூக்கிச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. சிலவேளை பிரதான பாதைக்கு அரிசி மூட்டைகளும் வேறு பொதிகளும் வந்து சேர்ந்திராக பொழுது பல நாட்களுக்கு பாதையில் காத்திருந்தனர். கூடாரமடித்து கஞ்சித் தண்ணி மாத்திரமே குடித்திருந்த நாட்கள் வரலாற்றில் ஆயிரம் ஆயிரமாய் பதிந்துள்ளன.

பல தோட்டங்களில் பாரம் தூக்குவதற்கெனவே சிலர் துரையின் பங்களாவில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தனர். இது தொடர்பில் ஏ.எச். டங்கன் (A.H. Dungan) தனது “கோப்பித் தோட்டத்துரையின் வாழ்க்கை” என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த பாரம் தூக்கிகள் கண்டியில் இருந்து நாவலப்பிடிக்கு அப்பாலும் கம்பளைக்கு அப்பாலும் பல மைல்கள் தோட்டத்துரைக்கெண்டு இறாத்தல் மாட்டிறைச்சி மற்றும்பான், பட்டர் முதலானவைகளை தலையில் சும்மாது வைத்த சமந்து சென்றனர்.

இவர்கள் பின்னால் வர துரைமார்குதிரையில் முன்னால் சொகுசாக செல்வார்கள்.

கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு நடந்து செல்வதொன்றும் புதி தான் காரியமல்ல. தமிழ் நாட்டின் கரையோரக் கிராமங்களில் இருந்தும் நூற்றுக்கணக்கான மைல்களுக்கப்பால் திருச்சி, திருச்செங்கோடு, செங்கல்பட்டு, தென்னாற்காடு போன்ற இடங்களில் இருந்தெல்லாம் நடந்து வந்து தூத்துக்குடியில் இருந்தும் ராமேஸ் வரத்திலிருந்தும் கப்பல் களிலும் படகுகளிலும் வந்து பின்தலைமன்னாரில் இருந்தும் புத்தளம் கற்பிட்டியில் இருந்தும் மீண்டும் 130 மைல்கள் நடந்து தோட்டங்க

ஞக்கு வந்தவர்கள் தான் இவர்கள். தோட்டத்தின் வேலைகள் காலை ஆறு மணிக்கோ அல்லது அதற்கு முன்போ பிரட்டு தப்படித்தல் அல்லது சங்கு ஊதுதல் என்பவற்றுடன் ஆரம் பமாகும். அதேபோல்மாலை நான்கு மணிக்கு மீண்டும் சங்கு ஊதுப்பட்டு வேலை முடிந்ததை அறிவித்தனர்.

வயது வந்தோருடன் எட்டு அல்லது ஒன்பது வயதான ஆண் பெண் பின் ணைகளும் கூட வேலைக்குப் போவதற்காக பிரட்டுக்களம் வந்தனர். இலங்கையில் இவ்விதம் குழந்தைத் தொழிலாளர் தொழிலில் புரிய அனுமதிக்கப்படுவது தொடர்பில் இங்கிலாந்தில் கேள்வி எழுப்பப்பட்டது.

அத்தகைய கேள்விகளுக்கு பின்வருமாறு பதிலளிக்கப்பட்டது.

“ தென்கிழக்காசியாவில் சிறுமி 13 வயதானதும் வளர்ந்த பெண்ணாக மதி க்கப்படுவதுடன் திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டு குழந்தைகளுக்குத் தாயாகிறாள்.

முப்பது வயதுக்குள்ளேயே பாட்டி யாகி விடுகிறாள். ஆண் பின்னைகளைப் பொறுத்த வரையில் 9, 10 வயதானதுமே பெரிய மனிதர்களின் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டு விடுகின்றது.

15 வயதில் குழந்தைகள் பெற்று 20 வயதில் பல அங்கத்தவர்கள் கொண்ட பெரிய குடும்பத்தை பராமரிக்க வேண்டியவனாகிறான். அதில் அவன் பின்வாங்கியதில்லை. இது அங்கு வழமையானதாகும்.

உதைத்த உதையில் உண்டதெல்லாம் வளியேறியது

விரும்பியோ விரும்பாமலோ தெரி ந்தோ தெரியாமலோ கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளருக்கு தமது எஜமான் களே தெய்வங்களாக இருந்தனர். எந்தப் பிரச்சினையையும் எஜமானர்களான தோட்டத்துரையிடம் முறையிடுவது அன்றி அவர்களுக்கு வேறு மார்க்கம் இருக்கவில்லை. உடனேயே கோபமடையும் துரைமார்கள் தவறு செய்தவன் என்று கருதப்படு பவனை பிடித்து வரச் சொல்லி விசாரிக்காமலே உதைப்பார்கள். இத்தகைய ஆத்திரத்து டனான் செயல்களால் உதை பட்டவர்கள் பலர் இறந்து போய் விடுவார்கள். பின்னர் அச்செயல் சத்தமின்றி மூடி மறைக்கப்பட்டு விடும். பல சம்பவங்களில் ஒன்று தான் விசாரணைக்கு வரும்.

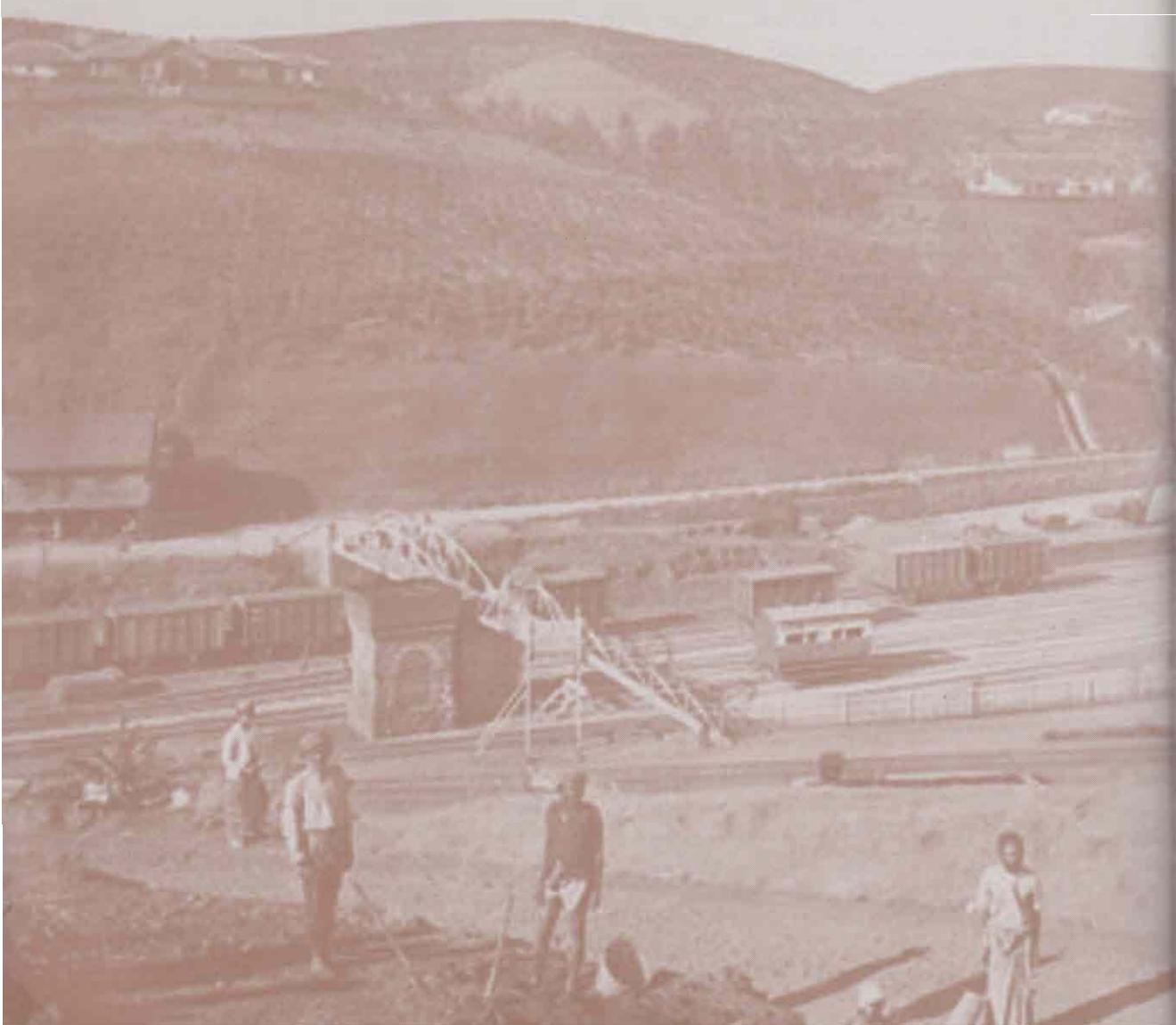
இத்தகைய சம்பவம் ஒன்று 1876 ஆம் ஆண்டு மாத்தளைப் பிரதேசத் தில் யட்டவத்து என்ற கோப்பித் தோட்டத்தில் இடம்பெற்றது. கருப்பன்னணி என்ற தோட்டத் தொழிலாளியை தாக்கிக் கொன்றமைக்கான குற்றத்துக்காக தோட்டத்துரையான லயனல் போஸ்டர் பிள்கிங்டன் (Lionel Foster Philkington) என்பவர் தொடர்பான குற்றவியல் விசாரணை கண்டி குற்றவியல் உயர் நீதிமன்றத்தில் (Supreme Court Criminal Session) விசாரணைக்கு

எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. உயர் நீதிமன்றத்தின் பிரதம நீதியரசர் சேர் ஜோர்ச் அண்டர்சன் (Sir George Anderson) தலைமை நீதிபதியாகக் கடமை யாற்றினார். இவ் வழி க்குக்கென 13 நியாயவான்கள் (Jurors) நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். இவர்களில் எட்டுப் பேர் தோட்டத் துரைமார்களாக இருந்தனர்.

ஆரம்பக்கட்ட விசாரணையின் போது சுற்றவாளியா? குற்றவாளி யா? என பில்கிங்டன் தரப்பினரிடம் கேட்ட போது சுற்றவாளி என பதில் தரப்பட்டதையடுத்து அரசு தரப்பு சட்டவாதியான இராணியின் சட்ட உரைஞர் ஓவன் மோர்கன் (Owen Morgan) குறுக்கு விசாரணையை ஆரம்பித்தார்.

அவரது ஆரம்ப கட்ட உரையில் வழக்கின் சாராம்சம் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதன்படி தோட்டத் துரையான பில் கிங்டன் தொழிலாளர்களான கருப்பண்ணன், வைரன் ஆகிய இரண்டு

பேரையும் அன்றைய தினம் தனது பங்களாவின் தரையை கழுவிச் சுத்தம் செய்யும்படி பணித்திருந்தார். அப் படி அவர்களுக்கு கட்டளையிட்டு விட்டு அவர் கோபபித் தோட்டத்தை மேற் பார்வை செய்யப் போய் விட்டார். பின் னர் அவர் தனது காலை உணவை சாப்பிடுவதற்காக 10 மணியளவில் பங்களாவுக்கு வந்து பார்த்தபோது அந்த இரண்டு தொழிலாளரும் தமது வேலையை முடித்திருக்கவில்லை. கோபமடைந்த பில்கிங்டன் அவர்களை ஏசி விரைவில் வேலையை

முடிக்காவிட்டால் வேலை விட்ட பின் பும் தங்கியிருந்து வேலை செய்ய வேண்டி வருமென உறுமி இருக்கிறார். ‘இல்லை எசமான் நாங்கள் எங்களால் முடிந்த அளவுக்கு வேகமாகத் தான் செய்திருக்கிறோம்’ என்று பதில் ஸித்தான் கருப்பண்ணன். இந்த பதில் துரைக்கு மேலும் கோபத்தைக் கூட்டி யது.

“எதிர்த்தா பேசுகிறாய் நாயே” எனக்கூறி கருப்பண்ணன் மீது சீறிப் பாய்ந்தார் துரை. கையிலிருந்த போதல் ஒன்றை கருப்பண்ணன் மீது விட்டெ

நிந்தார். போத்தல் அவன் மீது பட வில்லை.

நிலைமையின் பயங்கரத்தைப் புரி ந்து கொண்ட கருப்பன்னன் அங்கி ருந்து தப்பி ஓடினான். துரையும் விட வில்லை. பின்னால் தூரத்திச் சென்றார். சிறிது தூரத்திலேயே மடக்கிப் பிடித்தார். அவ்விடத்தில் வைத்தே அடியும் உதைகளும் பலமாக விழுந் தன். அதன் பின்னர் அவன் தலை முடியைப் பிடித்து பங்களா நோக்கி இழுத்து வந்தார்.

அவ்விதம் இழுத்து வரும் வழியில் தடுமாறிய போது கருப்பன்னன் அழுக்கு நீர் நிறைந்த கானுக்குள் விழுந் தான். அந்த நிலையிலும் பில்கிங்டன் கருப்பன்னனை மீண்டும் தலை முடியைப் பிடித்தவாறே இழுத்து வந்தார். பின் தொழிலாளர்கள் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்த இடத்திற்கு கருப்பன் ணனை கொண்டு வந்ததும் மீண்டும் அவ்விடத்தை சுத்தப்படுத்தும் படி துரை வற்புறுத்தினார்.

கருப்பன்னன் தன்னால் முடியாது ஸ்ரூது என முனகினான். பின் பில்கிங்டன் தன் சப்பாத்துக்காலால் அவனை உதைத்தார். சிறிது நேரத்தில் கருப்பன்னன் உயிர் போய் விட்டது. அவனது உடலை பரிசோதனை செய்த மரண விசாரணை அதிகாரி விலா எலும்புகள் முறிந்து போய் உள்ளன என்றும் மற்றபடி அவன் இறக்கும் போது ஆரோக்கியமானவனாகவே இருந்துள்ளான் என்றும் தெரிவித்திருந்தார்.

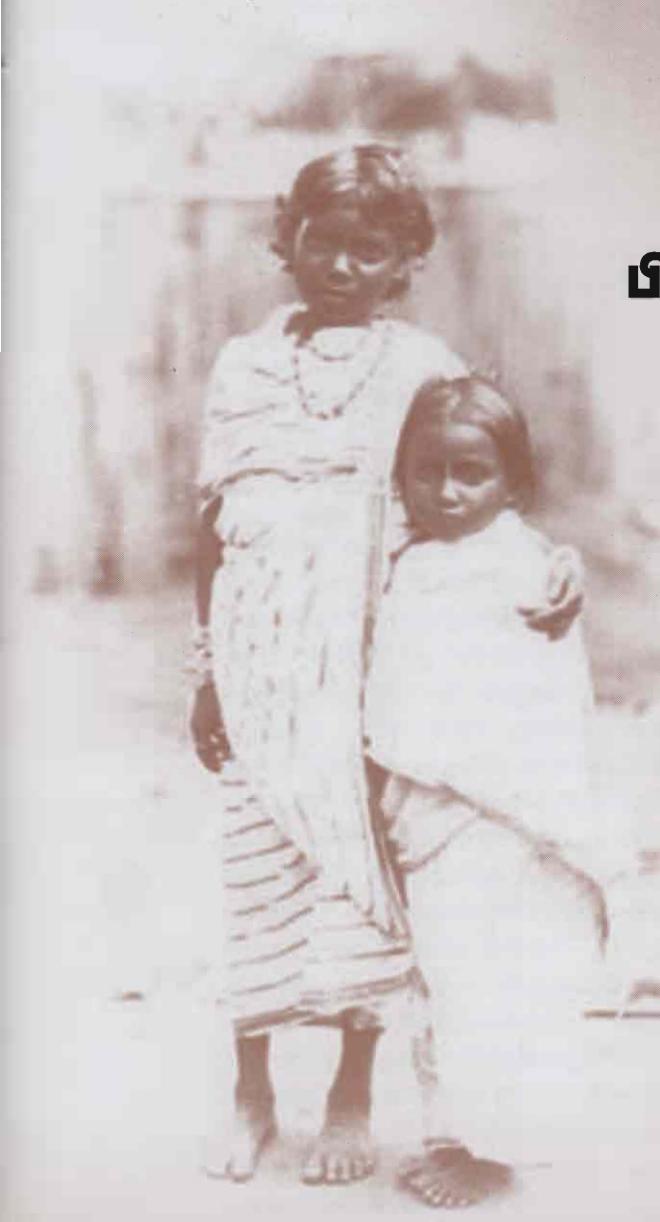
கருப்பன்னனானுடன் வேலை பார்த்த மற்றத் தொழிலாளியான வைரன்னன் பவனை சாட்சிக் கூண்டிலேற்றி விசாரித்த போது அவன் மேற்படி சம்பவ

த்தை உறுதி செய்தான். அவனே இச்சம்பவத்தை நேரில் பார்த்த ஒரே சாட்சி.

அவன் வேறு ஒரு தகவலையும் சொன்னான். “வீட்டுத் தோட்டத்தில் இருந்து கருப்பன்னனை இழுத்து வந்து தரையில் போட்ட வில்கிங்டன் எதிர்த்தா பேசுகிறாய் நாயே! இரு உனக்கு பாடம் புகட்டுகிறேன் என்று கூறி தனது சாட்டையை எடுத்து வரும்படி கூறி சாட்டையால் மானாவாரியாகத் தாக்கி னார்” என்றும் கூறினான். பங்களாவில் வேலை செய்த ஏனைய தொழிலாளர் களும் சாட்சியமளித்தனர். அழகன் என்ற தொழிலாளி பின் வருமாறு கூறி னான்.

“தொர கருப்பன்னனை அடித்து உதைக்கிறார் என்றதும் நாங்களும் அவ்விடத்துக்கு ஓடினோம். தொர கருப்பன்னன் போட்டிருந்த உடைகளை கழட்டி எறிந்தார். அவனை நெஞ்சிலும் அந்தரங்க உறுப்பு இருந்த இடத்திலும் சப்பாத்துக்காலால் உதைத்தார். அவனுக்கு உடனேயே பீயும் மூத்திரமும் போய் விட்டது. “இந்த நாய் தன் பங்களாவை அசிங்கப்படுத்தி விட்டது” என்று கூறி அவனை வராந்தாவுக்கு இழுத்துச் சென்று அவன் மீது தண்ணீர் ஊற்றும் படி கூறினார்”.

ஏனைய சாட்சிகளும் இதனையே உறுதிப்படுத்தினர். விசாரணை முடிவுடைந்ததும் விசாரணையின் சுருக்க விளக்கத்தை ஜாரிக்குக்கு எடுத்துக் கூறிய பிரதம நீதியரசர் அவர்களின் தீர்மானத்தை அறிவிக்கும்படி தலைமை ஜாரான ஒட்டப் புல்லரை (O.W.Fuller) பணித்தார்.

பிள்ளைகள் என்றால் கொய்யாப்பழம் பிடுங்காமல் இருப்பார்களா?

கூலித் தொழிலாளர்களுக்கு தோட்டத் துரையே கடவுளாகவும். இரட்சகராகவும் இருந்தார். தோட்டத்துரை மீது தொழிலாளர் மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருந்தனர். எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் கூலிகளின் மத்தியில் துரையின் பிரசன்னம் அவர்களிடம் மிகுந்த பயபக்தியை உண்டு பண்ணிவிடும். துரை வந்துவிட்டாராயின் காற்றுக் கூட அசையாது. ஈ கூட உட்கார்ந்த இடத்தில் அப்படியே அசையாமல் அமர்ந்திருக்கும். தொழிலாளின் எந்தப் பிரச்சினையையும் கடவுளிடம் முறையிடுவது போல தமக்கு நல்லது செய்வார் என்ற நம்பிக்கையில் மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் தனது தந்தையிடம் அவர்கள் முறையிட்டனர் என்றும் தனது தந்தையார் அவர்களில் நம்பிக்கைக்கு பங்கம் விளைவிப்பது போல ஒருபோதும் நடந்து கொள்ளவில்லை என்றும் தெரிவித்துள்ளார்.

பிரடிக் லுவிஸ் என்ற தோட்டத் துரை கோப்பித் தோட்டத்தில் தன் இளமைக்கால அனுபவங்கள் தொடர்பில் “இலங்கையில் அறுபதாண்டுகள்” (Sixty years in ceylon) என்றநூலில் விபரித்துள்ளார். இவர் தனது தந்தையுடன் 1844 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை வந்தார்.

இவரின் கூற்றுப்படி அநாதரவான

தவறு செய்தான் என்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டால் அவனுக்கு தன் தந்தை தண்டனை வழங்கியதுடன் அவனது குற்றத்தைப் பிரகடனப்படுத்தி தப்படி த்து, ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்று, தோட்டத்துக்கு வரத்தடை விதித்து வெளியில் விட்டு விட்டு வந்தனர். அவரது தந்தையின் மீது மிகுந்த மரி

யாதை கொண்டிருந்த தொழிலாளர் அவருக்காக உயிரை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கத் தயாராக இருந்தனர் என்றும் இது மிகைப்படுத்தல் அல்ல வென்றும் அவர் தெரிவித்துள்ளார்.

பொதுவாக மாலை வேளையில் தண்ணியடிக்கும் தொழிலாளர்களால் லயத்தில் பெரும் கோஷமும் கும்மாளமுமாக இருக்கும் என்றும் எனினும் துரை வருகிறார் என்ற சேதி கிடைத்த மாத்திரத்தில் எல்லாக் கூச்சலும் கப்சிப்பாக அடங்கிப் போய் விடும் என்றும் இவர்கள் லயத்துக் குள் சென்று மூலையில் முடங்கி விடுவார்கள் என்றும் அவர் மேலும் தெரிவித்துள்ளார்.

கோப்பித் தோட்டங்களின் கதை கூறும் ஆவணங்களில் ‘கருப்பன் கங்காணியின் சுயசரிதை’ (Autobiography of Carden) என்ற நூல் பரவலாகப் பேசப்பட்ட ஒரு நூலாகும் கருப்பன் கங்காணி தான் ஒரு பொடியனாக இருக்கும் போது இளவைது தொழிலாளியாக இலங்கை வந்ததாகவும் தான் பல தடவைகள் அடியுதை வாங்கியுள்ளதாகவும் தெரிவித்துள்ளார். கருப்பன் கங்காணி சுயசரித்தை அவர் சொல்லக் கேட்டு எழுதியவர் ஓர் ஆங்கிலேயத் துரையாகும்.

கருப்பன் கங்காணி தான் சிறுவனாக இருந்த போது அறியாத வயத்தில் தன் நண்பன் பிச்சையுடன் சேர்ந்து தோட்டத்துரையின் பங்களாவில் இருந்த கொய்யா மரத்தில் கொய்யாப்பழம் பிடிங்கியதற்காக எவ்வாறு அடியுதைப்பட்டோம் என விவரித்துள்ளார். தோட்டத்துரையின் பங்களாவில் யாரோ சிறுவர்கள்

கொய்யாப்பழம் பிடுங்கிக் கொண்டு ஓடுவதாக அறிந்ததும் என்னையும் பிச்சையையும் பிடித்து இழுத்து வந்து துரையின் பங்களாவில் ஒப்ப டைத்தார்கள். துரை எங்களை அத ட்டி கொய்யாப்பழம் திருடினீர்களா? என்று பல முறைகேட்ட போதும் நாங்கள் பயத்தில் மெளனமாக இருந்தோம். கோபமடைந்த துரை கையில் கிடைத் ததை எல்லாம் எடுத்து எங்கள் இருவரையும் அடித்து உதைத் தார். கால் கைகளில் எல்லாம் சதை பியந்து கொண்டு வந்து விட்டது.

பிச்சை என்னைவிட சற்று பெரியவனாக இருந்ததால் அவன் விழுந்த அடிகளை தடுக்கப்பார்த்தான். இதனால் துரை மேலும் கோபமடைந்து மூர்க்கமாகத் தாக்கினார். அவன் உடம்பு இரத்தத்தால் குளித் துப் போய்விட்டது. எங்கள் இருவரையும் தூக்கி பங்களாவுக்கு வெளியே வீசிவிட்டார்கள். நான்கு நாட்களாக படுக்கையை விட்டு எங்களால் அசையக் கூட முடியவில்லை. எல்லாமே பங்களா தோட்டத்தில் இருந்து இரண்டு கொய்யாப்பழத்தை பிடுங்கினோம் என்பதற்காக.....

ஆனால் உண்மையில் கொய்யாப்பழம் பிடுங்கியமைக்காகவா அந்தத்துரை எம்மை அடித்துத் துவைத் தார்..? அவர் எஜுமான் என்ற ஸ்தானத்தில் இருந்து என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்ற திமிரும் கொழுப்பும் தான் அதற்குக் காரணம். சிறுவர்கள் மீது இந்த செருக்கும் திமிரும் காட்டவேண்டியது எதற்காக? நாங்கள் சிறுபிள்ளைகள் உலகெங்கும் வாழ்கின்ற எந்த சிறு பிள்ளை

யும் கொய்யாப்பழத்தைக் கண்டால் எதைச் செய்வார்களோ அதைத்தான் நாங்களும் செய்தோம். இன்னும் இத்தகைய விளையாட்டுத்தனங்களுக்காக எத்தனைமுறை அடி உதை வாங்கியிருப்போம். கருப்பன் தன் விதியை நொந்தவாறே தெரிவித்திருந்தார்.

அவரின் கூற்றுப்படி அடி உதை என்பது தோட்டத்தில் எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்ட வழமையான செயலாகும். இது தொடர்பில் யாரும் புகார் கூறியது கிடையாது. சில பேர் செய்யாத குற்றங்களுக்கும் அடி உதை வாங்கினார்கள். அவ்விதம் மனம் நொந்து போனவர்கள் மௌனமாக இருந்துவிட்டு பின்னர் யாருக்கும் தெரியாமல் தோட்டத்தை விட்டு ஒடிப் போய் விடுவதை விட வேறொன்றும் செய்ததில்லை.

எனினும் தோட்டத் துரைமார்க

ளின் இத்தகைய காட்டு மிராண்டித் தனங்கள் ஆளுநர்களின் காதுகளையோ காலனித்துவ செயலாளரின் கவனத்தையோ மிக சொற்பமாகவே சென்றடைந்தன. அவ்விதம் தெரிவிக்கப்பட்ட போது கூட இது பெரிதுபடுத்தத்தக்க செயல்ல.

அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஏதாவது ஒரு தோட்டத்தில் ஒரு ராங்கித்தனம் மிக்க துரையால் ஏற்பட்டதாகும் என கருதி பொருட்படுத்தாதுவிட்டனர்.

ஆனால் சுமார் ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேல் அடி உதை என்பதே தோட்டங்களின் வழமையான தண்டனை முறையாக இருந்து வந்தது.

அதனை தமது தலைவிதியாக தொழிலாளர்கள் ஏற்றுத் தாங்கிக்கொண்டனர்.

முழுக் குடும்பமுமே அவமானப்பட்டு கூனிக் குறுகிப் போனது

பிரதான சாபக்கேடாக இருந்துள்ளது. எந்தத் துரையாக இரு ந்தாலும் எந்த விளைவுகளையும் பற்றி கொஞ்சமும் கவலைப்படாமல் கண்ட இடத்தில் பெண்களுடன் முறைகேடாக நடந்து கொண்டனர் என்பதை கருப்பன் மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இத்தகைய பாலியல் பாலாத்காரங்கள் காரணமாக குறித்த பெண்ணும் அவளது பெற்றோர், சகோதரர்கள் என் போரும் மற்றும் முழுக் குடும்பத்தின் ருமே அவமானப்பட்டுக் கூனிக் குறுகிப் போயினர். துரைமார்கள் பெண்களிடம் இவ்விதம் பாலியல் ரீதியாக பலாத்காரம் புரிந்துள்ளதாக நிர்வாகத் துக்குத் தெரிய வந்தால் அதிக பட்ச தண்டனையாக அவர்கள் வேறு ஒரு தோட்டத்துக்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டனரே அன்றி வேறு தண்டனை வழங்கப்படவில்லை.

கருப்பன் கங்காணியே தனக்கும் அப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்ததென்றும் ஒரு நாள் தான் வீடு திரும்பிய போது தன் மனைவி அழுது கண்ணீர் வடித்த வாறே ஓடி வந்து தன் காலில் விழுந்து தன்னை மன்னித்து விடும்படி கதறியதாகவும் தன்னிடம் தோட்டத்துரை தகாத முறையில் நடந்து கொண்டதாகவும் தெரிவித்தாள்.

இது தொடர்பில் தோட்ட நிர்வாகம்

கருப்பன் கங்காணியின் சுயசரிதை நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி 1870 களுக்கு முன்னும் பின்னும் உள்ள தசாப்தங்களில் பெண்கள் மீதான பாலியல் வன்முறைகளே கோபித் தோட்டங்களின் கூலித் தொழிலாளர் மத்தியில்

மேற்படி துரையிடம் விசாரித்த போது தான் விளையாட்டுக்காகவே அப்படி நடந்து கொண்டதாகத் தெரிவித்தார். இந்தத் துரையையும் எச்சரித்து அடுத்த தோட்டத்துக்கு இடமாற்றம் செய்த னரேயன்றி வேறு ஒன்றும் நடக்கவில்லை. கருப்பன் இத்தகைய துரைமார்கள் தொடர்பில் பின்வருமாறு தனது கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றார்.

நாளைய இளம் சந்ததியினர் இத்தகைய அட்ரேழியங்களை சுகித்துக் கொண்டு சும்மா இருக்கமாட்டார்கள். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் கூலித் தொழிலாளர் எந்த அளவுக்கு குழுமி பொங்கித் தவிக்கிறார்கள் என்பது என்போன்றவர்களுக்குத்தான் தெரியும். அவர்கள் நீறு பூத்த நெருப்பாக தம் முள் அடங்கிப் போய் விடுவதற்குக் காரணம் தாம் சக்தி வாய்ந்த எஜமான ரூக்கு முன்னால் வெறும் கூலித் தொழிலாளியாக இருப்பதும் தம் எதிர் காலம் பாதித்து விடக் கூடாது என்பதும் தான்.

உலகெங்கும் பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரங்கள் வளர்ச்சியடைந்த ஒரு கால கட்டத்தில் எல்லா நாடுகளிலும் இந்த பெருந்தோட்டத்துரை மார் இப்படித்தான் நடந்து கொண்டனரா? என்ற ஒரு கேள்வியை எழுப்பி அதற்கான பதிலையும் கூறுகிறார் “இலங்கையில் காட்டு வாழ்க்கை” (Forest life in ceylon) என்ற நூலின் ஆசிரியர் வில்லியம் நூட்டன்.

ஒரு பணக்கார வர்க்கத்தினர் என்று பார்க்கும் போது இலங்கைத் தோட்டத் துரைமார்களுண்ணயும் மனிதத்துவமும் கொண்டவர்கள் தான். ஏனென்றால் அமெரிக்காவின் கரோலினா மற்றும் மிசிசிப்பி பிரதேசத்தின் பரந்தித்

தோட்டத் துரை மாருடன் ஒப்பிட டால் நான் இத்தெரிவித்தான் கூற முடியும். எந்த மக்கள் கூட்டத்தி னர் மத்தியிலும் துரி யோதனனும் கெளரவர்கள் ஞரும் இருக்கத் தான் செய்கிறார்கள்;

இது மனித வரலாறு இருக்கும் வரையும் தொடரும். சொந்தஊரில் இருந்து ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கப்பால் காட்டில் நீதிமன்றமோ நீதிவாணோ இல்லாத இடத்தில் வேலை பறி போய் விடும் என்ற பயத் தில் தன்மனைவி மக்களுக்கு என்ன வாகுமோ என்ற பரிதவிப்பில் இருப்பவனை ஒரு சக்திமிக்க எஜமான என்ன செய்தாலும் யார் தான் தட்டிக் கேட்பார்கள்.

இவ்விதம் தட்டிக் கேட்பார் இல்லாத ஒரு சமூகம் இருக்கும் வரைக்கும் அவர்கள் மீதான அநீதியும் அடக்கு முறையும் கொடுமையும் இடம்பெற்றுக் கொண்டுதான் இருக்கும் என்று அவர்தெரிவித்துள்ளார்.

வில்லியம் நைட்டனைப் போலவில் வியம் டிக்பி (William Digby) என்பவர் ஒரு பணகாரத் துரையாக இல்லாதி ருந்த போதும் ஓர் உறுதியான பத்திரிகையாளராகத் திகழ்ந்தார். இவரும் கோப்பித் தோட்ட நிலைமைகளை

அடிக்கடி அம்பலப்படுத்தினார். எனினும் இவரும் ஏனைய பிரித்தானிய காலனித்துவ நாடுகளில் கூலித் தொழிலாளர்கள் நடத்தப்பட்டதை விட இலங்கையில் நல்ல விதமாகவே நடத்தப்பட்டனர் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

இவர் தெரிவித்திருந்த கருத்தின்படி பிரித்தானிய பாராளுமன்றத்தில் குடியேற்ற நாடுகளில் தொழில் புரிகி ன்ற புலம்பெயர்ந்த தொழிலாளர்களின்

நிலை பற்றி மிகக் குறைவாகவே பேசப்பட்டது. அதுவும் கூட இலங்கையின் மலைநாட்டில் கோப்பித் தோட்டங்களிலும் அதன் களஞ்சிய சாலைகளிலும் அரை மில்லியன் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள் என்று பெருமையடித்து பீற்றிக் கொள்வதாக மட்டுமே இருந்தது எப்போதாவது ஒரு முறை இவர்கள் மீது “நீதி பிழைத்து விட்டது” என்று ஒரு வர் ஒலமிடுவார். அத்துடன் அது

முடிந்து போய் விடும். தான் இப்படிக் கூறுவதன் விளைவுகளையும் அதன் உண்மைத் தன்மையின் முழுப் பொறுப்பையும் தானே ஏற்றுக் கொள்வதாகவும் தான் இது விடயத்தை நன்கு ஆராய்ந்த பின்னரே தெரிவித்துள்ளதாகவும் அவர் மேலும் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

அநேகமான சந்தர்ப்பங்களில் துரை மார்களின் அட்ரேஸியங்களில் இருந்து தப்புவதற்கு தோட்டத்திலிருந்து ஓடி விடுவதையே தொழிலாளர்கள் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

என்ன தான் அவர்கள் தோட்டத்துரையின் பிடியில் இருந்து தப்பினாலும் கங்காணியின் பார்வையில் இருந்து அவர்களால் தப்ப முடியாமல் இருந்தது.

பார்வைக்கு கங்காணி என்பவன் தொழிலாளர்களின் பாதுகாவலன் போலவும் பிரதிநிதி போலவும் தொழி

லாளர் தரப்பு நியாயத்தை எடுத்துரைப்பவன் போலவும் தோன்றினாலும் துரைமாருக்கு அடுத்த அட்ரேஸியக்காரனாக அவனே இருந்தான். அதனால் அவன் லயத்தில் நடக்கும் அட்ரேஸியங்களையும் அடாவடித்தனங்களையும் நிர்வாகத்துக்கும் துரைக்கும் தெரியாமல் பார்த்துக் கொண்டான்.

தோட்டத்தை விட்டு தொழிலாளி தலைமறைவாகி இருந்தாலும் அதற்கும் கங்காணியின் தயவு தேவையாக இருந்தது. ஏ.ஆர். கிங் (A.R.King) பதுளை மாவட்டநீதிபதியாகக்கடமையாற்றியபோது தொழிலாளி ஒருவன் தோட்டத்தை விட்டு ஒடி விட்டமை தொடர்யான வழக்கொன்றை விசாரித்தார். அப்போது தொழிலாளி இருக்குமிடம் தெரியவில்லை என வழக்காளி தெரிவித்தபோது “அவன் இருக்குமிடம் கங்காணிக்குத் தெரியும் என்றும் அவனை விசாரிக்க வேண்டுமென்றும்” குறிப்பிட்டார்.

கண்ணீர் வடிக்கும் புள்ளி விபரங்கள்

இலங்கையில் கோப்பித் தோட்ட நகளின் ஆரம்ப காலத்தில் தோட்டத்தில் ஆண்களே அதிகமாக வேலை செய்தனரேயன்றி பெண்களைக் காணக் கிடைக்கவில்லை என்று புள்ளி விபரங்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. ஆரம்பத்தில் அநேகம் பேர் மனைவி, மக்களைக் கூட்டி வராமல் தனியே தான் வந்துள்ளனர். கூட வந்தசில பெண்கள்கூட மனைவிகளாக இருக்க முடியாதென்றும் அவர்கள் ஓடி வந்தவர்களாக, வைப்பாட்டிகளாக விபச்சாரிகளாக இருந்திருக்கலாம் என்றும் ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

கூலித் தொழிலாளர்களின் வருகை மற்றும் திரும்புகை தொடர்பான முதல் ஆவணப் பதிவுகளை 1839 ஆம் ஆண்டு அப்போதைய காலனித் துவ செயலாளர் அன்ஸ் ருத்தருக்கு (Anstruther) அனுப்பும் பொருட்டு அரசாங்க அதிபராக பதவி வகித்த டைக் என்பவர் (Dyke) பதிவு செய்துள்ளார். எனினும் இவை தலைமன்னாரை மையமாகக் கொண்ட பதிவுகள் என்றும் மேலும் சில இடங்களிலும் தொழிலாளர் இறங்கியும் ஏறியும் உள்ளனர் என்றும் தெரிவித்துள்ளனர்.

இவரது புள்ளி விபரப் பதிவுகளின் பிரகாரம் 1839 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி முதல் மே மாதம் வரையில் பின்வரும் தொகையினர் இலங்கைக்கு வந்தும் போட்டுமள்ளனர்.

1839 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் மூன்று குழுவினரில் மொத்தம் 64 பேர் வந்தனர். அவர்களில் 13 பெண்களும் 14 பிள்ளைகளும் இருந்தனர். அதே மாதத்தில் 4 குழுவினர் வெளி யேறினர். மொத்தம் 91 பேரில் 10 பெண்களும் 4 பிள்ளைகளும் இருந்தனர். இதன்படி 5 பேர்களுக்கு ஒரு பெண்ணே வந்துள்ளார்.

இதேவருடம் பெப்ரவரி மாதம் வந்த 535 பேரில் 66 பெண்களும் 26 பிள்ளைகளும் இருந்தனர். 9 ஆண்களுக்கு ஒரு பெண் வீதமே இருந்தனர்.

மார்ச் மாதம் மொத்தம் 564 பேர் வந்தனர். இதில் 27 பெண்களும் 16 பிள்ளைகளும் இருந்தனர். ஆண், பெண்

விகிதாசாரம் 18/1. ஏப்ரல் மாதம் வந் தோர் தொகை 553. இதில் பெண் கள் 56, பிள்ளைகள் 33. ஆண் பெண் விகிதாசாரம் 9/1 மே மாதம் மொத்தம் 509 வந்தனர். இதில் பெண்கள் 63, பிள்ளைகள் 26. ஆண், பெண் விகிதாசாரம் 7/1 என்பதாகும்.

இந்த ஐந்து மாத காலத்து புள்ளி விபரங்களைக் கொண்டு பொதுவான தீர்மானத்துக்கு வர முடியாதென்ற போதும் ஆண், பெண் பிள்ளைகளின் வரவில் ஒரு ஒழுங்கு இருப்பதனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

1843 தொடக்கம் 1850 வரையிலான கூலித் தொழிலாளரின்வரவை பின்வரும் அட்டவணை காட்டுகின்றது.

அட்டவணை 1

இந்த அட்டவணை பெட்டிக் பீபிள் (Petric Peeble) என்பவரால் இலங்கையின் வரலாற்று ரதியான புள்ளி விபர

ஆண்டுகளில் கூலித் தொழிலாளர்களின் சமூக, பொருளாதார நிலை தொடர்பில் நடைபெற்ற ஆணைக் குழுவிசாரணை ஒன்றின் போது சாட்சியமளித்த வட பகுதிக்கான அரசாங்க அறியாக்கக் கடமையாற்றிய பரிசு. சி. டிவெநாம் (W.C.Twynam) பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“மிக மோசமானதும் பரிதாபகரமான நிலையிலும் காணப்பட்ட கூலித் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் பலவேறு பாலியல் நோய்கள் காணப்பட்டன.

இதற்குக் காரணம் இவர்கள் மத்தியில் 50 ஆண்களுக்கு ஒரு பெண்ணும் சில சமயம் 100 ஆண்களுக்கு ஒரு பெண்ணுமாகக் காணப்பட்டது தான். இவர்கள் அந்நிய மண்ணில் அந்நியராக இருந்தனர். மிக மோசமாக நடத்தப்பட்டனர். உண்ண உணவில்லை. உடுக்க உடையில்லை கையில் கிடைத்த எந்தக் குப்பையானாலும் சாப்பிட

வருடம்	ஆண்	பெண்	சிறுவர்
1843	35,195	957	448
1844	74,840	1,181	724
1845	75,526	695	177
1846	41,862	330	125
1847	44,085	1,638	417
1848	29,936	1,685	551
1849	27,732	1,430	268
1850	37,155	1,818	449

கைநூல் (Sri Lanka, A Hand book of His torical Statistics) தயாரிப்பதற்காக திரட்டப்பட்டது.

இத்தகைய புள்ளி விபரங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு 1843, 1845

தார்கள். சிலர் இதனை மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்று என வர்ணித்தார்கள். ஆனால் இலங்கை வந்து அல்லவுற்ற

கூவித் தொழிலாளர்களின் கடையில் உண்மை இல்லாமலில்லை.

இந்திய வரலாற்று ஆய்வாளரான சி. கொண்டாப்பி (C.Kondappi) இது தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவிக்கும் போது, “இலங்கைக்கு இந்தியத்

தொழிலாளர் அனுப்புவது தொடர்பில் இந்திய அரசாங்கத்திடம் ஒருசரி யான கொள்கை கிடையாதென் ரூம் மொற்சியஸ் மேற்கிந்திய தீவுகளுக்கு இடம்பெயர்ந்து செல்பவர்கள் தொடர்பில் கடைப்பிடிக்கப்படும் கட்டுப்பா

டுகள் தென் நாட்டில் கடைப்பிடிக்கப் படுவதில்லையென்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதனால் இவ்வளவு ஆண் தொழிலாளர் போகும்போது அவர்கள் மத்தியில் இவ்வளவு பெண் தொழிலாளரும் இருக்க வேண்டும் என்று உறுதி செய்வது அரசாங்கத்தின் கடமை என்

கூறியுள்ளார். எனினும் இலங்கை இந்தியாவுக்கு மிகச் சமீபமாக இருந்ததன் காரணமாக தொழிலாளர் எந்தவித கட்டுப்பாடுமின்றி தான் தோன்றித்தன மாக வரத் தொடங்கினர்.

ஆனால் பிரித்தானியாவின் ஏனைய கரும்புச் செய்கை நாடுகளான மேற்கிந்தியத் தீவுகள், மொரீசியஸ், பீஜித் தீவுகள் வெகு தூரத்தில் இருந்த தால் பிரயாண நடவடிக்கைகளின்போது பல கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படுத்தப் பட்டனர் என்ற போதும்இந்த நாடுகளுக்குச் சென்றவர்கள் நல்ல வாழ்க்கை வாழ்ந்தனரா என்பதும் கேள்விக்கு நியே.

இலங்கைக்கு வந்த ஆண் கூலித் தொழிலாளர்களுடன் எந்த வகையான பெண்கள் வந்தார்கள் என்பது தொடர்பில் மற்றுமொரு புகழ்பெற்ற சமூகவியல் ஆய்வாளரான ஹியூ டின்கர் (Hugh Tinker) யின்வகுமாறு கூறுகின்றார், இலங்கைக்கு கூலிகளுடன் வந்த பெண்கள், கணவனை இழந்தவர் களாகவும் கணவனை பிரிந்தவர்களாகவும் கணவனால் தூரத்தப்பட்டவர்களாகவும் பின்னை பெற வகையற்றவர்கள் என ஒதுக்கப்பட்ட வர்களாகவும் விபச்சாரிகளாகவும் இருந்ததுடன் இவர்கள் “பாவப்பட்ட ஜென்மாங்களாகக்” கருதப்பட்டனர்.

பொன்டாட்டிய உடபூபடு ஆஸ்பத்திரிக்கும் போக முடியாது

கைளை செய்து கொடுக்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள் ளப்பட்டனர். இலங்கையின் தொழிற்சங்க முன் ணோடிகளில் ஒருவரான கோ.நடேசய்யரின் கூற்றுப்படி 1850 களைத் தொடர்ந்தே இலங்கை வந்த தொழிலாளர்களில் ஒரு கணிசமான தொகையினர் இங்கே தங்கத் தொடங்கினர் எனத் தெரிகிறது.

எனினும் சிலோன் என்ஸாமினர் (Ceylon Examiner) என்ற பத்திரிகையில் அடிக்கடி கோப்பிச் செய்கையின் பிரச்சினைகள் தொடர்பில் கட்டுரைகள் எழுதிவந்த சி.ஆர்.ரிக் (E.R.Rigg) என்ற தோட்டத்துரை பின் வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். பொதுவாக நீண்டகாலத்துக்கு இலங்கையில் தங்கியிருக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்தில் இலங்கைக்கு வந்தவர்கள் மாத்திரமே மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் அழைத்து வந்தனர் என்றும் அப்படி வந்தவர்கள் கூட சுமார் மூன்று வருடங்களுக்கு மாத்திரமே தங்கியிருந்தனர் என்றும் குறிப்பி டுகின்றார். 1860 களைத் தொடர்ந்தே கோப்பி ஏற்றுமதி உச்சத்துக்குச் சென்

கோப்பிப் பயிர்க் செய்கையின் ஆரம்பகாலத்தில் தொழிலாளர்கள் இலங்கைக்கு வருவதும் போவதுமாக இருந்தனர்ன்றி இங்கே நிலையாகத் தங்கும் நோக்கம் அவர்களுக்கிருக்கவில்லை. எனவே அடிக்கடி தொழிலாளர் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது.கோப்பி அறுவடை செய்வதில் சிக்கலும் ஏற்று மதிக்கென கொழும்புக்கு பொதி செய்து போக்குவரத்து செய்வதில் பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன. இதனால் தோட்டத்துரைமார்களும் தோட்ட உரிமையாளர்களும் தொழிலாளர் மீது மேற்கொண்ட அத்து மீறல்களைக் குறைத்து அவர்களுக்கு சில சலு

நது. இக்காலமே கோப்பிக் காலத்தின் பொற்காலம் என்கின்றனர். தொழிலாளின் வரவும் அதிகரித்ததுடன் வழங்கப்பட்ட கூலியிலும் அதிகரிப்பு ஏற்பட்டது. பேர்குசனின் புள்ளி விபரங்களின்படி 1860 தொடக்கம் 1869 காலப்பகுதியில் இலங்கைக்கு 4,95,507 ஆண்களும் 76,484 பெண்களும் 29,125 குழந்தைகளும் வந்துள்ளனர் எனத் தெரிய வருகின்றது.

இலங்கை கோப்பித் தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களின் நிலை வரவு ஆண் பெண் விகிதாசாரம், சுகாதாரம் என்பன தொடர்பில் குறிவரவு கூலித் தொழிலாளர் ஆணைக்குழு (Immigrant Cooly Committee) இக்காலத்தில் விசாரணை ஒன்றை மேற்கொண்ட போது அதன் முன்னி வையில் சாட்சியமளித்த பெருமதோட்ட முகவரும் கப்பல் போக்குவரத்து உரிமையாளருமான அல்ஸ்டன் ஸ்கோல்ட் அன் கொம்பனி (Alston Scott and Company) உரிமையாளர் எம்.எச். தோமஸ் (M.H.THOMAS) பின்வருமாறு குறிப்பிட்டமை கவனிக்கத்தக்கது.

தூத்துக்குடி - கொழும்பு கப்பல் சேவை பிரபலமடைந்ததால் கூலித் தொழிலாளர் தமது மனைவி மக்களை இன்னும் அதிகமாக அழைத்து வருவார்கள் என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா? என இவரிடம் கேட்கப்பட்டது.

அங்கு அவர் இந்த விடயம் முற்றிலும் தொழிலாளர்களை கூட்டிவரச் செல்லும் கங்காணியிலும் அவன் எந்த வகையான தொழிலாளர்களை தெரிவு செய்து அழைத்து வருகின்றான் என்பதிலும் தங்கியுள்ளதென்றும் குறிப்பிட்டார்.

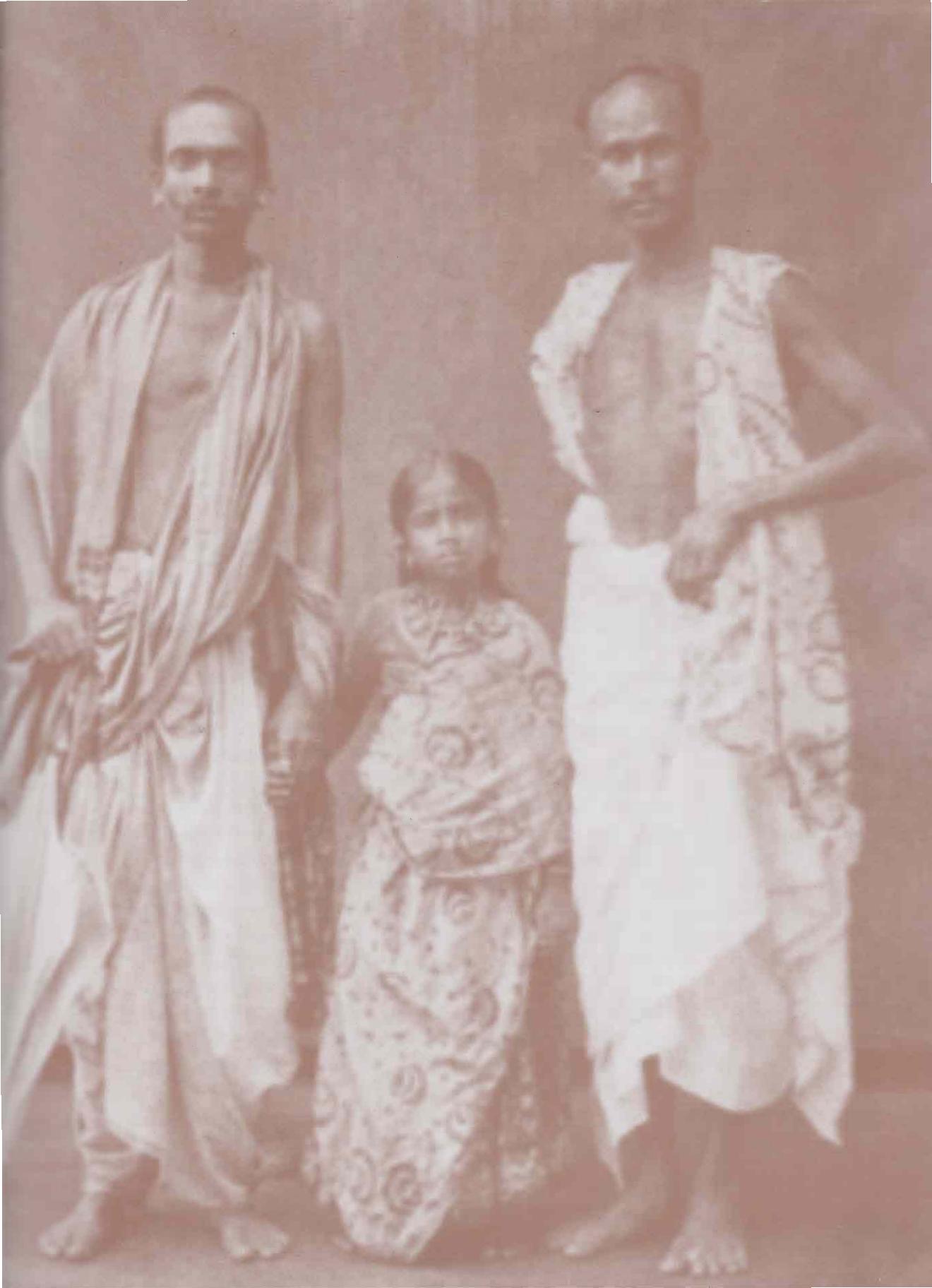
பொதுவாக இப்போது வந்து சேரும் தொழிலாளர்களில் 30 சதவீதத்தினரே

பெண்களாக உள்ளனர். இந்த வீதாசாரம் போதுமானதென நீங்கள் கருதுகிறீர்களா? என்று அவரிடம் மேலும் கேட்கப்பட்டபோது...

அண்மைக்காலமாக பெண்கள் மற்றும் பிள்ளைகளின் வருகையில் கணி சமான அதிகரிப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. எனது தோட்டத்தில் கூட பெண்களும் பிள்ளைகளும் மேலும் சற்று அதிகமாகக் காணப்படுவதையே விரும்புகிறேன். பெண்களும் பிள்ளைகளும் இல்லாவிடில் அந்தத் தோட்டம் பூரணமானதாக இருக்க முடியாது என்று அவர் தெரிவித்தார்.

1870களிலும் தோட்டங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் சமமாகக் காணப்படாமை தொடர்பிலும் அதனால் ஏற்பட்ட சமூகத் தாக்கங்கள் தொடர்பிலும் பரவலாகப் பேசப்பட்டது. ஒரு சமயம் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சுகாதாரம் தொடர்பில் விசாரணை ஒன்று மேற்கொள்ளப்பட்ட போது தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு மருத்துவ வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டுள்ள போதும் அவர்கள் சுகவீன முற்றபோது வைத்தியசாலைகளுக்கு செல்வதில்லை எனக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. இது விடயம் தொடர்பில் பின்னர் தோட்டத்துரைமார் சங்கம் கலந்துரையாடல் ஒன்றை ஏற்பாடு செய்திருந்தது. அக்கலந்துரையாடலில் கருத்துத் தெரிவி த்தடிம்புல்லையைச் சேர்ந்த தோட்டத்துரை ஏ.எப். ஹாப்பர் (A.F. Harper) என்பவர் பின்வருமாறு தெரிவித்தார்.

குறிப்பாக ஆண்கள் தாம் நோயுற்றவேலையிலும் வைத்தியசாலைக்கு செல்லாதிருப்பதற்கான காரணம் லயக்களில் அதிகமான ஒண்டிக்கட்டை பிரமச்சாரிகள் வசிக்கின்றமையாகும்.

இவர்கள் மத்தியில் தம் மனைவிகளை விட்டுச் செல்வது ஆபத்தானது என்று இவர்கள் கருதுகின்றனர். பெண்களும், கூட தம் கணவன்மார்களை தனி யாக விட்டு விட்டுச் செல்ல மறுக்கின்றனர்.

பதுளையைச் சேர்ந்த ஜே.பி.ரோஸ் (J.P.ROSS) என்ற துரை குறிப்பிட்டா வது; ராமசாமி ஓம் பொம்பள என்னா பன்றது? என்று ராமசாமியிடம் கேட்டா அவளா - அவதா அந்தக் கரையில இருக்காளோ நா.... இங்க இப்போதை க்கு கருப்பாயியோட்டா இருக்கே'' என்று பதில் சொல்றான் என்று கவையாக குறிப்பிட்டார்.

முழுக் கோப்பிக் காலத்திலேயுமே ஆண், பெண் கூலித் தொழிலாளர்களின் வரவு மிக அதிகரித்த வருடமாக 1877 ஆம் வருடம் கருதப்படுகின்றது. இவ்வருடத்தில் மாத்திரம் மொத்தம் 2,28,539 பேர் வந்தமை பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

இதில் ஆண்கள் தொகை 1,21,743 ஆகவும் பெண்கள் 1,06,796 ஆகவும் இருந்தனர்.

1870 களை அடுத்து வந்த ஆண்டு களிலேயே ஆண்/பெண் வீதாசாரம் அதிகரித்த காலப்பகுதியுமாக இருந்துள்ளது.

இக்காலத்தில் 4 ஆண்களுக்கு ஒரு பெண் என்ற வீதத்தில் தொழிலாளர் வருடகை பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. 1870 முதல் 1879 வரையுள்ளகாலப் பகுதியில் மொத்தம் 766,966 ஆண்களும் 1,91,796 பெண்களும் 82,690 பிள்ளைகளும் நாட்டுக்குள் வந்துள்ளனமை பதிவேடுகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

1880 களைத் தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதி கோப்பிக் காலத்தின் வீழ்ச்சிக் காலமாகும். இக்காலத்தில் தொழிலாளர்களின் வரவிலும் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

ஒடிப் போனவர்களில் அரைவாசிப் போர் இறந்து போய்விட்டனர்

1867 களில் கோப்பித் தோட்டங்களில் ஆண் தொழிலாளர்களைபிடித்து ஆட்டி உலுக்கிய பிரதான நோயாக சமூக பாலியல் நோய் இருந்தது என சமூக வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கலா நிதி ஊராகொட சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

இந்நோய் பீடித்தவர்கள் கம்பளை வைத்தியசாலையில் அதிகமாக சிகிச்சை பெற்றுள்ளனர் என இவ்வைத்தியசாலையின் பிரதான வைத்திய அதிகாரி டொக்டர் வன்டோர்ட் (Dr. Vandort) தெரிவித்துள்ளார்.

19 ஆம் நூற்றாண்டிலும் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முதலரைப் பகுதியிலும் சமூக பாலியல் நோய்கள் (சிபி லிசிஸ் மற்றும் கொன்னோரியா Syphilis & Gonorrhoea) இலங்கையின்பல பாகங்களில் பரவலாக அவதானிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை இக்காலத்தில் பறங்கி நோய் என்றே பொதுவாக அழைத்துள்ளனர். ஆய்வாளர் ஊராகொடவின் கணிப்பின்படி இலங்கை அரசாங்கம் இக்காலத்தில் மேற்படி நோய் பரவும் அபாயம் பற்றி கரிசனை எடுத்துக் கொண்ட போதும் அந்த அக்கறை கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர் மீதானதல்ல என்றும் தெரிகிறது.

குறிப்பாக கொழும்பிலும் பின்னர் கண்டி, காலி ஆகிய இடங்களில் நிலை கொண்டிருந்த பிரிட்டிஷ் இராணுவ வீரர் மத்தியிலும் அங்கிருந்த வெளியாளினாலும் இந்நோய் பரவலாகப்

பரவியதையடுத்து இதனைக் கட்டுப் படுத்தும் முகமாக ஏற்கனவே பிரித்தானியாவில் 1864 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்டு ருந்த ஒட்டுவாரோட்டு நோய் தடுப் புச்சட்டம் (Prevention of Coggious Diseases Act) ஜி லிங்கை சட்டசபை 1867 ஆம் ஆண்டு 17 ஆம் இலக்க சட்ட மாக்க கொண்டுவந்து அங்கீரித்தது.

இச்சட்டத்தின் படி இந்நோயைப் பரப்பும் ஆண்களையும் பெண்களையும் கைது செய்து தடுத்து வைத்து சிகிச்சையளிக்க வகை செய்யப்பட்டது.

எனினும் இச்சட்டத்தினால் இத்தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் இந்நோய் பரவுவதைத் தடுக்க முடியவில்லை.

கோப்பித் தோட்டங்களைப் பொறுத்த வரையில் இந்நோய்களுக்குள்ளான பெண்களே இந்நோயைப் பரப் பக்காரணமாக இருந்தனர் என மாத்தளை மாவட்ட தோட்டத்துரையான ஜோர்ஜ் லொயிட் வில்லியம் என்பவர் துரை மார் சங்கத்துக்கு எழுதிய அறிக்கை யொன்றில் தெரிவித்துள்ளார். இவர்

தனது தோட்டத்தில் வசித்த ஒரு பெண் காரணமாக இத் தோட்டத்தில் வசித்த எல்லா ஆண்களுக்கும் நோய் பரவியதால் தோட்டத்தில் இருந்த எல்லாதொழிலாளர்களையும் இழக்க வேண்டியேற்பட்டுவிட்டதென்றும் குறிப்பிட்டுள்ளதுடன் மேற்படி பெண்ணை வைத்தியசாலைக்கு அனுப்ப முயற்சித்தனர்.

அவள் மறுத்து விட்டாள் என்றும் அதனால் கொழும்பில் மட்டும் பாவனையில் உள்ள மேற்படி தொற்று நோய் தடுப்புச்சட்டதினை மாத்தளை மாவட்டத்திற்கும் விஸ்தரிக்கவேண்டுமென்றும் தான் மாத்தளை மாவட்ட அரசு அதிபருக்கு கோரிக்கை விடுத்து ஸ்தாகவும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவரது கூற்றுப்படி மேற்படி
தொற்று நோயால் பாதிக்கப்பட்ட
வர்கள் அனைவரும் தோட்டத்தில் இருந்து ஓடிப் போய் விட்டதாகவும் அவர்களில் அரைவாசிப் பேருக்கு மேல் இறந்து போய் விட்டதாகவும் தெரிகிறது.

கண்டி குண்டக்சாலை தோட்டத்து ரயான் ஜேம்ஸ் ரைட் (James wright) என்பவரின் கருத்துப்படி இந்தநோயால் பாதிக்கப்பட்ட பலரும் உள்நாட்டில் வேலைபார்த்த போகுமிக அதிகரித்தது.

வைத்தி யர்களிடமே சென்றார்கள் என்றும் அத் தகைய வைத்தியர்கள் கருச்சி தைவுக ணையும் செய்கின்றனர் என்றும் தெரிவிக்கின்றார்.

இவர் இங்கு குறி ப்பிட்டுள்ள போலி வைத்தியர்கள் என் பவர்கள் ஆயர்வேத வைத்தியர்களே என ஆய்வாளர்கள் கூகின்றனர்.

கோப்பிக்காலம் போய் தேயிலைக்காலம் வந்த போதும் நிலைமை அப்படியே தான் இருந்ததென தேயிலைப்பயிர்ச் செய்கையின் முன்னோடித் துரையான ‘சாமிதோ’ என்று அழைக்கப்பட்ட ஜேம்ஸ் டெய்லர் (James taylor) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவரது கருத்துப்படி மேற்படி பாவியல் தொற்று நோய் தோட்டங்களில் சர்வசாதாரணமானதென்றும் இது தொடர்பில் தோட்டத்துரைமார் கண்டுகொள்வதோ அக்கறை எடுப்பதோ இல்லை என்றும் தனது தோட்டத்தில் கூட ஒருபெண் உள்நாட்டு வைத்தியரிடம் கருச்சிதைவு செய்ய போய் இறந்து போய் விட்டாள் எனவும் கருத்துத் தெரிவித்தார்.

இந்த விடயம் தொழிலாளர் மத்தியில் மேலும் மேலும் பெருகி விசுவரூபம் எடுத்ததற்குக் காரணம் பரவலாக இடம்பெற்ற சிக்க கொலைகளாகும்.

அத்துடன் ஆண்கள் மத்தியில் தற்கொலை செய்துகொள்ளும் போகுமிக அதிகரித்தது.

மனைவிமார்கள் அல்லாத பெண்கள் மத்தியில் வேண்டாத கருத்தரிப்புகள் காரணமாகப் பிறந்த குழந்தைகளை வளர்க்க விரும்பாத பெண்கள் சிக்க கொலை செய்தனர் என்றும் பெண் குழந்தை பிறந்தால் தமக்கேற்பட்ட நிலை தம் பிள்ளைகளுக்கும் ஏற்படக்

கூடாதென அவற்றைக் கொன்றுவிடு கின் றனர் என்றும் பரவலாகக் கருத்து நிலவிய போதும் டங்கன் செ. ஸ்கீன் (Duncan H.Skiern) என்ற துரை வித்தியா சமான கருத்தொன்றைத் தெரிவித்து ஸ்ளார். இவரது கருத்துப்படி குழந்தைக் கொலைகள் ஒரு மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்று என்றும் மந்த போஷணையுடனான குழந்தைகளை சிறிது கவனிக் காமல் விட்டாலேயே அவை இறந்து போய்விடும் என்றும் தெரிவித்துள்ளார்.

பாலியல் தொற்றுநோய், சிகுக் கொலைகள், வாழ்க்கையில் விரக்தி ஏற்பட்டதால் அதிகரித்த தற்கொலைகள் முதலான சமூகப் பிரச்சினைகள் இலங்கைக்கு வந்த கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கே பாரிய பிரச்சினைகள் என்று மட்டும் கருதிவிட முடியாது.

ஏனெனில் இலங்கைக்கு இவர்கள் வந்தது போல மொறீசீயஸ், மேற்கிந் தியத்தீவுகள், பீஜி, டெமரோ, பர்மா

போன்ற நாடுகளுக்கும் இவர்கள் சென்றபோது அங்கேயும் இதே விளை வகளையே சந்தித்தனர்.

1883 முதல் 1890 வரை இலங்கையின் கவர்னராக பதவி வகித்த சேர் ஆர்த்தர் ஹெமில்டன் கோர்டன் (Sir.Arthar Hemilton Gordon) இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்னர் மொறீசீயஸ் நாட்டில் கவர்னராகப் பதவி வகித்தவர்.

இது தொடர்பில் கருத்துத் தெரி வித்த ஆளுனர் கோர்டன், இலங்கையை விட மொறீஸியஸ் நாடு இந்தியாவுக்கு வெகுதூரத்தில் இருக்கின்ற தென்றும் அங்கு வாழ்கின்ற கூலித்தொழிலாளர்கள் மத்தியிலும் இதே போன்ற சமமான பிரச்சினைகள் காணப்படுகின்றதென்றும் அங்கே வாழ்வில் மிக விரக்தியடைந்த தொழிலாளர்கள் இந்தியாவுக்கு திரும்பிப் போக மனமின்றி தற்கொலை செய்து கொள்கின்றனர் என்றும் தெரிவித்துள்ளார்.

காலை ஆறு மணியானதும் இன்ன மும் குரியன் உதிக்காத நிலையிலேயே தொழிலாளர் வேலைக்கென புறப்படுவார்கள். புறப்படுங்கள் என பதை அறிவிக்க சங்கு ஊதப்படும். சில தோட்டங்களில் பிறட்டுத்தப்படி ப்பார்கள்.

சில இடங்களில் மணியடித்தும் வேறு விதங்களில் ஓலியெழுப்பியும் சமிக்ஞை உண்டாக்கினார்கள். ஒரு கூலித் தொழிலாளியின் அன்றாட நிகழ்வுகளாக விடியுமன் எழுவது, எதையாவது சாப்பிடுவது, நாள் முழுவதும் உழைப்பது, அந்திப் பொழுதில் வந்து எதையாவது சாப்பிட்டுவிட்டு உறங்குவது என்பவைகளாக மட்டுமே இருந்தன.

சாப்பிடும் பழக்க வழக்கத்தில் சிலர் வித்தியாசமான வழிமுறைகளைக்கையாண்டார்கள்.

காலையில் நான்குமணிக்கெல்லாம் எழுந்திருந்து சமைத்து நன்றாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு வேலைக்கு செல் வோரும் அல்லது இரவில் நன்றாக சாப்பிட்டுவிட்டு மிஞ்சியதைக் காலையில் சாப்பிடுவோரும் இருந்தனர். சிலர் சமைத்து வைத்துவிட்டு சென்றால் யாராவது ஒருவர் அதனை மத்தியானம் மலைக்குக் கொண்டு போக வேண்டும். பொதுவாக தோட்டங்களில் வேலை நேரம் 6 மணி முதல் மாலை 4 மணி வரையாகும்.

சில தோட்டங்களில் மத்தியான சாப்பாட்டுக்குச் செல்ல நேரம் கொடுப்பதால் அவர்கள் 5 மணி வரை வேலை செய்ய வேண்டி யிருந்தது.

காலையில் சமைத்து சாப்பிட்டுவிட்டு செல்பவர்கள் மிஞ்சியதை சாய ந்தரம் வந்து சாப்பிட்டனர்.

சூரியன் மறைஞ்சிக்கிட்டு இருக்குதுங்க சாமி

1879 ஆம் ஆண்டு கோப்பித் தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர் தொடர்பாக அவர்களின் சுகாதாரம் மற்றும் உணவுப் பழக்கம் பற்றி கேள்வி எழுப்பிவிட்டு விசாரணை நடத்துவதற்கென அரசாங்கம் ஆணைக்கும் ஒன்றை நியமித்தது. தொழிலாளரின் உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள் சம்பந்தமாக இவ்வாணைக்கும் உறுப்பி னராக நியமிக்கப்பட்டிருந்த எப்.ஆர். சோன்டர்ஸ் (F.R.Sounders) (இவரின் பெயரில் கொழு ம்பி 12 இல் வீசி ஒன்றுக்கு பெயரிடப்பட்டுள்ளதுபன் காஸ்பந்து விளையாட்டுக் கழகமொன்றும் இப்போதும் இயங்கி வருகின்றது) கருத்துத் தெரிவிக்கும் போது பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்,

“பொதுவாகவே காலை நான்கு மணிக்கெல்லாம் நித்திரை விட்டெடமுந்து விடுவது தொழிலாளின் பழக்க மாக இருந்தது. அவர்கள் அதிகாலையிலேயே சமைத்துச் சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் வேலைக்குப் போனார்கள். ஆறு மணிக்கு பெரட்டுக் களத்தில் இருப்பார்கள். சிலர் சமைத்த உணவை பின்னர் சாப்பிடுவதற்காக தம்முடன் எடுத்துச் சென்றனர். அதிகமான குடும்ப அங்கத்தவர்களைக்

கொண்டவர்கள் இருந்தால் யாராவது ஒருவர் சாப்பாட்டை மலைக்கு எடுத்துச் செல்வார்கள். அங்கு வைத்து அதனை சாப்பிடுவார்கள்”

மேற்படி ஆணைக்குழுவின் முன் சாட்சியம் வழங்கிய தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு பொறுப்பாக கடமையாற்றிய இலங்கையரான வைத்தியர் பி.டி. அந்தோனிஸ் (Dr. D.Anthonis) தெரி வித்ததாவது,

“மாலையில் சோறு சமைத்தவர்கள் அடுத்த நாளும் அதனை கெடாமல் பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்வதற்காக ஒரு வித்தியாசமான வழி முறையைக் கையாண்டார்கள்.

அதன்படி நன்கு அவிந்து கொதித்த சே அற்றின் மீது சடுதியாக குளிர்ந்த நீரை ஊற்றிய பின் வடித்துவிடுவார்கள் அப்படிச் செய்வதால் ஒவ்வொரு

சோற்றுப் பருக்கையைச் சுற்றி
லும் பாலாடை

போன்ற ஒரு படலம் படிந்து அதன் பின் நீர் உட்புகாமலும் சோறு நொதி த்துப் போகாமலும் பாது காக்கிறது” என்று அவர் தெரிவித்து ஸ்ளார்.

தொழிலாளர்கள் தம் எஜமானர்களைக் கோபப்படுத்தாமல் “வேலை நேரம் முடிந்துவிட்டது, வீட்டுக்குப் போக வேண்டும்” என்பதை எவ்வாறு நாகூக்காகத் தெரிவித்தார்கள் என்பதை நூலாசிரியரான பி.டி. மில்லி (P.D.Millie) பின்வருமாறு கூறுகின்றார்,

“குரியன் மறைஞ்சிக்கிட்டிருக்குது ங்க சாமி, இப்ப மிலாறு குச்சி பொறுக் குணாத்தான் சோறு பொங்கலாம்...” என்று அவர்கள் மிக விந்யமாக தம் வேலை முடிந்துவிட்டது என்பதை அறிவித்தனர். மில்லி தனது நூலைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக தொழிலாளர் வேலை முடிந்து ஓரிடத்தில் கூடி சமைத்துச் சாப்பிடும் இடத்துக்குச் சென்று, அவர்களுடன் பேசி அவர்களின் கருத்துக்களையும் பெற்றுக் கொண்டார் என்று தெரிகின்றது.

இலங்கைக்கு வந்த தொழிலாளர்கள்

இங்கே வந்த பின் அரிசிச்சோற்றை சாப்பிட்டபோதும் இவர்களில் அநேகம் பேர்தம் சொந்த ஊர்களில் அரிசி சோறு சாப்பிடவில்லை என்பது மற்று மொரு உண்மையாகும்.

இவர்கள் தத்தமது பிரதேசங்களில் காணப்பட்ட சோளம், கேழ்வரகு, கம்பங்கழி, திணை, சாமை முதலான தானிய வகைகளையே தின்று பழகிய வர்கள். ஒரு முறை சட்டசபையில் அரிசி இறக்குமதி அதிகரித்து வருவது தொடர்பில் விவாதம் எழுந்தபோது தமிழ்ச் சமூகத்தைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்திய சேர்.பொன் இராமநாதன் தோட் டத் தொழிலாளரின் உணவுப் பழக்கம் தொடர்பில் பின்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்தார்,

‘இந்தியாவின் மெட்ராஸ் மாநிலத் தில் வாழ்வர்களில் 67 சதவீதமானவர்கள் நெல்லரிசி சாப்பிடுவதி ல்லை. அவர்கள் சோளத்தையு வேறு தானியங்களையுமே உட்கொண்டனர். 33 வீதம் பேர் மட்டுமே அரிசி சாப்பிட்டனர். இவர்கள் நகர்ப்புறங்களை அண்டியவர்களாவார்கள் கிராமங்களில் சோளம், வரகு, கம்பு ஆகியவற்றில் தயாரிக்கப்பட்ட கஞ்சியையோ, களி யையோ பிரதான உணவாக உட்கொண்டனர்.

ஆனால் இலங்கையில் அவர்களுக்கு இரண்டு வேளையும் முழுமையான அரிசி உணவு கிடைக்கின்றது. அவர்கள் உடல் உறுதியுள்ளவர்களாகவும் புத்திசாலிகளாகவும் உள்ளனர்’

தொழிலாளர்களின் சுகாதாரம், உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள் தொடர்பில் மேலும் பலரும் கருத்துத் தெரிவித்து ஸ்ளானர்.

அரிசிச் சோறும் கருவாட்டுக் கறியும்

தினை மாவும், கம்பும் கம்பங்களி யும், சோளக் கஞ்சியும், கேழ்வரகுக்க ஸியும் என இப்படி தானியங்களை உண்டு பழக்கப்பட்டவர்களுக்கு இங்கு வந்ததும் அரிசிச் சோறு வழங் கப்பட்ட போது அவர்களுக்கு வயிற் ரோட்ட நோய் ஏற்பட்டது.

அதனால் அவர்கள் அரிசிச் சோற்றுக்குப் பழகும் வரை தினை, சோளக் கஞ்சி வழங்க தொழிலாளர் புதிதாக வந்த தோட்டங்களில் ஏற் பாடு செய்ய வேண்டி இருந்தது என 1924 ஆம் ஆண்டு முதல் 1931 ஆம் ஆண்டு வரை சட்ட சபையில் உறுப்பி ணராக இருந்த சேர் தோமாஸ் வில்லியாஸ் (Sir Thomas Williers) ஒரு முறை சட்ட சபையில் தெரிவித்தார்.

இவர் முன்பு கோப்பித் தோட்டத் துரையாக தனது தொழிலை ஆரம்பித் திருந்ததுடன் பின்னர் ஜோர்ஜ் ஸ்டூவர்ட் நிறுவனத்தின் தலைவராகவும் இருந்தவர்.

இலங்கை கோப்பித் தோட்டங்களில் தொழில் புரிந்த ஒரு தோட்டத் தொழி லாளி ஆளுக்கேற்றபடி வருடமொன்றுக்கு ஆற்றரை முதல் ஒன்பத்தரை புசல் வரை அரிசிச் சோறு உட்கொள்கிறான் என ஒரு கணக்கெடுப்பின் பிரகாரம் தெரிய வந்திருந்தது.

இத்தகைய கணக்கெடுப்பின்படி வாராந்தம், மாதாந்தம் ஒரு குடும்பத்தினர்க்கு இவ்வளவு அரிசியென வழி ங்கப்பட்டது. எனினும் தம் சாப் பாட்டைக் கட்டுப் படுத்தி அரிசியை மிச்சப்படுத்தி அதனை அண்மையில்

காணப்பட்ட கடைத் தெருவுக்கு பஸார் (Bazar) எடு ததுச் சென்று தேங் காய், கருவாடு மற்றும் பலசரக்குப் பொருட்களுக்கென பண்டமாற்று செய்து கொண்டனர்.

கோப்பிக் காலத்திலும் பின்னர் தேவி லைப் பயிர்க் செய்கை ஆரம்பிக்கப்பட்ட போதும் அரிசிச் சோற்றுடன் கருவாட்டுக்கறி சமைப்பதே தொழிலாளர்களின் பிரதான உணவாக இருந்தது.

பின்னர் வந்த காலங்களில் மெது மெதுவாக தத்தமது லயங்களுக்குப் பக்கத்தில் சிறிதாக வீட்டுத் தோட்டங்களை செய்யவாரம். பித்த காலத்தி லேயே தமது உணவில் காய்கறிகளையும் கீரை வகைகளையும் சேர்த்துக் கொண்டனர்.

பெர்குசன் அவர்களின் கணிப்பின் படி 1837 ஆம் ஆண்டில் 6.719 பவுண் களாகக் காணப்பட்ட கருவாட்டு இறகு

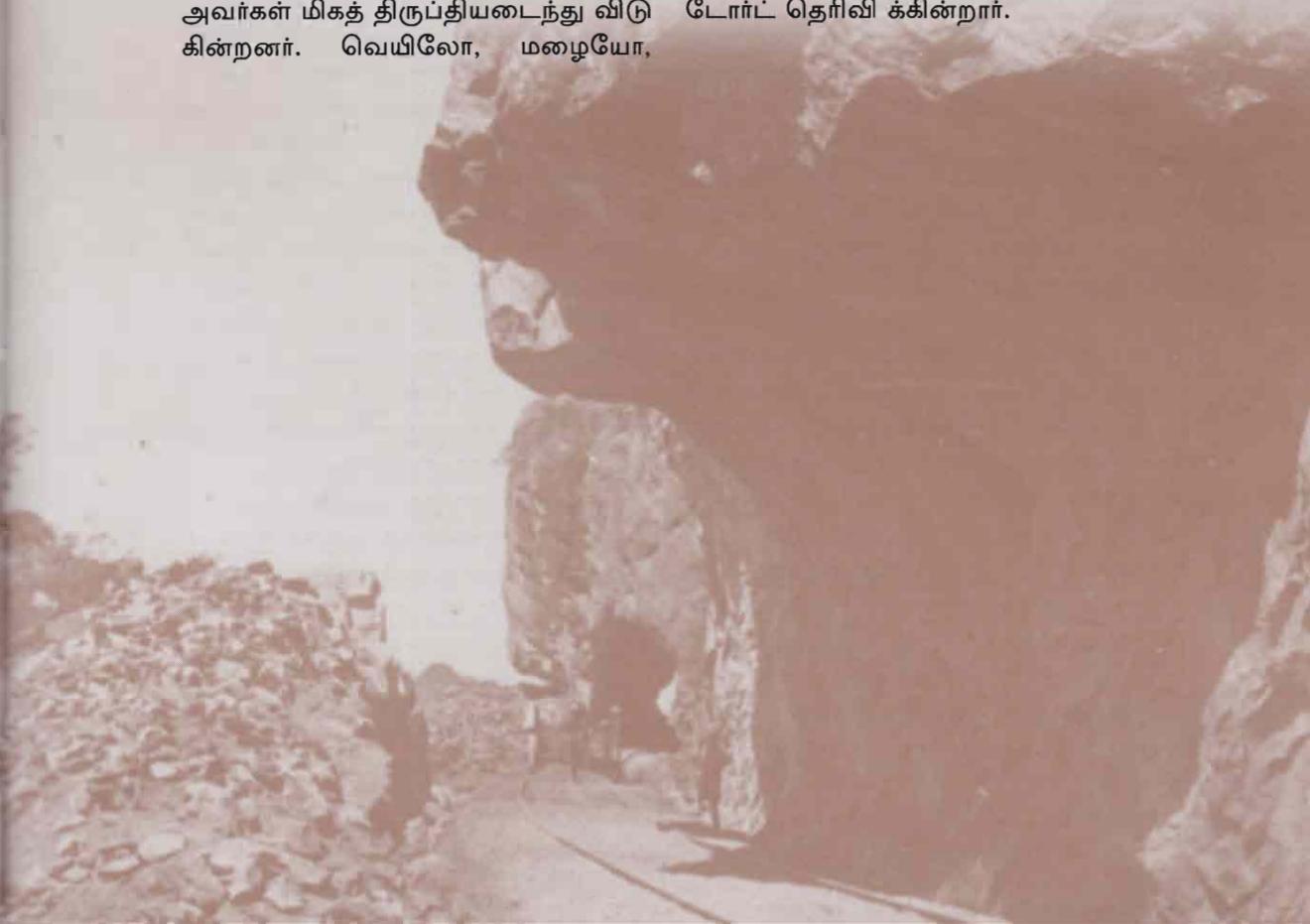

குமதி செலவினம் 1863 ஆம் ஆண்டு 60,965 பவுண்களாக அதிகரித்திருந்தது. அதேபோல் பலசரக்குப் பொருட்கள், வாசனைத் திரவியங்களின் இறக்குமதியும் இதே காலப்பகுதி யில் 240 பவுண்களில் இருந்து 60,000 பவுண்கள் வரை அதிகரித்திருந்தது.

தொழிலாளர்களின் உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள் தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்த எழுத்தாளரும் தோட்டத்துரையான ஜே. எல். ஷாண்ட் (J.L.Shand) என் பவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எந்தத் தேவையையும் விட உணவுத் தேவை ஒன்றே தொழிலாளர்களின் மிகப் பெரிய தேவையாக இருந்தது. உணவு மட்டும் சரியாகக் கிடைத்தால் அவர்கள் மிகத் திருப்தியடைந்து விடுகின்றனர். வெயிலோ, மழையோ,

குளிரோ அவர்களுக்கு பொருட்டல்ல, கால்களுக்கு செருப்போ சப்பாத்தோ தேவைப்படவில்லை. அவர்களது வாழ்க்கை மிக எளிமையானது. கையில் கொஞ்சம் காசு பழங்கினால் அது அருகிலுள்ள சாராய கடைக்கோ அல்லது கள்ளுக் கடைக்கோ போய் விடும். அல்லது தங்கத்திலும் வெள்ளியிலும் நகை செய்து பெண்களுக்கும் பின் ணைகளுக்கும் போட்டு அழகு பார்க்கி றார்கள்” எனினும் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் அது இது என எதனையும் ஒதுக்கி வைக்காமல் கையில் கிடைத்ததைச் சாப்பிட்டனர் என கம்பளை வைத்தியசாலைக்குப் பொறுப்பாக இருந்த வைத்திய அதிகாரி மருத்துவர் வன்டோர்ட் தெரிவி க்கின்றார்.

அவர்களுக்கு உணவுப் பொருட்களை தெரிவு செய்து சாப்பிடும் சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படவில்லை அவர்கள் உயிர் வாழ வேண்டுமாயின் தம் கையில் அகப்பட்டதை எதை வேண்டுமானாலும் சாப்பிட வேண்டிய நிலைக் குத் தள்ளப்பட்டிருந்தனர். விசத்தைத் தவிரமற்ற எல்லாவற்றையும் சாப்பிட டனர்.

சிறு மிருகங்களான பெருச்சாளி, கீரிப்பிள்ளை, முயல், முள்பன்றி, வெளவால், கொட்டைகள், தேன் கூடு, தண்டுகள், கிழங்குகள், இலை குழை என்னில்லாவற்றையும் சாப்பிட்டார்கள், ஏன் செத்த ஆடு கோழி களையும் கூட விட்டு வைக்கவில்லை" வன்டோர்ட்டின் கூற்றுப் படி கம் பளை வைத்தியசாலையில் அனுமதி க்கப்பட்டவர்களில் நான்கில் மூன்று பங்கினருக்கு வயிற்றோட்ட நோய் காணப்பட்டது. அதற்குக் காரணம் கெட்டுப் போன மற்றும் அழுகிய உணவுப் பொருட்களை அவர்கள் உட்கொண்டது தான் என்று அவர் கூறி நார்.

ஆனால் ஆர். பி. டைலர் இதற்கு மாறான கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளார். அவர் வன்டோர்ட்டின் கருத்தை மறுத்ததுடன் ஆங்கிலேயர்களைப் போலவே தொழிலாளர்களுக்கும் அவர்களுக்கேயுரிய ருசித்துண்ணும் பழக்கம் காணப்பட்டது.

இவர்களும் மிருகங்களை வேட்டையாடி அதன் இறைச்சியை உண்பதில் ஆண்டும் அடைந்தனர். ரஷ்ய மக்கள் ராக்கள் களை வேட்டையாடி உண்டனர்.

பிரான்சியர் தவணைகளை ரசித்து

உண்டனர். கொங்கோ கறுப்பின மக்கள் எலிகளை உண்டனர். இங்கே இந்த தொழிலாளர் தமக்கு சுற்றுப்புறச் சூழலில் கிடைத்த சிறு விலங்குகளை வேட்டையாடி உண்டமை இயல்பான துதான்.

இவர்கள் அரிசி களைந்து சமைத்து, கருவாடு கறியாக்கி அதில் பலசரக்கும் வாசனைத் தீரவியங்களும் சேர்த்து குழம்பு வைத்திருந்தால் வன்டோர்டுக்குக் கூட வாயில் எக்சில் ஊற்தவவராது" ஆர். பி. டைலர் எப்போதுமே தொழிலாளின் பிரச்சினைகளுக்காக குரல் எழுப்பி வந்தவர் என்பதும் அவர் தொழிலாளர்கள் மீது அனுதாபத்துடன் நடந்து கொண்டார் என்பதும் அவர் தொடர்பான பல குறிப்புக்களில் இருந்து தெரிகிறது.

எனினும் பல்வேறு காளான் வகை களை உண்டதனாலும் சில காட்டுக் கருணைக் கிழங்குகளை உண்டதனாலும் விசமேறி இறந்தவர்களின் தொகை அதிகரித்ததால் இவை ஆபத்தானாவை என்பது தொடர்பில் அறிவு றுத்த 1866 ஆம் ஆண்டு ஒப் சேவர் பத்திரிகை இவற்றின் நச்சத் தன்மை பற்றி செய்திகள் வெளியிட்டி ருந்தது. ஆனால் பெருச்சாளிகளை பிடித்து, உரித்து சுத்தப்படுத்தி தேங்காய் எண்ணையில் பொரித்து சாப்பிடுவது பொதுவானதாக இருந்தது.

இக்காலத்தில் ஒரு நாளில் ஆயிரம் எலிகள் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றமைக்கு சான்றுகள் உள்ளதாக ஒரு முறை சேர் எமர்சன் டெனன்ட் இலங்கை வந்த போது அவருக்கு கொடுக்கப்பட்ட அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டி ருந்தது.

கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் கண்டதையும் சாப்பிட்டார்கள் என்பதற்கு மேலாக களிமண்ணையும் சாப்பிட்டார்கள் என்ற ஒரு தோட்டத்துரையின் கூற்று பலாதும் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. களி மண்ணை உருட்டி இனிப்பை உண்பதைப் போல் சப்பிச் சப்பிச் சாப்பிட்டனர் என தோட்டத்துரை ஒருவர் மருத்துவ உதவி ஆணைக்குமு முன் சாட்சியமளிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதற்கு ஆதாரமாக கம்பளை வைத்தி யசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டநான் குக்கு மூன்று பேரூக்கு வயிற்றோட்ட நோய் காணப்பட்டதென அவ்வைத்தி யசாலையின் பொறுப்பதிகாரி டாக்டர் வன்டோர்ட் கூறியுள்ளார்.

மண்ணை சாப்பிட்டதற்கு என்ன காரணம் என்று அக்காலத்தில் ஆராயப்படவில்லையாயினும் அன்மைக்கால மருத்துவ ஆய்வுகளின்படி இரத்தச் சோகை நோய் ஏற்பட்டவர்களுக்குகளி மண்ணும் அடுப்புச் சாம்பலும் சுவையான உணவாக இருக்குமென்று கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

இரத்தத்தில் செங்குருதி சிறு துணிக்கைகள் குறைந்தவர்கள் மண்ணைச் சாப்பிட்டனர். உடலில் விட்டமின் சிகுறைந்த கர்ப்பினிப் பெண்கள் மாங்காயை விரும்பிச் சாப்பிடுவது போன்றது தான் இதுவும். இன்றைய காலத்திலும் கூட தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் இரத்தச் சோகைநோய், போசாக்கின்மை என்பன பரவலாகக் காணப்படுகின்றமை குறிப்பி டத்தக்கது.

எனினும் 1878 ஆம் ஆண்டு மருத்துவ விசாரணையொன்றின்படி மந்த்தபோசனை காரணமாக தொழிலாளர்மத்தியில் கண்பார்வை குறைபாடு

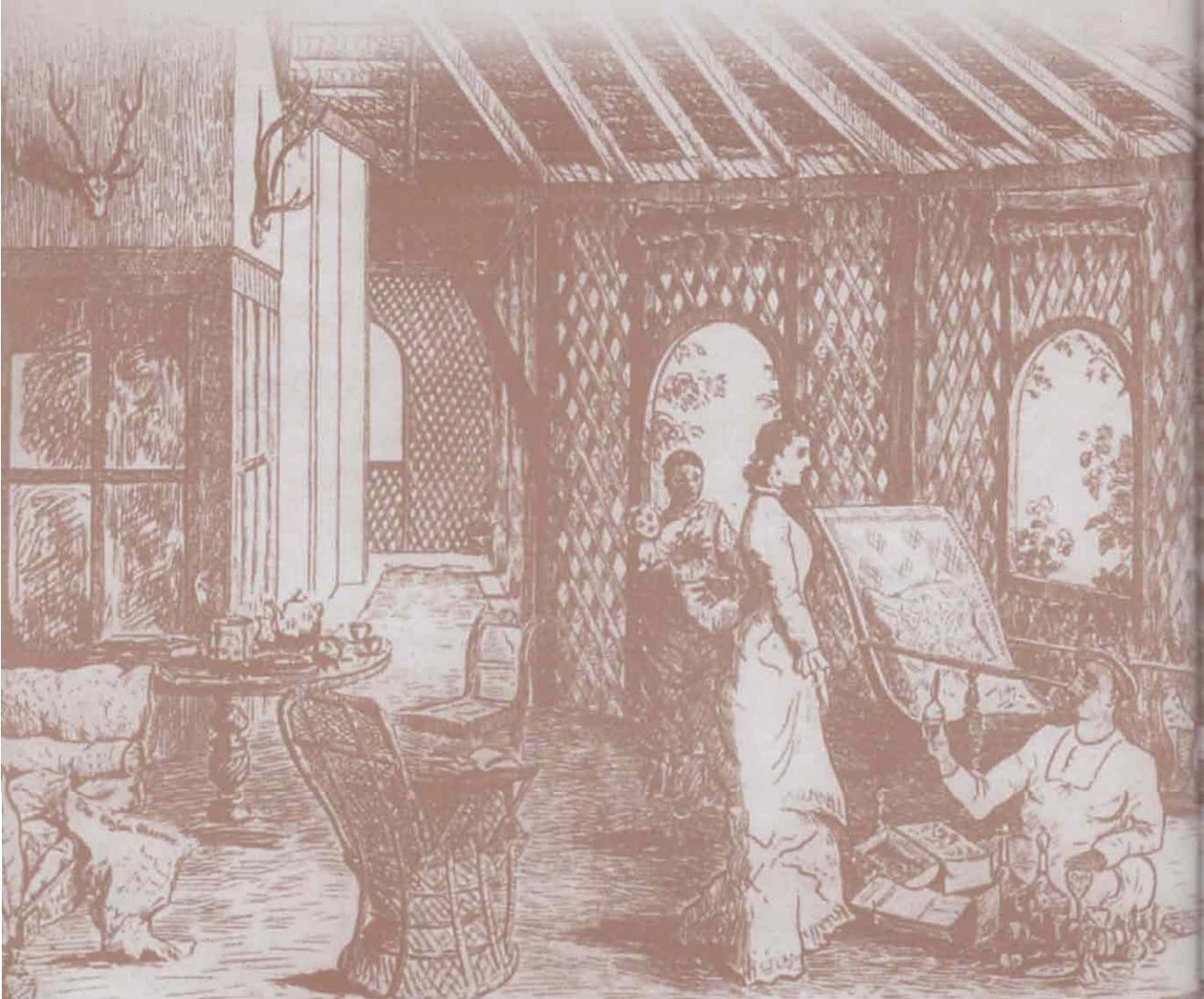
மண்ணைச் சாப்பிட என்ன காரணம்?

காணப்பட்டுள்ளதாக இது தொடர்பில் ஆய்வுகள் மேற்கொண்ட ஆய்வாளர் டாக்டர் ரொக்வுட் (Dr. Rockwood குறிப்பிட்டுள்ளார். இவரின் கூற்றுப்படி வெறும் அரிசிக் கஞ்சியை மாத்திரம் குடித்து மெலிந்து நார்போல் காணப்பட்ட இம்மக்களில் பலர் போசாக்கின்மை காரணமாக கண்பார்வை மங்கி பஞ்சடைந்த கண்களைக் கொண்டு காணப்பட்டனர் என்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட மட்டத்துக்கப்பால் எந்தச் கிசிச்சையாலும் இவர்களது கண்பார்வை மட்டுமல்ல, உயிரைக்கூட காப்பாற்ற

முடியாமல் இருந்தது என்றும் இவர் கூறியமை மனங்கொள்ளத்தக்கது.

மருத்துவ உதவி ஆணைக்குமுனின் அறிவுறுத்தவின்படி அதன் விசாரணையின் போது 1879 ஆம் ஆண்டு அறிக்கை ஒன்றை சான்றாக சமர்ப்பி த்த மெட்ராஸ் மாநிலத்தின் சுகாதார ஆணையாளராக கடமையாற்றிய பாக்பர் பிள்ளை, ஆர். கோர்னிஸ் (Dr.W. R.Cornish) பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார். “தென்னிந்திய கூலித் தொழிலாளர்கள் எந்தவிதத்திலும் அரிசிச்

சோறு சாப்பிட்டுப் பழக்கப்பட்டவர்கள் அல்ல. அவர்கள் தாம் வாழ்ந்த மாவட்டத்தின் மன் மற்றும் காலநி லைக்கேற்ப வளர்ந்த பல்வேறுதானிய வகைகளையே உண்டனர் இவற்றில் சோளம், திணைக்கம்பு, கேழ்வரகு முதலான தானிய வகைகள் அடங்கும். கோதுமை மாவு பற்றியும் அதன் பாவனை பற்றியும் அவர்கள் ஒன்றும் அறிந்திருக்கவில்லை. வட இந்தியர்களே கோதுமையை அதிக அளவில் பயன்படுத்தினர். மறுபுறத்தில் விலங்கு

குகள், பறவைகள், கால்நடை உண் வுகளில் அதிக நாட்டங்கள் கொண் டவர்களாக இருந்தனர். மீன், சிப்பி, தவளை, பெருச்சாளி எல்லாவகையான வேட்டையாடிய மிருக ந்கள் காட்டுக் கோழி, ஆடு, செம்மறி யாடு, மாட்டிறைச்சி, பன்றியிறைச்சி போன்ற அனைத்தையும் பாகுபாடின்றி உண்டனர். வேறு விதத்தில் கூறுவதாயின் தாம் வாழ்கின்ற சூழலில் கிடைத்த உண்ணாக் கூடியதான் ஏதனை யும் இவர்கள் உட்கொண்டனர் எனலாம்”.

மேற்படி மருத்துவ விசாரணை க்கு பொறுப்பானவராகக் கடமையாற்றிய டாக்டர் கின்சி

(Dr. Kynsey) இவரது பெயரில் கொழும்பில் பொருளைக்கு அண்மையில் வீதியொன்று இப்போதும் உள்ளது.

இவர் தனதுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளதாவது,

“இவர்கள் மிக்கக் கடுமையான உழைப்பாளி களாக இருப்பதனால் அதிகப்படியுடைய வர்களாகவும் இருந்து தீவிர அதிகமாக நிரப்புவதற்காகவும் உயிர்வாழ்வதற்காகவும் உயிர்வாடு வர்களே அன்றி, சாப்பாட்டை

தெரிவு செய்து சாப்பிடும் சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படவில்லை. கடுமையான வறுமை வாட்டியதால் காட்டு வாழ்க்கைக்கு சமமான பண்பாடில்லாத வாழ்க்கையையும் பழக்க வழக்கங்களையும் கொண்டிருந்தனர் என்பதனையும் இங்கு குறிப்பிடத்தான் வேண்டும்.

தென்னிந்திய கூலித் தொழிலாளர்கள் புலம்பெயர்ந்து சென்ற ஏனைய பிரித்தானிய குடியேற்ற நாடுகளுக்கான பிரிட்டிஷ், கயானா, மொறிசி யஸ் மற்றும் மேற்கிந்தியத் தீவுகளி லும் இதே போன்ற நிலைமையே காணப்பட்டதாக அந்த நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட விசாரணைகளில் இருந்து தெரியவந்துள்ளதென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. பிரிட்டிஷ், கயானாவில் அதிகமாகமன் பொந்துகளில் வாழ்கின்ற மிருகங்களையே தேடிப் பிடித்து வேட்டையாடி கறி சமைத்து சாப்பிட்டனர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இக்காலத்திலேயே பிரித்தானியாவில் பிரபலமாகி இருந்த மது ஒழிப்பு இயக்கம் இலங்கையிலும் பரவி இருந்தது.

எனினும் கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில் தோட்டங்களில் தொழில் பாதிக்காத வரையில் தொழிலாளர் மது அருந்துவதைக் கட்டுப்படுத்தவில்லை. தோட்டங்களில் ஞாயிற்றுக்கிழமை விடுமுறை நாளாக இருந்தபோதும் தொழிலாளருக்கு அது மது அருந்தும் நாளாகவேயிருந்தது. தொழிலாளர் செல்லும் வழிகளில் கள்ளுக்கடைகளும் சாராயக் கடைகளும் திறக்கப்பட்டிருந்ததால் அவர்களால் குடிப்பதை நிறுத்த முடியாதுள்ளதென மது ஒழிப்

புப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த சேவையாளர்கள் தெரிவித்துள்ளனர். பொதுவாக சனிக்கிழமை இரவு ஆரம்பிக்கும் குடித்தல் தொழிற்பாடானது ஞாயிறு முழு வதும் தொடர்கின்றபடியால் திங்கட்கிழமைகளில் தொழில் ஸ்தம்பிதம் அடைகின்றதென துரைமார்கள் விசனம் தெரிவித்துள்ளனர்.

அரச வருமானத்தைப் பொறுத்தவு

ரையில் மது விற்பனை ஒரு பிரதான வருவாயை வழங்கும் காரணியாக இருந்தபோதும் அரசாங்கமே மது பாவனையை ஊக்குவிக்கின்றது என்ற கெட்ட பெயரை வாங்க அரசாங்கம் விரும்பவில்லை.

ஆனால் மது விற்பனை நிலையங்களின் எண்ணிக்கை நாட்டில் வர வர அதிகரிக்கத்தான் செய்தது.

அரிசிக்குப் பதில் சாராயம்

பிரித்தானியரால் கண்டி இராச்சியம் கைப்பற்றப்பட்டதைத் தொடர்ந்து அரச நிர்வாகம் மலை நாடெங்கும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. பொலிஸ், நீதி மன்றங்கள், அரச அதிபர் பிரிவுகள் படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்தமையைப் போல் மது விற்பனை நிலையங்களும் பெருக ஆரம்பித்தன. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் மக்களை மதுவுக்கு அடிமையாக்குகின்றது என்ற குற்றச்சாட்டும் எழுந்தது. 1848 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட பிரித்தானிய அரசுக்கெதிரான கிளர்ச்சிக்கான காரணங்களில் மேற்படி மதுப் பாவனை பிரச்சினையும் ஒன்றாக இருந்தது.

கிளர்ச்சி ஏற்பட்டதற்கான காரணங்களைப் பற்றி கலந்துரையாடல் ஒன்று இடம்பெற்றபோது, அதில் கருத்துத் தெரிவித்த மத்திய மாகாணத்தின் அரசாங்க அதிபராகக் கடமையாற்றிய சி. ஆர். புல்லர் (C.R. Buller) (கொழும்பு புல்லர்ஸ் ரோட் இவரது பெயராகும்)

பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

1815 - 1848 காலத்தில் கண்டி மாவட்டத்தில் மாத்திரம் 133 சாராயத் தவற ஜைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கி ன்ற தென்றும் ஆனால், மொத்தம் நான்கு பாடசாலைகள் மாத்திரமே உருவாக கப்பட்டுள்ளதென்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சாராயத் தவறஜைகள் கோப்பித் தோட்டங்கள் உருவான பகுதிகளிலும் அதிகரித்தன. சாராயம் குடிப்பதற்கான காசுப் பிரச்சினையை சமாளிக்கதோட்டத் தொழிலாளர்கள் கோப்பியைத் திருடுகிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டு எழுந்தது. 1872 முதல் 1877 வரை கவர்னராகப் பதவி வகித்த சேர். வில்லியம் கிரகரி (Sir William Gregory) மதுப் பாவனையை குறைக்கப்பாடுபட்டவர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படுகின்றார். இவர் தனது சட்ட சபை அலுவலகத்தில் இலங்கையின் வரைபடம் ஒன்றை வைத்து அதில் எங்கள்

கெல்லாம் மதுபானச்சாலைகள் உள் எனக் குறித்து வைத்ததுடன் ஒவ்வொரு மதுச்சாலையும் மூடப்பட்ட போது அவற்றை சிவப்பு வர்ணத்தால் குறித்துக்காட்டினார்.

அவரது இந்தச் செயல்பற்றிக் குறிப் பிட்ட திருமதி கிரகரி “எங்கெல்லாம் தவறணைகள் திறக்கப்படுகின்றன? எங்கெல்லாம் தவறணைகள் மூடப்படுகின்றன? என்பதை பார்த்த மாத்திர த்தில் தெரிந்து கொள்ள அவர் விரும்பினார். இதன் மூலம் தனது கட்டளை கள் நிறைவேற்றப்படுகின்றனவா என்பதையும் தெரிந்து கொண்டார்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இக்கால கட்டத்தில் 1873 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 30 ஆம் திகதி சட்ட சபை கூடியபோது அங்கு உரை நிகழ்த்திய கவர்னர் கிரகரி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

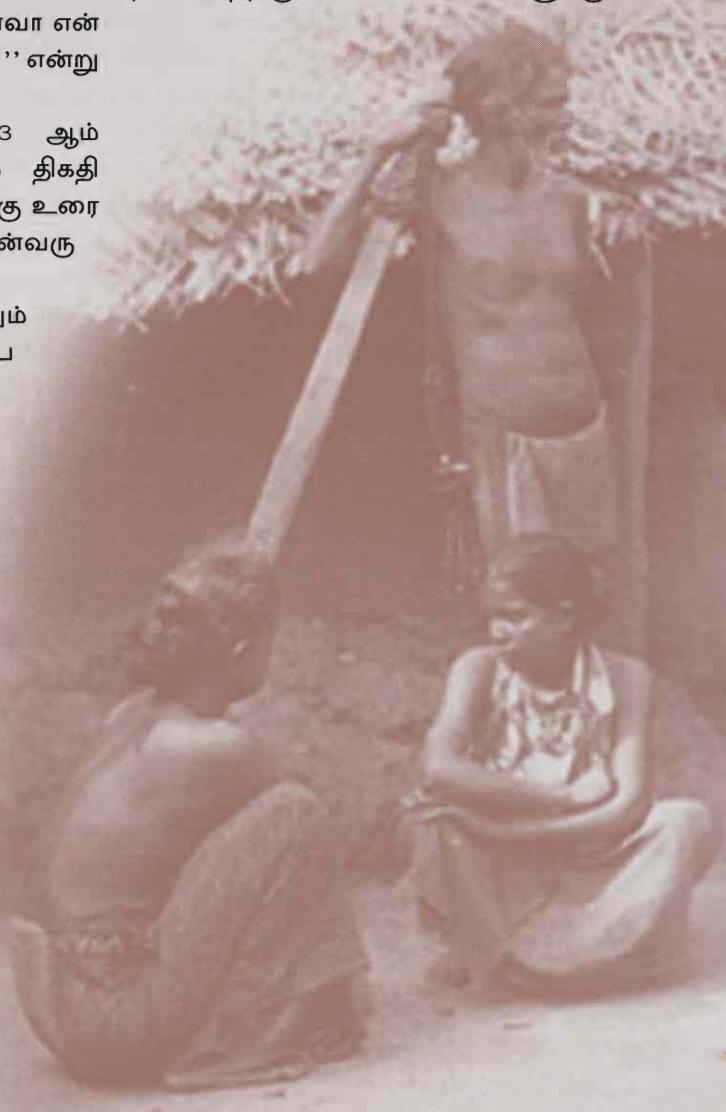
“எல்லா மாவட்டங்களிலும் கடமைபுரியும் அரசாங்க அதிபர்களுக்கு அந்தந்த மாவட்டங்களில் கூடுமான வரை மது விற்பனை நிலையங்களை குறைக்க வேண்டுமென அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

அதே சமயம் தத்தமது பிரதேசங்களில் புதிதாக மது விற்பனை நிலையங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டுமென தோட்டத் துரைமார்கள் விதந்துரை செய்தபடி இருப்பது மன வருத்தத்தை தருகின்றது”

கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மது

அருந்துவதற்காக கோப்பியை தோட்டங்களில் இருந்து கள வெடுத்து வெளியில் விற்கிறார்கள் என்றும் இதை தடுக்க கடுமையான சட்டங்கள் அமுல்படுத்த வேண்டுமென்றும் அதே தோட்டத் துரைமார்கள் ஆளுநர் கிரகரியிடம் கோரிக்கை விடுத்தார்கள்.

இது தொடர்பில் மற்றுமொரு சமயம் சட்ட சபையில் கருத்துத் தெரிவித்த ஆளுநர், “கூவித் தொழிலாளர்கள் கோப்பியைத் திருடுகிறார்கள் என்றால் அதற்குக் காரணம் அவர்களுக்கு

அருகாமையில் மது விற்பனை நிலையங்களை ஆரம்பித்தது தான் என்ற உண்மையை தோட்டத் துரைமார்கள் உணர வேண்டும்” என்று குறிப்பிட டுள்ளமையும் இங்கு மனங் கொள்ளத் தக்கது.

சில மாவட்டங்களில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புக்கு ஞக்கருகாமையில் மது விற்பனை நிலையங்கள் திறக்கப்படுவதனை தோட்டத் துரைமார்கள் எதிர்த்தனர் என்ற போதும் இவற்றால் எல்லாம் மதுப்பாவனை குறையவில்லை என 1888 ஆம் ஆண்டு மத்திய மாகாண அரசாங்க அதிபராகக் கடமையாற்றிய எப்.மி. டெம்ப்ளர் (F.B.Templer) தெரிவித்துள்ளார்.

மறுபுறத்தில் 1880 ஆம் ஆண்டு இது தொடர்பில் தோட்டத் துரைமார் சங்கத்துக்கும் பொலிஸ் திணைக்களத் துக்குமிடையில் காரசாரமான கடி தப் போக்குவரத்து நிகழ்ந்துள்ளது. அக் கடித்த தொடர்புகளின்படி, தோட்டப் புறங்களில் மது விற்பனை செய்பவர்கள் பண்டமாற்றாக அரிசியைப் பெற்றுக் கொண்டு மது விற்பனை செய்கி ன்றனர் என குற்றம் சுமத்தப்பட்டிருந்தது. இதற்குப் பதிலளித்த பொலிஸ் திணைக்களம்

தோட்டத்துரைமார்கள் தொழிலாளர்களுக்கான கூலியை வழங்கத்தாமதி க்கின்றனர் என்றும், அதனால் தமது வேறு தேவைகளுக்காக தொழிலாளர் அரிசியை பண்டமாற்று செய்கின்றன ரென்றும் தெரிவித்திருந்தது.

இந்தப் பதிலுக்கு துரைமார் சங்கம் பின்வருமாறு தனது சார்பு விளக்கத் தைத் தெரிவித்திருந்தது.

அதன் பிரகாரம், தோட்டத் தொழிலாளர் அரிசியைக் கொடுத்து சாராயம் குடித்த அளவுக்கு வேறு பொருட்களை வாங்க விருப்புக் கொள்ள வில்லை.

இதற்குச் சான்று மதுக்கடைகளி லேயே அரிசியும் விற்பனைக்குக் கிடைத்ததாகும். பொலிஸ் இதனை எப்படி அனுமதிக்க முடியும் என கேள்வி எழுப்பப்பட்டிருந்தது.

இதனை இப்படியேவிட்டால் ஏன் அவர்கள் கோப்பியை விற்று சாராயம் குடிக்க மாட்டார்கள் என்றும் அவர்கள் கூறினார்கள்.

இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளித்த மத்திய மாகாண பொலிஸ் அத்தியட்சக ராகக் கடமையாற்றிய ஈ.எப்.திரான்செல் (E.F.Trenchel) பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். தொழிலாளர்களுக்கு வேதனம் வழங்கப்படாத காலத்தில் தமக்குக் கிடைத்த மேலதிக அரிசியை பண்டமாற்றாகக் கொடுத்துபலசாக்கு, உப்பு, கருவாடு என்பவற்றை வாங்கி னார்கள். அதில் ஒரு பகுதியை மது அருந்துவதற்காகவும் அவர்கள் செலவிட்டார்கள்.

ஆனால் இந்த நிலை தொடர்ந்தும் நீடிக்கத்தான் செய்தது. உரிய நேரத்தில் தமக்கு சம்பளம் கிடைக்காத போதெல்லாம் அவர்கள் அரிசியை விற்றுத் தான் வயிற்றைக் கட்டி, வாயைக் கட்டி ஜீவனம் நடத்தினார்கள்.

அதில் ஒரு பகுதியை சாராயத்துக்கும் செலவிட்டார்கள் என்பது உண்மைதான். ஏனென்றால் அந்த நிலைமை இன்று வரையும் தொடர்கி ன்றமை நாம் அறியாததல்லவே.

லயங்கள் உருவான வரலாறு

இப்போதும்கூட தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வீடுகள் முற்றிலும் “வீடுகள்” என்ற அந்தஸ்த்தைப் பெறவில்லை. ஆரம்பத்தில் கட்ட ப்பட்ட ‘லயன்’ காம்பராக்களிலேயே இன்னும் இவர்கள் வாழ்ந்து கொண்டி ருக்கின்றனர் என்பது கசப்பான் உண்மை. ஆரம்ப கால கோப்பித் தோட்ட கூவித் தொழிலாளர்கள் களிமன் குடிசைகளிலேயே அடைந்து கிடந்தனர். லயன் என்ற நீண்ட வரிசை காம்பராக்கள் 1850 ஆம் ஆண்டையொட்டியே அமைக்கப்பட்டதென வில்லி யம் சபோனாடியர் (William Sabonadiore) தெரிவிக்கின்றார்.

களிமன் குடிசைகளில் தொழிலாளர்கள் தங்க வைக்கப்பட்டத் தால் காலத்துக்குக் காலம் அதனை மீளமைப்புச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. இதனால் விரயமான பெருந்தொகைப் பணத்தை மிச்சப்படுத்தவே ‘லயன்’ என்ற நிரந்தரக் கட்டிட நக்கள் வேண்டுமென ஒரு பெருமகனால் எடுத்துரைத்ததற்கிணங்கவே லயன்கள் கட்டப்பட்டன. அந்தப் பெருமகன் அன்று யோசித் தது மிகச் சரியான சிந்தனைதான் என்பது இன்று நிருபிக்கப் பட்டுவிட்டது. ஏனெனில் அன்றமைக்கப்பட்ட அந்த லயன் கள் இன்றுவரை மீளமைக்கப்படவில்லை. தொழிலாளரின் லயத்து வாழ்க்கை இன்றும் அப்படியே தொடர்கின்றது.

ஆரம்பத்தில் கோப்பித் தோட்ட சொந்தக்காரர்களும் துரைமாரும் விரைவில் பணக்காரர்களாக வேண்டும் என்ற நோக்கிலேயே இங்கு வந்தனர். கிடைத்த பண த்தை இங்கிலாந்துக்கு எடுத்துச் செல்வதில் அக்கறை காட்டினர் ன்றி எந்த செலவினங்களையும் தவிர்த்தனர். மேலும் பலர் தொடர்ந்தும் கோப்பித் தொழில் நிலைக்குமா என்பதில் சந்தேகம் கொண்டிருந்தனர். எனவே அவர்கள் எதையும் தற்காலிகமாகவே செய்தனர்.

எனினும் 1850 கணக்குத் தொடர்ந்து கோப்பிச் செய்கையில் ஒரு நிரந்தரத் தன்மையும் நம்பிக்கையும் தோன்றியிருந்தது. தொழிலாளர்களை நிரந்தரமாகத் தங்க வைக்க வேண்டிய தேவையும் ஏற்பட்டது. எந்தவிதமான நிரந்தர வீடு மைப்புக்களை ஏற்படுத்துவது என்ற பேச்சு எழுந்தபோது 12 அடி அகலம், 12அடி

நீளமான ஒரு சதுர அறையை ஏற்படுத் துவதென்றும் இதில் 10 கலித் தொழி வாளர்களை தங்க வைக்க வேண்டும் என்றும் ஆலோசனை தெரிவிக்கப் பட்டதென வில்லியம் சபோனாடியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது தொடர்பில் 1855ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற தோட்டத்துரைமார் சங்கக் கூட்டத்தில் விவாதிக்கப்பட்டது என்றும் இவர் தெரிவித் துள்ளார்.

தோட்டக் குடியிருப்புக்களாக பின்னர் 'லயங்கள்' கட்டப்பட்டபோது என் அதனை 'லயம்' என்று அழைத்தார்கள் என தனக்குத் தெரியவில்லை என்றும், அவற்றை ஆரம்பத்தில் அமைத் தவர்கள் 'லயம்' என்று அழைத்தால் (Why were the lines called lines?) தொடர்ந்தும் அந்தப் பெயர் நிலைத்துவிட்டதென்றும் பி.டி. மில்லி தெரிவித்துள்ளார்.

'லயம்' என்பது ஒரு நீண்ட நேர் கோட்டில் 12 முதல் 16 அறைகள்

இருக்கும்படி தரை முதல் கூரைவரை சுவர் கட்டி 10×12 அடி பரப்பைக் கொண்ட அறைகளை உள்ளடக்கி ஐஞ்சல்கள் எதுவுமின்றியும் சுகாதார வசதிகள் எதுவுமின்றியும் அமைக்கப் பட்ட நீண்ட கட்டிடமாகும். முழுக் கட்டிடத்துக்கும் பொதுவானதாக ஒரு முனையில் இருந்து மற்ற முனைவரை பிரிக்கப்படாத நீண்ட வராந்தாவும் இதில் இருந்தது.

ஆரம்பத்தில் தொழிலாளர்கள் என்னவிதமான தங்குமிட வசதியிருந்தாலும் ஏற்றுக் கொண்டபோதும்பின்னர் தாம் தோட்டத்தை விட்டு விலகிச் செல்வதற்கு வீட்டு வசதி போதாது என்ற காரணத்தையும் தெரிவித்துள்ளனர்.

ஆனால் அது ஒரு காரணமல்லவென்றும் அவர்கள் அப்படிச் சொன்னதற்கு வேறு காரணங்கள் இருக்க வேண்டுமென்றும் மில்லி கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். குறிப்பாக வேலைப் பனு

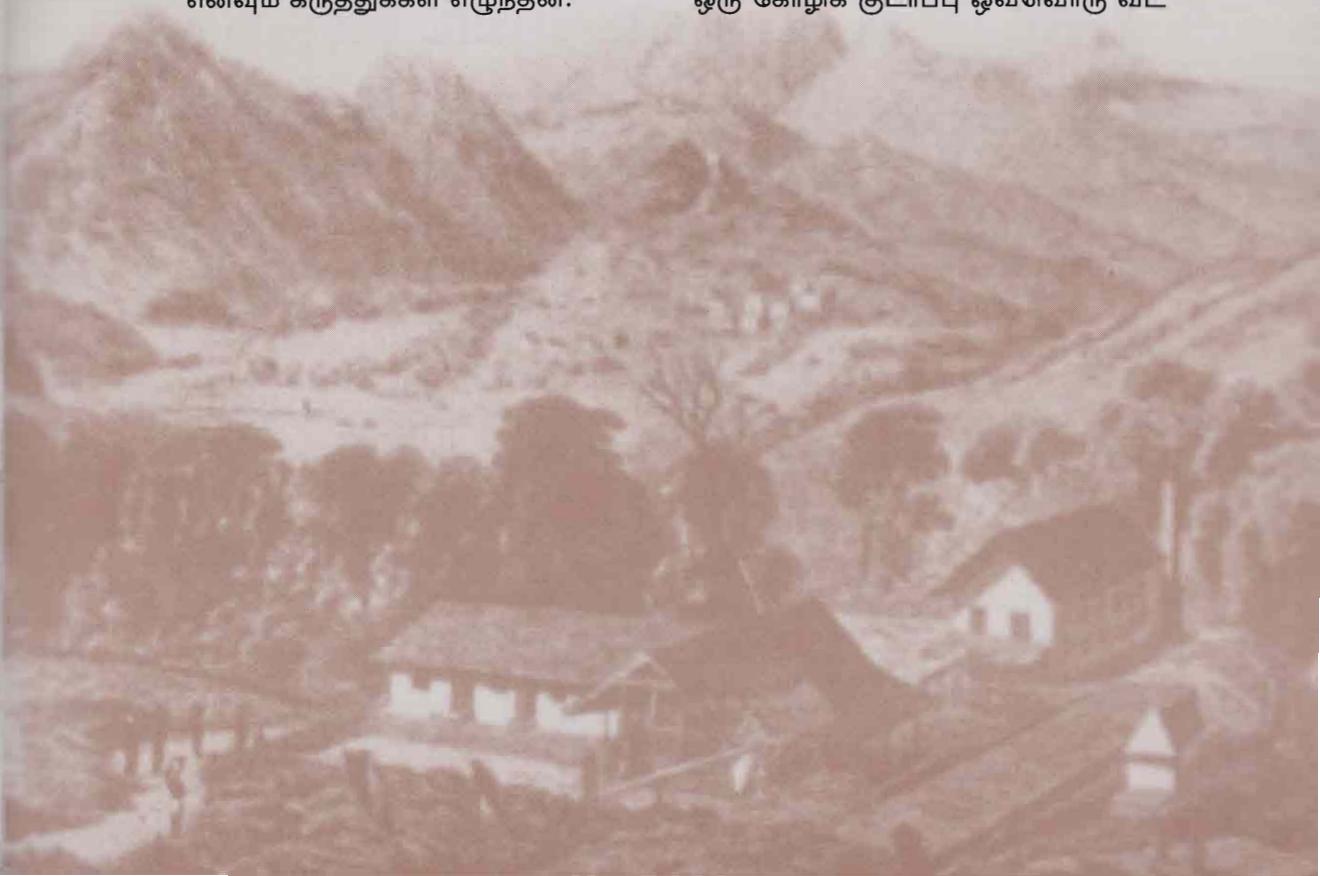
வும், ஒழுக்கக்கட்டுப்பாடுகளும் அல்லது வேறு காரணங்களுமே அவர்கள் தோட்டத்தை விட்டு வெளியேற காரணம் என்பது மில்லியின் ஊகமாகும்.

நீண்ட யயங்கள் அடுத்தடுத்து கட்டப்பட்டபோது வேறு பல பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன. குறிப்பாக சுகாதார வசதிகள் இருக்கவில்லை. குப்பை கூளங்கள், கழிவுகள் குவிந்தன. நோய்கள் இலகுவாகப் பரவின. சண்டை சுசரவுகளும் ஏற்பட்டன. சாதி முரண்பாடுகளும் ஏற்பட்டன.

சில சாதிப் பிரிவினர் அன்றாடம் குளித்து, துவைத்து, ஆடை உடுத்தி சுத்தமாக இருந்தபோதும் சில பிரிவினர் குளிக்காமல் அழுக்காக இருந்தனர் என்றும் அதனால் அத்தகையவர்களுக்கு வேறு வேறான இருப்பிட வசதிகள் பெற்றுக் கொடுப்பது உகந்தது எனவும் கருத்துக்கள் எழுந்தன.

அதன்படி ஒரு தோட்டத்தில் 20 x 16 அடி பரப்பளவிலான அறைகள் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு அதில் நான்கு முதல் ஆறு பேர் தங்க வைக்கப்பட்டனர். ஆனால் பின்னர் சென்று பார்த்த அந்த ஒரு அறை மரத் துண்டுகளைக் கொண்டு பிரிக்கப்பட்டு பல அறைகளாகத் தடுக்கப்பட்டு ஒரு கிராமமாக ஆக்கப்பட்டிருந்தது என்றும், மில்லிதன் பழைய நினைவுகளை மீட்டுக் கொள்கிறார்.

தொழிலாளர்கள் தமது அறைகளுக்குள்ளேயே தீழுட்டி சமைத்தனர். இதனால் அடிக்கடி தீப்பிடிக்கும் சம்பவங்கள் இடம்பெற்றன. தத்தமது இருப்பிடங்களிலேயே ஆடு, கோழி, நாய், பூணை, மாடு என்பவற்றை வளர்த்ததுடன் சிலர் ஒருபடி மேலே போய் பன்றிகளையும் வளர்த்தனர். கட்டாயம் ஒரு கோழிக் குடாப்பு ஒவ்வொரு வீடு

டிலும் இருந்தது. ஒரு தொழிலாளர் குழுவினரின் தலைமைக் கங்காணி விசாலமாக வராந்தாவை ஏற்படுத்திக் கொண்டு ‘தனி மரியாதையுடன்’ வசி ததான். தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை விவாதித்துத் தீர்க்கும் கூட்டங்கள் கங்காணி யின் விசாலமான வராந்தா முன்றிலிலேயே இடம்பெறுவது வழக்கத் தில் இருந்தது.

இக்காலத்தில் இலங்கைக்கு வந்து கோப்பித் தோட்டங்களின் நிலை, சுகா தாரம், மருத்துவம், வாழ்க்கை நிலை என்பன தொடர்பில் ஆராய்ந்து கருத துத் தெரிவித்த பிரித்தானிய அதிகாரி கள் எவருமே ‘லயக் காம்பிராக்கள்’ பற்றி குறைத்து கருத்துத் தெரிவிக்க

வில்லை. இக்காலத்தில் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்த அதிமேற்றிராணியார் கொப்பு ஸ்டான், (Bishop Copleston) என்பவரின் பிரத்தியேக செயலாளராக வந்த எச்.டபிள்யூ. கேவ (H.W. Cave) (இவர் பின்னர் தன்பெயரால், புகழ் பெற்ற புத்தகசாலை ஒன்றை உருவா க்கினார்) என்பவர் பின்வருமாறு கூறி னார்.

‘லயங்கள்’ என்பவை வசதியான வையாக இல்லாவிட்டாலும் களிமண் குடிசைகளில் விழுந்து கிடந்தமையி லும் பார்க்க மேலானவை அவர்கள் வாழ்கின்ற எளிமையான வாழ்வைப் பார்க்கும்போது அவர்கள் உண்மையில் கொடுத்து வைத்தவர்கள்தான்”

വെൽവെട മെത്തക്കു വേൺമോ?

லயங்கள் எந்த அளவுக்கு வசதியானவைகள் என்பது தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்தவர்களில் ஜோன் கெப்பர் (John Capper) என்பவர் குறிப்பிடத்தக்கவர். 1847ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியாவிலிருந்து இலங்கை வந்த இவர் ஆரம்பத்தில் ‘ஓக்லன்ட் பொயிட் அன் கம்பனி’யில் (Auckland Boyd and Co.,) பங்குதாராக இருந்து பின்னர் ‘டைம் ஓப் சிலோன்’ பத்திரிகையின் உரிமையாளராகவும் ஆசிரியராகவும் தன்னை உயர்த்திக் கொண்டார்.

அவர் தெரிவித்துள்ளதாவது, “தோட்டக் கொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்

பட்டிருந்த லயக் காம்பராக்கள் துரை மாரின் விடுதிகளை விட சௌகரிய மானவைகளாக இருந்தன. அத்துடன் அவர்கள் பின்தங்கிய பிரதேசங்களில் ஒம் குடியிருக்கவில்லை. அவர்கள் நன்கு பராமரித்து பேணப்பட்டனர்.

இதனை நான் ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், துரைமார்கள் மூன்று அம்ச ங்களில் கவனம் செலுத்தினர். அவர்கள் முதலாவதாக கவனம் செலுத்திய விடயம் தொழிலாளர்களுக்கு இட வசதியுடன் கூடிய ஈரம் புகாத காய்ந்த லயங்கள், இரண்டாவது கோப்பிக் கள் மூக்களுக்கான நாற்றுத் தவறைணகள்,

மூன்றாவதாகவே தாம் வசிப்பதற்கான குடிசைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள்”

1865 முதல் 1872 வரை ஆளுனராகப் பதவி வகித்த சேர். ஹெர்குலிஸ் ரொபின்சன் அவர்களிடம் தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புக்களின் நிலைமை பற்றி பிரித்தானிய காலனித்துவ காரியாலயம் அறிக்கை ஒன்று கேட்டிருந்தது. அவ்வறிக்கையில் ஆளுனர் ரொபின்சன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்.

“இலங்கையில் கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வசதியான லயன் வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை சுத்தமாகவும் ஈரமில்லாமலும் காணப்படுகின்றன. இலங்கையில் பலவேறு மாகாணங்களிலும் கடமை புரிகின்ற அரசாங்க அதிபர்களின் கூற்றுப்படி தொழிலாளர்களுக்கு வசதியான வீடுமைப்பு வழங்கப்பட்டிருப்பது தெரியவந்துள்ளது. அவர்கள் நன்கு பராமரிக்கப்படுகின்றனர் என்பது புலனாகின்றது. தாம் நாட்டை விட இங்கு அவர்கள் சுகமாக வாழ்கின்றனர்.

தோட்டத்துரையும் இலங்கையில் நீண்ட காலம் வசித்து, இலங்கையைப் பற்றி நூல் ஒன்றை (About Ceylon and Borneo) எழுதியவருமான மேஜர் வோல்ட்டர் கிளட்டர் புறாக் (Major Walter Clutter Bruck) லயத்து வாழ்க்கை தொடர்பில் பின்வருமாறு தனது நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

‘தெரிந்தோ தெரியாமலோ தோட்டத் தொழிலாளின் வாழ்க்கை மிகச் சிறிய புகைக்கண்டு இல்லாத களி மன அறைகளுக்குள் மட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது. ஏனோ தெரியவில்லை.

அதைத்தான் அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். சிறிய அறைக்குள் பலரும் நெருக்கமாக வாழ்தல், ஒருவரின் மூச்சக்காற்றை மற்றவர்கள் உணரக்கூடிய தாக இருத்தல், பலரும் நெருக்கமாக சுவாசிப்பதால் குழ்நிலையில் காற்றுக்கூட கூட கத்தி யால் வெட்டியெடுக்கும் அளவுக்கு கதிப்பமாக இருக்கும். அந்தக் காற்றை அவர்கள் மிக விருப்புடன் தான் நுகர்கிறார்கள் போல் தோன்றுகிறது.

அந்த சிறிய அறைக்குள் நெருப்புமட்டுவதால் எப்போதும் புகை மண்டி கறுப்புக்களி அப்பியிருக்கும். கண்கள் கூட புகைக்கு பழகிப் போய் இருந்தாலும் கூட எப்போதும் சிவந்து போய் செக்கச் செவேலெனக் காணப்படும்’.

மற்றுமொரு பத்திரிகையாளரான சார்ஸ்ஸ் எலியட் (Dr.Charles Elliott) பின் வருமாறு எழுதினார். இவர் 'ஒப்ஸே வர்' பத்திரிகையின் ஆசிரியராக வர வேண்டுமென்பதற்காக அறுவைச் சிகிச்சை மருத்துவர் பதவியை (Colon ial Assistant Surgeon) ராஜ்னாமா செய்தவர்.

'பெரும்பாலும் கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சுத்தத்தை பேணுவதி ல்லை என்றும் அவர்களின் பழைமை வாய்ந்த லயங்களும் அதனை அண்டியுள்ள பகுதியும் அழுக்கடைந்து காணப்படுவது சுகாதாரத்துக்குக் கேடானது என்றும், இதுபற்றி கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும் என்றும் தெரிவித் துள்ளார்.

தொழிலாளர் மத்தியில் பலவேறு ஜாதிப் பிரிவுகள் இருந்தமையும் அவர்களை ஒரே லயத்தில் தங்க வைத்த மையும் பல பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்தின. பொதுவாக உயர்ந்த ஜாதியினர் சுத்தமாகவும் குறைந்த ஜாதியினர் அசுத்தமாகவும் இருந்தனரென ஒரு கருத்து நிலவியது.

பிற்காலத்தில் தொடர் லயங்கள் அமைக்கப்பட்ட போது பணிய லயங்கள் குறைந்த ஜாதியின் ருக்கும் மேட்டில் இருந்த லயங்கள் உயர் ஜாதியின் ருக்கும் ஒதுக்கப்பட்டன. அதன் காரணமாக பணிய லயங்கள் அதிகம் அழுக்கடைந்தவைகளாகவும் மேட்டு லயங்கள் சுத்தமானவைகளாகவும் இருந்தன எனக் கருதப்பட்டது.

ஸ்ரீட்டுஷ் நாவலாசுரியரான அந்தனி டார்லோப் (Anthony Trollope) என்ப வருக்கு இலங்கையின் கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பற்றி

தெரியாவிட்டாலும் இந்தியாவில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து சென்றுமேற்கிந்தியத் தீவுகளில் வாழ்கின்ற தொழிலாளர்களைத் தெரியும். அவர் அங்குள்ள தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

'அவர்கள் இன்றிருக்கும் நிலையில் அவர்களுக்கு இதற்கு மேல் வசதி செய்து கொடுக்க முடியாது.

அப்படி அவர்களுக்கு மேலும் மேலும் வசதிகள் செய்து கொடுக்க வேண்டுமாயின் முதலில் அவர்களுக்கு தனித் தனியாக தங்குமிட வசதிகள் செய்து கொடுத்து வெல்லவெட் மெத்தையில் உறங்க வைக்க வேண்டும்.

இங்கிலாந்தில் களத்தில் வேலை செய்வார்களுக்கு அத்தகைய ஒரு மரியாதை சாத்தியமில்லை'

'உண்மையும் அதுதான்; தொழிலாளர்கள் 'பஞ்சம் பொழைக்க' கண்ணடிச் சீமைக்கு வந்த போது தமக்கு வெல் வெட் கம்பளம் விரித்த மெத்தை கொடுப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது.

ஆரம் பத்தில் 12' x 12' பரப்பளவிலான லயக்காம்பராக்கள் அவர்களுக்குக் கட்டிக்கொடுக் கப்பட்டதென்றும் அதனை அவர்கள் மேலும் சிறு சிறு அறைகளாக பிரித்து அமைத்துக் கொண்டனரென்றும் ஆனால் ஒரு போதும் அவர்கள் நீண்ட வராந்தாவை தடுத்து அறைகளாக்கி தமதாக்கிக் கொள்ளவில்லை என்றும் ஆரம்பகால தோட்ட உரிமையாளர்களில் ஒருவரான ஆர்.டபிள்யூ.ஜெங்கின்ஸ் (R.W. Jenkins) தெரிவிக்கின்றார்.

தோட்டப் பாடசாலைகளின்

வரலாறு

பெருந்தோட்ட வரலாற்றை ஊன் றிக் கவனிக்கும் போது கல்வி என்பது எப்போதும் ஒரு எட்டாத பொருளா கவே இருந்துள்ளது. இன்றைய கால கட்டத்துக்கும் இது பொருந்தும். ஏற்க னவே சுட்டிக் காட்டியபடி கண்டி மாவட்ட அரசாங்க அதிபரான ஆர்.சி. புல்லின் கூற்று மீண்டும் தூக்கிப் பார்க்கப்பட வேண்டியதொன்றாகும். இவரின்

கூற்றுப்படி, கண்டி மாவட்டத்தில் 1815 முதல் 1848 வரை நான்கு பாடசாலைகள் மாத்திரமே ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன என்று சுட்டிக் காட்டப்பட்டிருந்தது.

1830 ஆம் ஆண்டுகளை அடுத்து வந்த காலப் பகுதியில் கிறிஸ்தவ மிஷனரி திருச்சபையினர் நாட்டில் சாராய விற்பனை அதிகரித்துள்ளமை தொடர்பிலும் மாறாக பாடசாலைகள் அதிகரிக்கவில்லை எனவும் அரசாங்க த்தின் மீது அழுத்தம் கொண்டு வந்தனர். அவர்கள் பாடசாலைக் கல்வி என்று குறிப்பிட்டது கிறிஸ்தவ மதக் கல்வியை அடிப்படையாகக் கொண்ட தாகவும் மதமாற்றத்தை நோக்கியதாக வும் இருந்தது. இக்காலத்தில் கொழும் பில் இருந்த கிறிஸ்தவ அதி மேற்றிராணியார் ஐக்கிய இராச்சியத்தின் கிறிஸ்தவ சமூகத்தினரை நோக்கி கண்டிப்பிரதேசத்திலும் கிறிஸ்தவ கல்விப் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று கோரிக்கை விடுத்தார். எனினும் 1848 ஆம் ஆண்டுவரை இந்த முயற்சிகள் மிக மந்த கதியிலேயே இடம் பெற்றன.

1848 ஆம் ஆண்டு கண்டிப் பிரதேசத்தில் ஏற்பட்ட அரசாங்கத்துக்கெதிரான ‘கிளர்க்சி’ அரசாங்கத்தின் பல செயற்பாடுகளையும் மந்தமடையச் செய்தது. நாட்டின் பொருளாதாரம் பாதிக்கப்பட்டதால் ‘கல்வி’ போன்ற பொது நடவடிக்கைகள் எதுவுமே இடம் பெறவில்லை. ஏற்கனவே ஆரம்பி க்கப்

பட்ட பாடசாலைகள் கூட மூடப்பட்டன. இக்காலத்தில் கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர் நிரந்தர வசிப்பிடத் தொழிலாளராக இல்லாதிருந்ததுடன் வருவதும் போவதுமாக இருந்தது காரணமாக அவர்களின் கல்வி தொடர்பில் யாருமே அக்கறைப்படவில்லை. நாட்டின் ஆரம்பகால கல்வி நடவடிக்கைகள் முற்றிலும் கிறிஸ்தவ பாதிரிமார்களின் கரங்களிலேயே தங்கியிருந்தன. முறையான கல்வி நடவடிக்கைகள் 1867 ஆம் ஆண்டிலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இவ்வாண்டில்தான் கல்வி நடவடிக்கைகளுக்கென பொது அறிவு மூத்தல்கள் திணைக்காம் (Public Instructions Commission) ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதற்கு முன் 1833 ஆம் ஆண்டு பாடசாலை ஆணைக்குழு (School Commission) உருவாக்கப்பட்டிருந்த போதும் இது அங்கிலிக்கன் திருச்சபையின் கட்டுப்பாட்டிலேயே இருந்து வந்தது.

கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் கல்வி தொடர்பில் எதும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்குமாயின் அது ‘தமிழ் கூலி மிசன்’ (Tamil Cooly Mission) என்ற அங்கிலிக்கன் சபையாகும் என ஜோர்ஜ் ஞானமுத்து என்ற நூலாசிரியர் தெரிவித்துள்ளார். இந்த அமைப்பு பின்னர் ‘தமிழ் திருச்சபை மிசன்’ (Tamil Church Mission) என பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. இவ்வமைப்பாலும் காத்திரமாக எதுவும் செய்ய முடியாமல் போய் விட்டமைக்குக் காரணம் தொழிலாளர்களின் பின்னைகள் உரிய வயதையடைந்ததும் அவர்களும் கூலித்தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர் என் பதனாலாகும். மறுபுறத்தில் இவர்களுக்குப் படிப்பிப்

பதற்காக திருநெல் வேலி மாவட்டத்தில் இருந்தும் யாழ்ப் பாணத்தில் இருந்தும் ஆசிரியர்களை அழைத்து வர வேண்டியிருந்தது.

இதன் பிரகாரம் மேற்படி பொது அறி வழுத்தற் திணைக்களத்தின் முதல் பணிப்பாளராக ஜே.எஸ். லோரி (J.S. Lorie) நியமிக்கப்பட்டார். இவர் தோட்டங்களில் பாடசாலைகள் எவ்வாறு அமைய வேண்டுமென்றும் தோட்டத் துரைமார் மற்றும் தோட்ட உரிமையாளர்கள் எவ்வாறு ஒத்துழைப்பு வழங்கலாம் என்றும் மற்றும் பல்வேறு விடயங்கள் பற்றி கலந்துரையாடல்களை நடத்தினார். அதன்படி அவரது விதந்துரைகள் அடங்கிய அறிக்கையை அரசாங்க செயலாளருக்குக் கையளித்தார். அவரது விதந்துரையில் ஜக்கிய இரா

ச்சியத்தில் ஆலை உரிமையாளர்கள் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளின் கல்வி தொடர்பில் என்ன விதமான நிபந்தனைகளுக்குப் பொறுப்பாக்கப் பட்டுள்ளனரோ அதேவித நிபந்தனை களுக்கு இங்கும் பொறுப்பாக்கப்பட வேண்டுமென்று தெரிவித்திருந்தார். இத்தகையதொரு கோரிக்கைக்கு தோட்ட உரிமையாளர்களும் துரைமார் களும் 'எந்த ஒரு நியாயமான நிபந்தனைக்கும்' தாம் கட்டுப்படத் தயார் எனத் தெரிவித்திருந்த னர். எனினும் நூலாசிரியர் ஞானமுத்துவின் கூற்றுப் படி அரசாங்கம் ஜே.எஸ்.லோரியின் திட்டத்தை அமுல்படுத்தவில்லை. மாறாக தோட்டங்களில் பாடசாலை

ஆரம்பிக்கும் தோட்ட நிர்வாகங்களுக்கு 'மாணியக் கொடை' வழங்கப்படும் என்று மாத்திரம் அறிவித்தது.

ஆரம்பத்தில் தோட்ட நிர்வாகங்கள், இந்த அறிவித்தலை கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் சில கங்காணிமார் இது தொடர்பில் அக்கறை காட்டத் தொடங்கினார்கள்.

தோட்டத் தொழிலாளின் பிள்ளைகள் கல்வி கற்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்திலும் பார்க்க, தமது பிள்ளைகளை படிக்க வைக்க வேண்டும் என்ற எண் ணம் இவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இத்தகைய ஓர் எண் ணத்தைத் தொடர்ந்து தோட்டங்களில் இரவுப் பாடசாலைகள் தோன்ற ஆரம்

பித்தன். பின்னைகள் மதவழிபாட்டை ஒட்டியதான் ஆத்தி சூடி, கொன்றை வேந்தன், தேவாரம், திருப்புகழ், திருவாசகம் முதலானவற்றை பாடக் கற்றுக் கொண்டனர். இத்தகைய பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களாக கடமை புரிந்தவர்கள் தோட்ட அலுவலகத்தில் கடமையாற்றிய சற்று கல்வி கற்ற எழுதுவினைருக்களாக இருந்தனர். இவர்களைப் போலவே தோட்டத்துப்புசுகரும் கூத்துக்கள் நடத்தும் அன்னாவிமாரும் கூட இத்தகைய பாடசாலை செயற்பாடுகளில் இணைந்து கொண்டனர். இவர்கள் தோட்டப் பாடசாலை பின்னைகளை நாடகங்களிலும்

கூத்துக்களிலும் ஈடுபடுத்தினர்.

இதனாலெல்லாம் கூட பாடசாலைகளின் வளர்ச்சியும் கல்வி வளர்ச்சியும் துரிதமாக ஏற்பட்டது என்று கூறி விட முடியாது. நீண்ட காலத்தின் பின்னர் 1904 ஆண்டின் கணக்கெடுப்பின் படி 179 பாடசாலைகள் தோட்ட லயக்காம் பராக்களிலும் 120 பாடசாலைகள் தோட்ட நிர்வாகத்தால் பாடசாலைகள் க்கென அமைக்கப்பட்ட கட்டிடங்களிலும் இயங்கி வந்தனவென்றும் இவற்றில் 60 பாடசாலைகள் அரசாங்கமானியம் பெறும் பாடசாலைகளாக இருந்தனவென்றும் தெரிகின்றது.

பாடசாலை கட்டியது படிப்பதற்காக அல்ல

பெருந்தோட்டத்துறையின் கல்வி வளர்ச்சியை நாட்டின் கல்வி வளர்ச்சியுடன் சேர்த்து ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதே மிகச் சிறந்தது. ஏனெனில் நாட்டிலேயே கல்வி வளர்ச்சி ஏற்பட்டிராத ஒரு காலத்தில் அரை அடிமைகள் என்று அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு மக்கள் கூட்டத்தினருக்கு கல்வி வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென யாரும் சிந்தித்திருக்க முடியாது. இருந்தாலும் முதல் முதல் சட்டதிட்டங்களுடன் கூடியதான் பாடசாலை முறை மை பெருந்தோட்டத் துறைக்கே ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்டது.

இவ்விதம் அரசாங்கத்தால் உதவித் தொகை வழங்கி ஏற்படுத்தப்பட்ட தோட்டப் பாடசாலைகள் இவர்களின்

கல்வி அபிவிருத்தி தொடர்பில் ஏற்பட்ட அக்கறை காரணமானதல்ல என்பதை இங்கு குறிப்பிட வேண்டியது மிகப் பிரதானமானதாகும்.

கோப்பிப் பெருந்தோட்டச் செய்கை நோயினால் வீழ்ச்சியடைந்ததைத் தொடர்ந்து தேயிலைப் பெருந்தோட்டச் செய்கை விசாலித்துப் பரவத் தொடங்கிய போது முன்னப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு பெண் தொழிலாளர்களின் தேவை அதிகரித்தது. ஆத லினால் பெண் தொழிலாளர்களின் தேவை தோட்டங்களில் பற்றாக்குறையாகவே காணப்பட்டது. பலதொழிலாளர்களின் வீடுகளிலும் பராமரிப்பதற்கு பல பின்னைகள் இருந்த படியால் பெண் தொழிலாளர்கள் தம் பின்னை

களைக் கவனிப்பதற்காக வேலைக் குச் செல்லாமல் விட்டனர்.

இது தொடர்பில் தோட்டத் துரைமார் சங்கத்தில் பலத்த விவாதம் ஏற்பட்டது. எனவே பிள்ளைகளை தாய்மார்களிடம் இருந்து பிரித்து தாமே பராமரிக்க வேண்டியதன் தேவை தோட்ட நிர்வாகத்திற்கு ஏற்பட்டது.

இதன் விளைவாக சிறு குழந்தைகளைப் பராமரிக்க பிள்ளை மடுவங்களும் பெரிய பிள்ளைகளை பராமரிக்க ஜிந்தாம் ஆம் வகுப்பு வரையில் படிப்பிக்கும் படியான ஓர் ஆசிரியரை மாத்திரமே கொண்ட பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

1815 ஆம் ஆண்டு முழு லிலங்கையையும் பிரித்தானியா கைப்பற்றி ஆட்சி நிர்வாகம் செய்தபோது 1870 ஆம் ஆண்டு வரையில் கல்வி அபிவிருத்திகள் மிக மந்தமாகவே இடம்பெற்றன. கல்வி என்பது முற்றிலும் கிறிஸ்தவம், கிறிஸ்தவ மத குருமார்கள், கிறிஸ்தவ திருச்சபைகள் சார்ந்ததாகவே இருந்தது. இதற்கிடையில் சுதேசிகளிடையில் கிறிஸ்தவ, பெளத்த, இந்து சமயங்கள் சார்ந்த கல்வி முரண்பாடுகளும் முனைப்படைய ஆரம்பித்தன. 1864 தொடக்கம் 1873 வரையிலும் பெளத்த கிறிஸ்தவ மதகுருமார்களிடையே கல்வி மற்றும் சமயம் தொடர்பான பல விவாதங்கள் இடம்பெற்றன. இந்த விவாதத்தில் ஹிக்கடுவ சிறி சுமங்கல தேரர், மிக்கடுவத்த குணானந்த தேரர், புவக்கம தர்மானந்த தேரர் ஆகியோர் பிரதான பங்கேற்றனர்.

பிரித்தானிய கிறிஸ்தவருடனான இந்த விவாதத்தில் இவர்கள் வெற்றி பெற்றதால் இக்காலத்தைத் தொடர்ந்து பெளத்த மதம், இந்து சமய

மறுமலர்ச்சிகள் ஏற்பட்டு கல்வியிலும் அது பிரதிபலித்தது. இதன் காரணமாகவே கொழும்பு ஆனந்தாக்கல்லூரி தோற்றம் பெற்றது.

1865 ஆம் ஆண்டு முதல் 1872 வரை ஆளுனராகப் பதவி வகித்த ஹெர்குலீஸ் ரோபின்சன் (Herculis Robinson) காலனித்துவ செயலகத்துக்கு எழுதிய அறிக்கையொன்றில் தோட்டப்புறங்களில் பாடசாலைகள் அமைக்கப்படாததை ஏற்றுக்கொண்டார்.

கிறிஸ்தவ பாதிரியார்களும் திருச்சபைகளும் தோட்டப் பகுதியில் மேற்கொண்டு வருகின்ற கல்வி நடவடிக்கைகள் போது மானதல்ல என்று அவர்தனது கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

மறுபுறத்தில் நாட்டின் ஏனைய பிரதேசங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்ட பாடசாலைகள் மதமாற்றத்தை மையமாகக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் தோட்டப்புற மக்கள் மிகுந்த கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவர்களாக இருந்தபடியால் அவர்களை மதம் மாற்றுவது இலகுவானதாக இருக்கவில்லை என சி.வி. வேலுப்பிள்ளை தனது நாலென்றில் தெரிவித்திருந்தார்.

1854 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'தமிழ் கலை மிசன்' என்ற திருச்சபை தோட்டப்புற கல்வி மேம்பாட்டுக்கெனவே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மலைநாட்டுப் பிரதேசங்களிலும் இயங்கி வந்த திருச்சபைகளை சேர்ந்த ஜோன் மார்டோக் (Dr.John Mardoch) மற்றும் வண. பிதா டினிஷு. நெட் அடிக ஓர் (Rev. W. Knight) ஆகியோர் சில கோப்பித் தோட்டங்களில் கிறிஸ்தவ தொழிலாளர்கள் இருப்பதை அறிந்து அவர்களைத் திரட்டி திருச்சபை அமைக்கும் பணிகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இதற்கு முன்னர் தொழிலாளர்கள் கூட்டமாக இணைந்து தமிழர்களை தெரிவு செய்து அவரது தலைமையில் பிரார்த்தனைகள் நடத்தி வந்துள்ளனர். பின்னர் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் இருந்து தமிழ் போதகர்களை வரவழைப்பதென்றும் அதற்கான செலவுகளை தோட்ட உரிமையாளர்கள் ஏற்கவேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதன் பிரகாரம் அவ்வாண்டு

ஆறு போதகர்கள் திருநெல்வேலியில் இருந்து தருவிக்கப்பட்டனர். இத்தோட்டங்களில் வசித்த அதிகமான கிறிஸ்தவ தொழிலாளர்களும் கூட திருநெல்வேலி பிரதேசத்தைச் சார்ந்தவர்களாகவே இருந்தனர்.

1858 ஆம் ஆண்டளவில் எட்டு போதகர்கள் இயங்கி வந்ததுடன் திருச்சபையின் வருமானம் 3,050 ரூபாவாக அதிகரித்தது. தொடர்ந்து இவர்களின் தொகையும் வருமானமும் அதிகரிக்க ஆரம்பித்தன. 1868 ஆம் ஆண்டு 18 பேரும் வருமானம் ரூ. 5,830 ஆகவும், 1878 ஆம் ஆண்டு 42 பேராகவும் வருமானம் 17,310 ஆகவும் அதிகரித்தது.

டாக்டர் மர்டோக் கிறிஸ்தவ மதப்பயிற்சிக் கல்லூரியின் தலைவராக இருந்ததுடன் இவர் ஆசிரியர்களையும் பயிற்றுவித்தார். அதேபோல் வணபிதா நெட் திருச்சபைகளின் சங்கத்தின் செயலாளராக இருந்தார். இவர்கள் இருவரையும் சேர்த்து மேலும் தோட்ட உரிமையாளர்களின் ஒத்துழைப்புடன் திருநெல்வேலியில் 13 ஆண்டுகள் கடமையாற் றிய தமிழ்தெரிந்த வண. செப்டிமஸ் ஹோப்ஸ் (Rev. Septimus Hobbs) என்பவரை அழைத்து வந்தனர். இவரை கண்டிப் பிரதேச மத நடவடிக்கைகளுக்குப் பொறுப்பாக்கினர். இவர் இங்கிலாந்து திருச்சபையை (Church of England) சேர்ந்த வராக இருந்ததுடன் இப்பிரதேசத்தின் தோட்டத்துரைமார்கள் ஸ்கோல்லாந்தைச் சேர்ந்த பிரஸ்ப்பேரியன் (Presbyterians) கிறிஸ்தவர்களாகவும் இருந்தனர். இவர்களிடம் இருந்து திருச்சபைக்கு தாராளமான ஒத்துழைப்பும் போதுமான நிதி உதவியும் கிடைத்தது.

போக்கிரிகளாகவன்றி கிறிஸ்தவர்களாக அல்ல

கோப்பித் தோட்டங்கள் ஒவ்வொன்றும் நீண்ட இடைவெளிகளில் காணப்பட்டன. ஒரு தோட்டத்தில் இருந்து இன்னொரு தோட்டத்துக் குச் செல்ல பல மைல்கள் பிரயாணம் செய்ய வேண்டும். தோட்டங்க

ஞக்கு மத போதனைகளுக்காக சென்ற போதகர்களும் பாதிரியார்களும் குதிரைகளிலும் மாட்டு வண்டிகளிலும் நடந்தும் சென்றனர். திருச்சபைக் கட்டிடங்களும் தேவாலயங்களும் (Churches) காணப்படாத காலகட்டத்தில் மதபோதனைக் கூட்டங்கள் தொழிலாளர்களுக்காயின் லயங்களுக்கு அண்மையிலும் துரைமார்களுக்காயின் அவர்களது பங்களாவில் அல்லது விருந்தினர் விடுதியில் சில சமயம் நீதிமன்றக் கட்டிடங்களில் இடம்பெற்றன. கண்டியில் தங்கியிருந்து இத்தகைய பணிகளை ஆரம்பித்த பாதிரியாரான வண. செப்டிமஸ் ஹொப்ஸ் இது விடயத்தில் பாரிய பங்களிப்பி ணச் செய்தார் எனலாம். இவர் தனது பணிகள் தொடர்பில் எழுதி வைத்திருந்த குறிப்பில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘திருச்சபை போதகர்களின் அதிக நேரத்தை அவர்கள் பல வேறு கோப்பித் தோட்டங்களுக்கு விஜூயம் செய்து கூலித் தொழிலாளர்களை கூட்டமாகச் சந்தித்து மத போதனைகளை செய்வதில் செலவிட்டனர். இவ்வித விஜூயங்களை தொடர்ச்சி யாக 10 நாட்களுக்குச் செய்ததன் பின் இவர்கள் கண்டி திரும்பி ஒரு நாளோ இரண்டு நாட்களோ

ஒய்வெடுத்துக் கொள்வார்கள். அதன் பின் திருச்சபை அத்தியட்சருக்கு தமது பணிகள் தொடர்பில் தெரிவித்து அடுத்த கட்டப் பணி தொடர்பில் அறி வறுத்தல்களைப் பெறுவார்கள். அதன் பிரகாரம் அடுத்த பிரயாணத்தின் போது எந்தெந்த தோட்டங்களுக்கு விஜயம் செய்வது என்ற பட்டியலைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள். ஒவ்வொரு மதபோதனாசிரியரும் ஒவ்வொரு தின த்திலும் தான் செய்த பணிகள் தொடர்பில் ஒரு குறிப்புப் புத்தகத்தை வைத்துக் குறித்துக் கொள்வார். பின் னர் கண்டி திரும்பிய போது இவ்விதம் குறித்து வைத்தவற்றை அத்தியட்சகருக்கு வாசித்துக் காட்டுவார்கள்.

1862 ஆம் ஆண்டுவரை மத பணிபு ரிந்த ஹொப்ஸ் அவர்கள் சுகவீனம் ஏற்பட்டதன் காரணமாக பணியிலி ருந்து ஒய்வெடுத்துக் கொண்டதைத் தொடர்ந்து அவரது இடத்துக்கு ரோலன்ட் பாதிரியார் (Padre Rowland) நியமிக்கப்பட்டார். இவருக்கு தமிழ் மொழி தெரியாதிருந்தபோதும் மொழி பெயர்ப்பாளர் ஒருவரை வைத்துச் செயற்பட்டார். கால கதியில் இவர் தமிழ் கற்றுக் கொண்டார்.

தொடர்ந்தும் கிறிஸ்தவ திருச்சபை இதே விதத்தில் செயற்பட்டு வந்த போதும் ஏனைய மிஷனரிகளுக்கு நடந்தது போல் இங்கும் கருத்து முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டு பிளவுகள் உண்டாகின. சர்ச்சைகள் வெகு தூரம் சென்று இந்த விடயம் தொடர்பில் உண்டனிலும் விவாதிக்கப்பட்டது. அங்கு இலங்கையின் இப்பிரச்சி ணைக்கு ‘இலங்கை முரண்பாடு’ (Ceylon Controversy) எனப் பெயரிட்டனர். வண.ஆர்.பி.பட்டர்பீல்ட்

‘இலங்கைத் தீவை இப்பிரச்சினை ஒரு முனையில் இருந்து மறுமுனை வரை இரண்டுபடுத்தியது’ என்று இது தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். கிறிஸ்தவ திருச்சபை இரண்டு பட்டமைக்கான காரணம் தலைமைத்து வத்தில் ஏற்பட்ட பிளவுகளாகும்.

1875 ஆம் ஆண்டு அப்போது கொழும்பு மேற்றிராணியாராகக் கடமையாற்றிய வண.ஹியு விலோமி ஜெர் மின் (Rt. Rev. Hugh Willo by Jermyn) ஒய்வு பெற்றதைத் தொடர்ந்து பொது ஆர்.எஸ். கொப்லஸ்டன் அப்பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டார்.

கொப்லஸ்டன் கோப்பித் தோட்டம் சார்ந்த சகல திருச்சபைகளும் தமிழ் மொழியிலும் ஆங்கில மொழியிலும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தார். இக்காலத்தில் தமிழ் கூலி மிஷனானது முற்றிலும் தமிழ் மொழி யிலேயே செயற்பட்டு வந்தது.

தமிழ் கூலி மிஷனின் திருச்சபை தொடர்பான நடைமுறைகள் ஆங்கில திருச்சபையின் நடைமுறைகளை விட முற்றிலும் வித்தியாசமான வைகளாக இருந்தன. தமிழ் கூலி மிஷனின் அத்தியட்சகராக இருந்த வண.பிள்யூ.கிளார்க் (Rev.W.Clerk) புஸல்லாவை யில் இயங்கி வந்த திருச்சபை நடவடிக்கைகளை மீளப் பெற்றுக் கொண்டு தேவாலயத்தில் அல்லாமல் வேறு ஒரு கட்டிடத்தில் பிரார்த்தனைக் கூட்டங்களை நடத்தினார். கிளார்க்கின் இந்த நடவடிக்கைக்கு இலங்கை திருச்சபை களின் சங்கத்தைச் சேர்ந்த மிஷனரிமார்கள் ஆதரவு தெரிவித்தனர். பல தோட்டத் துரைமார்களும் கூட இதற்கு ஆதரவாகச் செயற்பட்டனர். இதற்கு

எதிர்ப்புத் தெரிவித்த கொப்லஸ்டன் கிளார்க்கின் திருச்சபை அனுமதிப்பத் திரத்தை ரத்துச் செய்ததுடன் அவருக்கு ஆதரவு தெரிவித்த மிஷனரி மார்களையும் பதவிநீக்கம் செய்தார்.

இதற்கு மேலதிகமாக கண்டிப் பிரதேசத்து சகல திருச்சபைகளையும் கண்டி மேற்றிராணியாரின் மேற்பார்வைக்குள் செயற்பட வேண்டுமென விதிமுறையை அமுல்படுத்தினார்.

இதனைத் தொடர்ந்து வணகிளார்க் அவர்களை ஆதரித்த தோட்டத்துரை மார்கள் எல்லாம் இணைந்து இவ்விடயத்தை ஜக்கிய இராச்சியத்தின் கெண்டபரி அதிமேற்றி ராணியாருக்கு மேன்முறையீடு செய்தனர். கெண்டபரியைச் சேர்ந்த அதிமேற்றிராணியார் வண்டன் டர்ஹாம் விண்செஸ் டர் ஆகியவற்றின் அனைத்து மேற்றிராணியார்களையும் அழைத்து ஆலோசனை செய்த பின் முரண்பட்ட இரண்டு பிரிவினரையும் இணைக்கும் விதத்தில் அபிப்பிராய் ஆலோசனை ஒன்றை அனுப்பி வைத்தார்.

எனினும் கிளார்க்கை மீண்டும் சேவையில் இணைத்துக் கொள்ள அனுமதி வழங்கப்படவில்லை. இதேநேரத்தில் இத்தகைய நிகழ்வுகள் தொடர்பில் ரோலன்ட் பாதிரியார் பின்வருமாறு குறிப்பெழுதியுள்ளார். துரைமார் மத்தியில் போதுமான ஒத்துழைப்பு இல்லாமை தொடர்பில் மன வருத்தப்பட்டார்.

‘இவை எல்லாவற்றுக்குமே மூலகாரணம்

நமக்கு மத்தியில் காணப்படுகின்ற அசட்டையும் கருத்தொருமிப்பின் மையும் தான். இத்தகைய நிலையில் நாம் செய்கின்ற எந்த செயலும் அர்த்தமில்லாமல் போய்விடுகின்றது.

இவற்றில் இருந்து எந்த உபயோகங்கள் மான பெறுபேறுகளையும் நம்மால் பெற்றுக் கொள்ளமுடியாது. இத்தகைய நடவடிக்கைகள் மூலம் தமிழ்க்கலைத் தொழிலாளர்களை மேலும் பல படி ‘போக்கிரி’களாக்க முடியுமேயன்றி கிறிஸ்தவர்களாக மாற்ற முடியாது.

வரலாற்றை வடிவமைத்தவர்கள்

கோப்பித் தோட்டங்களில் மிகச் சிறிய அளவில் கல்வி தொடர்பான முயற்சிகள் நடைபெற்றபோதும் தோட்டத் துரைமார்கள் அதனை மிகப் பாரிய முயற்சியென திருப்தியடைந்தனர். அரசாங்கத்தால் வழங்கப்பட்ட கல்வி ஊக்குவிப்புத் தொகையைப் பெறுவதிலேயே அவர்கள் அதிக ஆர்வம் காட்டினர் என்ற போதும் கிறிஸ்தவ திருச்சபையான ‘தமிழ் கல்விமினன்’ மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளுக்கு அதிகமாக வேறுகல்வி அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகள் இடம் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. உழைப்பதையும் உறங்குவதையுமே தமது அன்றாடத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்த கல்வித் தொழிலாளர்களுக்கு மின்னிக்காரர்களின் வருகையும் அவர்களது போதனைக்

ளைக் கேட்பதும் புதிய அனுபவமாக இருந்ததால் மதபோதகர்களின் பிரசங்கத்துக்கு அவர்கள் ஆர்வத்துடன் செவிசாய்த்தனர். எனினும் அநேகமான மத போதகர்கள் என்ன கூறுகிறார்கள் என்பதை தொழிலாளர்களால் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத அளவுக்கு சிறிது கூட படிப்பறிவில்லாதவர்களாக அவர்கள் இருந்தனர். ஆனால் சிலமத போதகர்கள் தமிழ் மொழியில் நன்கு புலமை பெற்றிருந்ததால் அவர்களால் தொழிலாளர்களை வசீகரிக்கக் கூடிய தாக இருந்தது. கொழும்பில் இடம் பெற்ற மின்னிமார்களின் மாநாடோன்றில் உரைநிகழ்த்தும்போது ஜோன் பெர் குஸன் (John Ferguson) பின் வருமாறு தெரிவித்தார். “என்ன இருந்தாலும் இந்த மத போதகர்கள் என்ன பேசகிறார் கள் என்பதை 100 கல்விகளில் ஒருவனாவது புரிந்துகொள்வானா என்பது சந்தேகத்துக்குரியது. ஆனால் திருநெல்வேலியில் இருந்து வந்திருந்த தோமஸ் என்ற போதகர்

சொல்வதையெல்லாம் தொழிலாளர்கள் வாய் பின்து கேட்டனர் என தன் னிடம் ஒரு தோட்டத்துரை தெரிவித்தார்'' என அவர் கூறினார். மேற்படி தோமஸ் என்ற போதகரின் தந்தையும் ஒரு மதபோதகர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்தத் துரை பின்வருமாறு தெரிவித்தார் என அவர் மேலும் அங்கு கூறினார்.

‘உண்மையில் அந்தப் போதகர் பேசும்போது என்னையும் எனது கூலி களையும் மாயா ஜாலத்தால் கட்டிப் போட்டது போன்று உணர்ந்தேன்.

அவர் தனது நாக்கை அசைத்து கட்டுப்படுத்தி பேசியபோது அவரது குரல், அவர் சொல்லிய செய்திகள், குட்டிக் கதைகள் என்பன கேட்பவர்களின் முகங்களில் ஆச்சியம், சிரிப்பு, பிரமிப்பு, ஏன் கண்ணீரைக் கூட வரவழைத்தன.

நூறு பேர்களுக்கு மேல் அன்றைய விருந்துபசாரத்தில் கலந்து கொண்டிருந்த போதும் அவர்கள் யாரும் சாப்பிடத் தோன்றாமல் ஆடாமல் அசையாமல் அவரையே ஊன்றி அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால் எத்தனை கடுமையாக முயற்சி செய்து மதபோதனை செய்த

போதும் அவர்களை சிறிய எண்ணிக்கைகளிலாவது கிறிஸ்தவ மதம் நோக்கி இழுக்க முடியவில்லை. அதற்கு மிகப் பெரிய காரணம் இருந்தது. மினினரியினர் வெறுமனே தர்ம உபதேசம் செய்தனரேயன்றி தொழிலாளர் படும் துன்பத்தைக் குறைக்க ஒரு துரும்பை நகர்த்தக்கூட அவர்கள் முயலவில்லை என்பதுதான் அது. இந்த விடயம் தொடர்பில் சமூக ஆய்வாளர் கே.எம்.டி. சில்வா பின்வருமாறு தெரிவிக்கின்றார்.

‘இந்தியாவின் தென் மாநிலங்க எலில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து இலங்கையின் கோப்பித் தோட்டங்களை அடைவிலும் பின் தோட்டங்களில் கூலித் தொழிலாளர்கள்படும் துன்பதுயரங்கள் தொடர்பிலும் மின்னரிக்காரர்களுக்கு சிறிது தானும் அறிவும் அக்கறையும் இருக்கவில்லை.

இந்த கூலி அடிமை முறையின் துன்புறுத்தல்களையும் உடல் உபாதைகளையும் கூட அவர்கள் அறிந்து கொள்ள விரும்பவில்லை. அவர்கள் ஒன்றில் மாத்திரமே ஆர்வம் காட்டினார்கள்.

அது மனம் சம்பந்தப்பட்ட ஆன்மாக்கேடற்றம் மட்டுமே. 19 ஆம் நூற்றாண்டு மின்னரிகள் மதபோதனை

யேத் தவிர வேறொன்றும் தமது கடமையல்ல என்று பிடிவாதமாக இருந்தனர். இவர்கள் ஒரு சமூகக் குழுவின் மற்றுமொரு வேதனையிக்க வாழ்க்கையைக் காணத் தவறினார்கள். அந்தக் கொள்கையை அவர்கள் விடாப்பிடியாகக் கடைப்பிடித்தார்கள். ஆண்டவரின் கருணை பற்றி போதித் தவர்கள் தொழிலாளர்கள் மீது அனுதாபம் காட்டக் கூடத் தவறினார்கள்” 1880-1890 களைத் தொடர்ந்த தசாப்த காலங்களில் தோட்டப் புறங்களில் தமிழ், திருச்சபை மின்னின் கிறிஸ்தவ மத நடவடிக்கைகளில் சற்று பின்னடைவு ஏற்பட்டது. இது வரை காலம் கோப்பித் தோட்டங்களுக்கு மத போதகர்களை வரவழைத்து ஆதரவளித்த பல துரைமார்களும் தோட்ட உரிமையாளர்களும் தாம் ஆதரவு வழங்குவதையும் நிதி அன்பளிப்புச் செய்வதையும் நிறுத்தினர். அதற்கு அவர்கள் கூறிய காரணம் இதுவரை மேற்கொண்ட கிறிஸ்தவ மத நடவடிக்கைகளால் எதுவிதமான பிரயோசனமும் இல்லை என்பதும் தொழிலாளர்களில் சிலரையாவது மத மாற்றம் செய்ய அவர்களால் முடியவில்லை என்பதுமாகும். இது தொடர்பில் விவாதிப்பதற்காக கண்டியில் கிறிஸ்தவ மதகுருமார்கள், போதகர்கள் அடங்கிய கூட்டம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. கூட்டத்தில் உரை நிகழ்த்திய சார்ஸ் கிளொன் (Charles Gibon) பின்வருமாறு தெரிவித்தார்.

“மத போதகர்கள் கிறிஸ்தவம் என்ற விதையை தொழிலாளர் மத்தியில் விதைக்க முயல்வதையும் அது எவ்வாறு வளர வேண்டுமென்பதை அவர்கள் ஆண்டவனிடமே விட்டு

விட்டனர் என்பதனையும் யாராலும் மறுக்க முடியாது.

குறைந்த பட்சம் அவர்கள் மத்தியில் அமைதியையும் சாத்வீகத்தையும் எந்த அளவுக்கு தோற்றுவித்திருக்கின்றனர் என்பது தான் முக்கியமானது.

தொழிலாளர் மத்தியில் கிளர்ச்சிகளும் சண்டைகளும் வேலை நிறுத்தங்களும் எழவில்லை என்பது தொடர்பில் மின்னிமார்களுக்கு நாம் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்” இலங்கையில் கிறிஸ்தவ மின்னிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட நூற்றாண்டுகள் பூர்த்தியானதையொட்டி (1853 - 1953) அதனை கொண்டாடும் முகமாகவும் மீளாய்வு செய்யும் நோக்கிலும் 1953 ஆம் ஆண்டு மாநாடு ஒன்று கூட்டப்பட்டபோது ஏன் தொழிலாளர்களை கிறி ஸ்தவம் நோக்கித் திருப்ப முடியவில்லை என்ற விடயமும் ஆராயப்பட்டது. இந்த நூறு ஆண்டுகள் என்ன சாதிக்கப்பட்டுள்ளன என்பது தொடர்பில் ‘தமிழ் சீறிஸ்தவ மின்’ (Tamil Church Mission) என்ற நூலை எழுதிய எஸ்.எம். தோமஸ் (S.M.Thomas) பின்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.

‘வரையறுக்கப்பட்ட அளவில் அவர்களின் சாதனை அளப்பரியது தான். அவர்கள் மிகக் கடினமாக உழைத்தார்கள் என்பது மிகப் பெரிய உண்மை.

அவர்கள்தம் பணியில்காட்டியமனோதிடம், செயற்திறன், இறையி யல் பற்று என்பன பாராட்டப்பட வேண்டியவை.

மொழி ஆற்றல், புனித அருள்நெறி என்பவை காரணமாக எதைச் சாதிக்காவிடாலும் மனித வரலாற்றை உயர்ந்திலை நோக்கி வடிவமைப்பதில் வெற்றியை எய்தியுள்ளனர் என்பது தான் மிக முக்கியமானது’

சாதி முறைமையின் நிலைமை

பல காலமாக மிஷனரிமார்களின் மத ரீதியான நடவடிக்கைகள் பெருந் தோட்டங்களில் தீவிரமாக இடம் பெற்ற போதும் வேறு பிரதேசங்களில் மதமாற்றம் நடைபெற்றது போல் தொழிலாளர்களை மதமாற்றம் செய்ய முடியவில்லை. இதற்குமற்று மொரு முக்கிய காரணமாக இருந்தது தொழிலாளர்கள் தமிழ் நாட்டில் இருந்து புலம் பெயர்ந்த போது கடவுள் வணக்கத்தையும் இஷ்டதெய்வங்களின் வணக்கத்தையும் தம்முடன் கொண்டு வந்து இங்கும் கடைப்பிடி த்தமையாகும். அநேகமாக எல்லாத் தோட்டங்களிலும் மாரியம்மன், முரு கன், விநாயகர் முதலான பெரியதெய் வங்களின் கோயில்களும் இஷ்ட தெய்வங்களான மாடசாமி, முனியாண்டி, ரோதமுனி, செண்டாகட்டி, கருப்பண்ணாமி, காளி, மதுரை வீரன், சங்கிலிக் கருப்பன், வாலராசா, பயிரவர், வீரபத்திரர், சுடலைமாடன், நாகபூசனி அம்மன் போன்ற தெய்வங்களின் கோயில்கள் சிறு அளவிலாவது காணப்பட்டன.

கதிர்காமக் கந்தன் வணக்கம் ஆதி காலம் தொட்டே இங்கு இருந்து போதும் அது 19 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே மிகப் பிரசித்தி பெற்றதென்றும் அதற்குக் காரணம் இந்தியத்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பெருந்திரளாக குறித்த காலத்தில் இங்கு சென்று வழிபடத் தொடங்கினர் என்று ஆய்வாளர் கண்நாத் ஒபயசேகர

ஆய்வொன்றில் தெரிவித்துள்ளார். இவர்களின் வழிபாட்டின் பின்னரே இங்கு தீமிதிப்பு வைபவம் ஆரம்பமாகின்றது. அதனை சிங்களவர்களும் பின்னர் பின்பற்றத் தொடங்கினர் என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் சிங்கள கலைவடிவங்களுக்கு மத்தியில் கூத்து என்ற கலைவடிவம் முன்பு இருக்கவில்லை

என்றும் அதனை தமிழர்களி டமிருந்தே கற்றுக் கொண்டனர் என்றும் சிங்கள எழுத்தாளர் மார்ட்டின் விக்ரமசிங்க தனது “எங்கள் ஊர்” என்ற நூலில் தெரிவிக்கின்றார். எனினும் இதனை “கூத்து என்று இல்லாமல் நாடகம்” என்றே அவர்கள் அழைக்கின்றனர். இலங்கைக்கு வந்த கூலித் தொழிலாளர்களில் அதிகமானவர்கள் குறைந்த சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருந்தனர். அதனால் அவர்கள் தமதுதாய் நாட்டில் சாதிக் கெடுபிடிகளுக்கும் கொடுமைகளிலிருந்தும் தப்பிப்பதற்காகவும் இலங்கைக்கு வந்தனர் என்று ஒரு சாரார் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். ஆனால், இதுவே முழுக் காரணமாக இருக்க முடியாது.

எனினும் இலங்கையில் தோட்டங்களில் சாதிமுறை கடுமையாகக் கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை. ஆனால், தொழில் முறையான சாதியினர் வண்ணான் சக்கிலியர்கள், பறையர், அம்பட்டையர் முதலானவர்கள்

பணியலயத்தில் மாத்திரம் வைக்கப்பட்டனர். மறுபுறத்தில் இலங்கையில் குறைந்த சாதியினரும் கூட பணவருவாய் அதிகரித்த போது சமூகத்தின் உயர் நிலை நோக்கி சமூக ரீதியில் உயர்ச்சியடைய அனுமதிக்கப்பட்டனர். இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம் தான் பணம் படைத்தகங்காணிகள் உருவானமை.

கங்காணி மார்களில் இருந்து வந்தவர்களே பின்னர் தொழிற்சங்கங்களில் லும் அரசியலிலும் முக்கியத்துவம் பெற்ற வர்களாக வளர்ச்சியடைந்தனர். முன்பு ஓரிடத்தில் இக் கட்டுரையில் குறிப்பி ட்டபாடி “கருப்பன் கங்காணியின் சரி தம்” என்ற நூலில் வரும் கருப்பன் கங்காணி என்பவன் உண்மையில் ஒரு வரலாற்றுப் பாத்திரமாகவே உள்ளான்.

இத்துறையில் நன்குபணம் சம்பாதி த்தவர்களில் இவனும் ஒருவன். எனினும் தான் சம்பாதித்த பணத்தைக் எடுத்துக் கொண்டு இந்தியாவுக்கு தனது ஊருக்குச் செல்ல அவன்

விரும்பவில்லை. அவன் குறைந்த சாதி என்றபடியால் இங்கே கிடைக்கும் மதிப்பும் மரியாதையும் அங்கே தன் சொந்த ஊரில் தனக்குக் கிடைக்காது என்று அவன் கருதினான். குறைந்த சாதியினரே கடும் உழைப்பாளிகளாக இருந்துள்ளனர். இதனால் ஜாதி குறைந்த தொழிலாளர்கள் அழைத்து வரப்ப விவைத்தேயே துரைமார்கள் விரும்பினர். அதேசமயம் இவர்கள் பெரும் குடிகாரர் களாகவும் இருந்தனர். ஆரம்பத்தில் எல்லாத் தொழிலாளர்களும் ஒருசேர தங்கவைக்கப்பட்டு பொதுவாக சமைத்தே சாப்பிட வேண் டியிருந்தது.

இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் கீழ் சாதியினர் சமைத்த உணவைச் சாப்பிட மேல் சாதியினர் மறுத்துதுடன் கீழ் சாதியினர் சமைப்பதற்குப் பயன்படுத்திய பாத்திரங்களையும் பயன்படுத்த மறுத்தனர். அவர்கள் அனைவரும் ஒரு கூரையின் கீழ் தங்கி இருந்த போது ஆண்- பெண் இருபாலாருக்குமிடையிலும் காதல்

உறவுகள் ஏற்பட்ட போதும் எச்சந் தரப்பத்திலும் திருமண உறவுகள் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொண்டனர்.

இக்காலத்தில் இவர்கள் மத்தியில் காணப்பட்ட சாதிப் பிரிவுகள் பறையர் 30%, பள்ளர் 26%, சக்கிலியர் 16%, அகம்படியர் 5%, கள்ளர் 5%, மொட்டை வெள்ளாளர் 3%, ரெட்டியார் 3%, இரண்டு வீதத்திற்கும் குறைந்த ஏனைய சாதிப்பிரிவினர் எடையர், மறவர், புளுக்கர், கம்மாளர், கொல்லர், கன்னாரர், தச்சர், தட்டர், சன்னாஸ், (Shanahs) வெள்ளாளர், செட்டியார், குரும்பர், வண்ணாரர், அம்பட்டையர், எனுவர், தாட்டியர், நாயக்கர், கனாஸீஸ் (Kanarese) வள்ளுவர், பன்னர், குரவர், பரவர் முதலானோராவர். சிலசமயங்களில் உயர்ந்த சாதியின் ஒரு வன் தாழ்ந்த சாதியில்திருமணம் செய்த போது அவனை ஒதுக்கித் தாழ்த்தி வைத்தனரேயன்றி தம்முடன் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை.

இலங்கையில் இருந்த போதுதொழி

லாளர் மத்தியில் ஒரளவு சாதி விதி முறைகள் தளர்த்தப்பட்டிருந்தாலும் அவர்கள் மீண்டும் தம் தாய்நாட்டின் கிராமங்களுக்கு சென்ற போது பழைய படி சாதிக்கெடுபிடிக்குள் சிக்க வேண்டியிருந்தது தொழிலாளர்களிடையே நிலவிய சாதிப்பிரச்சினை வேறு ஒரு விதத்திலும் அவர்களைப் பாதித்தது. உயர் சாதியினர் கடுமையான சுகவீன முற்றபோது வைத்தியசாலைக்குச் செல்ல மறுத்தனர். அதற்கு முக்கிய

காரணம் வைத்தியசாலையில் உணவு சமைப்பவன் கீழ்சாதியினர்களைக் கீழாக இருந்துடன், அவர்கள் மாட்டிறைச்சி மற்றும் ஏனைய மச்சம், மாமிசத்தையும் ஒரே பாத்திரத்தில் சமைத்து ஒன்றாக புழங்கியதாகும். இதனால் வைத்தியசாலையில் உயர் ஆதியினருக்கென வேறு ஒரு சமையல்காரனை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியிருந்ததென அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

குவிந்து கிடந்த மண்டையோடுகள்

தொழிலாளர்கள் மன்னாரில் வந்திரங்கி அல்லது புத்தளம், கற்பிட்டியில் வந்திரங்கி குருநாகல் வழியாக மலைநாட்டை சென்றதைய மாற்றுவழியொன்றை வைத்திருந்தனர் இந்த பாதை சுற்றுத் தூரம் குறைந்த தாக இருந்த போதும் ஆபத்தை அதிகமாகக் கொண்டிருந்தது.

புத்தளத்தில் இருந்து குருநாகல் வரைக்கும் செல்பவர்கள் பாதையின் இருமருங்கும் மண்டையோடுகள் ஆங்காங்கே குவிந்து கிடப்பதை காணலாம். இந்த மண்டையோடுகள் வேறு எவருடையனதும் அல்ல.

பஞ்சம் பிழைக்க வந்து பாழாய்ப் போன கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்களுடையது தான். டி.பி (DP) என்ற புனைபெயரில் 1843 ஆம் ஆண்டு பத்திரிகைக்கு கட்டுரை எழுதிய தோட்ட

த்துரை ஒருவர் இந்த மண்டை ஒடுக்களை எல்லாம் குவித்தால் இரண்டு கறுத்தைகளை நிரப்பிவிடலாம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் அவ்விதம் குறிப்பிட்டது மனிதாபிமான ரீதியில் இருக்கலாம். அல்லது இத்தகைய காட்சி தொடர்பில் கேள்விப்ப ட்டால் எதிர்காலத்தில் தொழிலாளர்கள் இங்கு வரப் பயப்படுவார்கள் என்று நினைத்தும் கூறியிருக்கலாம். இது விடயம் தொடர்பில் 1940 களில் வேறு பல ரும் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர்வில் வியம் யொயிட் (William Boyd) என்பார் பின்வருமாறு தெரிவித்துள்ளார்.

‘வடக்கு நோக்கி செல்லும் ஒருவருக்கு நூற்றுக்கணக்கான மண்டை ஒடுகள் பாதையோரங்களில் குவிந்து கிடப்பதைக் காண முடியும். இந்த மண்டையோடுகள் கோப்பித்

தோட்டங்களில் வேலைசெய்ய வந்து இடையில் பலவேறு காரணங்களின் நிமித்தம் இறந்து போனவர்கள், கொல ராவால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள், பட்டினி யால் செத்தவர்கள், சொந்த நாட்டில் நீண்ட தூரப் பயணம் செய்து, அதன் பின் கப்பலில் வைக்கோல் போல் திணிக்கப்பட்டு பயணம் செய்து பின் னர் மீண்டும் இந்த கொடுமையான பாதையில் பயணிக்க முடியாமல் இறுதி மூச்சைவிட்டவர்கள். மிருக நகருக்கு இரையானவர்கள். பல பேர் பட்டினி யால் நடக்க முடியாமல் போனபோது கைவிடப்பட்டதால் பயத்தாலேயே இறந்து போன வர்களின் மண்டையோடுகளே அவை'. 'மழையிலும், வெய்யிலிலும், காற்றிலும், பனியிலும் கரைந்து வெளி நிப் போய்க்

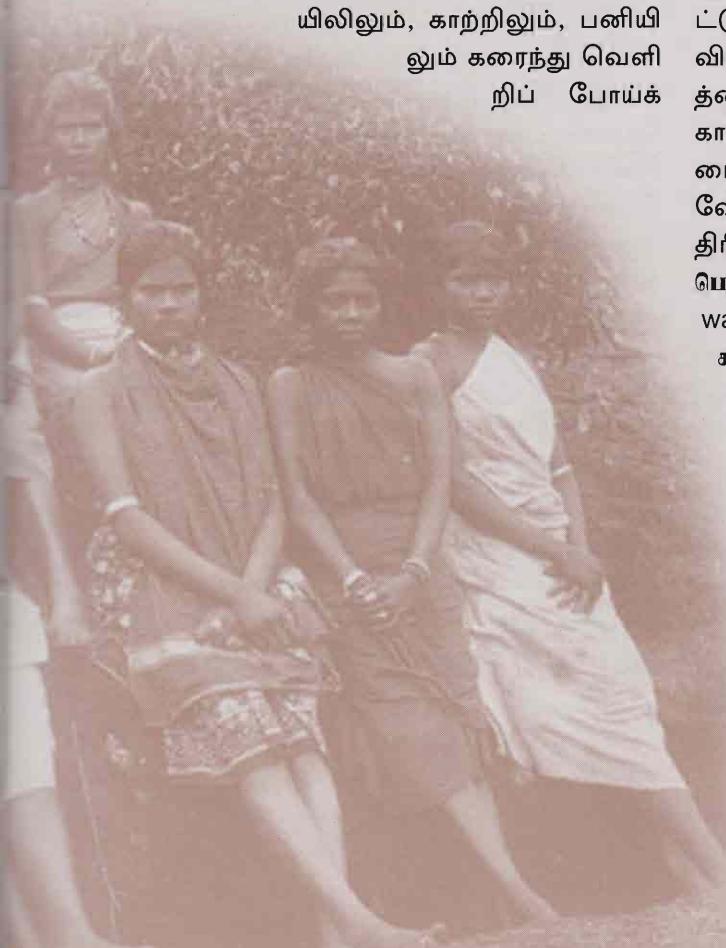
கிடக்கின்ற இந்த மண்டையோடுகளை பார்த்த மாத்திரத்திலேயே கூலித் தொழிலாளர்களின் இதயத்தைப் பிழியும் சோகக் கதைகளை புரிந்து கொள்ள யாராலும் முடியும்' என்று வேறு ஒரு துரை தெரிவித்துள்ளார்.

அப்போது விவசாயிகளின் நன்மை கருதி உருவாக்கப்பட்ட 'இலங்கை விவசாயிகள் சங்கம்' என்ற அமைப்பு தொழிலாளர்களின் கையறு நிலைமை தொடர்பில் பின்வருமாறு கருத்து வெளியிட்டது. 'இதுஎன்னகொடுமை.

அங்கே பாதை நெடுகிலும் செத்த வர்களும் செத்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் நோய் பிடித்து அல்லலுற்றவர்களும், கைவிடப்பட்டவர்களும் வீசப்பட்டுக் கிடக்கின்றனர். இந்த நாட்டின் விவசாயத்தின் எதிர்கால முன்னேற்ற த்தைக் கருதியாவது சக்தியும், அதி காரமும் உள்ளவர்கள் இந்த நிலை மையை மாற்ற ஏதாவது செய்தாக வேண்டும்' உலகெங்கும் சுற்றித் திரிந்து பல நூல்களை எழுதிய புக்கர் எழுத்தாளர் எட்வர்ட் கலிவன் (Edward Sullivan) தனது 'ஒரு யங்களா ஒரு கூராம் அல்லது இலங்கை விஜயம்'

(The Bangalow and the Tent or a Visit to Ceylon) என்ற நூலில் 1884 ஆம் ஆண்டு கோப்பித் தொழிலாளர்களின் நிலையை பின்வருமாறு விபரிக்கின்றார்.

'இந்தியாவின் தென்கரைகளி லிருந்து இலங்கையின் மலை நாட்டுக்குச் செல்லும் வழியை நகும் மனிதர்கள் செத்துக் கிடப்பது மிகச் சாதகமானதாக கருதப்படுகின்றது. பலநூல்களில் இவ்விதம் செத்துக்

கிடக்கும் உடல்களின் படங்கள் பிரசரிக் கப்பட்டுள்ளன. பாதைகளில் பயணிப்பவர்கள் இத்தகைய செத்த பிணங்களின் காட்சி தொடர்பில் கத்ததாக கூடக் காட்டிக் கொள்ளமாட்டார்கள். சில சமயம் குதிரையில் செல் பவர்கள் இத்தகைய காட்சியை குதிரை கண்டு துணுக்குற்று கதைத்த போது ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்து விட்டு ஒன்றுமில்லாதது போல பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள்". எட்வர்ட் சுலிவன் ஒரு முறை இப்படி பயணம் செய்தபோது ஒரு செத்த உடலைக்கண்டு அதனைப் புரட்டிப் பார்த்தார். அவன் இறந்திருக்கவில்லை. மூச்சு இலேசாகக் காணப்பட்டது. பசி மயக்கத்தில் மூச்சு இன்னமும் கொஞ்சம் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தது. சுலிவன் அவனுக்கு நீரும் ஆகாரமும் கொடுத்தார். பின்னர் அவனை செத்துப் பிழைத்தவன் என்று ஏனையோர் அழைக்கத் தொடங்கினர் என்று சுலிவன் மேலும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்விதம் கவனிப்புச் செய்திருந்தால் கூட பலரைக் காப்பாற்றி இருக்கலாம்.

கால் நடையாக வரும் தொழிலாளர்களை இடையில் சிறுத்தைகள் அடித்துக் கொல்கின்றன என்ற செய்தி தொடர்பில் ஒரு முறை துரைமார் சங்கத்தில் விவாதம் இடம் பெற்றது. அதன் போது சிலர் அடித்துக் கொல் வது மட்டுமல்ல புதைத்த பிணங்களையும் சிறுத்தைகள் தோண்டித் தின்கின்றன என சிலர் தெரிவித்தனர்.

அச்சந்தரப்பத்தில் சிறுத்தைகள் ஒரு போதும் அழுகிய பிணங்களை உண்

பதில்லை என்று சிலர் வாதிட்டனர். இதற்குப் பதிலளித்த சாமுவேல் பேக்கர் (Samvel Baker) உண்மையில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை விவரித்தார். ஒரு முறை ஒரு 16 வயது இளைஞன் நோயினால் இறந்து போய்விட்ட போது அவனது உடலை கொஞ்சதூரத்துக்கப்பால் கொண்டு சென்று புதைக்க ஏற்பாடு செய்வதன் பொருட்டு சில தொழிலாளர்களு க்கு கட்டளையிட்டு அனுப்பி வைத்தார். அப்போது கடும் மழையும் காற்றும் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

தொழிலாளர்கள் அந்த இளைஞனின் உடலை சிறிது தூரத்துக்கப் பால் எடுத் துச் சென்று புதைத்துவிட்டு வந்தனர். இரண்டு மூன்று நாட்கள் சென்றபின் அவ் வழியாகச் சென்ற போது அந்த இளைஞனின் உடலை தோண்டி எடுத்த சிறுத்தைகள் அதனைத் தின்று கொண்டிருந்ததை கண்டேன் என அவர் தெரிவித்துள்ளார்.

ஆங்காங்கே பாதைகளிலும், கண்காணாத இடங்களிலும் இறந்து கிடந்தவர்கள் தொடர்பில் எந்தவித மான மரண விசாரணைகளும் மேற் கொள்ளப்படவில்லை. சில சமயம் கூட்டமாக வந்தவர்கள் தம்முடன் யாராவது இறந்துவிட்டால் அவ்விடத்திலேயே புதைத்துவிட்டுச் சென்றனர்.

சுகவீனமுற்றவர்களை மாத்தடியில் கைவிட்டுச் சென்றனர் அவர்கள் இறந்தால்நாய், நரிகள், சிறுத்தைகளுக்கு உணவாயினர்.

வழியல்லாம் செத்து மடிந்தவர்கள்

இத்தகைய மரணங்களின் சோகக் கதையை பி.டி. மில்லி (P.D. Millie) பின்வருமாறு உணர்வுபூர்வமாக விபரிக்கின்றார், “கவித தொழிலாளர்கள் தத்தமது கிராமங்களில் இருந்து தமது தாய், தந்தையர்களையும் சொந்த பந்தங்களையும் விட்டுப் பிரிந்து வரும் போது இங்கே பொன்னையும் பொருளையும் சம்பாதித்துக் கொண்டு மீண்டும் நாடு திரும்பி தம் சுற்றங்களை சுகமாக பேண வேண்டும் என்ற கனவுகளுடன்தான் வருகின்றார்கள். ஆனால் அத்தகைய கனவுகளுடன் வந்தவன் “வழியில் இறந்து போய் விட்டான்” என்ற செய்தி விரைவில் அவனது கிராமத்தை சென்றதையும். அல்லது கோப்பித் தோட்டங்களில் இருந்து திரும்பிச் செல்பவர்கள் சாவுச் செய்தியை கிராமங்களில் சென்று தெரிவிப்பார்கள். அல்லது குறித்த கூட்டத்தினர் நாடு திரும்பி உள்ளனர் என அறிந்தால் ஏனையோர் “என் மகனுக்கு என்ன நடந்தது?” என்று சென்று விசாரிப்பார்கள். அதற்கான பதிலும் “வழியில் இறந்து விட்டான்” என்பதாகவே இருக்கும். இத்தகைய செய்தி கேட்டு அலறித் துடித்து நெஞ்சிலடித்துக் கொண்டு ஓப்பாரி வைத்து பெருங்குரலெடு த்து அழுங்காட்சிகள் தமிழலகக் கிராமங்களில் அடிக்கடி நிகழ்ந்த வண்ணமிருந்தன. அவர்கள் அழுது புலம்பி தம் துண்பத்தை ஆற்றிக் கொண்டனர்னில் வேறொன்றும் செய்யவில்லை. அதற்காக வராமல் இருக்கவும் இல்லை. இவ்விதம் “வழியில் இறந்துவிட்ட மரணங்கள்” வர-

தொழிலாளர் செல்லுகின்ற வழி நெடுகிலும், தோட்டங்களிலும் பின்வாடை வீசுவதனை எவரும் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை.

வயது போனவர்கள், இளைஞர்கள், பின்னைகள், பெண்கள் எல்லோரும் திடீர் திடீர் என செத்து மடிந்ததனையாரும் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. மரணங்கள் எவ்வாறு ஏற்படுகின்றன என்ற கேள்வியோ, மரண விசாரணைகளோ இடம்பெறவில்லை. எந்த மரணத்தையும் கணக்குப் பார்த்து அறிக்கை சமர்ப்பிப்பவன் கங்காணியாகவே இருந்தான். கணக்கில் ஒரு ‘தலை’குறைந்தால் “வழியில் இறந்து விட்டான்” என்ற பதில் ஒரு மரணத்தை நியாயப்படுத்திவிடும்.

லாற்றுக் காலம் முழுவதும் இம்மக்களைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டு தான் இருந்தன. அதற்காக வழியில் மட்டும்தான் மரணங்கள் நிகழ்ந்தன என்று ஒரு முடிவுக்கு வந்து விடமுடியாது. சில சமயங்களில் வழியில் எந்தவிதமான மரணங்களும் இல்லாதி ருந்த நிலையில் கோப்பித் தோட்டங்களை அடைந்த உடனேயே அதிக மரணங்கள் சம்பவித்தன என்று மில்லி மேலும் தெரிவிக்கின்றார். இவரது கூற்றுப்படி, கலித் தொழிலாளர்கள் கிராமங்களில் இருந்து கங்காணிகளின் பசப்பு வார்த்தைகளை நம்பிபுறப் பட்ட நாளில் இருந்து பல்வேறு துன் பங்களை அடைந்தனர். பசியும்பட்டினியும் கிராமங்களில் மட்டுமன்றி வழிநெடுகிலும் தொடர்ந்தன.

ஒருவாறு தோட்டங்களை அடைந்த வர்களை கடுமையான மழையும், குளி ரும், காற்றுமே வரவேற்றன. வெயிலில் காய்ந்து மழையில் நனைந்து குளிரில் நடுங்கிய அவர்களை உடனேயே ஜன்னி பிடித்து விடும்.

குளிருக்கு இதமாக ‘கறுப்பு கம்பனி’ வழங்கப்படாத காலமது. பஞ்சம்பிழைக்க ஏழை பாலைகளாக வந்தவர்கள் நாதியற்றவர்களாக நீண்ட வாழ்க்கைப் பயணத்தை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

கலித் தொழிலாளர்களின் உயிரைக் காவு கொண்ட ஒரு பிரதான நோயாக அக்காலத்தில் காணப்பட்டது கொலரா (Cholara) என்ற வாந்திபேதி நோயாகும். இது தொடர்பில் நான் பல இடங்களில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

தொழிலாளர்கள் மாத்திரமன்றி பல துரைமார்களும், இராணுவ வீரர்களும் அரசாங்க அதிகாரிகளும்கூட கொலரா வக்குப் பலியாகியுள்ளனர் என வரலா

ற்றுப் பதிவுகள் உள்ளன. இவ்விதம் கொலரா நோய்க்கு பலியாகிய பின் வரும் பிரமுகர்கள் குறிப்பிடத்தக்க வர்கள். இலங்கையின் ஆளுநராக 1855 - 1860 காலத்தில் பதவி வகுத்த சேர். ஹென்றி வார்ட் (Sir.Hendry Ward) தன் பதவிக் காலம் முடிந்ததும் மெட்ராஸ் மானிலத்துக்குக் கவர்னராக சென்றார். அங்கு 1861 ஆம் ஆண்டு கொலரா வால் பீடிக்கப்பட்டு இறந்தார். இவர் இலங்கையின் கோப்பிக் செய்கை அபிவிருத்திக்கும் ரெயில்வே மற்றும் பெருந்தெருக்கள் அபிவிருத்தி க்கும் முக்கிய பணியாற்றியவர்.

இலங்கையின் முதலாவது கோப்பித் தோட்டமான கம்பளைக்கருகிலி ருந்த ‘சின்னப்பிட்டி’ (தற்போது சிங்கபிட்டிய) தோட்டத்தின் உரிமையாளர் ஹென்றி பேட் (Hendry Bird) (1824) கொலராவுக்குப் பலியானார்.

அதே போல் இலங்கையின் முதலாவது தேயிலைத் தோட்டமான லால் கொந்தர தோட்டத்தில் தேயிலை பயிர்க் செய்கையை ஆரம்பித்த தேயி ஸையின் தந்தை என வர்ணிக்கப்பட்ட ஜேம்ஸ் டெய்லரும் கொலரா நோய் ஏற்பட்டு 1872 ஆம் ஆண்டு மரணமானார். இலங்கையில்

கோப்பிப் பெருந்தோட்டச் செய்கை ஆரம்பிக்கப்படுவதற்கு வெகுகா

லத்துக்கு முன்பும் கொலராவின் வரலா

றும் அது ஏற்படுத்திய மரணங்களின் கொரேமும்

இருந்து தான் வந்துள்ளது. இலங்கையில் பிரித்தானிய இராணுவத்

தின் 78 ஆவது படையணி திருகோணமலையில் நிலை கொண்டிருந்த போது அவர்கள் மத்தியில் வேகமாகக் கொலரா பரவியதால் அநேகமாக எல்லாருமே பாதிக்கப்பட்டனர் என்று சார்ஸ் பிரிதாம் (Charles Pritham) என்ற எழுத்தாளர் தனது நூலென்றில் தெரிவித்துள்ளார். இவர்கள் அனைவரும் அருகில் இருந்த வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டனரென்றும் எந்தவித வசதியுமில்லாத இந்த வைத்தியசாலையே பின்னர் கொலரா நோயைப் பரப்பும் நிலையமாக மாறி யதென்றும் இவர் தனது நூலான An Historical, Political and Statistical Account of Ceylon இல் தெரிவித்துள்ளார்.

இவரது கூற்றுப்படி 1846 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானிய இராணுவத்தினர் மத்தியில் கொலரா பரவியதால் சுமார் 6,338 இராணுவ வீரர்களில் 3,881 வீரர்கள் இறந்து போயினர் எனத் தெரிய வந்துள்ளது. தென்னிந்திய கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வடக்கு, வடமத்திய மாகாணம் என்ப வற்றுக்கூடாக கோப்பித் தோட்டங்கள் நோக்கி பிரயாணம் செய்தபோது இவர்களது பிரயாணப் பாதைகளுக்கு அருகிலுள்ளோரும் கொலரா நோயால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் கொலரா நோயிலிருந்து தப்ப ஒரு விசித்திரமான சடங்கினைச் செய்தனர். அதனை அடுத்ததாக பார்ப்போம்.

கொலராவைப் பேயனக் கட்டி கடலில் போடவர்கள்

கொலராவின் கொடுரம் பற்றி இன்னும் சற்று முன்னோக்கிச் சென்று பார்ப்போமாயின் இலங்கையை கைப்பற்றி ஆட்சி செய்த அந்நிய ஏகா திபத்தியங்களான போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் ஆகிய மூன்று வெளிநாட்டுப்படையினரையும் இந்நோய் ஆட்டிப்படைத்திருக்கின்றது என்பது புலனாகும்.

என்னால் தமிழில் மொழி பெயர்க் கப்பட்டு 2013 ஆம் ஆண்டு வெளி யிடப்பட்ட 19ஆம் நூற்றாண்டின் கோப்பிக் காலவரலாற்று நாவலான “கசந்தகோப்பி” (Bitter Berry) என்ற ஆங்கிலநாவலை எழுதிய கிறிஸ்டின் வில்சனும் (Christin Wilson) அவரது தந்தையான ஆர்.எல்.ஸ்பிட்டலும் (R.L.Spittel) இணைந்து வீரத்தீவு (Brave Island) என்ற வீரகாவிய வரலாற்று நாவ லொன்றை எழுதியுள்ளார்கள்.

ஒல்லாந்தர் கொழும்பு கோட்டையைக் கைப்பற்றிய போது கஸ்பார் பிகுவெயரா (Gaspar Figueira) என்ற படைத்தளபதியே கோட்டைக்குப் பொறுப்பாக இருந்தார். ஒல்லாந்தர் கொழும்புக் கோட்டையை முற்றுகை யிட்டனர். சுமார் எட்டு மாத காலம் இந்த முற்றுகை நிகழ்ந்தது. இந்த 8 மாத காலத்தில் கோட்டையை ஒல்லாந்தரிடம் இருந்து இறுக்க கட்டிப் பாதுகாத்தான் கஸ்பார். இறுதியில் கோட்டைக்குள் இருந்தவர்களுக்கு

உண்ணக் குடிக்க ஒன்றும் இல்லாமல் மடியும் நிலை ஏற்பட்டபோது சரண டைய வேண்டி ஏற்பட்டது. அதன் பின் கஸ்பாரும் அவன் நண்பனும் மன்னார் குடாவிற்கு சற்று தெற்கே இருந்த அரிப்பு நகரத்திற்கு தம் காதலியைத் தேடிச் செல்லும் கதைதான் மேற்படி “வீரத்தீவு” என்ற நாவல். இந்நாவலின் இறுதிப் பகுதியிலேயே கொலராவின் கொடுரம் பற்றி நாவலாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். கொழும்புக்கு அடுத்த தாக இரவு பகலாக உறங்காமல் வெளிச்சம் போட்டுக் கொண்டு இயங்கிய ஒரு பெருநகராகவும் முத்து வர்த்தகத்துறை முகமாகவும் இந்தநகரம் மிகப் புகழுடன் விளங்கியது என பல நாவல்களிலும் சரித்திரக் குறிப்புக்களிலும் பதிவுகள் உள்ளன. யவனத்துடனும் எகிப்துடனும் மேலும் பலஜோப்பிய நாடுகளுடனும் இத்துறைமுகத்தினாடாக வர்த்தகத் தொடர்புகளை போர்த்துக்கேயர் பேணி வந்துள்ளனர். போர்த்துக்கேயரிடம் இருந்து கைப்பற்றிய மேற்படி அரிப்பு என்ற முத்துத்துறை முகத்தினை அதே விதத்தில் நடத்திச் சென்றனர் ஒல்லாந்தர். அந்தத் துறைமுகமும் அரிப்பு நகரமும் முத்து வர்த்தகத்தின் உச்ச நிலையில் இருந்தபோது தான் முதலாவது கொலரா மரணம் சம்பவித்தது.

அதனைத் தொடர்ந்து படிப்படி யாக மரணங்கள் அதிகரித்தன.

அரிப்பு நகரம் முழுவதும் சுடுகாடா னதுஅணைவரும் கிடைத்ததை சுருட்டிக் கொண்டு ஓட்டமெடுத்தனர். மன் னாரில் இருந்த ஒரே ஒரு வைத்திய சாலை பினங்களால் நிரம்பி வழிந்தது. ஓவ்வொரு நாளும் நூறு நூறாக இறந்தவர்கள் பாரிய குழிகளில் புதைக்கப்பட்டனர். ஒல்லாந்த படையினரே சகல வேலைகளையும் செய்தனர். விரைவில் படையினரையும் கொலரா நோய் பற்றிக் கொண்டது. ஒல்லாந்து உதவிப் படைத் தலைவர் மேஜர் வன் இமோப் (Major Van Imhoff) என பவரும் நோயால் பீடிக்கப்பட்டு உயிரிழந்ததைத் தொடர்ந்து எஞ்சியிருந்த அணைவரையும் கப்பலில் கொழும்புக்கு அனுப்பத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் அரிப்பு நகர த்தைவிட்டு அணைவரும்வெளியேறி விட அந்நகரம் பாழடைந்து போய் வரலாற்றில் இருந்து அகற்றப்பட்டு விட்டது.

இன்றும் கூட அவ்விடத்தில் ஒரு பெருநகரம் இருந்தத ற்கான எந்த விதமான அறிகுறிகளும் இல்லை. இத்தகவலை மேற்படி ‘வீரத்தீவு’ என்றநால் வாயிலாக அறியலாம்.

தமிழகத்தில் இருந்து மலை நாட்டுக்குச் செல்லும் தொழிலாளர்கள் வாயிலாகவே வடபகுதி மக்களுக்கு கொலரா நோய்பரவியது என பலரும் கருதினர். அவர்கள் மூலம் அந்நோய் மேலும் மேலும் வடக்கு நோக்கி பரவியது. ஒரு சமயம் இந்நோய் வடக்கில்

காரைதீவில் பரவி பலரையும் மரண மடையச் செய்தது. இந்த நோயைப் பற்றி அறி ந்திராத மக்கள் இதனை பிசாசின் கைங்கரியம் என நம்பி

இதனை இந்தியாவில் இருந்து ஏவி விட்டவர்களுக்கே திருப்பி அனுப்பி வைத்தால் பிரச்சினை தீர்ந்துவிடும் என்று கருதி பேயோட்டுவதற்கான சடங்குகளை செய்ய ஆயத்தம் செய்த னர் என இங்கு இம் மக்கள் மத்தியில் கடமையாற்றிய டாக்டர் சாமுவேல் மிஸ்க் ஃபீஸ் (Dr. Samual Fisk Green) என்பவர் தெரிவிக்கின்றார்.

அதனை அவர் பின்வருமாறு விபரிக்கின்றார்:-

“காரைத்வ மக்கள் அம்மன் கோவிலுக்கு அருகில் ஒரு நாளும் நல்ல நேரமும் குறித்து நியமித்து ஒன்று கூடினார்கள். தாரை, தப்பட்டைகள், உடுக்குகள் முழுங்கின. பூசை பலி பொருட்கள் ஓரிடத்தில் பரப்பப்பட்டி ருந்தன. பலி கொடுப்பதற்கு சேவ லொன்றும் கட்டப்பட்டிருந்தது. சுமார் அரை நாள் அந்தக் கொலரா பேயைக் கட்டிப் போட மந்திரம் ஒத்தினார்கள். இறுதியில் பூசாரிக்கு ஆவேசம் வந்தது. அவன் சேவலைப் பலிகொடுத்து அதன் இரத்தத்தை பூசைப் பூமியெங்கும் தெளித்தான். சூலத்தை ஏந்திக் கொண்டு அங்குமிங்கும் பரக்க பரக்க ஓடி வந்தான்.

சேவலின் சிறகுகள் சிலவற்றை பிய்த்து ஒரு மூலையில் சென்று அவற்றை கயிறு கொண்டு பொதியாக முடிந்தான். அவன் பேயை அதில் வைத்துக் கட்டிவிட்டது போல் பாவனைசெய்து அதனை எடுத்துக் கொண்டு கடற்கரையை நோக்கி ஓடினான். கூட்டத்தினரும் ‘அரோகரா, கோவிந்தா’ எனக் கத்திக் கொண்டே ஓடினர். பூசாரியின் உதவியாளர் சிலர்

படைக்கப்பட்டிருந்த எல்லா பூசைப் பொருட்களையும் மூட்டையாகக் கட்டி னர். அவற்றையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு போய் படகொண்றில் ஏற்றி னர். பின் பூசாரி தான் பூஜை முடிந்து எடுத்துச் சென்ற சேவலின் சிறகுகளை படகின் ஈசான மூலையில் இறுகக் கட்டினான். அதனைத் தொடர்ந்து பூசாரி, அவன் சகாக்கள், கிராமத்துப் பிரமுகர்கள் என்போர் படகில் ஏறிக் கொண்டனர். படகு நடுக்கடலை நோக்கிச் சென்றது. பூசாரி வழி நெடுகிலும் மந்திரம் ஓதிக் கொண்டே சென்றான்.

அவர்கள் தம்முடன் மிதக்கவிடக் கூடிய தெப்பம் ஒன்றையும் கட்டி இழுத்துச் சென்றனர். நடுக்கடலையைடைந்தும் கொண்டு வந்த எல்லாப் பொருட்களையும் தெப்பத்தில் ஏற்றினர்.

அவற்றை ஏற்றி முடித்ததும் இறுதியாக பூசாரி முடிந்து வைக்கப்பட்டிருந்த சேவல்சிறகுகளின் பொதியை அவிழ்த்து தெப்பத்தின் ஈசான திசையைச் சரி பார்த்துக் கணித்தபின் அதில் இறுகக் கட்டினான்.

மீண்டும் எல்லோரும் இணைந்து ‘அரோகரா, கோவிந்தா’ என்ற கோஷத்துடன் தெப்பத்தை ஈசான திசை நோக்கித் தள்ளிவிட்டு சிறிது நேரம் அது மிதந்து செல்வதனை பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு கரை நோக்கித் திரும்பினர். இவ்விதம் கொலரா எனகிற கொடிய பேயை பிடித்துக் கட்டி கடலில் அனுப்பி விட்டால் அது தம்மிடம் இருந்து விலகி வேறு கண் காணாத தேசத்துக்குச் சென்று விடும் என அவர்கள் நம்பினர்”

கண்டி, தீகல்ல தோட்டத் தொழிலாளர்களின் கதி

இலங்கையில் கொலரா நோயால் ஏற்பட்ட பாதிப்பு தொடர்பில் மேலும் பல தகவல்கள் காணப்படுகின்றன.

1878 ஆம் ஆண்டு கண்டி, தும்பர பிரதேசத்தில் ‘தீகல்ல’ (Dee galla) என்ற கோப்பித் தோட்டத்தில்

கொலரா நோய் பரவியதில் அந்தத் தோட்டத்தைச் சேர்ந்த எல்லா தொழிலாளர்களும் இறந்து போய் விட்டனர் என்று ஜோன்கெப்பர் John Capper என்ற தோட்டத் துரை தெரிவித்துள்ளார். கெப்பர் அன்று இடம்பெற்ற சம்பவ த்தை பின்வருமாறு விபரிக்கின்றார்.

தீகல்ல தோட்டத்தில் மிக விரைவில் கொலரா பரவியதைத் தொடர்ந்து அடுத்தடுத்து பலர் மாண்டு போயினர். மரணங்கள் அதிகரித்ததன் காரணமாக தோட்டத்தின் வேலைகள் ஸ்தம்பிதம் டைந்தன. இறந்தவர்களை புதைப்பதற்கும் சுகவீனமுற்றவர்களை பராமரிப்பதற்குமே முடியாமலிருந்தது. இறுதி யில் தோட்டத்தின் எல்லாத் தொழிலாளர்களும் இறந்து போய்விட்டதால் கோப்பி பறிப்பதற்கும் சுத்தப்படுத்தி காய வைத்து பொதி செய்வதற்கும் முடியாமல் கோப்பி வீணாகியது.

ஏற்பட்ட மரணங்கள் தொடர்பில் பயந்து போன அந்தப் பிரதேசத்து மக்கள் யாரும் அந்தத் தோட்டத்திற்கு வேலைக்கு வர பயந்தனர். அதன் காரணமாக இளமையும் துடிப்பும் மிக்க அடுத்த தோட்டத்து துரையிடம் பேசப்பட்டு மாத்தனை சென்று ஆள் கூட்டிவர அனுப்பப்பட்டார். அவர் ஆட்களுக்கு விசயம் தெரியாமல் இருப்பதற்காக தொழிலாளர்களை நேரவழியில் கூட்டி வராமல் கூற ருப் பாதையூடாக கூட்டி வந்தார். அதனால் அவர்கள் நன்றாகக் களைத்துகுழி

விழுந்த கன்னங்களுடனும் இருஞ்ட கன்னகளுடனுமே தோட்டத்தை வந்தடைந்தனர். விரைவிலேயே அவர்களில் பாதி பேரும் இறந்து போய் விட எஞ்சி யிருந்தவர்களை பயம் ஆட்டிப் படைத்தது” இவ்வாறு கெப்பர் தனது குறிப்பில் விபரி த்துள்ளார்.

கோப்பிக் காலம் முழுவதும் ஒரு ஆட்கொல்லி காரணியாக பிரதானமானதாக கொலரா கோலோச்சியது. கொலரா வருவதற்கு முன் காரணிக் ளான் காய்ச்சலாலும் வயிற்றுப் போக்காலுமே பலர் இறந்தனர். கொலரா பரவும் மற்றுமொரு இடமாக கதிர்காமம் காணப்பட்டது. கதிர்காமத்துக்கு யாத்திரையாகச் செல்லும் பலரும் அங்கே கூடாரமிட்டுத் தங்கினர். சுதாதாரக்குறைபாடு காரணமாகவே கதிர்காமத்தில் கொலரா பரவும் அபாயம் ஏற்பட்டது. இந்துக்களைப் போலவே பெளத்தர்களும் கதிர்காமக் கந்தனை வழிபட்டதால் நோய் பரவியவர்கள் சிங்கள கிராமங்களுக்கும் நோயைக் காவிச் சென்றனர் என அப்போது அம்பாந்தோட்டை மாவட்டத்தின் அரசாங்க அதிபராகக் கடமையாற்றிய டி.

ஸ்டீல் (T.Steele) தெரிவித்துள்ளார்.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலப் பகுதியில் கதிர்காமக் கந்தனுக்கான திருவிழா நெருங்குளின்றது என அறிந்தாலே தோட்டத்துரைமார்கள் கதிகலங்கினர்கள். வழக்கமாக ஒவ்வொரு வருடமும் ஆடி மாதத்தில் யாத்திரைகள் இடம்பெறும். தோட்டத்துரைமார்கள் பயந்ததற்குக் காரணம் கதிர்காமத்தி லேயே மேற்படி கொலரா நோய் தொற்றி பின்னர் அது தோட்டங்களுக்கும் பரவி பல தொழிலாளர்களை இழக்க வேண்டி வரும் என்பதனாலாகும். தோட்டங்களில் மாத்திரமின்றி கிராமங்களிலும் இந்நோய் இக்காலத்தில் பரவியதுடன் கணக்கற்ற மரணங்களைத் தோற்றுவித்தது.

1860 ஆம் ஆண்டின் அறிக்கையொன்றின்படி நோய் பரவும் மத்தியநிலையமாக கதிர்காமம் மட்டுமின்றி இலங்கையின் வடமேற்குக் கரையோரம் அமைந்திருந்த தலைவில்லு புனித அன்னம்மாள் (St.Annes) தேவாலயமும் இத்தகைய நோய் பரப்பும் இடமாக இருக்கின்றதென்று “டைம்ஸ் ஓப் சிலோன்” (Times of Ceylon)

பத்திரிகை செய்தி வெளியிட்டிருந்தது. இதற்கு முன்னரும் பல ஆண்டுகளாக மேற்படி கத்தோலிக்க ஆலயத்தில் திருவிழா நடக்கும் போது அந்த ஆலயத்தை சுற்றியுள்ள கிராமங்களில் கொலரா பரவி உள்ளூர் மக்களையும் பாதித்தன என மேற்படி செய்தியில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

இத்தகவலைத் தெரிவித்து இது தொடர்பில் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்து சுகாதாரத்தை நிலைநாட்ட வேண்டுமென்று அப்பத்திரிகை கோரிக்கை விடுத்திருந்தது.

நாடெங்கும் பரவலாக கொலரா நோப் அதிகரித்ததைத் தொடர்ந்து கண்டி நகரில் திருகோணமலை வீதியில் கொலராவுக்கென தனியான வைத்தியசாலை ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டது. இதனால் கண்டி நகரவாசிகள் கண்டியை ஆபத்தான நகரமாகக் கருதினர் என கண்டி மாவட்ட அரசாங்க

அதிபராகக் கடமையாற்றிய சி.ஆர். புல்லர் தெரிவித்திருந்தார். எனினும் இந்த வைத்தியசாலை கண்டி மாவட்ட உதவி வைத்திய அதிகாரி அலுவலகத்தில் இருந்து மிகத் தொலைவில் காணப்பட்டதால் அதனைப் பராமரிப்பது கடினமான காரியமாக உள்ள தென் அவர் மேலும் தெரிவித்தார். கூலித் தொழிலாளர்களுக்கும் மற்றும் ஏழைகளுக்கும் அவர்கள் நோயற்றகாலத்தில் உதவுவதற்கென ஆபத்தில் உதவும் நண்பன் என்ற அமைப்பு (Friend in Need Society) 1837 ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இதுவே இத்தகைய வர்களுக்கு உதவும் ஒரேயோரு அமைப்பாக இருந்தது. இவர்கள் தமது அமைப்புக்கு நிதிப் பங்களிப்பு செய்து உதவும் படி தோட்டத் துரைமார் சஸு கத்துக்கு அழைப்பு விடுத்த போதும் அதனை அவர்கள் ஒரு பொருட்டாகக் கருதவில்லை. பின்னர் இத்தகைய அமைப்பொன்றின் தேவை அதிகரித்தபோது 1843 ஆம் ஆண்டு அரசாங்கம் சொக்க தொகை

யான வருடத்துக்கு 40 பவுணை உதவித் தொகையாக வழங்கியது. இந்தத் தொகை 1844 ஆம் ஆண்டு 50 பவுண்களாக அதிகரிக்கப்பட்டது.

இக்கால கட்டத்தில் இலங்கையில் இயங்கி வந்த ‘இலங்கை விவசாயிகள் சங்கம்’ (Ceylon Agricultural Society) மேற்படி ஆபத்தில் ‘உதவும் நண்பன்’ என்ற சங்கத்தின் நடவடி க்கைகளுக்கு ஆதரவளித்து மீண்டும் துரை மாரிடம் நோயற்றோருக்கு உதவும் படியும் “தயவு செய்து ஒரு முறை

கண்டியின் உப நகர்ப் பகுதியைச் சென்று பார்க்கும் படியும் அங்குள்ளத் தனை ஏழைத் தொழிலாளர்கள் நோயால் நலிவற்று வீதியில் விழுந்து கிடக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து விட்டு முடிவெடுக்கும்படியும் விந்யாகக் கோரிக்கை விடுத்தது. இந்தக் கோரிக்கைக்கு 1843 ஆம் ஆண்டு ஆறு துரைமார்களும் 1844 ஆம் ஆண்டு 16 துரைமார்களும் செவிசாய்த்து உதவ முன்வந்தனர்.

വെற്പ്‌പുമ் പക്കമെയ്യ്‌

இலங்கை விவசாயிகள் சங்கமும் ஆபத்தில் உதவும் நண்பன் அமைப்பும் இணைந்து கண்டியில் ஏற்படுத்திய வைத்தியசாலை மிக விரைவிலேயே நிரம்பி வழிய ஆரம்பித்தது. 1838 ஆம் ஆண்டில் இருந்து 1843 ஆம் ஆண்டு வரை இந்த வைத்தியசாலையில் 627 பேர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்றும் இதில் அரை வாசிப் பேர் அனுமதிக்கப்பட்டதன் பின்னர் இறந்து போய்விட்டனர் என்றும் மேற்படி சங்கங்களின் புள்ளிவிபரங்கள் காட்டுகின்றன. அநேகமாக இவர்கள் நோய் முற்றி வைத்தியசாலைக்கு கொண்டு வரும் வழியில் இறந்துள்ளனரென்றும் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டபோது அவர்கள் இறந்து போடுள்ளமையினை வைத்தியசாலை ஊர்ஜிதம் மட்ட

மே செய்யக்கூடியதாக இருந்த
தென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.
மேற்படி வைத்தியசாலையின் கண
க்கு வழக்குக் குறிப்பின்படி 1841
ஆம் ஆண்டு வைத்தியசாலை நிர்வா
கச் செலவு 80 பவுண், 6 சில்லிங் 1
பென்னி என எழுதப்பட்டுள்ளது.
இந்தச் செலவு 1842 ஆம் ஆண்டு
140 பவுண், 19 சில்லிங், 9 பென்னி
யாக அதிகரித்துள்ளது. 1842 ஆம்
ஆண்டு இவ்வைத்தியசாலையில் 67
பேர் இறந்துள்ளதுடன் 18 பேர் சொ
ல்லாமல் கொள்ளாமல் ஓடிப் போடுள்ளனர். இவர்கள் ஓடிப் போனமைக்
கான காரணம் ஆங்கில வைத்திய
த்தை அவர்கள் விரும்பாமையாகும்
எனத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

நோயாளர்கள் அதிக அளவில் ஆஸ்பத்திரியில் இறந்தமைக்கு காரணம்

அவர்கள் நோய் முற்றி இனிமேல் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று கைவிடப்பட்ட நிலையில் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு வரப்பட்டமையாகும் என வும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ‘இந்த வைத்தியசாலை அவலமும் சோகமும் கண்ணீரும் நிறைந்ததாக நரகத்துக்கு சமமானதாக இருந்தமையினை அங்கு சென்று பார்த்தவர்களால் மாத்திரமே உணர முடியும் என்று’ மேற்படி ‘ஆபத்துக்கு உதவும் நண்பன்’ அமைப்பின் செயலாளராகவும், பொருளாளராக வும் செயற்பட்ட கோப்பித் தோட்டுரிமையாளரான ஹென்றி பேர்ட் (Hendry Bird) தெரிவித்துள்ளார். நிதி பற்றாக்குறை காரணமாக மேற்படி வைத்தியசாலை அவலநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டமைக்கு மேலதிகமாக வேறும் பல காரணிகளும் ஆஸ்பத்திரியின் செயற்பாட்டை நவீவடைய வைத்தன.

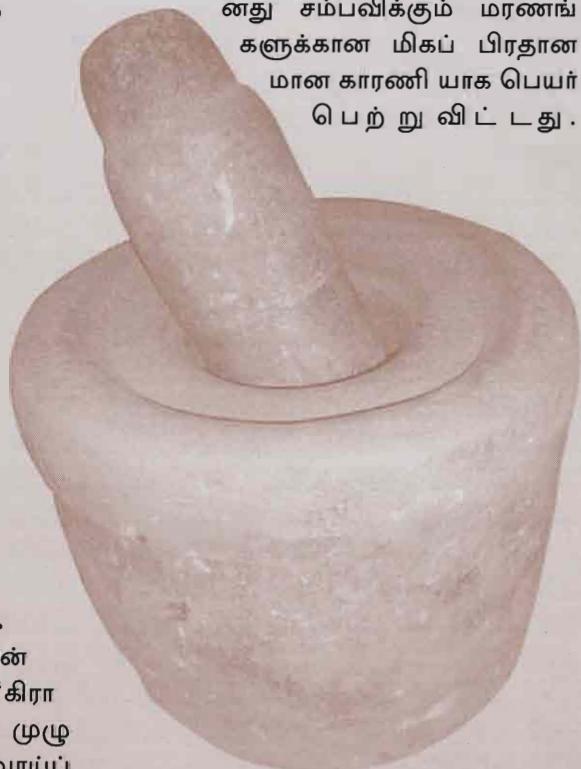
பொலிஸாரும் கிராமத் தலைவர்களும் தமக்கு நோய்த் தொற்று ஏற்படும் என்ற பயத் தில் நோய் வாய்ப்பட்டவர்களின் பக்கமே போகாதிருந்ததுடன் இவர்களிடம் இருந்தும் எனையோரிடம் இருந்தும் எந்த ஒத்துழைப்பும் கிடைக்கவில்லை என ஹென்றி பேர்ட் மேலும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தொழிலாளர்களின் பரிதாபகரமான அவலநிலை தொடர்பில் கண்டியின் பொலிஸ் அத்தியட்சகராக இருந்த ஜே.எஸ். கோல் யெப்பர் (J.S. Colepepper) பின் வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். “கிராமத் தலைவர் உள்ளடங்கலாக முழுகண்டி நகரவாசிகளுமே நோய்வாய்ப்

பட்ட மலபார் தொழிலாளருக்கு ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் கூட கொடுக்கத் தயாரில்லை. அவர்கள் கடுமையான வெறுப்பையும் பகைமையையும் வெளிப்படுத்துவதன் காரணமாக நோய் பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்கு பொலிஸாராலும் உதவ முடியவில்லை. இதனால் பல்வேறு அசௌகரியங்கள் ஏற்படுகின்றன. பொலிஸார் பல்வேறு சமயங்களில் தமது கடமையை செய்ய முடியாமல் தடுக்கப்பட்டுள்ளனர்.

குறித்த இடங்களில் தலைமைப் பொறுப்பில் இருப்பவர்கள் கூட கூலித் தொழிலாளர்கள் நோயால் அல்லவும் அவலமும் படுவதைப் பார்த்துக் கொண்டும் கண்டும் காணாதது போல் பகைமை பாராட்டுகின்றனர்”

இக்காலகட்டத்தில் கொலராவா நது சம்பவிக்கும் மரணங்களுக்கான மிகப் பிரதானமான காரணி யாக பெயர் பெற்று விட்டது.

அதனைத் தொடர்ந்து நாட்டின் சுகல மருத்துவர்களுக்கும் கொலரா நோய் வந்தவர்களுக்கு எவ்விதம் மருத்துவம் செய்ய வேண்டுமென அரசாங்கம் அறி வறுத்தல்களை அனுப்பி வைத்தது. 1846 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் அனுப்பி வைக்கப்பட்ட மருத்துவர்களுக்கான அறிவுறுத்தல் குறிப்பில் அப்போது இலங்கை மருத்துவ கூடாயின் செயலாளராக இருந்த ஜே.பேர்ஸ்ள் (Secretary of the Medical Board J.Burns) பின்வருமாறு தெரிவித்திருந்தார்.

'ஒப்பியம்' மற்றும் 'அமோனியா' ஆகியவற்றின் கலவை ஒன்றை தயாரித்துக் கொள்ள வேண்டும். அதன் பிரிகாரம் 35 ஒப்பியம் வினாதகளையும் 48 மிளகுகளையும் சேர்த்து மேற்படி கலவையுடன் அரைத்து அதிலிருந்து 25 குளிசைகளைத் தயாரித்துக்கொள்ள வேண்டும். இவற்றை மூன்று நேரம் கொடுக்க வேண்டும்' மேற்படி குளிசைகள் 'கொலராவில்லைகள்' என அழைக்கப்பட்டன. இந்த குளிசைகளுக்கு மேலதிகமாக சூடாக்கப்பட்டு பைகளில் அடைக்கப்பட்ட செங்கற்கள் அல்லது மணல்பைகள் முதுகெலும் பின் மீதும் கால்கள் மீதும் வைக்கப்பட்டதுடன் உடம் பின் அப்பிரதேசங்கள் நன்கு தடவிப் பிடித்துவிடப்பட்டன.

இதுவே அப்போது பிரபலமான கொலாரா மருத்துவமாக இருந்தது. எனினும் பொதுமக்கள் இத்தகைய மருத்துவம் தொடர்பில் அதிக அக்கறை கொண்டதாகத் தெரியவில்லை என்றும் அவர்கள் மந்திரதந்திரங்களையும் மாரியம் மஸனையும், காளியையும் அழைத்துக் கும்பிட்டுக்கூரியின் துயவையே அதிக

கம் நாடுகின்றனரெனவும் 'ஒப்சேவர்' பத்திரிகை செய்தி வெளியிட்டிருந்தது.

கொலராவால் பாதிக்கப்பட்ட ரோமன் கத்தோலிக்க மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒரு குறித்த கத்தோலிக்க புனிதரின் (Saint of Roman Catholic) கல்லறையில் இருந்து மன்னை எடுத்து புசித்தனர் என்றும் இந்து மதத்தினர் காளி கோவிலில் இருந்து தீர்த்தம் கொண்டு வந்து தலையில் தேய்த்து குடித்தனர் என்றும் அப்பத்திரிகை மேலும் குறிப்பிட்டிருந்தது. அதேசமயம் ஆபத்தில் உதவும் நண்பன் அமைப்புக்கான நிதி உதவித் தொகையினை 1846 ஆம் ஆண்டு அரசாங்கம் 150 பவுண்களாகவும் அதன் பின் அதனை 317 பவுண்களாகவும் அதிகரித்தது. 1845, 1846 ஆகிய இரண்டு ஆண்டுகளும் கோப்பித் தோட்ட வரலாற்றில் கொலரா நோயால் மிகக் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்ட ஆண்டுகளாகும். இக்காலத்தில் சேர்.கொலின் கெம் பல (Sir Colin Campbell) இலங்கையின் ஆளுனராகப் பதவி வகித்தார். கொலராவால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதொழிலாளர் தொடர்பில் தோட்டத் துரைமார்கள் உரிய கவனமெடுக்கவில்லை எனவும் அவர்களை புறக்கணித்து சாக அனுமதிக்கிறார்கள் என்றும் 1,846 ஆம் ஆண்டில் மாத்திரம் 4,447 கொலரா நோயாளிகள் கண்டி வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தனர் என்றும் இவர்களில் 3213 பேர்களின் நிலை மிகக் கவலைக்குரியது எனவும் தான் குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளருக்கு எழுதிய அறிக்கையில் கெம்பல் தெரிவித்திருந்தார்.

எமர்சன் டென்ட் என்ற மானிடவியலாளன்...

கொலரா நோயாளிகளை கையா னும் விதம் தொடர்பில் ஆளுனர் கொலின் கெம்பெல்லுக்கும் துரைமா ரசங்கத்துக்கும் இடையில் பெரும் இழு பறி இடம்பெற்றது.

நோயாளிகளைப் பராமரிப்பது தொட ப்பிலும் இறந்தவர்களை புதைப்பது தொடர்பிலும் கோப்பித்தோட்ட த்துரைமார்கள் எந்த விதமான பங்களிப்பையும் செய்யவி ஸ்வை என கொலின் கெம்பல் துரைமார்களை குற்றம் சுமத்தி னார். மறுபுறத்தில் தோட்டங்க ளில் அறுவடை பெருகியிரு ந்த நிலையில் போதுமான தொழிலாளர்களை இந்தியா வில் இருந்து வரவழைத்துத் தாவில்லையென துரைமார்கள் அரசாங்கத்தைக் குற்றம் சுமத்தினர்.

இதற்கிண்டையில் கொலின் கெம்பலின் பதவிக்காலம் முடிவுறவே அவரது இடத் துக்கு டோரிங்டன்மிரபு(Lord Torring ton 1847- 1850) கவர்னராக நியமிக்கப்பட்டார். இக்காலத்தில் கால னித்துவ செயலாளராக பதவி வகித்த பிலிப் அன் ஸ்ரூத்தர் பதவி விலகிச் சென்றதைத் தொடர்ந்து அவரது இடத்துக்கு பதவி பெற்றுவந்த சேர் ஜேம்ஸ் எமர்சன் டென்ட் (Sir

James Emerson Tennant)கோப்பித் தோட்ட விவகாரத்தில் ஆர்வம் கொண் டவராக இருந்ததுடன் டொரிங்டன்

வரும்வரையில் பதில் ஆனாராகவும் கடமையாற்றினார்.

இவர் காலத்தில் இலங்கையின் கோப்பித் தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களின் நிலைப்பற்றி ஆராய்ந்த கால னித்துவ செயலாளருக்கு இரண்டு அறிக்கைகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டனவென்றும் கோப்பித் தோட்ட தொழிலாளர்களின் அன்றைய நிலைமை தொடர்பில் தெரிந்து கொள்வதற்கு இந்த இரண்டு அறிக்கைகளும் பிரதான ஆவணங்களாக உள்ளனவென்றும் சமூக வரலாற்று ஆய்வாளர் கே.எம்.டி. சில்வா குறிப்பிடுகின்றார்.

1846-47 காலத்தில் ஏற்பட்ட கொலரா நோய் காரணமாகவும் தொழிலாளர்களை நடத்திய விதத்தாலும் அடுத்தடுத்த வருடங்களில் தொழிலாளர்களின் வரவு மிகக் குறைந்து போய்விட்டதால் கோப்பி வர்த்தகம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது.

1846 ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கையின் கோப்பி வர்த்தகம் பாதிக்கப்பட்டதற்குக் காரணம் இந்தியாவில் காணப்பட்ட மித மிஞ்சிய நெல் விளைச்சலும் மறுபுறம் மோசமான காலநிலை காரணமாக பாக்கு நீரிணையில் படகுப் போக்குவரத்து செய்ய முடிந்திருந்ததால் தான் தொழிலாளர்களை அழைத்துவர முடியாதிருந்ததுமாகும் என்று ஒரு சாரார் வாதிட்டபோதும் எமர்ஸன் டெனன்டின் கூற்றுப்படி தொழிலாளர்கள் மீது இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளும் துயரத்தின் போது அவர்களை உரிய விதத்தில் கவனி க்காமல் விட்டதுமே தொழிலாளர்கள் இலங்கைக்கு வர மறுத்தமைக்குக் காரணமெனத் தெரிகிறது. இக் காலம் முழுவதும் தொழிலாளரின் நலன்

தொடர்பிலும் சுகாதாரம் தொடர்பிலும் அரசாங்கம் அக்கறை செலுத்த வேண்டுமா இல்லை கோப்பித் தோட்ட உரிமையாளரும் துரைமார்களும் அக்கறைகொள்ள வேண்டுமா? என்ற விவாதம் எழுந்தது.

இரு சாராருமே ஒருவரை ஒருவர் குற்றம் குறை கூறினார். அன்றி தொழிலாளர் நலன் தொடர்பில் ஒன்றும் செய்யப்படவில்லை. ஆனால் டெனன்ட்டைப் பொறுத்தவரையில் “அரசாங்கத்தின் ரணணியில் தொழிலாளர் அழைத்து வரப்பட வேண்டும்” என்ற துரைமாரின் கோரிக்கையை வன்மையாகக் கண்டித்ததுடன் மறுபுறத்தில் தொழிலாளருக்கான நலன் விடயத்தில் அரசாங்கத்துக்கு ஒரு கடப்பாடு காணப்படுகின்றது என்பதனை ஏற்றுக் கொண்டார்.

தொழிலாளர்கள் தலைமன்னாரில் இருந்து தோட்டங்களுக்கு வந்து சேர்வதே மிகக் கடினமான துன்பம், துயரம் மரணம் நிறைந்த காரியமாக இருந்தது. ஆதலினால் பின்வரும் தேவைகள் அன்று அவர்களுக்குத் தேவையென டெனன்ட்டால் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது.

தலைமன்னாரில் இருந்து மலை நாடுடுத் தோட்டங்கள் வரையில் பாதுகாப்பாக செல்வதற்கான நல்ல பாதையும் சுகாதாரமும் உள்நாட்டு காடையர்களிடம் இருந்து வரும் வன்முறைகள், கொள்ளை, பயமுறுத்தல்களில் இருந்து பாதுகாப்பும், தேவையானபோது ஓய்வெடுக்க ஓய்விடமும், நீர், சுகாதார வசதிகள் மற்றும் நோயற்ற போது பராமரிப்பு, அவர்கள் ஏமாற்றப்பட்ட போது, அதிகாரத் துஷ்பிரயோகத்துக் குட்பட்டபோது சட்டத்தால் பாதுகாக்

கப்படுதலும் தொழில் புரியும் போது மனிதனுக்கு உரிய அங்கீகாரமும் மரியாதையும் வழங்கப்படுதலும் அவர்கள் உழை த்து சம்பாதித்த பண்துடன் அவர்கள் தமது தாயகத்தை அடையும் வரை பாதுகாப்பு ஆகிய விடயங்களை உள்ளடக்கி டெனன்ட் காலனித்துவ செயலாளருக்கு எழுதியிருந்த அறிக்கையில் தெரிவித்திருந்தார். இது குறித்து அவரை மாணிடவியலாளர் என பின்னர் ஆய்வாளரான கே.எம்.டி. சில்வா பாராட்டினர். இதனைத் தவிர ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்ததன் பிரகாரம் ‘தொழிலாளர்களின் பாதுகாவலர்கள்’ என்ற வகையிலான அலுவலர்களையும் நியமிக்க வேண்டுமென டெனன்ட் வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தார். இவர்கள் தோட்டங்களிலும் பிரயாணங்களின் போதும் மற்றும் தொழிலாளர்களின் சகல விவகாரங்களின் போதும் மேற் பார்வை செய்து உதவ வேண்டுமெனக் கேட்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் காலனித்துவ அலுவலகம் வேறு விதமாகவே சிந்தித்தது. அவர்கள் தொழி லாளர் நலன்களின் மீது அக்கறை கொள்வதும், அவர்களுக்கு வசதி கள் செய்து கொடுப்பதும் தோட்ட உரிமையாளர்கள் தமக்கு நல்லது செய்து

கொள்வதாகவே அமையுமென்பதால் அதில் அவர்களே அக்கறை கொள்ள வேண்டுமென அது திருப்பிக் கூறியது.

எனினும், தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளை சீர்தூக்கிப் பார்க்கவென திரு. ஏர்ஸ்கிரே தலைமையில் (Mr.Earl Gray) விசாரணைக்குருவொன்று நியமிக்கப்பட்டது. இவர்கள் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளைக் கணக்கு குறைக்க பல விதந்துரைகளை மேற்கொண்டனர். தென்னிந்தியாவில் இருந்து தலைமன்னார் வரையிலான விசாலமான நீராவி இயந்திரப் படகு, தலைமன்னாரில் இருந்து மலையகத் தோட்டங்கள் வரையிலான வழி களில் மேலும் பல இடங்களிலும் தரித்திருந்து ஓய்வெடுப்பதற்காக மேலம் பல ஓய் விடங்கள் வழியில் ஆங்காங்கே சிறு நகர்களும் கடைத்தெருக்களும் விவசாயத் தொழில் வளர்ச்சிக்கென பொருத்தமான இடங்களில் தென்னி ந்தியத் தமிழர்களின் நிரந்தரக் குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்துதல் முதலானவை அவற்றுள் சில. எனினும் 1848 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட பிரித்தானிய அரசுக்கெதிரான கிளர்ச்சியுடன் இவை அனைத்தும் மறுக்கப்பட்டு விட்டன.

தொழிலாளர்கள் இறப்பு வீதம்

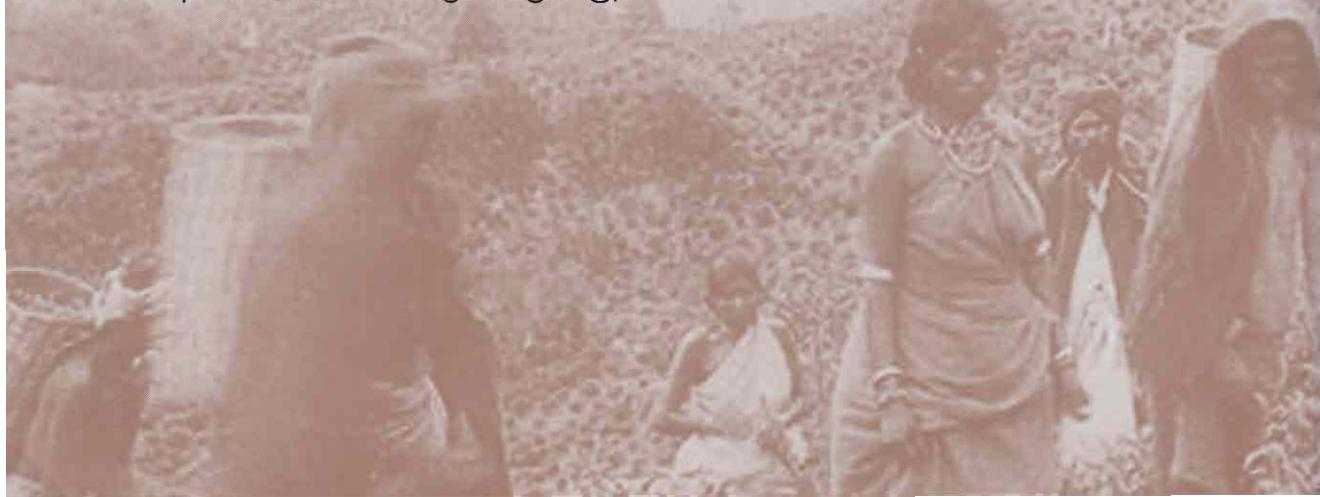
‘மானிடத்துவ அபிமானி’ என்று பெயர் வாங்கிய எமர்சன் டெனன்ட் திரு. பெடாரிங்டன் ஆளுநராகப் பதவி பெற்று வரும் வரையில் கோப்பித் தொழிலாளர்களுக்காக தொடர்ந்து குரல் எழுப்பினார்.

அதன் பின் பெடாரிங்டன் ஆளுநராகப் பதவி பெற்று இலங்கை வந்த போது அவருக்கு கோப்பித் தொழிலாளர் தொடர்பில் டெனன்ட் கொண்டிருந்த கொள்கை ஏற்புடையதாக இல்லாதி ருந்தபோதும் டெனன்டின் ஆளுமையின் முன் அவர் கட்டுப்பட்டே செயற்பட்டார்.

அதன் காரணமாக அவர் இலங்கை வந்து இரண்டு வாரங்களிலேயே தொழிலாளர் நலனுக்கென நியமிக்கப்பட்டிருந்த ஏர்ஸ் கிரேயைத் தலைவராகக் கொண்ட கமிட்டிக்கு இலங்கைக்கூலித் தொழிலாளர்களின் நிலை மிகவும் வெட்கக் கேடானது என்று எழுதி

னார். இப்படி அவர் எழுதியதற்குக் காரணம் கோப்பி அறுவடைக்காலத்தில் அல்லாமல் இடைக்காலத்தில் இலங்கைக்கு வந்த தொழிலாளர்கள் எல்லோராலும் கைவிடப்பட்ட நிலையில் கண்டிக்கருகில் தங்கியிருந்தபோது பட்டினி காரணமாக பெருந்தொகையாக செத்து மடிந்துள்ளனர் என்பதை அவர் நேரடியாகத் தெரிந்து கொண்டதனாலாகும். இவ்விதம் இங்கே தொழிலாளர்கள் பெரும் தொகையாக மரணிக்கின்றனர் என்ற செய்தி தென்னிந்திய மாவட்டங்களில் பரவுமாயின் தொழிலாளர்கள் தொடர்ந்தும் இங்கு வருவதனை கைவிடுவார்கள் என்றும் அதனால் கோப்பி ஏற்றுமதி வர்த்தகம் பாதிக்கப்படும் என்றும் அவர் எழுதி னார்.

அதன் காரணமாக அவர்களுக்கு மாற்றுத் தொழில் எதுவும் வழங்குவது உசிதமானது என்றும் கண்டி ஏரியை

ஆழப்படுத்தவும் அதனை சுத்திகரிக்க வும் அவர்களைப் பயன்படுத்தலாம் எனவும் ஆலோசனை தெரிவித்தார். எனினும் இடம்பெற்ற எந்த நடவடிக்கையும் தொழிலாளர்களுக்கு எந்த நன்மையையும் பெற்றுத் தரவில்லை. இவர்கள் சும்மா வாத விவாதங்கள் செய்து வாய்ச்சன்னடை மட்டுமே நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். பெடன்னட என்னதான் மித மிஞ்சிய ஆர்வம் கொண்டவராக இருந்தபோதும், அவராலும் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை என்பதால் அவர் மீது கையாலாகாதவர் என்ற குற்றச்சாட்டு எழுந்தது.

பெடன்னட், ஆளுனர் தொரிந்டனையோ அல்லது ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த தொழிலாளர் நலக் கமிட்டியின் நிர்வாகக் குழுவின் ஆலோசனையையோ பெறாமலும் அதற்கு தெரிவிக்காமலும் அப்போது வீதியமைப்பு ஆணையாளராக இருந்த மேஜர் தோமஸ் கின்னரை (Major Thomas Skinner) அழைத்து வீதி க ஸி ல் தெ டா மி லா ளர் க

என் போக்குவரத்தை மேற்பார்வை செய்து, எவ்வளவு தொழிலாளர்கள் வந்து போகின்றனர் என்றும் அவர்களுக்கான பிரச்சினைகள் தொடர்பிலும் அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு பணிப்புரை வழங்கினார்.

ஆனால் பின்னர் இவ்வாறான அவரது ஒரு பக்கச்சார்பான செயல்குறித்து வினவப்பட்டபோது அவர் கூறிய பதில் பலரையும் ஆச்சரியப்படவைத் தது. அதற்கு அவர் கூறிய பதில், “நீங்கள் அனைவரும் கோப்பித் தோட்டச் சொந்தக்காரர்களாக இருப்பதால் உங்களில் யாருக்கும் தொழிலாளர் மீது கரிசனை இல்லை என்பதாகும்.

இதற்கு யாரும்பதில் பேசாத போதும், பெடன்னட் தொழிலாளரின் போக்குவரத்தை மேற்பார்வை செய்

வதற்காக நியமித்த தோமஸ் ஸ்கின்ன ருக்கு 1000 ஏக்கர் கோப்பித்தோட்டம் சொந்தமானதாக இருந்தது என்பது ஆளுநர் டொரிங்டனுக்கும் அப்போது தெரிந்திருக்கவில்லை.

எற்கனவே இங்கு சொல்லப்பட்டது போல் மிசனரிமார்கள் பெரிதாக ஒன்றும் தோட்டத்துரைமார்களின் நடவடிக்கைகளை விமர்சனம் செய்யவில்லை. ஆனால் இக்காலத்தில் தீவிரமாக செயற்பட்ட மது ஒழிப்பு அமைப்பின் மாநாடு ஒன்று 1847 ஆம் ஆண்டு மெட்ராசில் இடம்பெற்ற போது அதில் உரையாற்றுவதற்காக கொஸ்பல் திருச்சபையைச் சேர்ந்த (Society for the Propagation) வண.டி. அதர்ட்டன் (Ven. T. Atherton) அடிகளார் அழைக்கப்பட்டிருந்தார். அந்த மாநாட்டில் அவர் உரை நிகழ்த்தும்போது குறிப்பிட்ட விடயங்கள் பலரதும் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

“இலங்கைக்கு கோப்பித் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்குச் சென்ற கூலித் தொழிலாளர்களில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் மாத்திரமே தத்தமது சொந்தக் கிராமங்களுக்கு திரும்பி வந்துள்ளனர். அவர்களும் கூட பெருங்குடிகாரர்களாக மாறிசமூகத்துக்கு ஒரு பிரயோசனமும் அற்றவர்களாக இருந்தனர்”

அவர் இவ்விதம் கருத்துத் தெரிவி த்தமையினை ஒப்சேவர் பத்திரிகை யும், ‘சிலோன் எக்ஸாமினர்’ பத்திரிகையும் கடுமையாக விமர்சனம் செய்த போதும் இலங்கையில் இந்தியத் தொழிலாளர் இவ்வளவு அதிக மானவர்கள் இருந்து போகின்றமை தொடர்பில் பெங்கால் ஹாகரு (Ben-

gal Hakaru) பத்திரிகை விசனம் தெரிவித்து கேள்வி எழுப்பி இருந்தது. எனினும் அந்தச் செய்தியை அது தவறாக பின்வருமாறு பிரசரித்திருந்தது. திருகோணமலை கோட்டையில் படகுகளில் இருந்து தரையிறங்கும் தொழிலாளர்கள் கிழக்கு கரையோரமாக மலை நாட்டுக் கோப்பித் தோட்டங்களை சென்றைடியும் போது பெருந்தொகையாக இறந்துபோய் விடுகின்றார்கள் என்று அந்தச் செய்தியில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

இதனைத் தொடர்ந்து இது தொடர்பில் செய்தி வெளியிட்ட ‘ஒப்சேவர்’ பத்திரிகை கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் மொத்தம் 1000 பேர்கள் மாத்திரமே வரும் வழியில் இறந்துள்ளனர் என்று தெரிவித்திருந்தது.

அதன் பின் இரண்டு வருடங்கள் கடந்து விட்ட நிலையில் மீண்டும் ஒரு செய்தியை வெளியிட்ட ‘ஒப்சேவர்’ பத்திரிகை தொழிலாளர்களுக்கிடையிலான இறப்பு வீதம் 25 சத வீதமாக இருந்துள்ளதென்று தெரிவித்தது.

‘த கெஸாமினர்’ பத்திரிகை முன்னர் வண. அதர்ட்டன் அடிகளாரின் கூற்றிலும் உண்மை இருக்கின்றது என்று தெரிவித்திருந்த போதும் அதனை நிருபிக்க ஆதாரமில்லை என்று குறிப்பிட்டிருந்தது.

1849 ஆம் ஆண்டு ஒப்சேவர் பத்திரிகை கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியிலான இறப்பு வீதம் தொடர்பில் ஆழமாக ஆராய்ந்து தொடர்ச்சியான செய்திகளை வெளியிடத் தொடங்கியது. இதன் முதலாவது செய்தி 1849 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் வெளி வந்தது.

தொழிலாளர் மரணங்கள் என் அதிகம்?

இலங்கையின் கோப்பித் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காக வருபவர்கள் பல்வேறு காரணங்களின் நிமித்தம் செத்து மடிந்து போகிறார்கள் என்பதும் அவர்கள் கங்காணி மார்களாலும் தோட்டத்துரைமார்களாலும் பல்வேறு சிற்றிரவதைக்குட்படுத்தப்படுகின்றார்கள் என்றும் காலத்துக்குக் காலம் தமிழகக் கிராமங்க ஸிலும் செய்தி பரவும். அதனைத் தொடர்ந்து இலங்கை நோக்கிய தொழிலாளர்களின் இடம்பெயர்வு குறையத் தொடங்கும்.

இங்கே தோட்டத்துரைமார்கள் தொழிலாளர்களின் வரவு குறைந்து போன்றைக்கு அரசாங்கம் தான் காரணம் என அங்கலாய்ப்பார்கள்.

அரசாங்கம் துரைமார்தான் காரணம் என குற்றம் சுமத்தும். அதன்பின் குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளர் காரணத்தைக் கண்டறிய ஆணைக்குழுவொன்றை அமைப்பார். கோப்பி வரலாற்றுக் காலம் முழுவதுமே இத்தகைய

நிகழ்வுப் போக்கை அவதானிக்கக் கூடிதாக இருந்துள்ளது.

பின்னர் நிலைமையைச் சீர் செய்யபல நடவடிக்கைகள் எடுப்பார்கள். கூலித் தொகையை அதிகரிப்பார்கள். கங்காணிமார் மீண்டும் தமிழகக் கிராமங்களுக்குச் சென்று கட்டுக்க்கதைகளை அவிழ்த்து விடுவார்கள்.

பணத்தை வாரிச் செலவழிப்பார்கள். முற்பணத்துக்கு ஆசைப்படும் தொழிலாளர்கள் கங்காணியின் பசப்பு வார்த்தைகளில் மயங்கி இலங்கை வருவார்கள்.

அப்படி வந்தவர்கள் மீண்டும் ஆயிரக்கணக்கில் செத்து மடிவார்கள் இந்தக்கதை தொடர்ந்த வண்ணமே இருந்தது.

1849 ஆம் ஆண்டு இவ்விதம் தொழிலாளர்களின் இறப்பு வீதம் மிக அதிகமாக இருக்கின்றது என்ற குற்றச்சாட்டு எழுந்ததைத் தொடர்ந்து ‘டைம் ஸ் ஒப் சிலோன்’ பத்திரிகை உண்மை

நிலையைத் தெளிவுபடுத்து மாறும் இது தொடர்பான புள்ளி விபரங்களை தந்துதவுமாறும் கோரி காலனித்துவ செயலாளருக்கு கடிதமொன்றை எழுதி யது. இதற்கு பதி லளித்த காலனித்துவ செயலாளரின் அலுவலகம் தமது காரி யாலயத்தின் சகல அலுவலர்களும் அதிக வேலைப் பனுமிக்கவர்களாக உள்ளனர் என்றும் மேலதிக வேலை செய்ய ஆட்கள் போதவில்லை? என்றும் பதிலளித்து.

இது தொடர்பில் செய்தி வெளியிட்ட ‘டைம்ஸ் ஓப்சிலோன்’ பத்திரிகை கால னித்துவ செயலகத்தில் வேலை செய் பவர்கள் மிகுந்த வேலைப்பனுமிக்க வர்களாக உள்ளனர் என்பதை தம் மால் புரிந்து கொள்ள முடியுமென்றும் அதனால் அவர்கள் நடு நிசியில் தூக்க த்தில் இருந்து விழித்தெழுந்து வேலை செய்யும் அளவுக்கு பொறுப்பு மிக்கவர் கள்” என்றும் நையாண்டி செய்து எழு தியிருந்தது.

‘ஓப்சேவர்’ பத்திரிகை தான்மேற் கொண்ட ஆய்வின் பிரகாரம் சேகரி த்த புள்ளி விபரங்களைக் கொண்டு தொழிலாளரின் இறப்பு வீதம் தொடர்பில் தொடர்ச்சியாக செய்தி வெளி யிட்டது. 1849 ஓக்டோபர் மாதம் 1 ஆம் 4 ஆம் 13 ஆம் திகதியில் பத்தி ரிகைகளில் வெளிவந்திருந்த செய் திகளின்படி 1841 தொடக்கம் 1848 ஆம் ஆண்டுவரை இலங்கை வந்த தொழிலாளர்களில் 70,000 பேர் அதா வது இங்கு வந்த மொத்த தொழிலாளர்களில் 25% மானவர்கள் பல்வேறு காரணங் களால் மரணமடைந்துள்ளனர் என்று அப்பத்திரிகை செய்தி வெளியிட்டிருந் தது. அவர்கள் தமது

செய்திக்கு ஆதாரமாக அலுவலக ரீதி யான அரசாங்க வெளியீடான் ஆண்ட நிக்கை அல்லது நீலப் புத்தகம் (Year book or Blue book) என்பதை சான் றாக சமர்பித்தனர்.

அதன் பிரகாரம் 1841 தொடக்கம் 1848 ஆம் ஆண்டுவரை இலங்கைக்கு வந்த மொத்தத் தொழிலாளர்களின் தொகை 2,72,872 ஆகும்.

இந்தத் தொகையில் 2,65,467 ஆண் கள், 5,155 பெண்கள், 2,250 சிறுவர் கள் உள்ளடங்குவர்.

நாட்டைவிட்டு மீண்டும் தாயகம் சென்றோரின் தொகை 133,518 ஆகும். இதில் ஆண்கள் 1,29,360, பெண்கள் 2639, பிள்ளைகள் 15 19 பேர் உள்ளடங்குவர்.

இலங்கைக்கு வந்தவர்களையும் திரு ம்பிச் சென்றவர்களையும் ஓப்பிடும் போது அண்ணளவாக அரைவாசிப் பேர் மாத்திரமே திரும்பிச் சென்றுள்ளனர். ‘ஓப்சேவர்’ பத்திரிகை தனது ஆய் வின் பிரகாரம் சுமார் 50,000 பேர் இலங்கையில் தொடர்ந்து தங்கியிருந்தனர் என்றும் அதன் பின்னரும் சுமார் 70,000 தொடக்கம் 90,000 பேர்வரை யிலானவர்கள் தொடர்பில் கணக்குக் காட்ட முடியாமல் உள்ள தென்றும் தெரிவிக்கின்றது.

அதன் பிரகாரம்கீழ் எல்லைஎண்ணிக் கையான இவ்விதம் கணக்குக் காட்ட முடியாத தொகையான 70,000 பேர் இறந்து போய் விட்டனர் என அவ்வாய்வு மேலும் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. அதன் பிரகாரம் இலங்கைக்கு இக்காலப்பகு தியில் வந்தவர்களின் தொகையான 2,72,000 பேருடன் ஒப்பிட்டு கணிப் பீடு செய்து 70,000 பேர் இறந்துள்ள

னர் என்றும் இது மொத்தத் தொகையின் 25% என்றும் தெரிவிக்கிறது. அதே சமயம் மொறிசியஸ் நாட்டுக்குச் சென்றவர்களின் மொத்தத் தொகை இதே காலப் பகுதியில் 63,403 என்றும் இதில் 6,884 பேர் இறந்து போயுள்ளனர் என்றும் இது மொத்தத் தொகையின் 10% மட்டுமே என்றும் ‘ஒப்சேவர்’ பத்திரிகையின் 1848, ஒக்டோபர் 13 ஆம்திகதி இதழில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

அதனைத் தொடர்ந்து பத்து வருடங்களின் பின்னர் மீண்டும் மேற்படி தொழிலாளர்களின் அதிகப்படியான மரண வீதம் தொடர்பில் 1859 ஆம் ஆண்டு விவாதம் எழுந்தது.

பெருந்தோட்ட விவகாரங்கள் தொடர்பில் தொடர்ந்து கருத்துத் தெரிவித்து வருபவர்களில் ஒருவரான ஏ.எம். பெர்குஸன் (A.M.Fergusan) தனது பத்திரிகையில் ‘த பிளான்டேஷன் கெஸ்ட்டார்’ (The Plantation Gazetteer) பத்திரிகையில் மேற்படி தொழிலாளரின் மரண வீதம் 25% என்பது சரியான புள்ளி விபரம்தான் என்று உறுதி செய்தார்.

இந்தச் செய்தியை அவர் வெளியிட்டதற்குக் காரணம் ஒன்று இருந்தது. அக்காலத்தில் தொழிலாளர் மத்தியில் செயற்பட்ட அமைப்பான இலங்கை விவசாயிகள் சங்கத்தின் (Ceylon Agricultural Society) செயலாளராக கடமையாற்றியவர் “தொழிலாளர்களின் மரண வீதம் அதிகமாகக் காணப்படுவது போல் தோன்றுவதற்குக் காரணம் அவர்களில் அநேகம் பேர் தோனி மர்க்கமாகத் திரும்பிச் சென்று விடுவதால் அதனைக் கணக்குப் பார்க்க முடியா

மல் இருப்பதால் அவர்களையும் மரண வீதத்தில் சேர்க்கிறார்கள்” என்ற கருத்துக்கு பதிலளிப்பதற்காகவாகும் எனினும் ‘ஒப்சேவர்’பத்திரிகையும் ஏ.எம். பெர்குஸனும் பெருந்தோட்டச் செய்கையையும் அதன் முறைகேடுக ணையும் தோட்டத்துரைமார்களை எப்போதும் கடுமையாக விமர்சித்து வருபவர்கள்.

ஆதலால் அவர்கள் தொழிலாளரின் இறப்பு வீதத்தினை அதிகமாக காட்ட விரும்பி இருக்கலாம் என சமூகவியல் ஆய்வாளர்கள் கே.எம்.டி. சில்வா கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.

பஞ்சம் பிழைக்க வந்த கிடத்தில் தகராறு கூடாது

கோப்பிப் பயிர் செய்கையின் வரலாற்றுக் காலம் முழுவதும் தோட்டத் துரைமார்களுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் மிகப் பெரிய பிரச்சினையாக இருந்த துதான் தொழிலாளர்களை வைத்தியசாலைகளில் அனுமதிப்பது. இதனை அவர்கள் தமக்கான தலையிடியாகக் கருதினார்கள். ஒரு தோட்டத்துரையின் கோணத்தில் இருந்து பார்க்கும் போது வைத்தியசாலையில் ஒரு தொழிலாளியை அனுமதிப்பதன் மூலம் பல நாட்கள் அவனது சேவையை இழுக்க வேண்டியும் ஏற்படுவதுடன் அவனை நீண்ட தூரத்துக்கப்பால் உள்ளவைத் தியசாலைக்கு தூக்கிச் செல்ல நான் கிற்கு மேற்பட்ட தொழிலாளின் சேவையை வழங்க வேண்டியுள்ளது டன் அதற்கான செலவையும் பொறுப் பேற்க வேண்டியிருந்தது என்பதாகும்.

அநேகமான துரைமார்கள் அதிகாரத்துவ ஆணாதிக்க வாதிகளாகவே இருந்தனர். தம்மால் தீர்க்க முடியாத எந்தப் பிரச்சினையும் உலகத்தில் இல்லை எனக் கருதினார்கள்.

அதனால் தொழிலாளர்களுக்கு நோய் வந்த போது தாமே சிகிச்சையளித்து மருந்து கொடுத்தார்கள் அவற்றால் தொழிலாளர்கள் குணமடைந்தார்களா, இல்லை செத்துத் தான் போனார்களா என்பதைப் பற்றி அவர்கள் கவலைப்பட்டதே இல்லை.

அவர்களை சில நாட்களுக்கு வைத் தியசாலைக்கு அனுப்பினால் தோட்டத்தில் வேலை பாதிக்கப்படு மே என் பதில் மட்டுமே அவர்கள் மிகக் கவனத்துடன் இருந்தார்கள். மறு புறத்தில் தொழிலாளர்களின் நோய்களுக்கும் காயங்களுக்கும் மருந்து போடுவதையும் சிகிச்சையளிப்பதையும் அதன்போது தொழிலாளர்களும் வேதனையையும் அவர்கள் நகைச்சுவையாகவே கருதினார்கள்.

இதற்கு எதிர்மறையாகதொழிலாளர்கள் தமதுஎஜமானர்கள் மீது மிகுந்த பக்தியும் மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தார்கள். சில பேர் துரைமாரை தெய்வமாகவே கருதினார்கள். தமது எஜமானால் செய்ய முடியாதது எதுவுமே இல்லை என்று நினைத்தார்கள். நோய் வந்தபோது துரையிடமே மருந்து கேட்டு சென்றார்கள். அவர்களதாசித் துண்டில் மடித்துத் தந்த பெளார் மருந்தை நீருடன் கல ந்து மூன்று வேளை அருந்தினால் எந்த நோயும் தீர்ந்து போகும் என்று நம்பினார்கள்.

எத்தனை பேர் செத்து மடிந்தபோதும் அவர்களின் நம்பிக்கை மாத்திரம் அசைக்க முடியாமல் அப்படியே இருந்தது.

அந்த நம்பிக்கை கோப்பிக் காலத்தில் மாத்திரமின்றி அதன் பின் வந்த தேயிலைக் காலத்திலும் மாறவே இல்லை.

இது தொடர்பில் எழுத்தாளர் சபோனாடியர் (Sabonadiere) பின்வருமாறு

தெரிவிக்கின்றார். “தொழிலாளர்கள் தமக்குள் ஒரு தீர்மானத்தை வைத்தி ருந்தார்கள். அந்த தீர்மானமானது “நாம் பஞ்சம் பொழைக்க தூரதேச மொன்றுக்கு வந்திருக்கிறோம்.

வந்த இடத்தில் எந்தத் தகராறும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. இங்கு நமக்கு தெய்வம், தாய், தந்தை எல் லாமே தொர தான். அவருக்கு விசவா சமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும்” என்பதா கும். ஆதலால் எந்தத் துன்பம் வந்தாலும் அதனை சுகித்துப் பொறுத் துக் கொள்ள பழகிக் கொண்டார்கள்.

அநேகமான சந்தர்ப்பங்களில் நோய் என்று கூறிக் கொண்டு வந்தவர்களுக்கு ஏதாவது கையில் கிடைத்ததை கொடுத்து துரைமார்கள் சமாளித்தார்கள். பிரெட்டிக் லூவிஸ் (Fredrick Lewis) என்ற தோட்டத்துரை மருந்து

முடிந்து போயிருந்த சந்தர்ப்பமொன் றில் எவ்வாறு வயிற்று வலியென்று கூறிக் கொண்டு தன் தந்தையிடம் மருந்து வாங்க வந்த தொழிலாளி யைக் அவர் எப்படிச் சமாளித்தார் என்று பின்வருமாறு விபரிக்கின்றார்.

“அவர் வயிற்று வலி என்று மருந்து வாங்க வந்த தொழிலாளிக்கு மருந்து கொடுப்பதற்காக மருந்து டின்களை எல்லாம் பிற்ட்டிப் பார்த்தார். மருந்தெ ல்லாம் முடிந்து போயிருந்தது. என்ன செய்யலாம் என்று சற்று யோசித்தார். பின் சமையலறைக்குச் சென்றார். அங்கிருந்த வினாகிரி, மினகுத் தூள் கடுகுத் தூள் தாளிக்கப் பயன்படுத்தப் படும் சோஸ் (Source) சலாதை (Salad) தயாரிக்கப் பயன்படும் என்னென்கூட கலவை முதலானவற்றை கலவையாக செய்து நாளொன்றுக்கு மூன்று

தரம் ஒரு தேக்கரண்டி அளவு குடிக்கு மாறு பணிப்புரை செய்து அனுப்பி வைத்தார். அவனும் வாங்கிச் சென்றான். அதன் பின் இரண்டு நாட்கள் கழித்து அவன் வந்தான். அவனுடன் அவன் மனைவி, பிள்ளைகளும் வந்தனர். அவன் அப்பாவிடம் வந்து வயிற்று வலி தனக்கு மட்டுமல்ல, தன் மனை விக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் இருந்த தென்றும் அந்த மருந்தைக் குடித்த பின்னர் எல்லோருக்கும்வருத்தம் சுகமாகி விட்டதென்றும் கூறினான்.”

பொதுவாககோப்பித்தோட்டங்களில் என்ன நோய் வந்தாலும் அதற்கென வழங்குவதற்கு ஒரு மருந்துக் கலவை துரைமாரிடம் தயாராக இருக்கும்.

இவர்களின் மருந்து வகைகளாக விளக்கெண்ணீர், ஓப்பியம், கஞ்சா, மிளகுத்தாள், இஞ்சி என்பனவே இருந்தன. இவற்றை அவர்கள் தாராளமாகப் பயன்படுத்தினார்கள் இது தொடர்பில் ‘ஓப்சேவர்’ பத்திரிகையில் கட்டுரை ஒன்று எழுதிய தோட்டத்துரை ஒருவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்.

“எல்லா தோட்டத்துரைமார்களின் பங்களாவிலும் விளக்கெண்ணீர் போத்தல்கள் கட்டாயம் இருக்கும். அதனைத் தவிர, குயினைன் திராவகம் (மலேரியாவுக்கு) லுடாணம் திராவகம் (வயிற்றுவலிக்கு), ஒட்டும்பிளாஸ்டர்கள், நீலக்கல், டிஞ்சர் (Tincture) ஆகியன் இருக்குமாக இருந்தால் தொழிலாளர்கள் நோய்வாய்ப்பட்ட போது அவர்களை வைத்தியசாலை க்கு அனுப்பத் தேவையில்லை.

இந்த மருந்துகளுக்கு மத்தியில் சலாதை (Salad) தயாரிக்கப் பயன்படும்

சோசை (Source) மருந்தாகப்பருகு வதை தொழிலாளர் விருப்பத்துடன் மேற்கொண்டனர். இது இறக்குமதி செய்யப்படும் ஒரு பண்டமாகும்.

ஆனால் விளக்கெண்ணீர் குடிக்க மறுத்தனர். அதனால் விளக்கெண்ணீர் குடிக்காவிட்டால் அரிசிவழங்குவது நிற்பாட்டப்படும் என துரை மார் பயமுறுத்தினர். குயினைன் என்ற மருந்து சிங்கோனா தாவரத் தில் இருந்து தயாரிக்கப்பட்டது.

மலேரியாக் காய்ச்சலுக்கு இதனை மருந்தாகப் பயன்படுத்தினர். இது தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்த வில்லியம் டிக்பி (William Digby) பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தொழிலாளருக்கு துரைமார்கள் விசித்திரமான மருத்துவம் செய்தார்கள். அதனை எதிர்த்து தொழிலாளர் ஒன்றுமேபேசுவதில்லை. முதலில் நாக்கை வெளியே தொங்க போடச் சொல்லுவார்கள். பின்னர் நெஞ்சிலும் விலாப்பகுதியிலும் கையால் குத்துவார்கள்.

சில சமயம் இது முள்ளந்தன்டை உடைத்து விடக் கூடிய பலமான அடியாகவும் இருக்கும். அதன் பின் ஒரு வைன் கிளாசில் குயினைன் திராவகத்தை நிரப்பி வாயைத் திறந்து கொண்டு பின்புறமாக குனியச் சொல்லுவார்கள். சிலர் மல்லாந்து விழவும் செய்வார்கள்.

அதன்பின் லபக்கென்று திறந்த வாய்க்குள் திராவகத்தை ஊற்றுவார்கள். சிலருக்கு மூச்சுத் திணை இந்த மருத்துவத்தை துரைமார்கள் சமையல் றை வைத்தியம் என்று அழைத்தார்கள்.

‘ஆசனிக்’ என்ற மருந்து படுத்திய பாடு

வைத்தியசாலைகளும் வைத்தியர்களும் இல்லாதிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் வேறு வழியில்லாமல் துரைமார்கள் எதைக் கொடுத்தாலும் அதனை மருந்தென நம்பி தொழிலாளர்கள் குடித்தார்கள். சிலர் பிழைத்தார்கள். பலர் மாண்டு போனார்கள். அப் போதைய கால கட்டத்தில் ‘மருந்து கள்’ என்று பட்டியல் போட்டிருந்த பொருள்களுக்கு மத்தியில் ‘ஆசனிக்’ (Arsenic) என்ற நஞ்சுப் பொருளும் இடம் பெற்றிருந்ததாக ஒரு பெரிய தொரையின் சுயசரிதை (Auto biography of a Periya Durai) என்ற நூலில் வில்லியம் போய்ட் (William boyd) தொவிக்கிறார். வில்லியம் பொய்டின் மேற்படி சுயசரிதையை ‘இலங்கை இலக்கிய பதிவேடு’ (Ceylon Literary Register) என்ற பத்திரிகை 1888 ஆம் ஆண்டு தொடர்க்கணையாக வெளியிட்டது. அதில் பின்வருமாறு விபரிக்கப்பட்டிருந்தது.

பொதுவாக எல்லாத் துரைமார்களுக்கும் மருத்துவர்களுக்கும் மருந்துப் பட்டியல் ஒன்றைக் கொடுத்து என்னென்ன வியாதிகட்கு என்ன மருந்தை எந்த அளவுக்கு கொடுக்க வேண்டுமென அறிவுறுத்தல்கள் வழிக்கப்பட்டிருந்தன.

அதன் பிரகாரம் ஆசனிக் மருந்து நஞ்சு என்றும் உரிய அளவில் அன்றி அதிகமாக அருந்தினால் உயிராபத்தை ஏற்படுத்தும் என்றும் தெரிவி க்கப்பட்ட

டிருந்தது. ஆனால், துரைமார்கள் அது தொடர்பிலெல்லாம் அக்கறை செலுத்தவில்லை. ஒரு துரை எந்த அளவு 'சரியான அளவு' என்று கண்டு பிடித்து மருந்து கொடுப்பதற்குள் அவர் கொடுத்த மருந்தைக் குடித்து 30 பேர் மரணித் திருந்தனர்.

இது விடயம் தொடர்பில் கருத்து தெரிவித்த மற்றுமொரு தோட்டத் துரையான இராணுவ அதிகாரி ஜேம்ஸ் கெம்பெல் (Lt.col.James campbell) பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றனர். எல்லோருக்கும் போலவே எனக்கும் ஒரு தொகை மருந்துப்பொருட்கள் வழங்கப்பட்டன. அவற்றில் ஆசனிக் திராவகமும் ஒரு போத்தவில் இருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் குறித்த நேரத்துக்கு எனது பங்களாவின் வராந்தாவில் நோயாளர் கூடியிருப்பார்கள்.

எனக்கு வழங்கப்பட்ட ஏனைய மருந்துப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தி பல பேரை குணமாக்கியிருக் கிறேன். ஆனால் ஒரு போதும் அந்த மரணத் திராவகமான 'ஆசனிக்' திரவத்தை மருந்தாகக் கொடுத்தது கிடையாது. அது வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தில் திறக்கப்படாமலேயே இருந்தது.

அநேகமான தோட்டத் துரைமார்கள் தாம் நோய்களை அப்படிக் குணமாக்கிறேன், இப்படி மருந்துவம் பார்த்தேன் என பலபடி கைதேர்ந்த மருந்துவர்கள் போல் பீற்றிக் கொண்டனர். ஆனால் அவர்கள் தொழிலாளர் மீது மருந்துவ பரீசிலனை நடத்தியே மருந்துவம் கற்றுக் கொள்ள முயற்சித்தனர்.

இது தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்த துரைமார் சங்கத்தின் தலைவராக வும்

பதவி வகித்த ஜே. எல். ஷாண்ட் (J. L.Shand) மருத்துவ உதவி ஆணை க்குழு முன்பு சாட்சியமளித்த போது இவ்வாறு தெரிவித்தார்.

'வேறு மாற்று வழிகள் இல்லாததால் தோட்டத்துரைமாரே தொழிலாளர்களின் பலவேறு நோய்களுக்கும் சிகிச்சை அளிக்க வேண்டியிருந்தது.

அதனால் பலவேறு நோய்கள் தொடர்பிலும் அவற்றுக்கான சிகிச்சைமுறைகள் தொடர்பிலும் அவர்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. நான் என்னால் முடிந்த விதத்தில் அவர்களின் நோய் நொடியின் போது உதவினேன். ஆனால் பிரசவம் பார்ப்பதெத் ன்பது மாத்திரம் நான் தவிர்த்துக் கொண்ட விடயம்.'

தோட்டத்துரைமார் சங்கத்தையும் தோட்டத்துரைமார்கள், பெருந்தோட்டபயிர்ச்செய்கை தொடர்பான விடயங்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் விதத்தில் சட்டபையில் நியமிக்கப்பட்டிருந்த மக்கள் பிரதி நிதியான ஜி.ஏ. டல் பொட் (G.A.Tal bot) தொழிலாளர்களின் சுகாதாரம் மற்றும் மருந்துவம் தொடர்பில் பல பணிகளைச் செய்தார்.

தோட்டங்களுக்கென தனியான மருத்துவர்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தினார்.

இவர் தனது தோட்டங்களின் லய அறைகளுக்குச் சென்று மருந்துவம் செய்ததுடன் சுக துக்கங்களை தேடிப் பார்ப்பவராகவும் இருந்தார்.

இலங்கைமருந்துவசபையின் ஆலோசனையின் பேரில் மருந்துவத்தேவைகள் கட்டளைச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. அதன் பிரகாரம் 50 தோட்டங்களுக்கு ஒரு மருந்துவர் வீதம் நியமிக்க

கப்பட்டனர். ஆனால் அதுவும் வெறும் கண்துடைப்பாகவே இருந் தது.

ஏனெனில் ஒரு டாக்டரால் 50 தோட்டங்களுக்குச் சென்று நோயாளிகளுக்கு சிகிச்சையளிப்ப தென்பது பார்த்த மாத்திரத்திலேயே சாத்தியமற்ற காரியம் என விளங்கியது.

அதனால் தொடர்ந்தும் தோட்டத்துரைமார்களே மருத்துவத் தொழிலையும் பார்த்து வந்தனர்.

இது பற்றிக் கரிசனையுள்ள தோட்டத்துரைகளில் ஒருவரான ஏ. எச்.டங் கன் (A.H.Duncan) என்பவர் தெரிவித்துள்ளதாவது

“ஒரு மாவட்டத்தில் மருத்துவர் ஒருவர் கடமையில் உள்ள போது துரைமார்கள் மருத்துவம் பார்ப்பது சட்டத்தால் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. எனினும் என்னிடம்கூட பல தீர்க்க முடியாத நோய் உள்ளவர்களை அழைத்து வந்து மருத்துவம் பார்க்கக் கூறி நார்கள்.

என்னால் மருந்து கொடுத்து அவர்களுக்கு உதவி அளித்திருக்க முடியும்.

ஆனால் சட்டத்தால் நான் தடுக்கப்பட்டிருந்ததால் என்னால் அவர்களுக்கு மருத்துவ சிகிச்சை அளித்து உதவ முடியவில்லை”

நோயற்ற தொழிலாளர்களுக்குதோட்டத் துரைகளாலேயே உதவ முடியும் என்று துரைமார் மத்தியில் பலமான கருத்து நிலவியது. அதனால் மேற்படி மருத்துவத் தேவைகள் சட்டத்துக்கு எதிராக துரைமார் சங்கம் குரல் கொடுக்க வேண்டுமென துரைமார்கள் விரும்பினர்.

ஆனால் உரிய நேரத்துக்கு வைத்திய சாலைக்கு நோயாளரை அனுப்பினால் சில உயிர்களாவது காப்பாற்ற முடியும் என்றும் ஒரு சாரார் வாதிட்டனர்.

இந்த விடயம் தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்த தேயிலைப் பயிர்செய்கை பின் முன்னோடியும், லூல் கொந்தரா வின் ‘சாமித்துரை’ என்ற மைக்கப்பட்ட ஜேம்ஸ் டெயலர் (James Taylor) பின்வருமாறு கூறுகின்றார். இவர் துரைமார்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்ட ஒருவர்.

நான் மிகக் கடுமையான நோயாளிகளுக்கும் சிகிச்சை வழங்கி யிருக்கி ரேன்.

ஒரு விதத்தில் அவர்களை கண்டித்து அனுப்புவதோ, அல்லது மருத்துவரை இங்கே தருவிப்பதோ செலவு மிக்கதாகவும் பிரயோகமற்றதாகவும் உள்ளது.

பல சந்தர்ப்பங்களில் மருத்துவர் இங்கு வந்து சேரும் போது நோயாளியின் பிரேதத்தைத்தான் பார்க்க முடிகிறது.

அல்லது நோயாளியை கண்டிவைத்தியசாலைக்கு கொண்டு சென்று அவர்களின் பிரேதத்தையே அனுமதிக்க வேண்டியுள்ளது.

நான் இருக்கும் இந்த இடத்திலேயே எனக்குத் தெரியாமல் பல மரணங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

தொழிலாளர்கள் உரிய நேரத்தில் எம்மை அனுகுவதில்லை. அப்படியே அவர்கள் வந்தால் அது காலங் கடந்ததாக இருக்கும்.

ஆஞ்சநார் அண்டர்சனின் பாராமுகம்

தோட்டக் கூலித் தொழிலாளர் மத்தியில் எவ்விதத்தில் மருத்துவம் செய்ய வேண்டும்? எந்த நோய்க்கு என்ன மருந்தினை வழங்குவது என்பது தொடர்பில் தோட்டத்துரைமார்களுக்கு அரசாங்கம் வழிகாட்டல் அறிவுறுத்தல்களை வழங்கியிருந்தது போல் பேராதனை தாவரவியல் பூங்காவின் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றிய டாக்டர் ஜி.எச்.கே. துவாய்ட்ஸ் (Dr.G.H.K.Thwaites) மருத்துவக் கைநூல் ஒன்றை எழுதி வெளியிட்டிருந்தார்.

அந்நாலையும் பரவலாக தோட்டத்துரைமார்கள் பயன்படுத்தினார்கள். தோட்டத்துரைமார்கள் மருத்துவராக வும் செயற்படுதல் தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்த ஹியோனா தோட் டத்துரை டபிள்யூ.ஆர்.வோலர் (W.R. Waller of Hinoya Estate) பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

தோட்டத்துரைமார்கள் தமக்கு மருத்துவம் தெரியும் என்று என்ன தான் பீற்றிக்கொண்டாலும் அவர்கள் தொடர்ந்தும் கற்றுக் குட்டிகளாகவே செயற்படுகின்றனர். நன்கு அனுபவமிக்க தோட்டத்துரையொருவர் கலாநிதிதுவாய்ட்சின் கை நூலின் உதவியைக் கொண்டும் அரசாங்கம் வழங்கியிருக்கும் மருந்துகளை பயன்படுத்தியும் கணிசமான அளவுக்கு மருத்துவ சிகிச்சை மேற் கொள்ள முடியும் என்ற போதும் ஆனால் அது அப்படி நிகழவில்லை. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஒரு நோயால் மாத்திரம் பாதிக்கப்படவில்லை. அவர்கள் மார்பு, ஈரல், முள்ளந்தண்டு, இதயம், மார்பறைகள், வயிறு போன்ற இன்னோரன்ன நோய்களால் வழுமையாக பாதிக்கப்படுகின்றனர். அத்தகைய நோய்களுக்கெல்லாம் அத்துறையில் பயிற்சி பெற்றவர்களே சிகிச்சை அளிக்க வேண்டும். ஆனால் துரைமார்களோ ஏதோ ஒரு நோய்க்கு ஏதோ மருந்தைக் கொடுத்து இருக்கும் நோயை அதிகரித்து விடுகின்றனர்.

துரைமார்களின் மருத்துவ அடாவடி த்தனங்கள் தொடர்பில் கருத்து தெரி வித்ததால் மிக அதிகமாக பேசப்பட்ட வர்களின் ஒருவர் தான் தொல்ஸ்பாகை மொஸ்வில்ல (Mos svi lle) தோட்டத்தைச் சேர்ந்த ஆர்டிங்காம் (R.Tirgham) என்ற தோட்டத்துரை தோட்டத்துரை மார்களின் மருத்துவ நடவடிக்கைகள் தொடர்பில் கருத்துக்களை அறிந்துக் கொள்வதற்காக துரைமார்கள் சங்கம் கருத்துக் கணிப்பு விளாக் கொத்தொ ன்றை தோட்ட துரைமார்கள் மத்தியில் விநியோகித்திருந்தது. பின்னர் இது தொடர்பாக கலந்துரையாடல்கள் ஒன்று இடம்பெற்றது.

டிரிங்காம் தனக்கு வழங்கப்பட்ட கருத்துக் கணிப்பு பத்திரித்தை ஆரம்பி த்து உரை நிகழ்த்தும் போது பின்வரு மாறு குறிப்பிட்டார்.

உண்மையில் மருத்துவத்தில் ஈடுபடும் எல்லாத்துரைமார்களையும் அத்து றையில் பட்டப்படிப்புப் படித்து சித்தி பெறச் செய்ய வேண்டும். குறைந்த பட்சம் இது தொடர்பில் ஒரு பொதுப் பரிட்சை வைத்து அதனைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். அதன் பின்னரே அவர்கள் மருத்துவ நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட அனுமதிக்க வேண்டும். இப் பொழுது அவர்கள் மிருகங்களுக்கு வைத்தியம் செய்ய கூட தகுதியற்றவர்களாக உள்ளனர். இதற்கு நானும் கூட விதி விலக்கல்ல.

எனது தோட்டத்தில் 300 தொழிலாளர்கள் உள்ளனர். இவர்களின் தலை விதி மருத்துவம் தெரியாத என்போன் ரோர்களது கரங்களிலே நிரணயிக்கப் படுகின்றது இப்படிக் கூற நான் வெட்கப்படவில்லை.

இந்தக்கூற்று துரைமார்களிடையே பெரும் பரப்பபை ஏற்படுத்தியது. தமது சக உத்தியோகத்தர்களையே அவர் கேலி செய்கிறார் எனப் பலரும் அவரைக் கடுமையாக விமர்சித்தனர். இத்தகைய இசுகு பிசுகுகளுக்கு மத்தி யில் தான் கோப்பிப் பொருளாதாரம் இலங்கையில் கோலோச்சத் தொடங்கியது. 1840 களைத் தொடர்ந்து கணி சமான ஏற்றுமதி வருமானத்தை அரசாங்கத்துக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தது.

இடையில் 1848 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட அரசியல் விடுதலைக் கிளர்ச்சி காரணமாக ஏற்றுமதித்துறை சற்றே ஸ்தம்பிதமடைந்தாலும் கிளர்ச்சி வெற்றிகரமாக அடக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து கோப்பி ஏற்றுமதி வர்த்தகம் மீண்டும் சூடுபிடிக்க ஆரம்பித்தது.

1848 ஆம் ஆண்டு கிளர்ச்சி ஏற்பட்ட போது இலங்கையின் ஆளுனராகப் பதவி வகித்த டெரிங்டன் மீனழைக் கப்பட்டு அவருக்குப்பதிலாக சேர் ஜோர்ஜ் அந்டர்ஸன் (Sir George Anderson 1850-1855) பதவி பெற்று வந்தார்.

அந்டர்ஸன் இலங்கைக்கு கவர்னர் பதவி பெற்று வருமுன்னர் இந்தியா வில் 38 வருட காலம் நிர்வாகப் பதவி வகித்து சிறந்த நிர்வாகஸ்தர் எனப் பெயர் வாங்கியிருந்தார். கொஞ்சக் காலம் மொறிசியஸ் நாட்டிலும் கவர்னர் பதவி வகித்தார். அதனைத் தவிர அவர் இலங்கைக்கு புலம் பெயர்ந்து வரும் கூலித் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகள் பற்றியும் விரிவாக தெரிந்து வைத்திருந்ததால் அவர்கள் தொடர்பில் புரிந்துணர்வுடன் செயற்படுவார் என்று எதிர்ப்பார்க்கப்பட்டது.

எனினும் அண்டர்சன் இலங்கை வந்த போது செலவுகளை கட்டுப்படுத்தி சிக்கனத்துடன் நீர்வாகம் மேற் கொள்ள ப்பட வேண்டும் என்ற அறிவுறுத்தலுடனேயே இலங்கை வந்ததால் அவர் இங்கிருந்த பிரச்சினைகளை பார்த்தும் பார்க்காதவராகவே நடந்து கொண்டார்.

இக்காலத்தில் காலனித்துவ நாட்டுச் செயலாளராகக் கடமையாற்றிய சாள்ஸ் மெக்கார்த்தி (Charles Maccarthy)யும் இதே கொள்கையையே கடைப்பிடித்த தால் நடவடிக்கைகள் எந்த ஒரு காத்தி ரமான் திசை நோக்கியும் நகரவில்லை.

மறுபுரத்தில் துரைமார்களின் சார்பில் ‘ஓப்சேவர்’ பத்திரிகை தொடர்ந்தும் கட்டுரைகளை பிரசரித்து பிரச்சாரம் செய்து வந்தது. ஆளுணரையும் காலனித்துவ செயலாளரையும் அவர்களின் இயலாமை தொடர்பில் விமர்சன ங்கள் எழுந்தன. இக்காலத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு உதவும் வகையில் செயற்பட்ட இலங்கை விவசாயிகள் சங்கமும் செயலிழந்து காணப்பட்டது. துரைமார்களின் பிரதான கோரிக்கை

யாக இருந்தது தொழிலாளர் கரையிறங்கி மலைநாட்டின் தோட்டங்கள்வரை வரும் பாதை செப்பனிடப்பட்டு ஆங்காங்கே குடி நீர் வசதி கொடுக்கப் பட வேண்டுமென்பதும் கோப்பியை ஏற்றுமதிக்கென கொழும்புக்கு அனுப்பி வைக்கும் மாட்டு வண்டிப் பாதைகள் புனரமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும்.

எனினும் இதற்கான பதிலாக பாதைகள் சகித்துக் கொள்ளதக்கணவாகவே உள்ளன. என்ற பதிலையே அண்டர்சன் தெரிவித்தார்.

எனினும் பாதைகள் குன்றும் குழியுமாக இருக்கின்ற தென்றும் ஆதலால் வண்டிகளுக்கு முன்னால் தொழிலாளி ஒருவனை அனுப்பி அத்தகைய குழி கள் இருக்கும் இடங்களை அறிவித்து எச்சரிக்கை செய்ய ஏற்பாடுசெய்ய வேண்டியள்ளது என்றும் துரைமார்கள் விசனம் தெரிவித்தனர். அண்டர்சன் தான் பதவிக்காலம் முழு வதும் பாராமுகமாக இருத்தல் என்ற கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தார்.

சார்ஸ் எலியட்டன்

மறைவு

ஜோர்ஜ் அண்டர்சன் ஆளுனராகப் பதவி வகித்த காலத்திலேயே இலங்கை துரைமார் சங்கம் 1854 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 17 ஆம் திகதி உருவாக்கப்பட்டது.

இந்த சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஒரு மாத காலத்திலேயே தொழிலாளர்கள் வருகையை உறுதி செய்வதற்காக உப குழுவொன்று அமைக்கப்பட்டு தொழிலாளர் வரும் வழிப்பாதைகளின் வசதிகள் எவ்வாறு உள்ளன என ஆராயப்பட்டது.

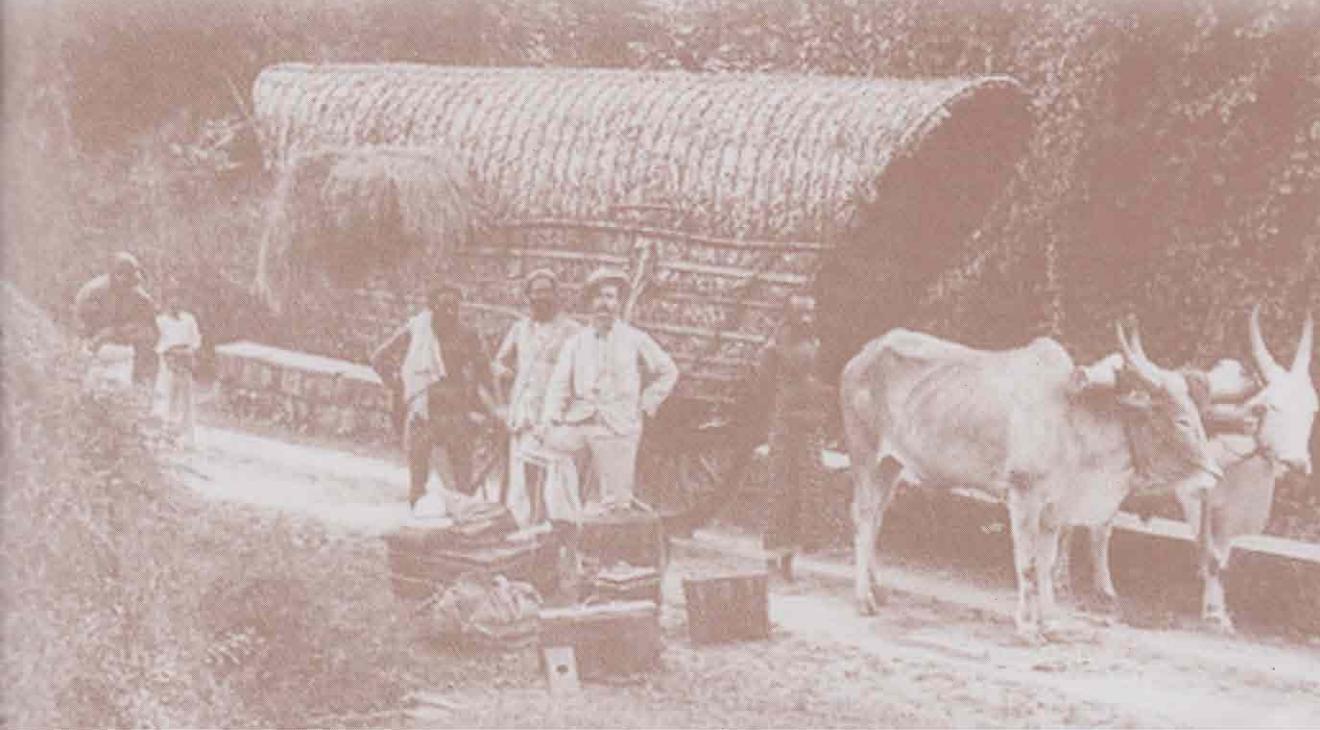
இது தொடர்பில் குறித்த பகுதிகளுக்கு விஜயம் செய்து ஆய்வு மேற்கொண்ட மேற்படி கமிட்டியின் உறுப்பினர்கள் நிலைமை மிக மோசமாக இருக்கின்றதென்றும் தொழிலாளர் வரும் பாதைகளில் தங்குமிட வசதி

களும் குடிநீரும் இல்லை எனவும் இவற்றை அமைக்க 150 பவுண்கள் செலவாகும் என்றும் அறிக்கையொன்றை சமர்ப்பித்தது.

தென்னிந்தியாவில் இருந்துதொழி லாளர்களின் வருகையில் வீழ்ச்சி ஏற்படும் போது மட்டும்தான் அவர்களின் வருகை என குறைகின்றது என்று தேடிப் பார்த்தார்கள்.

குடிநீர் இன்றியும் தங்குமிட வசதி இல்லாமலும் நோய் வந்தும் இரவில் காட்டு மிருகங்களுக்குப் பலியாகியும் தொழிலாளர் இறந்த போது அவர்கள் மத்தியில் இறப்பு வீதம் அதிகமாகக் காணப்பட்டதென்பதை முன்பு விரிவாகப் பார்த்தோம்.

தற்போதும் தொழிலாளர் வரவு குறைவடைந்ததால் அவர்களைக் கவ

ரும் பொருட்டு அவர்கள் வரும் வழி களில் அவர்களுக்கு வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டுமென துரை மார்கள் மத்தியில் பரவலர்க்க கருத்து எழுந்தது. அம்பலாவ (Ambalawa) தோட்டத்துரையாக கடமையாற்றிய வில்ரோஸ் (Will Rose) என்பவர் தொழிலாளர் வரவில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சி தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவிக்கும் போது, “இத்தகைய நிலைமை தொடர்ந்து நீடித்தால் அடுத்தடுத்த வருடங்களில் தொழிலாளர்களின் வரவு மிக வும் குறைந்து போய்விடும். தொழிலாளர்கள் வரும் வழிப் பாதைகளில் போதுமான வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்படாமை காரணமாக அவர்கள் தோட்டங்களை அடையும் முன்னரே பாதைகளில் விழுந்து இறந்து பல நாட்கள் புதைக்கப்படாமல் கிடக்கின்றார்கள். இத்தகைய காட்சிகளைப் பார்க்கும் எவரும் மீண்டும் இந்தப் பக்கம் வர முயற்சிக்கமாட்டார்கள்” எனக் குறிப்பிட்டார்.

எனினும் மீண்டும் மீண்டும் முயற்சிகளும் பின்னடைவுகளும் ஏற்பட்டனவேயன்றி உரிய முன்னேற்றங்களைக் காண முடியவில்லை.

இதற்கிடையில் ஜோர்ஜ் அந்டர் ஸைத் தொடர்ந்து ஹென்றி வார்ட் (Henry Ward 1855-1860) ஆளுனராக பதவி பெற்று இலங்கைக்கு வந்தார். இவர் காலத்தில் சில முன்னேற்றகரமான நடவடிக்கைகளுக்கு அத்திவார மிடப்பட்டன என்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இவர் முதற் தடவையாக இராணுவத் தலைமையிடம் காணப்பட்ட சுகாதாரத் துறையை குடியியல் (Civil) தலைமையிடம் ஒப்படைக்கும்படி குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளரிடம் கோ

ரிக்கை விடுத்தார். இது தொடர்பில் 1855 ஆம் ஆண்டு சட்ட சபையில் விவாதிக்கப்பட்டது. இப்பதவிக்கு அப்போது பதுளை மாவட்டத்தில் உதவிக் காலனித்துவ சத்திர சிகிச்சை நிபுணராகக் கடமையாற்றிய சார்ஸ்ஸ் எலியட் (Charles Elliott) டின் பெயர் விதந்துரைக்கப்பட்டது. எனினும் எலியட்டை இப்பதவிக்கு நியமிப்பது தொடர்பில் அப்போது காலனித்துவ செயலாளராக இருந்த மெக்கார்த்தா (Mac carthy) ஆட்சேபனை தெரிவித்தார். அதற்கான காரணமாக, எலியட் அரசாங்கத்தை கடுமையாக விமர்சிப்ப வர் என்ற கருத்து முன் வைக்கப்பட்டது. எனினும் எலியட் இங்கிலாந்து சென்று மேற்படி பதவி தொடர்பில் தனது செல்வாக்கினைப் பயன்படுத்தினார். இறுதியில் இது தொடர்பாக முடிவெடுக்க ஹென்றிவார்டின் தற்குணிபு அதிகாரத்துக்கு விடப்பட்டது. ஹென்றி வார்ட்டும் வேறு வழியில்லாமல் இலங்கையின் சுகாதாரத் துறைத் தலைவராக 1858 ஆம் ஆண்டு சார்ஸ்ஸ் எலியட்டை நியமித்தார்.

சார்ஸ்ஸ் எலியட் வெறுமனே ஒரு மருத்துவராக மாத்திரமின்றி கொழும்பு, கறுவாத்தோட்ட கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தின் போதகராகவும் இருந்ததுடன் பிறர் துண்பங் கண்டு இரங்கும் சபாவமுள்ளவராகவும் இருந்தார்.

எனினும், இவர் 1859 ஆம் ஆண்டு இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிந்தார். இவர் தனது வாழ்நாள் முழுவதும் தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் நண்பனாக இருந்தார் என்று கூறப்படுகின்றது. இறுதிக் காலத்தில் அவர் ஓப்சேவர் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றினார். இவரது ஞாபகார்த்தமாக கொழு

ம்பு பொரளைச் சந்தியில் வீதி ஒன்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது.

எலியட்டின் மரணத்தின் பின்னர் 'ஒப்சேர்வர்' பத்திரிகையை விலை கொடுத்து வாங்கிய ஏ.எம். பெர்கு ஸன் (A.M. Ferguson) அதன் ஆசிரி யராகவும் செயற்பட்டார். அவருக்கு உதவியாளராக பெர்குஸனின் மகன் டெனால்ட் (Donald) பணி புரிந்தது டன் டெனால்ட் 'இலங்கை இலக்கிய மீளாய்வு' (Ceylon Literary Review) பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் இருந்தார். இவர் 1893 ஆம் ஆண்டு தனது தாய் நாடான கொட்டான்டு திரும் பும்வரை 'ஒப்சேர்வர்' பத்திரிகையில் கடமையாற்றினார். இவர்களைத் தவிர பெர்குஸனின் மருமகனான ஜோன் (John) என்பவரும் 1861 ஆம் ஆண்டு இலங்கை வந்து 'ஒப்சேவர்' பத்திரிகையில் இணைந்து கொண்டார். அதன் பின் இப்பத்திரிகையில் இவர் பணி 55 ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்தது. இவர்கள் Fergusons Directory ஒன்றையும் வெளியிட்டார்கள். இவர்கள் மூவினரும் இக்காலத்தில் இலங்கையின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நிகழ்வுகளுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்களாகவும் பேசப்பட்டவர்களாகவும் இரு

ந்தனர். 1859 ஆம் ஆண்டுசுமார் பத்து வருடங்களுக்குப் பின்னர் மீண்டும் ஒரு முறை பெர்குஸன் தொழிலாளர்களின் அதிகரித்த இறப்பு வீதம் தொடர்பில் கேள்வி எழுப்பி கட்டுரைகள் வெளியிடத் தொடங்கினார்.

இதன் பிரகாரம் "கோப்பிச் செய்கை செழிப்படைந்த காலமான 1837 ஆம் ஆண்டு முதல் அன்றைய கால கட்டம் வரை, இலங்கைக்கு மொத்தம் 10 இலட்சம் தொழிலாளர் வந்துள்ளனர் என்றும் இவர்களில் 2,50,000 பேர் இலங்கையிலேயே தமது புதைகுழிகளைத் தோண்டிக் கொண்டனர் என்றும் இதன்படி இங்கு வருவோரில் 25% இறந்து போகின்ற னர்" என்றும் கட்டுரையில் தெரிவித் திருந்தார்.

இந்தச் செய்தியினை அரசாங்கமும் தோட்டத்துரைமாரும் தமக்கெதிரான குற்றச்சாட்டாகவே கருதினர். இதனால் கோபமடைந்த அன்றைய தோட்டத்துரைமார் சங்கத் தலைவர் ஆர்.பி.டெட்டர் (R.B.Tytler) மேற்படி கருத்து அனுமதிக்கத்தக்கதல் வென்றும் நாட்டையும் அரசாங்கத்தையும் அவமானப்படுத்துவதாக உள்ளதென்றும் காலனித்துவ செயலாளருக்கு கடிதம் மூலம் அறிவித்தார்.

நோயற்ற தொழிலாளர்கள் விரட்டப்பட்டனர்

கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளின் இறப்பு வீதம் மிக அதிகமாக உள்ளது என பத்திரிகைகள் செய்தி வெளியிட்டமை, பரவலாகப் பேசப்பட்டமையும் அரசாங்கத்துக்கும், துரைமார் சங்கத் துக்கும் பெரும் சங்கடத்தை ஏற்படுத்தியதைத் தொடர்ந்து துரைமார் சங்கத்தின் தலைவர் டைட்லர் அது மிக தவறான செய்தியென்றும் இறப்பு வீதம் வெறுமனே 3% மட்டுமாகவே உள்ளது என்றும் இது வழக்கமான இயற்கையான மரண வீதத்திலும் குறைந்தது என்றும் வீராப்பாகப் பேசினார். அவரது பேச்சு முழுப்பூசணிக்காயை சோற்றில் மறைப்பதாக இருந்தது என பலரும் கருதினர்.

எ.எம்.பெர்குஸன் தொடர்ந்தும் தனது 'ஒப்சேவர்' பத்திரிகையில் இது தொடர்பில் புள்ளிவிபரங்களுடன் கட்டுரைகள் எழுதியதுடன் பத்திரிகையின் செய்தியாளர் ஒருவர் தனது சொந்தப் பெயரை வெளிப்படுத்தா

மல் ஜே.பி.கிரேவஸ் (J.B.Graves) என்ற பெயரில்கட்டுரைகளை எழுதி னார். இவர்களைத் தவிர தன்னிந்திய தமிழ்க்கூலி மிலன் அமைப்பை சேர்த்த வனை செய்திமஸ் ஹோப்ஸ் (Ven.Septimus Hobbs) அவர்களும் கட்டுமையாகக் குரல் எழுப்பினார்.

இவர் தோட்டங்களுக்குச் செல்லும் பாதைகளிலும் கண்டி நகரத்தின் ஒதுக்குப் புறங்களிலும் நோய் வாய்ப்பட்ட தொழிலாளர்கள் செத்துக் கிடக்கின்ற னெரன்றும் இவர்கள் தொடர்பில் எந்தவிதமான விசாரணையும் இல்லாமல் பக்கத்தில் பள்ளங்கள் இருந்ததால் அதில் தூக்கி வீசிவிடுகின்றனர் என்றும் தெரிவித்துள்ளார்.

மறுபுறம் அநேகமான தொழிலாளர்கள் தோட்டத்தில் இறப்பதில்லை. அவர்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு வேலை பார்க்க முடியாத நிலையை அடையும் போது தோட்டங்களில் இருந்து தூரத்தியடிக்கப்படுகின்றனர். ஆதலால் அவர்

கள் தோட்டங்களுக்கு வெளியில் பாதைகளிலேயே இறக்கின்றனர் என்றும் அவர்களின் பெயர்களைப் பட்டிய விட்டு ஒடிப்போனவர்கள் என பொலி சுக்கு அறிவிக்கப்பட்டு விடுகின்றது எனவும் ஹூப்ஸ் மேலும் தெரிவித்துள்ளார்.

ஜே.பி. கிரேவஸ் என்பவரின் கூற்றுப்படி திடீர் மரணங்கள் மீது மரணத்தில் சந்தேகம் எழுந்தபோதும் மாத்திரமே மரணவிசாரணைகள் இடம்பெறுகின்றன.

நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தவர்கள் தொடர்பில் மரணவிசாரணை நடத்தப்படுவதில்லை. இத்தகைய மரணங்கள் தொடர்பில் பொலிசாருக்கு அறிவிக்கப்படுகின்றன. பின்னர் இரண்டு கூலித் தொழிலாளர்கள் அனுப்பப்பட்டு பிணத்தை பாயேயான்றில் எடுத்துச் சென்று குழி தோண்டி புதைத்து விடுகின்றனர். மேற்படி இரண்டு கூலித் தொழிலாளர்களுக்கும் அரசாங்கம் கட்டணம் செலுத்துகின்றது.

மறுபுறத்தில் ஆளுனராகப் பதவி வகித்த ஹென்றி வார்ட், தொழிலாளர்களின் இறப்பு அதிகரித்தமைக்கு காரணம் கங்காணிமார்களின் முறைகேடு களும் மோசடிகளுமே எனக் குற்றம் சுமத்தினார்.

தொழிலாளர்களின் நலனுக்காக செலவழிப்பதற்காக வழங்கப்பட்ட முற்பணத்தை கங்காணிமார் முற்றிலும் கொள்ளையடித்தனர்ன்றி அதில் சொற்பபணத்தையாவது தொழிலாளர்களைப் பராமரிக்க செலவிடுவதில்லை என அவர் தெரிவித்தார்.

மற்றும் கொழும்பு-கண்டி ரெயில்வே வீதி அமைக்கும் பணி ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தது. இதற்கு தோட்டத்துரை

மாரின் பங்களிப்பு அவசியமானதாக இருந்தது. எனவே அவர் தோட்டத்துரைமாரை விமர்சிக்காது ராஜுதந்திரத் துடன் நடந்து கொள்ள நினைத்தார். கொழும்பு கண்டி ரயில் வீதி அமைப்பதனால் தோட்டத்துரைமாரோ நேரடி நன்மைகளைப் பெறுகின்றனர் எனவிடுவது விருத்தினார்.

அதேசமயம் ரயில் வீதிக்கு வெகுதூர் த்தில் இருந்த தோட்டங்களைச் சேர்ந்ததுரைமார்கள் தமக்கு வண்டிப் போக்கு வரத்து வீதிகள் செப்பனிடப்படவில் ஸையென்றும் ரயில்வே வீதியால் தமக்கு நன்மை இல்லையென்றும் கூறி னார். 1850 கணத் தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதியில் இலங்கையின் கோப்பிப் பயிர் செய்கை சிறப்பான வளர்க்கியைக் காட்டியது.

அதிகமான தொழிலாளருக்கான அதிக தேவையும் ஏற்பட்டது. எனினும் இலங்கையில் ஏற்பட்ட அதிக மரண வீதம், பசி, பட்டினி, நோய்வாய்ப்படுதல், தோட்டத்துரைமார்களின் அக்கிரமங்கள், கங்காணிமார்களின் மோசடிகள் என்பன இணைந்து தொழிலாளர்களின் இலங்கைக்கு வரும் ஆர்வத்தைக் குறைந்திருந்தன என்ற கருத்துப் பரவலாக நிலவியது.

1859 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 19ஆம் திகதி ஹென்றி வார்ட் சட்ட சபையில் உரை நிகழ்த்தும்போது பின் வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

“இப்போதெல்லாம் அதிகமான தொழிலாளர்கள் இலங்கைவருவதை தவிர்த்து மொறிசியஸ் மற்றும் மேற்கிந்தியத் தீவுகளுக்கே போகின்றார்கள்.

இலங்கைக்கு வருபவர்கள் அதிகமாக நோயாளர்களாக இருக்கின்றனர் என்றும் நோய் வாய்ப்பட்டவர்களை

யாரும் கவனிப்பதில்லையென்றும் குறைந்த கூலி மற்றும் அதிகரித்தவாழ் க்கைச் செலவு காரணமாகவும் தொழிலாளரின் இலங்கை நோக்கிய இடம் பெயர்வில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது.

இலங்கையானது தொழிலாளர்கள் மீதான நட்புள்ள நாடு என்ற பெயரைப் பெறத் தவறிவிட்டது' என்று உரையாற்றியிருந்தார்.

வார்ட் பதவிக் காலத்தின் இறுதியில் இலங்கை சுகாதார சேவையை சீரமைக்க முயற்சி செய்தார். இலங்கையில் சுகாதார சேவையை சீரமைப்ப தில் ஈடுபட்டார். இக்காலத்தில் இலங்கையில் சுகாதாரச் சேவை இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டு காணப்பட்டது.

அரசாங்கத்தின் மேற்பார்வை இராணுவ தலைமையின் கீழ் காணப்பட்டது. மற்றது குடியியல் தலைமை யின் கீழ் கண்டு ஆயத்தில் உதவும் நண்பன் அமையின் (Kandy friends in Need Society) கீழ் இயங்கியது. இவர்கள் கொழும்பிலும் கண்டியிலும் இரண்டு வைத்தியசாலைகளை நிர்வகித்தனர்.

இது தொடர்பில் ஆராய்ந்து பார்த்த வார்ட் மேற்படி ஆபத்தில் உதவும் நண்பன் அமைப்பு முற்றிலும் தனியாளின் நிதிப் பங்களிப்பிலேயே இயங்குவதால் அங்கே பராமரிப்புச் சிக்கல்கள் ஞாம், மருத்துவர்களுக்கும் முகாமைத் துவத்துக்கும் இடையில் கெடுபிடிகள் காணப்படுவதை உணர்ந்தார்.

அரசாங்கத்தின் சார்பில் வழங்கப்பட்ட உதவித்தொகையான 40 பவுண்களை 600 பவுண்களாகவும் பின்னர் 1,700 பவுண்களாகவும் அதிகரித்தார்.

இவ்வமைப்பின் உயர்நிர்வாகிகளாக கடமையாற்றியவர்கள் சமூகத்தில்

அந் தஸ்து மிக்கவர்களாக இருந்ததால் இவற்றின் சேவை திருப்திமிக்கதாக இருப்பதாக காலனித்துவ செயலகத்துக்கு எழுதிய கடிதத்தில் தெரிவித்திருந்தார்.

இருந்தும் நிலைமையில் எத்த கைய மாற்றம் ஏற்பட்டது என்பது தெரிந்த வர்களுக்கு மாத்திரமே தெரிந்ததாக இருந்தது.

யானைப் பசிக்கு சோளப்பொரி போட்ட மாதிரி பாரிய சுகாதார சேவை யொன்றை பராமரிப்பதற்கு கிள்ளி வழங்கப்பட்ட நிதியுதவிகள் போதுமானதாக இருக்கவில்லை.

சுகாதார சேவையில் எந்தப் பாரிய மாற்றங்களும் ஏற்படவில்லை.

“செத்த உடல்களே ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டன

பெருந்தோட்டத்துறையின் சுகாதார நிலைமை மிகக் கீழ்மட்டத்தை அடை ந்துவிட்டதென விமர்சனங்கள் எழுந்த தைத் தொடர்ந்து ஆளுனர் வார்ட் ஒரு முறை தானே நிலைமையை நேரில் கண்டறிய கண்டியில் செயற்பட்ட ஆபத்தில் உதவும் நன்பன் இயக்கத் தின் கட்டுப்பாடில் இருந்த வைத்தி யசாலைக்கு விஜயம் ஒன்றை மேற் கொண்டார். அவர் அங்கு கண்ட நிலைமைகள் தன்னை அதிர்ச்சியடையச் செய்ததாக பின்னர் ‘டைம் ஓப் சிலோன்’ பத்திரிகை க்குத் தெரிவித்தி ருந்தார். அவரின் கருத்தை ‘டைம் ஸ் ஓப் சிலோன்’ பத்திரிகை பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தது. “அங்கு நான் கண்ட காட்சி முழு மனித குலத் துக்குமே வெட்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியதொன்றாக இருந்தது.

அழுக்கு எல்லா இடங்களிலும் குவி ந்து கிடந்தது. நாற்றம், கவிச் வீச்சம் மூக்கைத் துளைத்தது.

சுத்தம் என்பதை ஒரு இடத்திலும் காணக்கிடைக்கவில்லை. பூச்சி புழுப் பட்டைகளுக்குக் கொஞ்சமும் குறை விருக்கவில்லை. இங்கு சென்றவர்கள் கிருமித் தொற்றில் இருந்து தப்ப முடியாது” சிரங்கு, சொறி, புண் உள்ளவர்களுக்கு கூட அங்கு சென்றால் நோய் அதிகரிக்குமேயன்றி குணம் டைய முடியுமென்று நான் கருதவில்லை. இந்த வைத்தியசாலை ஒரு மரணப் பொறிபோல் உள்ளது”

ஆபத்தில் உதவும் நன்பன் அமைப்பு அரசியல் சமூக மட்டத்தில் ஒரு மதிப்பு வாய்ந்த சமூகசேவை சங்கமாக பெயர் பெற்றிருந்தது. அதன் நடவடிக்கைகளும் அவ்வி தமே அமைந்திருந்தன. அதனால் ஆளுநரின் மேற்படி

கருத்து இச்சங்கத்துக்கு பெரும் சங்கடத்தை ஏற்படுத்தியது. இது தொடர்பில் விளக்கம் கூற முற்பட்ட காலனித்துவ செயலாளர் மேற்படி சங்கத்தின் செயலாளராகக் கடமையாற்றிய வண ஜி. பார்ட்டி. ஸ்பிரோட் அவர்களுக்கு (Ven G.W. Sprott) எழுதிய கடிதத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்.

“ஆளுநர் மேற்படி வைத்தி யசாலைக்குச்

சென்றபோது அவர் சற்று உடற் சுகவீ னமுற்றவராக இருந்தார்.

அதனால் வாட்டுகளுக்குச் சென்று நோயாளிகளைப் பார்க்க வேண்டாமென்று அவரை வைத்தியர்கள் எச்சரித்தி ருந்தனர். அதனால் வைத்தியசாலை யின் சுற்றுப்புறச் சூழலையும் அருகே இருந்த சுடலையையும் அவர் பார்க்க நேர்ந்தது. சுடலையில் நூற்றுக்கணக்கான எலும்புக் கூடுகள் மழை, வெயிலில் நனைந்தும் காய்ந்தும் வெளிறிப் போய் பல்லினித்துக் கொண்டிருந்த காட்சியைப் பார்த்து அவர் மிக அதிர்ந்து போனார். பெரிதும் மன வேதனைப்பட்டார். “இந்த நாட்டின் கோபபிப் பொருளா தாரத்தை அரசாங்கம் மிகவும் எதிர்பார்ப்புடன் கட்டியமை

த்து வருகின்றது. இந்த நிலையில் இத் தோட்டங்களில் தொழிலில் செய்ய வென வந்து உழைக்கும் தொழிலாளர்கள் நோய் வாய்ப்பட்ட போது அவர்களுக்கு இழைத்த அநீதி தொடர்பில் அவர் மனதில் சக்கிக் கூடியாத குற்ற உணர்வு ஏற்பட்டது.

தோட்டத்துரைமாரின் இத்தகைய செயலால் கோப்பிப் பொருளாதாரம் ஆழிந்துவிடக் கூடும்” என்று அவர் மன வேதனைப்பட்டதாக” அக்கடித்ததில் அவர் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இக் கடிதத்துக்குப் பதில் கடிதம் எழுதிய ஸ்புரோட் பின்வருமாறு தெரிவித்திருந்தார்:

“அனைவரும் ஒரு விடயத்தை மறந்து விடக் கூடாது. ஆயிரக்கணக்கான

நோயாளிகளை ஒரு சிறிய வைத்தி யசாலையால் சரியாக கவனிக்க முடியாது. இந்த வைத்தியசாலையில் 20 நோயாளிகளை வைத்துப் பராமரிப்ப தற்கு மாத்திரமே வசதிகள் உள்ளன. எனினும் 115 நோயாளிகள் அனுமதிக்கப்பட்டு சிகிச்சை வழங்கப்படுகின்றது. இவ்விதம் அதிகமாக வரும் நோயாளர்களை அனுமதிக்காது திருப்பி அனுப்பினால் அவர்களுக்குவீதிகளில் மரணிப்பதை விட வேறு மாற்று வழிகள் இல்லை. இதனை மாற்றியமைப்பதற்கான ஒரே வழிவைத்தி யசாலைகளையும் மருத்துவ வசதிகளையும் அதிகரிப்பதாகும்” அதே போல் அதிகமான நோயாளிகள் இறக்கும் தறுவாயிலேயே வைத்தியசாலை

க்கு கொண்டு வரப்படுகின்றனர் என்றும் இங்கே வந்த பின் மரணிக்கின்றனர்” என்றும் ஆதலால் ஆளுனரின் தீர்மானம் ஒரு தலைப்பட்சமானது என்றும் கூறியிருந்தார்.

இவ்வித கடுமையான விமர்சனத் தின் விளைவாக மேற்படி ஆபத்தில் உதவும் நண்பன் அமைப்பின் நிர்வாகசபை உறுப்பினர்கள் அனைவரும் தத்தமது பதவிகளை ராஜினாமாச் செய்வதாக அறிவித்தனர். எனினும் இச்சங்கத்தின் நிர்வாகக் குழு உறுப்பினர்களில் ஒருவராக இருந்த வரும் அதேசமயம் துரைமார் சங்கத்தின் தலைவராகவும் செயற்பட்ட வருமான ஆர்.பி. டைட்லர் தனக்கு மேற்படி சங்கத்தின் செயற்குழு மீது நம்

பிக்கை உள்ளதென்றும் தொடர்ந்தும் இக்குழு செயற்பட வேண்டுமென்றும் பிரேரணை ஒன்றைக் கொண்டு வந்தார். இப் பிரேரணையை மற்றுமொரு செல்வாக்குமிக்க உறுப்பினரான அலெக்ஷாண்டர் மிரூன் (Alexander Brown) வழி மொழிந்தார்.

இத்தகைய பிரேரணையை முன் வைத்து உரை நிகழ்த்தும்போது டைட்டலர் தனது கோரிக்கைக்கு ஆதரவாக பின்வரும் கருத்தை முன் வைத்தார்.

“ஒட்டுமொத்தமாக கூலித் தொழிலாளர்களின் எல்லா மரணத்துக்கும் பொறுப்பு இக்குழு மீது சமத்தப்பட்டுள்ளது.

அப்படியானால் இந்தக் குழுவில் அங்கம் வகிப்பவர்கள் யார்? கண்டிமாவட்ட அரசாங்க அதிபர் தான் இச்சங்கத்தின் தலைவர். அவர் கண்டிமாவட்ட இராணுவத் தலைவர். இராணியின் படையதிகாரியாக இருந்து பல பதக்கங்கள் வென்று நாட்டுக்குப் பெருமை சேர்த்தவர். ஏனைய அங்கத்தவர்கள் யார்? மாவட்ட நீதிபதியாகக் கடமையாற்றுபவரும் பொலிஸ் நீதிமன்ற நீதிவானும் கண்டியின் பிரதம சிங்கள அரச பிரதானியும் தமிழர்களின் தலைவரான முதலியாரும் இரண்டு பறங்கியர் மக்கள் தலைவர்களும் நான்கு கிறிஸ்தவ மதபோதகர்களும் கண்டியின் இரண்டு வங்கிகளின் தலைவர்களும் இறுதியாக துரை மார் சங்கத்தின் தலைவரும் செயலாளரும்தான் இந்த ஆபத்தில் உதவும் நன்ன பன் அமைப்பின் செயற் குழு உறுப்பினர்கள் ஒட்டு மொத்த மரணங்களுக்கும் பொறுப்பானவர்

கள் நாம் தான் என்று குற்றம் சுமத்து வதை எந்தகாரணத்தை முன்னிட்டும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது....”

‘த எக்ஸாமினர்’ பத்திரிகை அவரது பேச்சை உள்ளது உள் எவாறு பிரசரித்திருந்தது டன் இது தொடர்பில் ஒரு ஆசிரியர் தலையங்கமும் தீட்டியிருந்தது.

அந்த ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் சமூகத்தின் உயர் அங்கத்தவர்கள் மீது ஆளுநர் ஹென்றி வார்ட் கெளர வகுக்குறைவாகக் கருத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார் என்றும் அதனை அவர் திருத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் அபிப்பிராயம் வெளியிட்டிருந்தது.

இது தொடர்பில் மேலும் பல கருத்துக்களும் எழுந்தன.

மேற்படி ஆஸ்பத்திரியில் அதிகமரணங்கள் ஏற்படுவதற்கான காரணம் முகாமைத்துவத்தின் பொறுப்பு அல்ல வென்றும் அநேகமான நோயாளர் இருக்கும் தறுவாயிலும் இறந்த பின்பு புதைப்பதற்காகவே இங்கு எடுத்து வரப்படுகின்றனர் என்றும் பல வாதங்கள் முன் வைக்கப்பட்டன.

சேர் ஹென்றி வார்டின் மறைவு ஒரு பேரிழப்பு

ஆளுனர் சேர் ஹென்றி வார்ட் தான் ‘ஆபத்தில் உதவும் நண்பன்’ வைத்தியசாலை தொடர்பில் தெரிவி த்த கருத்துக்கள் சற்று பாரதூரமா னவை என ஏற்றுக் கொண்டாலும் அத ற்காக தான் மனவருத்தப்படவில்லை என்றும் அதற்குக் காரணம் அப்படி தான் தெரிவித்த கருத்துக்களின் கா ரணமாகபல நன்மைகள் ஏற்பட்டு ஸ்னன என்றும் பின்னர் பேசும் போது ஆளுநர் ஹென்றி வார்ட் குறிப்பிட்டார்.

அவர் அதன் பின் பல முறைகள் மேற்படி வைத்தியாலை நிர்வா கக் குழுவினரை சந்தித்து கலந் துரையாடினார். இத்தகைய பேச்சுவார்த்தைகளின் போது மேற்படி ‘ஆபத்தில் உதவும் நண்பன்’ அமைப்பின் நிர்வா கத்தின் கீழ் இயங்கிய கண்டி வைத்தியசாலையையும் முன் ணோடித் தொழிலாளர்களுக் கான (அரசு சேவையாளர்கள்) வைத்தியசாலையையும் அர சாங்கம் பொறுப்பேற்பதென தீர்மானிக்கப்பட்டது.

அதன் போது இத்தகைய அமைப்புக்களால் நிர்வகிக்க முடியாத அளவுக்கு அதன் தேவைகள் மிக அதிகரித்துள்ளன என்றும் அதற்கான வசதிகளும் வளங்களும் அரசாங்கத்திடம் மாத் திரமே உள்ளன’ என்றும் குறிப் பிட்டார். வைத்தியசாலையை அர சாங்கம் பொறுப்பேற்ற பின்னர்

வைத்தியசாலை கட்டிடம் சுத்தம் செய்யப்பட்டு புனரமைக்கப்பட்டது.

நோயாளிகளுக்கு உரிய கவனிப்பு ககள் செய்யப்பட்டதுடன் பல வசதிகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அதன் பின் னரும் ஒருமுறை வார்ட் அந்த வைத்தி

யசாலையின் தற்போதைய நிலையை பார்வையிடுவதற்காகச் சென்றார். அப் போது அது முன்னரை விட பல வழிகளில் முன்னேற்றமடைந்து காண ப்பட்டது.

எனினும் அங்கு இடவசதி போதாமல் இருந்ததை அவதானித்தார். அந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் பொருட்டு அந்த வைத்தியசாலைக்குமிக அருகாமையில் அமைந்திருந்த சின்னாம்மை வைத்தியசாலை (Hospital for small pox) யையும் அதனுடன் இணைத்து விடத் தீர்மானித்தார். “இப் போது இந்தச் சிறிய கட்டிடத்துக்கு வைத்தியசாலை என்ற பெயர் பொருந்தாதென்றும் அது வைத்தியசாலையாக இருக்க வேண்டுமாயின் அதற்கான தோற்றம் அதற்கிருக்க வேண்டுமென்றும்” தெரிவித்தார்.

அது மாத்திரமன்றி கொழும்பு, கண்ணி, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் உள்நாட்டு மருத்துவ உத்தியோகத்தர்களுக்கு மருத்துவப் பயிற்சியளித்து அவர்களின் சேவையை மேற்படி வைத்தியசாலைகளுக்குப் பெற்றுக் கொடுப்பது என்றும் தீர்மானித்தார்.

அதன் பொருட்டு சில தோட்டங்கள் இணைந்து ஒரு குழுவாக இணைந்து கூட்டாக மருத்துவ அதி காரிகளின் சேவையைப் பெறுவதென்றும் ஆலோசனை தெரிவித்தார்.

அதன் பிரகாரம் மருத்துவ உதவியாளர் நியமிக்கப்பட்டதுடன் அவர்கள் தோட்டங்களுக்குச் சென்று வைத்தியத் தொழில் பார்த்தனர். கடுமையான நோய்களின் போது நோயாளர்கள் கண்ணி மருத்துவமனைக்கு அனுப்பப் பட்டனர். அவர்களுக்கான மருத்துவச் செலவுக்கென குறித்த தோட்டங்க

ளில் இருந்து கட்டணம் ஒன்றும் வசூலிக்கப்பட்டது.

ஆளுநர் ஹென்றி வார்ட் பதவி வகித்த போது இலங்கையில் பல அபிவிருத்திப் பணிகள் சுறுசுறுப்பாக நடந்தேறின.

அவர் பதவிக் காலம் முடிந்ததும் அவர் மெட்ராஸ் மாநிலத்துக்கு கவர் னர் பதவி பெற்று சென்றார். அப் போது துரைமார் சங்கத்தினர் பிரியாவிடை வைபவம் ஒன்று ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். அதில் உரை நிகழ்த்திய வார்ட் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

“உங்கள் தோட்டங்களில் தொழில் புரியும் தொழிலாளர்கள் நாட்டுக்கு மட்டுமன்றி உங்களுக்கும் செலவும் தேடித் தருபவர்கள். அவர்கள் நாட்டின் வளங்கள், உங்கள் தோட்டங்களிலும் அவர்களை நன்றாகக் கவனி த்துக் கொள்வதுடன் அவர்களுக்கு நோய் நொடிகள் வந்த போது வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பி மருத்துவ உதவி கள் பெற்றுக் கொடுப்பீர்களாயின் அது வே எனக்கு நீங்கள் செய்யும் நன்றிக்கடனாக இருக்கும். நான் மிக அருகில் இருக்கும் தமிழ் நாட்டில்தான் பணிபுரிய செல்கிறேன்.

அங்கிருந்து என்னால் உங்களுக்கு உதவ முடியும். அங்கிருந்து தான் இந்தத் தொழிலாளர்கள் இங்கு வருகின்றார்கள். நான் அங்கேயும் அவர்கள் வாழ்வில் முன்னேற்றங்கள் எதையும் செய்ய முடியுமா என்று ஆராய்ந்து பார்க்கத் தீர்மானித்துள்ளேன்” என்று அவர் தன்னுரையில் உருக்க மாகவும் உணர்ச்சி வசப்பட்டும் குறிப்பிட்டார். ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக அவர் மெட்ராஸ் சென்று சிறிது காலத்திலேயே கொலரா நோயால் பீடிக்கப்பட்டு இற

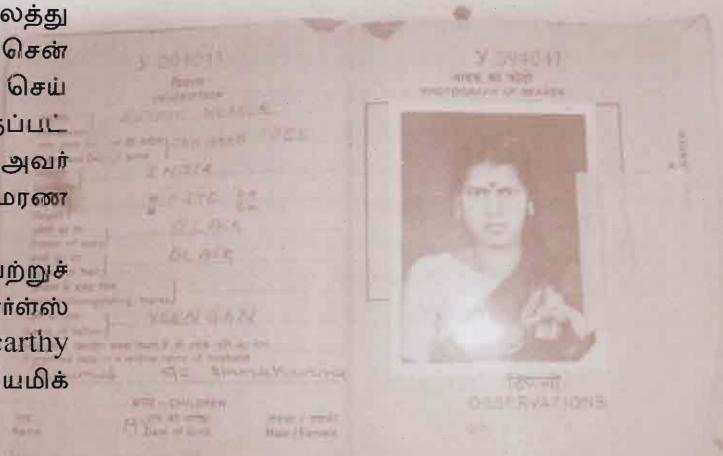
ந்து போனார். அவரது இறப்பு தொடர்பாக நான் ஆங்கிலத்தில் இருந்து தமிழில் மொழி பெயர்த்த விடும் தமிழ் வடிவமான 'கசந்த கோப்பி' என்ற நாவலின் முன்னுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

"கோப்பிக் காலம் முழுவதும் கொலரா நோய் தொழிலாளரின் உயிர் பறிக்கும் நோயாக இருந்தது. இதற்கு பிரமுகர்களும் விதிவிலக்கல்ல. இலங்கையின் முதலாவது கோப்பித் தோட்ட உரிமையாளர் ஹென்றி பேர்ட் (1824) கொலரா நோய்க்குப் பலியானார். இலங்கையின் முதலாவது தேயிலைத் தோட்டத்துரையான லாலகொந்தரா தேயிலை தோட்டத் துரை ஜேம்ஸ் டெய்லர் (1872) கொலராவால் இறந்தார். அதேபோல் இலங்கையின் ஆளுநராகப் பதவி வகித்த சேர் ஹென்றி வார்ட் கோப்பிப் பெருந்தோட்ட வளர்ச்சிக்கும் இலங்கையின் ரயில்வே, பெருந்தெருக்கள் அபிவிருத்திக்கும், தோட்டப் புறசுகாதாரத்துக்கும் பெரும் பணியாற்றியவர்.

இவர் 1860 ஆம் ஆண்டு தென்னிந்தியாவின் மெட்ராஸ் மாநிலத்துக்கு கவர்னராகப் பதவி பெற்று சென்றமை இலங்கையின் கோப்பிச் செய்கைக்கு பேரிழப்பாகக் கருதப்பட்டது. காரணம் அடுத்த வருடமே அவர்கொலரா நோய்க்கு இலக்காகி மரணமானார்."

சேர் ஹென்றி வார்ட் விடை பெற்றுச் சென்றதைத் தொடர்ந்து சேர் சார்ஸ்ஸ் மெக்கார்த்தி (Sir Charles Meccarthy (1860 - 1863) அப்பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டார். மெக்கார்த்தி இலங்கையின் சமூக, அரசியல், பொருளாதார விடயங்களில் நன்கு பரிச்சயமானவர்.

1847 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1850 ஆம் ஆண்டு வரை இலங்கையின் கணக்காளர் நாயகமாகப் பதவி வகித்தவர். 1850 - 1860 காலத்தில் பத்தாண்டுகளாக இலங்கைக்கான காலனித்துவ செயலாளராகப் பணி புரிந்தவர். காலனித்துவ செயலாளராக இருந்த ஒருவரை பிரித்தானிய அரசு நேரடியாக அப்பதவியில் இருந்து ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்ட பெருமையும் மெக்கார்த்தியை மட்டுமே சேரும். இதற்கு முன்னர் இலங்கையின் ஆளுநர்களாக நியமிக்கப்பட்டவர்கள் மேற்கிந்தியத் தீவுகள், மொரீசியஸ் போன்ற நாடுகளில் பணிபுரிந்து தென்னிந்தியதமிழ்த் தொழிலாளர்கள் தொடர்பில் அனுபவம் பெற்றவர்களாக இருந்தனர். ஆனால் மெக்கார்த்தி சேர் ஜோர்ஜ் அந்டர்சன் ஆளுநராக இருந்த காலத்திலும் (1850 - 1855) அதன் பின் சேர் ஹென்றி வார்ட் (1856 - 1860) காலத்திலும் இத்தகைய விவகாரங்களுடன் பரிச்சயம் உள்ளவராக இருந்தார்.

பிறப்பு, இறப்பு, திருமணப் பதிவுகள்

இந்திய தென் மாநிலத்தில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்து இலங்கையில் கோப்பித் தோட்டங்களில் கூவி வேலை செய்தவர்கள் மத்தியில் அதி கமான மரண வீதம் காணப்படுவது என்பது இங்கு வரும் தொழிலாளர்களின் தொகையில் பாதகமான விளை வை ஏற்படுத்தும் என மெக்கார்த்தி உறுதியாக நம்பினார். எனினும் தெரி விக்கப்பட்டிருக்கும் இறப்பு வீதம் தொடர்பான புள்ளி விபரங்கள், தரவுகள் என்பவற்றின் நம்பகத்தன்மை பற்றி கேள்வி எழுப்பிய அவர் இலங்கைக்கு வரும் தொழிலாளர்கள், வெளியேறும் தொழிலாளர்கள், இல

ங்கேயே தங்கி விடுபவர்கள், பிறப்பு, இறப்பு என்பவை தொடர்பில் புள்ளி விபரக் கணக்கெடுப்பு ஒன்று நடத்துவது உகந்தது என காலனித்துவசெயலகத்துக்கு கோரி க்கைக் கடிதம் ஒன்றை அனுப்பினார்.

இதில் தோட்டத் துரைமார்களும் ஆர்வம் செலுத்தினர். எனவே தோட்டத்தில் வசித்த தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை, பிறப்பு, இறப்பு என்ப வற்றை பதிவு செய்யும் நடவடிக்கை ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

எனினும் சட்ட சபையில் தோட்டத் துரைமார் சமூகத்தை பிரதிநிதித்துவம் செய்த திரு. நிக்கோல் இறப்பு

ஏற்பட்டமைக்கான காரணியைக் குறி ப்பிடுவதில் தனக்கு உடன்பாடு இல்லை என்று தெரிவித்தார். ஆனால் மெக்கார்த்தி அதனை ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. இறப்புக்கான காரணத் தைக் குறிப்பிடுதல் அவசியமென்றும் அப்போது அத்தகைய காரணிகளில் இருந்து தொழிலாளர்களுக்கு பாது காப்பு வழங்க உதவியாக இருக்கு மென்றும் குறிப்பிட்டார்.

1862 ஆம் ஆண்டு இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணும் பொருட்டு 1862 ஆம் ஆண்டின் 17 ஆம் இலக்க “இலங்கையில் தொழில்புரியும் இந்தியர்கள் மத்தியில் காணப்ப டும் இறப்பு வீதத்தினைத் தெரிந்து கொள் வதற்கான சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது.

இது தொடர்பில் ஆராய்ந்து பார்க்க சட்ட சபை உப கமிட்டி ஒன்றையும் நியமித்தது. அந்தக் கமிட்டி இதனை ஆராய்ந்து இதில் பலவேறு பிரச்சினைகள் சம்பந்தப்பட்டுள்ளதெனத் தெரிவித்தது. அதனால் அதன் பெறு பேறுகள் உண்மையைப் பிரதிபலி க்காதென்றும் அவர்கள் கூறினர். ஒரு குறிப்பிட்ட மாதத்தில் ஒரு குறித்த தோட்டத்தில் இடம்பெற்ற இறப்பு, பிறப்பு, மற்றும் எவ்வளவு பேர் வாழ்ந்தனர் என்ற புள்ளி விபரங்களைக் கொண்டு இறப்பு வீதத்தினை கணிக்க முடியாதுள்ளது என்றும் அவர்கள் குறிப்பிட்டனர்.

சில மாதங்களில் குறித்த தோட்டங்களில் போதுமான எண்ணிக்கை கொண்ட தொழிலாளர்களைக் காண முடியாதிருந்தது.

பல சந்தர்ப்பங்களில் பழைய தொழிலாளர்களுக்குப் பதில் புதிய தொழிலா

ளர்களே வந்து சேர்ந்தனர். முதல் மாதத்துக்கும் அடுத்த மாதத்துக்கும் இடையில் புள்ளி விபரங்களில் வேறுபாடுகள் காணப்பட்டன. அவற்றில் எந்த விதமான தொடர்ச்சியையும் அவதானிக்க முடியவில்லை. இதன் காரணமாக இத்தனை தொழிலாளர்கள் குறித்த தோட்டத்தில் இவ்வளவு காலத்துக்கு தொடர்ச்சியாக வாழ்ந்தனர் என்றும் இவர்களில் காணப்பட்ட மரண வீதம் இவ்வளவு என்றும் கணிப்பீடு செய்ய முடியாதிருந்தது.

எனினும் ஒரு குறித்த நாளில் எத்தனை தொழிலாளர் வேலைக்கு வந்தி ருந்தனர் என்ற பதிவை மேற்கொள்ள முடியும் என்றும் இத்தகைய தரவு சரியான நிலவரத்தை பிரதிபலிக்காது என்ற போதும் ஓரளவு நம்பகமானது என்றும் மேற்படி சட்ட சபை உபகுழுவினர் அறிக்கை சமர்ப்பித்தனர்.

ஆரம்பத்தில் மேற்படி சட்டம் குறித்து துரைமார்கள் ஆர்வம் காட்டிய போதும் பின்னர் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருந்த மேலதிக வேலைகள் தரவு சேகரிப்பு, பராமரிப்பு என்பனவு ற்றின் மீதான வேலைப்பள்ள காரணமாக இவர்கள் பாராமுகமாகவே இருந்தனர். எனினும் இந்தச் சட்டம் 1867 ஆம் ஆண்டு நடைமுறைக்கு விடப்பட்ட போதும் அது பிரயோக ரீதியில் சாத்தியப்படவில்லை என்று தான் கருதப்பட்டது. அதன் பிரகாரம் தொடர்ந்தும் தோட்டங்களில் இடம்பெற்ற பிறப்பு, இறப்பு, திருமணம் என்பன பதியப்படாமல் இருந்தது. எனினும் கண்டிய திருமணச் சட்டத்தின் கீழ் கண்டியக் கிராமங்களில் திருமணப் பதிவுகள் செய்வது நடைமுறையில் இருந்து வந்தது. அப்போது கண்டியில் கடமையாற்றிய

அரசாங்க அதிபர் பி.பி.பிள்டீ. பிரே புருக் (P.W. Braybrook) ‘தோட்டங்களில் கூலி வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களின் பெரும்பாலான மரணங்களும் அதேபோல் இந்தியாவின் தென்கரையில் இருந்து மலை நாட்டுத்தோட்டம் வரையில் வழியில் இடம்பெறும் மரணங்களும் புதிவாளரின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வரப்படுவதில்லை’ என்று தெரிவித்துள்ளார்.

இது தொடர்பில் சகல தோட்ட நிர்வாகங்களுக்கும் சுற்று நிருபம் அனுப்பப்பட்டுள்ள போதும் அதற்கான பிரதிபலன் திருப்திகரமானதாக இல்லை

என அவர் மேலும் தெரிவித்துள்ளார்.

1867 ஆம் ஆண்டு இதுவரை கொண்டு வரப்பட்ட சட்டங்களின் நிலை பற்றி ஆராயவென தோட்டத் துரைமார் சங்கத்தினர் சேர். ரிச்சர்ட் கெய்லி (Sir Richard Cayley) என்ற வழக்கறிஞரின் தலைமையில் கமிட்டி ஒன்றை அமைத்தனர். இதில் எஜமானர், வேலையாளர் தொடர்பான சட்டங்களும் அடங்கும்.

எனினும் இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்த, கெய்லி தான் ஏனைய சட்டங்களையெல்லாம் இதில் உள்ளடக்கியபோதும் 1862 ஆம் ஆண்டின்

இல. 17 என்ற இந்திய கூலித் தொழி லாளர்களின் மரணம் தொடர்பான சட்ட ஏற்பாடுகளை இதில் உள்ளடக்கவில்லை என்றும் அதற்குக் காரணம் அந்தச் சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தா மல் உயிரற்றுப் போய்விட்டது (Practically a Dead Letter) என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

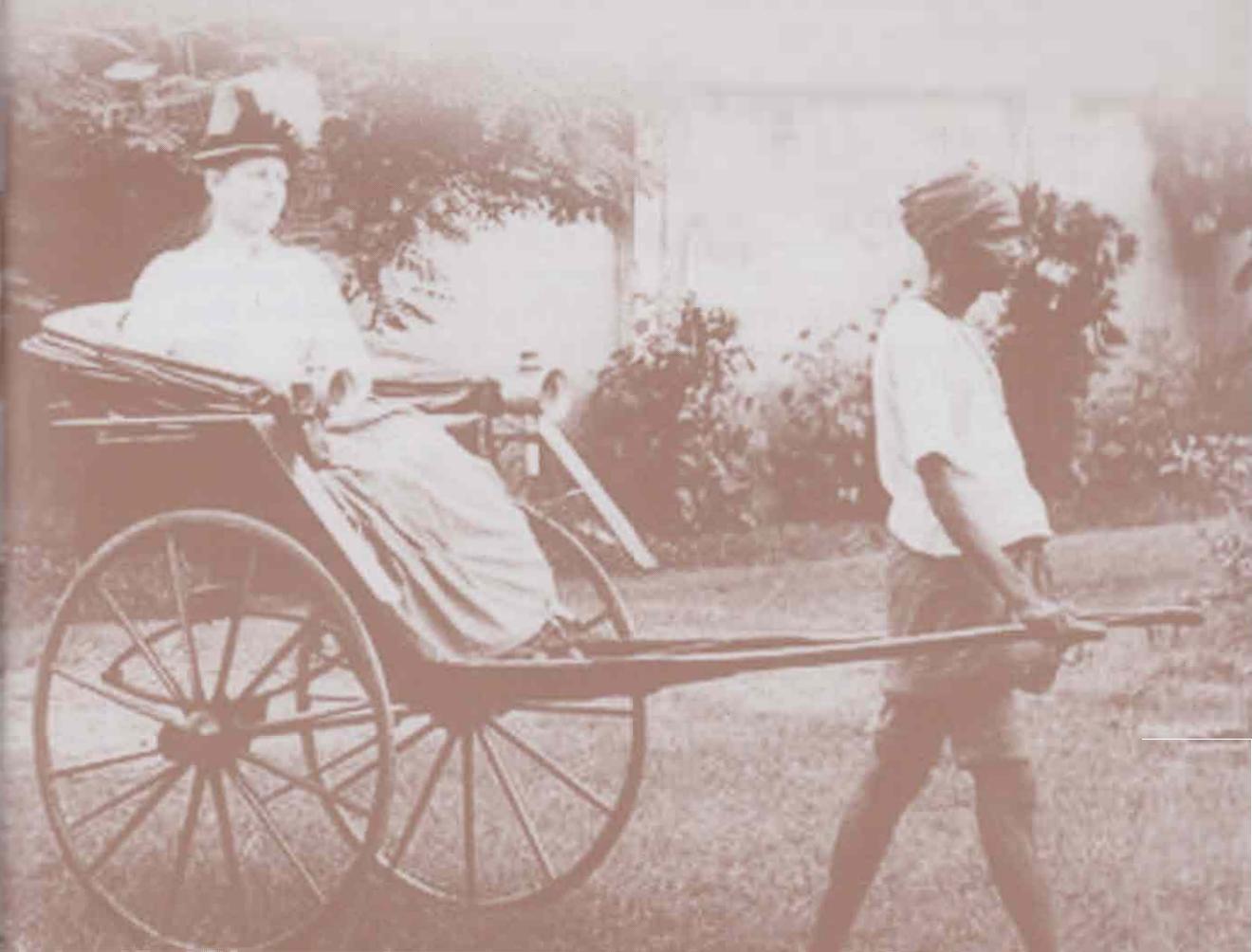
1865 ஆம் ஆண்டு ஆளுனராகப் பதவி பெற்று வந்திருந்த சேர். ஹேர் குலிஸ் ரொபின்சனுக்கும் இதே பிரச்சினையே தலையிடியைக் கொடுத்தது.

இவர் இந்த புலம்பெயர் தொழிலாளர்களின் இறப்பு வீதத்தினை கணிப்பி வெதற்கு போதுமான புள்ளி விபரத்

தரவுகள் கிடைக்கவில்லை என்றும் கிடைத்த தரவுகளின் படி பார்க்கும் போது பிறப்பு மற்றும் இறப்பு வீதங்கள் இரண்டு சதவீதமாகவே (2%) உள்ளன என்றும் தெரிவித்திருந்தார்.

1860 களின் பிறபகுதியில் வடக்கில் இருந்து மலை நாட்டுக்கு வரும் வீதிப் பாதைகளில் கணிசமான முன்னேற்றங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன.

கோப்பியின் விலையும் அதிகரித்தி ருந்ததுடன் வழங்கப்படும் கூலித் தொகையும் அதிகரிக்கப்பட்டிருந்த தால் தொழிலாளர் வரவிலும் கணிசமான அதிகரிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

கோப்பிச் செடிக்கு உரமானவர்கள்

என்ன விதங்களிலும் இலங்கையில் மலைநாட்டின் கோப்பித் தோட்டங்களுக்கு செல்லும் வழிகள் செப்பனிடப் பட்டு வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டாலும் சரி, தோட்டங்களில் அவர்கள் சென்றைடந்த போது உரிய முறையில் கவனிக்கப்பட்டாலும் சரி அவர்களில் பலர் இறந்து போய்விடுவது தவிர்க்க முடியாததாகவே இருந்தது.

குறிப்பாக இந்த நீண்ட கால் நடையிலான பயணத்தை தாக்குப் பிடிக்க முடியாமையையும் புதிய இடத்தில் வந்தவுடன் முற்றிலும் விதத்தியாசமான காலநிலை, சூழ்நிலை என்பன அவர்களை மூச்சுத்தினரை வைத்தன என்பது உண்மைதான்.

குறிப்பாக, இடையிலும் சரி, தோட்டங்களிலும் சரி இவர்களை வேண்டாத வர்களாகப் பார்த்தார்களேயன்றி அவர்கள் மூச்சுத்தினரை வீதியில் விழுந்த போது அவர்களை கவனித்து காப்பாற்றுவார் யாரும் இருக்கவில்லை என்பதுதான் அப்பட்டமான உண்மை.

இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரலாக அப் போது புதுவிவகித்த (பொலிஸ் அத்தியட்சர் நாயகம்) ஐ.பி.எஸ்.ஆர். கெம்பலின் கூற்றுப்படி (G.W.R. Campbell) காய்ச்சலால் பாதிக்கப்பட்டும் டயரியா (வாந்திபேதி) ஏற்பட்டுமே நிறையப் பேர் இறந்து போயினர்.

1860 ஆம் ஆண்டு அனுராதபுரத்தில் மின்சார தெலிகிராப் பொறியிய

லாளராகக் கடமையாற்றிய சார்ஸ்லா போரோம் (Charles La Froy) என்ற உத்தியோகத்தர் தன்னால் அங்கிருந்து கடமைபுரிய முடியாதுள்ளதென்றும், உள்ளாட்டுத் தொழிலாளர்களும் கொலாரா பரவி விடும் என்ற காரணத்தால் பயந்து ஒடிப் போய்விட்டனர் என்றும் உதவி அரசாங்க அதிபருக்கு தெரிவித்திருந்தார்.

இவர் அவர்களை வேலைக்கு அமர்த்துவதற்கு பென்சு கூலி அதிகமாக தருவதாக அறிவித்திருந்த போதும் கொலாரா அபாயம் நீங்கும் வரை வேலைக்கு யாரும் வரவில்லை எனத் தெரிவித்திருந்தார்.

தொழிலாளர்கள் அதிகமாக இருக்கும் இடம் நுவரெலியா நகர் என்றும் இங்கு காணப்படும் அதிகமான குளிரைத் தாங்க முடியாமலேயே இவர்கள் இறக்கின்றனர் என்றும் அதனால் இங்கு வரும் தொழிலாளர்கள் பாதுகாப்பாக தங்க இராணுவ பாணியிலான மூடப்பட்ட கட்டிடங்கள் (Barraks) இரண்டு மூன்று கட்டப் பட வேண்டுமென்றும் 1867 ஆம் ஆண்டு நுவரெலியா மாவட்ட உதவி அரசாங்க அதிபராகக் கடமையாற் றிய ஏ.ஆர். கிங் (A.R. King) கருத்துத் தெரிவித்ததைத் தொடர்ந்து இத்தகைய கட்டிடங்கள் நுவரெலியா குதிரைத் திடல்மைதானத்துக்கு அண்மையில் கட்டப்பட்டன. எனினும் அந்தவருடம் ஐஞ், ஐஞ்சை,

ஆகஸ்ட் மாதங்களில் அரை டசின் பிணங்கள் ஆங்காங்கே விழுந்து கிடப் பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அறிவிக்கப் பட்டது. இது தொடர்பில் ஆராய்ந்து பார்த்தபோது பட்டினியாலும் குளிரை த்தாங்க முடியாமலுமே இவர்கள் இறந்துள்ளர் என்று தெரியவந்தது.

1860 ஆம் ஆண்டுஜூலை மாத த்தில் இலங்கை துரைமார் சங்கத்தை பிரதிநிதித்துவப்ப டுத்திய அன்றா நிக்கோல் (Andrew Nicol) இலங்கை சட்டசபைக்கு எழுதிய கடித மொன்றில் வட பகுதிப் பாலத்தில் அடிக்கடி நிகழ்கின்ற கொலரா நோய் தொடர்பான மரணங்களால் இங்கு வரும் பல தொழிலாளர்களும் திருப்பி அனுப்பப் படுகின் றனர் என்றும் இதற்கு ஏதாவது வழி முறைகள் பின்பற்றப்பட வேண்டும் என்றும் கடிதமொன்றில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

ஆயிரக்கணக்கான
தொழிலாளர்கள்
ஒவ்வொரு நாளும்
இந்தப் பாதை
யைப் பய ன்படு
த்தும் நிலையில்
இதனை நல்ல
நிலைக்குக்
கொண்டுவர ஏன்
குடிவரவு கட்டுப்

பாட்டு ஆணையாளருக்கு முடியாதுள் எது எனக் கேள்வி எழுப்பியிருந்தார்.

இத்தகைய செயற்திட்டத்தின் வாயிலாக பல உயிர்களை இறப்பில் கிருந்து மீட்க முடியும் என்றும் அவர் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

எனினும், வட பகுதி கடற்கரையில் இருந்து மலைநாட்டுக் கோப்பித்தோட்டங்களை அடைதலும் பின் வேலையற்ற காலத்தில் மீண்டும் இந்தியா நோக்கி தமது சொந்தக் கிராமங்களை அடைவதும் தொடரும்

மரணப் பொறியாகவே இருந்து வந்த தனை அந்தந்த காலப்பகுதியில் இல ங்கையின் ஆஸ்பதிகளாகக் கடமையாற்றியவர்கள் காலனித்துவ செயலாளருக்கு எழுதிய கடிதங்களில் இருந்து மிகத் தெளிவான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

அப்படிப் பார்க்கும் போது மலையக நாட்டார் பாடல்களில் வர்ணித்துள்ள படி ஒவ்வொரு கோப்பிச் செடியின் அடியிலும் ஒரு தொழிலாளியின் உடல் புதைக்கப்பட்டிருப்பது என்பது என்ன வோ மிகப்பட்டவர்த்தனமான உண்மை தான் என்று நம்பத் தோன்றுகின்றது. பின்னர் கோப்பி மரங்கள் நோய்க்கு இலக்காகி அழிந்தபின் அவற்றைப் பிடிங்கி ஏறிந்துவிட்டு அவை இருந்த இடத்தில் தேயிலைச் செடிகளை நட்டனர். அப்படி தேயிலைச் செடிகளை நட்டபோது அவற்றுக்கு உரமாக துரை மார்கள் எதனையும் போடவில்லை. ஏற்கனவே புதைக்கப்பட்டிருந்த ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களின் சதை, இரத்தம், எலும்பு என்ற உரத்தில் இருந்துதான் பின்னர் தேயிலைச் செடிகள் நன்றாகச் செழித்து வளர்ந்தன என்று பல நாட்டார் பாடல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அண்ணனை இழந்த தங்கையின் புலம்பல்களும் ஆத்தாளை இழந்த பிள்ளையின் கதறல்களும் பிள்ளை பெற ஆஸ்பத்திரி செல்ல முடியாமல் வழியிலேயே பிள்ளையைப் பெற்று தன் கணவன் கையில் கொடுத்து விட்டுக் கோப்பிச் செடிக்கு உரமான ‘செல்லாயியின்’ கதையும் பாம்பு கடித்தும், குளவி கொட்டியும், சிறுத்தைப்

புலிக்குப் பலியானவர்களும் கொலரா நோய்க்கு பலியாகி செத்தவர்களும் வேறு எங்கேயும் கொண்டு செல்லப் படவில்லை. அருகே இருந்த கோப்பிச் செடித் தூருக்கடியில்தான் அடக்கம் செய்யப்பட்டனர்.

“அடக்கம் செய்யப்பட்டனர்”என்ற வார்த்தைகூட இவர்களைப் பொறுத்த வரையில் மிகப் பெரிய வார்த்தைகள் தான்.

எதோ சிறிது பள்ளம் தோண்டி கொஞ்சம் மண்போட்டு மூடப்பட்டனர் என்பது தான் உண்மை.

இன்றும் கூட கோப்பியையும் தேயி லையையும் உறிஞ்சி ரசித்துக் குடிக்கும் மெத்தை வீட்டு கனவான்கள் அந்த கோப்பியிலும் தேநீரிலும் கசிந்து காணப்படும். அந்தப் 19 ஆம் நூற்றாண்டு ஏழைத் தொழிலாளின் இரத்தத்தினையும் வேர்வையினதும் வாசத்தை உணர்க்கூடுமா?

1865 ஆம் ஆண்டு மாத்திரம் 2,727 கொலரா நோயாளில் 1,555 பேர் இறந்து போயினர். 1866, 1867 ஆம் ஆண்டுகளில் 1,304 பேர் இறந்தனர். இதே வருடத்தில் டிசம்பர் மாதம் 2,271 பேரும் அடுத்த வருடம் ஐனவரி யில் 3,287 பேரும் பெப்ரவரியில் 1767 பேரும் இறந்துவிட்டனர்.

இக் காலத்தில் மொத்த நோயாளிகளான 16,298 பேரில் 10,210 பேர் கோப்பிச் செடிக்கு உரமானார்கள். இவர்களின் இறப்பு வீதம் இக் காலத்தில் 48.4% வீதமாக இருந்ததென தனது பதிவுகளில் அரசாங்கம் பெருமையுடன் கூறிக் கொள்கின்றது.

கொலரா மரணங்களும் குதிரைக் கொம்பும்

எவ்வளவுதான் சுகாதாரசேவையை சீர்செய்து மருத்துவத்தால் முன்னேற்றம் அடையைச் செய்ய முயற்சி செய்தாலும் அங்கே குறைபாடுகளும் விமர்சனங்களும் எழுத்தான் செய்தன.

1867 களில் தொழிலாளர்கள் என் இறக்கிறார்கள் என்று கண்டறிந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்க ஆணைக்குமுன்றை அரசாங்கம் நியமித்தது. இவர்களது முதற் கண்டுபிடிப்பு தொழிலாளர் யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து இறங்கிய உடனேயே அவர்களிடத்தில் கொலராவும் வந்து சேர்ந்து விடுகின்றது என்பதாகும். காலனித்துவ செயலாளர் டுவெநம் (Twynam) மின் கூற்றுப்படி இந்தியாவில் இருந்து இலங்கைக்கு வரும் கூலித் தொழிலாளி தன்னுடன் சேர்த்து கொலராவையும் அழைத்து வருகின்றான் என்றும் அவன் இங்கு வந்தபின் யாருடனெல்லாம் தொடர்பு கொள்கின்றானோ அவர்களுக்கெல்லாம் கொலரா தொற்று ஏற்படுகின்றது.

இந்தியாவில் இருந்து வந்த பல கூலித் தொழிலாளர்கள் மன்னார் கிராமங்களில் தங்கியிருந்தார்கள் என்றும் இதனால் மன்னாரில் பல கிராமங்களில் கொலரா இறப்புக்கள் நிகழ்ந்து சில வருடங்களிலேயே பல கிராமங்கள் காணாமல் போய்விட்டன என்றும் அவர்குறி ப்பிடிருந்தார். சில கிராமங்களில் பல குடும்பங்கள் அழிந்து போய் ஒரு சில குடும்பங்கள் மட்டுமே மீந்து காணப்படுகின்றன

என்றும் அவர் தெரிவித்துள்ளார். மேற்படி ஆணைக்குமுவின் மற்றுமொரு கணிப்பீட்டின்படி, மக்கள் கொலரா நோயை தெய்வக்குற்றம் எனக் கருதி

அதற்காக சிகிச்சை பெற மறுக்கின்ற மையும் ஒரு முக்கிய காரணம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளது.

இவ்விதம் நோய் வந்து சிகிச்சை பெற்றால் தெய்வக் குற்றம் மேலும் அதிகரித்து (மாரியம்மன்) தெய்வத் தால் பெரும் அழிவு ஏற்படும் என்று அவர்கள் நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். இவ்விதம் இறந்து போனவர் களை அடக்கம் செய்வதும் பெரிய பிரச்சினையாக உருவானது.

ஏனெனில் அடக்கம் செய்வதற்காக குறைந்த சாதிக்காரர்களான வெட்டியான்கள் என்ற சாதிப் பிரிவினர் பினங்களை அடக்கம் செய்யப் பயந்தனர்.

எனவே, வெட்டியான்களுக்கு போத்தல் நிறைய சாராயத்தைக் கொடுத்து பினங்களை அடக்கம் செய்ய வைத்த போதும் அவர்கள் கூட அதனை சரிவரச் செய்யவில்லை.

அவர்கள் பினங்களை அவசர அவசரமாக ஆழமாகக் குழி தோண்டாமல் மேலே மட்டும் மண்ணைப் போட்டு மூடிவிட்டுச் சென்றபடியால் அடுத்த நாளே, நாய்களும் நரிகளும் வேறு மிருகங்களும் பினங்களை வெளியே இழுத்து கடித்துக் குதறி சின்னாபின் னப்படுத்தின. அதன் காரணமாக இது

தொடர்பில் நியமிக்கப்பட்டிருந்த ஆணைக்குழு பெரும் சங்கடத்துக்கு ஸளானது. எனவே, இந்த நிலைமையக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமாயின் எந்தெந்த இடங்களில் கொலரா பரவுகின்றது என்பதை நிர்ணயித்து அங்கெல்லாம் தடுப்பு நடவடிக்கை மேற்கொள்ளத் தீர்மானித்தனர். அதன் பிரகாரம் யாழ்ப்பாணம், நெடுந்தீவு, பருத்தித்துறை, காங்கேசன்துறை, வல் வெட்டித்துறை ஆகிய இடங்களில் கூலித் தொழிலாளர்களாக வந்திறங்கிய உடனேயே அவர்களை தடுத்து வைத்ததுடன் அவர்களுக்கு கொலரா முதலான தொற்று நோய் இருக்கின்றதா எனப் பரிசோதனை செய்து சான்றிதழ் வழங்கும் நடைமுறையைக் கொண்டு வந்தனர்.

இதனுடன் தொடர்புடைய சுகாதார அலுவலர்கள் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் கப்பலுக்குள்ளோ படகிலோ உட்புகுந்து அங்கிருந்தவர்களை பரிசோதனை செய்த உடன் சந்தேகப்பட்ட வர்களை தடுத்து வைத்து வைத்தியசாலைகளில் அனுமதித்தனர். கொலரா நோயின் கொரூத் தன்மையை நாடைங்கிலுமிருள்ள அனைவரும் நன்கு அறிந்து வைத்திருந்தனர்.

குறிப்பாக மத்திய மலை நாட்டை நோக்கி வரும் தொழிலாளர்கள் கண் டியை அண்டிய பகுதிகளிலேயே கூடாரமிட்டுத் தங்கினர். எனவே கண்டி மக்கள் எப்போதும் பீதியுடனேயே காலம் கழித்தனர்.

அதற்கு முக்கிய காரணம் கொலரா நோயாளிகளுக்கான வைத்தியாலை கண்டியில் காணப்பட்டதுதான். ஒவ்வொருநாளும் யாராவது கொலரா நோயால் மீட்கப்பட்ட ஒருவரை இரண்டு நீண்ட கம்புத் தழியில் வைத்துக் கட்டப்பட்ட சாக்குப் படங்குகளில் கற்றி நான்கு பேர் வீதி வழியாக தூக்கிச் செல்வது பார்ப்போரை பீதியடையச் செய்வதாக இருந்தது. அல்லது ஒரு நாற்காலியில் ஒருவரை இருத்தி இரண்டு தடிகள் கொண்டு நாற்காலியை கயிற்றால் பிணைத்து பல்லக்கு போல் தூக்கிச் சென்றனர்.

எனினும் இத்தகையவர்கள் வைத்தி யசாலையை சென்று அடைந்தபோது உயிருடன் காணப்பட்டனரா என்பது சந்தேகத்துக்குரியதாகவே இருந்தது.

தொடர்ந்தும் கொலாரா மரணங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதென்பது குதிரைக் கொம்பாகவே இருந்தது. ஆனால் பொன்னால் பல வழிகளிலும் முயற்சி செய்த போதும் திருப்திகரமான முன்னேற்றங்கள் காணப்படவில்லை.

இவர் 1852 ஆம் ஆண்டின் 10 ஆம் இலக்க இந்திய புலம் பெயர் தொழிலாளர் சுகாதாரம் தொடர்பான சட்டத்தை இல்லாமல் செய்து, 1866 ஆம் ஆண்டின் 8 ஆம் இலக்க சட்டத்தை அழுகுக்க கொண்டு வந்தார்.

ஆரம்ப சட்டத்தின் படி ஏதேனும் அவசர கால நிலையின் போது குறித்த நோய் பரவுவதனை தடுப்பதற்கான

நடவடிக்கைகளை செய்வதற்கான அதிகாரம் மாத்திரமே அரசாங்க அதிபருக்கு இருந்தது.

எனினும் புதிய சட்டத்தின் படி கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த அரசாங்க அதிபர் ஒருவர் தோணி ஒன்றில் கூலித் தொழிலாளர்கள் வந்திருப்பதாக அறி ந்து அவ்விடத்துக்கு சென்று பார்த்த போது அவர்களில் பலருக்கு வைகுரி (அம்மை)நோய் இருப்பது கண்டு அந்நோய் வேறு பலருக்கும் பரவாதி ருக்கும்படி நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டார்.

எனினும் அவர் உகந்த நடவடிக்கை மேற்கொண்டார் என பாராட்டப்பட்ட போதும் அவ்விதம் செய்ய சட்டத்தில் இடமிருக்கவில்லை எனக் கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

எனினும் நீண்ட காலமாகவே பதவி க்கு வந்த ஆளுனர்களும், காலனித் துவ செயலகமும், துரைமார்சங்கமும் இங்கு வரும் தொழிலாளர்கள் ஏன் அதிகமாக இறக்கின்றனர் என்பது தொடர்பில் இழுபறிபட்டுக்கொண்டே இருந்தனர்.

புள்ளி விபரங்களில் மிகக் கவனமாக இருந்த ஏ.எம்.பெர்குசன் கூட ஒரு சில சமயங்களில் முன்னுக்குப் பின் முரணான புள்ளி விபரங்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

ஏற்கனவே துரைமார்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அறிவுறுத்தவின்படி 1869 ஆம் ஆண்டு முதல் 1879 ஆம் ஆண்டு வரையான 10 வருட காலத்தில் 25 தோட்டங்களில் இருந்து பெற்றுக் கொண்ட புள்ளி விபரங்களின்படி இலங்கை வந்த தொழிலாளர்கள் சராசரியாக முன்றாரை வருடங்கள்

தங்கியிருந்துள்ளனர் என்றும் அதன் படி பார்க்கும் போது மொத்த இறப்பு வீதம் மீண்டும் பெர்குஸனின் 25%

தையே சுட்டிக் காட்டுகின்றது என்றும் தெரிவித்துள்ளார்.

ஏழூகளின் ஏழ்மை எப்போதும் கண்ணில் பட்டதில்லை

இலங்கைக்குக் கோப்பித் தொழிலுக்கென வந்து இங்கே உயிரவிட்டவர்களின் எண்ணிக்கை அரசாங்க மட்டத்தில் தொடர்ந்தும் பிரச்சனைக்குரியதாகவே இருந்தது என்ற போதும் இவர்கள் இவ்வளவு பேர் இறந்து போகிறார்களே என்று வருத்தப்படுவதை விடுத்து, இத்தகைய இறப்புக்கள் காரணமாக தொழிலாளர்களின் வரவில் வீழ்ச்சி ஏற்படுகின்றதே என்பதில்தான் அதிக விசனம் கொண்டனர் என்பதுதான் உண்மை.

இலங்கைக்கு வருவோர், திரும்பிச் செலவோர், இங்கேயே தங்கி விடுவோர் என இவர்களில் எத்தனை பேர்

இறக்கின்றனர் என்பது தொடர்பில் ஒரு தெளிவான நிலைப்பாட்டுக்கு ஏன் வர முடியவில்லை என ஆளுநர் ஹர்குலிஸ் ரொபின்சன் குடியகல்வு, குடிவரவு திணைக்களத்துக்குப் பொறுப்பாக இருந்த டிவெநாமிடம் கேள்வி எழுப்பினார்.

எனினும் இந்தருவாயில் டிவெநாம் வட பகுதிக்கு பொறுப் பான அரசாங்க அதிபராக இருந்த டைக் (Dyke) என்ப வருக்குப் பதில் அரசாங்க அதிபராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். எனவே டிவெநாமிற்கே இத்தகைய புள்ளி விபரங்கள் தொடர்பில் அதிகம் பரிச்சயம் காணப்பட்டது என ஆளுநர் ரொபின்சன் கருதினார்.

அதன் பிரகாரம் டிவைநாமின் கூற்றுப்படி 1871 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு வந்தவர்களின் தொகையான 26.3 சதத்தை விட வெளியேறியவர் களின் தொகை 41.9 சதவீதமாக அதிகரித்துக் காணப்படுகின்றதெனத் தெரிவித்துள்ளார்.

இதன்படி ஏற்கனவே இங்கு நீண்டகாலம் தங்கிவிட்டு திரும்பிச் சென்றவர்களே மேற்படி கணிப்பீடின்படி 17.3 சதவீதமாக இருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வர நேரிடுகின்றது. இதன் பிரகாரம் இவர்கள் தொடர்ச்சியாக 3 1/2 வருட காலம் தங்கி இருந்திருக்கலாம் என்ற அனுமானத்துக்குவந்தால் இவர்களுக்கிடையிலான வருடாந்த இறப்பு சதவீதம் 2.5 சதவீதமாக கவே இருக்க வேண்டுமென ரொபின்சன் வாதிட்டார்.

மறுபுறத்தில் இலங்கைக்கு வந்தவர்கள், இலங்கையில் இருந்து வெளியேறியவர்கள் ஆகியவர்களின் தொகையைக் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்து அதனை ஒரு நம்பகமான புள்ளி விபரம் என்று கூற முடியாதென்றும் அவர்கூறினார்.

வருடா வருடம் இலங்கை வரும்தொழிலாளர்களில் கணிசமான தொகையினர் இங்கே தங்கி விடுகின்றனர் என்றும் அவர்கள் தொடர்பான சரியான தகவல்களை அறிய முடியாதுள்ளது என்றும் அவர் தெரிவித்தார்.

மேலும் பலர் வேறு வழிமுறைகளைப் பயன்படுத்தி நாட்டை விட்டு வெளியேறி இருக்கலாம் என்றும் அவர்களின் தொகை எதிலும் உள்ளடக்கப்படாமலிருக்கலாம் என்றும் தெரிவித்துள்ளார்.

இவற்றையெல்லாம் கவனத்தில் கொண்டு பார்க்கும்போது இவர்களின் இறப்பு வீதம் 3 சதவீதமாக மாத்திரமே கருத முடியும் என்பது அவரது அனுமானமாகும். இவர் இந்தக் கணிப்பீடினை துரைமார் சங்கம் தனது கட்டுப்பாட்டில் இருந்த 25 தோட்டங்களில் இருந்து கிடைக்கப் பெற்ற கணிப்பீடான் 1868 ஆம் ஆண்டு 3.3 சதவீதத்தையும் 1869 ஆம் ஆண்டு 2.8 சதவீதத்தையும் ஒப்பிட்டு திருப்தியடைந்திருக்கின்றார்.

எனினும் ஒரு விதத்தில் ரொபின் சன் ‘லோர்ட் கிரென்’வில் (Lord Gren will) அவர்களின் அவதானிப்பை ஏற்றுக் கொள்வதாகக் கூறியுள்ளார்.

லோர்ட் கிரென்வில் ஒரு முறைக்கூறி இருந்தார். “புள்ளி விபரங்கள் எதனை காட்டினாலும் தோட்டக் கூலித் தொழிலாளர்கள் அவர்களது நோயற்ற காலத்தில் நடத்தப்பட்ட விதம் மிக மோசமானது என்பதில் எந்தவித மான சந்தேகமும் இல்லை. அதற்கு முக்கிய காரணம் தோட்டத் துரைமார்கள் தாம் வைத்தியம் பார்த்து இனி மேல் பிழைக்கமாட்டார்கள் என்ற நிலையிலேயே வைத்தியசாலைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டனர்.

அதன் காரணமாக தோட்டங்களை விட வைத்தியசாலைகளிலேயே தொழிலாளர்களின் இறப்பு வீதம் மிக அதிக மானதாக இருந்தது. லோர்ட் கிரென்வில் 1870ஆம் ஆண்டு மாத தனை வைத்தியசாலையில் அனுமதி க்கப்பட்ட 399 நோயாளர்களில் 96 பேர் இறந்து போய்விட்டனர் என்றார்.

எனினும் இது 24 சதவீத இறப்பு வீத மாகும் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளது டன் இந்த 399 தொழிலாளர்களில் 185 பேர் வீதிகளில் விழுந்து கிடந்த போதே வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளனர் என்றும் தெரிவித்துள்ளார். தோட்டங்களில் இருந்து கொண்டு வந்து அனுமதி க்கப்பட்ட 96 பேர்களில் 21 பேர் இறந்து போடுள்ளனர். இக்காலத்தில் மாத்த கை எனப் பிரதேசத்தில் மாத்திரம் 120 தோட்டங்கள் காணப்பட்டன. இதில் சுமார் 15, 000 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்தனர்.

அத்துடன் மாத்தனை என்ற இடமே இந்தியாவில் இருந்து வந்த தொழி

லாளர் ஓய்வெடுக்கும் பிரதான சந்தி யாகவும், அதேபோல் இங்கிருந்து இந்தியாவுக்கு தொழிலாளர் செல்லும் போது தங்கும் பிரதான இடமாகவும் இருந்தது.

ஒரு விதத்தில் மரண வீதங்களில் மிக அதிகமானதாக இருந்தது என்பது உண்மைதான் என்ற போதும் அது அரசாங்கம் மற்றும் வைத்தியசாலை ஆகியவற்றின் கட்டுப்பாட்டுக்கு அப்பாற பட்டதாக இருந்தது என சிலர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். 1871ஆம் ஆண்டு ஏ.எம். பெர்குஸன் மீண்டும் ஒரு புள்ளி விபர த்தினை வெளி யிட்டார். அதன் பிரகாரம் கடந்த 28 ஆண்டுகளில் மொத்தம் 16,25,023 தொழிலாளர்கள் இலங்கை வந்தனர் என்றும் அவர்களில் 1,00,3840 பேர் மீண்டும் தாயகம் திரும்பியுள்ளனர் என்றும் தெரிவித்திருந்தார்.

மறுபுறத்தில் இங்கு வந்தவர்களில் 6,21,183 பேருக்கான கணக்கு காணப்பட வில்லை என்றும் 3,00,000 பேர் இங்கே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டனர் என்றும் அதன்படி பார்த்தாலும் மேலும் சுமார் 3,21,183 பேருக்கான கணக்கு குறைகின்றதென்றும் இவர் விமர்சித்தார். எனினும் இந்த தொகை முழுமையாக இறந்தவர்கள் தொகையுடன் சேர்க்க முடியாதென்றும் பல வேறு விதங்களில் நாட்டை விட்டு வெளியேறியவர்கள், இடம் மாறியவர்கள், வேறு விதங்களில் காணாமல் போனவர்கள் என்று நோக்கும்போது உலகெங்கும் இத்தகைய குறைந்தவர்க்கத்தினரின் நிலை யாருடையதும் கண்ணில்படாத ஒன்றாகவே தொடர்ந்தும் இருந்து வந்துள்ளது என்றும் அவர் தனது இறுதிக் குறிப்பில் தெரிவித்திருந்தார்.

செத்தால் என்ன? உயிர் வாழ்ந்தால் என்ன?

கோபபித் தொழிலாளர்களின் வரவு, வெளியேறல், பிறப்பு, இறப்பு தொடர்பான புள்ளிவிபரங்கள் பல காலம் பேசப்பட்டாலும் எந்த முடிவுக்கும் வர முடியாமலேயே இருந்து வந்தது. எனினும் பெர்குஸனின் ‘வழிகாட்டி’ நூல் வெளியீட்டாளரான ஏ.எம். பெர்குஸனின் புள்ளிவிபரங்கள் ஆணித்தர மாக இருந்ததுடன் பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாகவும் இருந்தது. இத்தகைய ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கம்பளை அரசாங்க வைத்திய அதிகாரியாகக் கடமையாற்றிய டாக்டர் வந்டோர்ட் (Dr. Vandort) சில வித்தியாசமான கருத்துக்களை முன்வைத்தார்.

இவரின் கருத்துப்படி தொழிலாளர் எத்தனை பேர் வருகின்றனர், எவ்வளவு பேர் வருடாந்தம் வெளி யேறுகின்றனர்.

இங்கே எவ்வளவு பேர் நிரந்தரமாகத் தங்குகின்றனர் ஆகிய புள்ளி விபரங்களில் பாரிய வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

நெதென்றும் இங்கு வந்து போகும் கூலிகள் எந்தக் காலத்திலும் நாட்டுப் பற்றுள்ளவர்களாக இருந்ததில்லை என்றும் ஏம்.எம். பெர்குஸனின் கூற்றுப்படி கூலித் தொழிலாளர்களின் தலை, வாய், மூக்கு, கால், கைகள் என்பவை எல்லாவற்றையும் கூட்டிப் பார்த்தால் கூட மொத்தம் இலங்கையில் இக்கால தத்தில் 750,000 தொழிலாளர்கள் இருந்தனர் என்றும் இவர்களில் 2,50,000 பேரை அல்லது 1/3 பங்கினரை மாத்திரமே வந்து போகும் தொழிலாளர்கள் என்றும் குறிப்பிட முடியும் என்கிறார்.

அந்த விதத்தில் பார்க்கும்போது மொத்தமாக 3,56,510 பேரை அல்லது இங்கேயே நிரந்தரமாகத் தங்கியிருக்கும் 24.6 சதவீத தொழிலாளர்களை வந்து போகும் தொழிலாளர் (Immigrant Coolies) என்று கருத முடியாது என்றபோதும் இவர்களின் இறப்புவீதம் நான்கு சதவீதமாக உள்ளது என்பதும் உறுதியானதல்ல. வருவோர், போவோர், இருப்போர் என எல் லாவி தங்களிலும் கழித்துப் பார்த்த பின்ன

ரும் கூட இந்தியக் கலைகளின் இறப்பு வீதம் வியக்கும்படி மிக அதிகமாக இருந்ததென்பது உண்மைக்குப் புறம் பானதல்ல என்றும் இவர் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

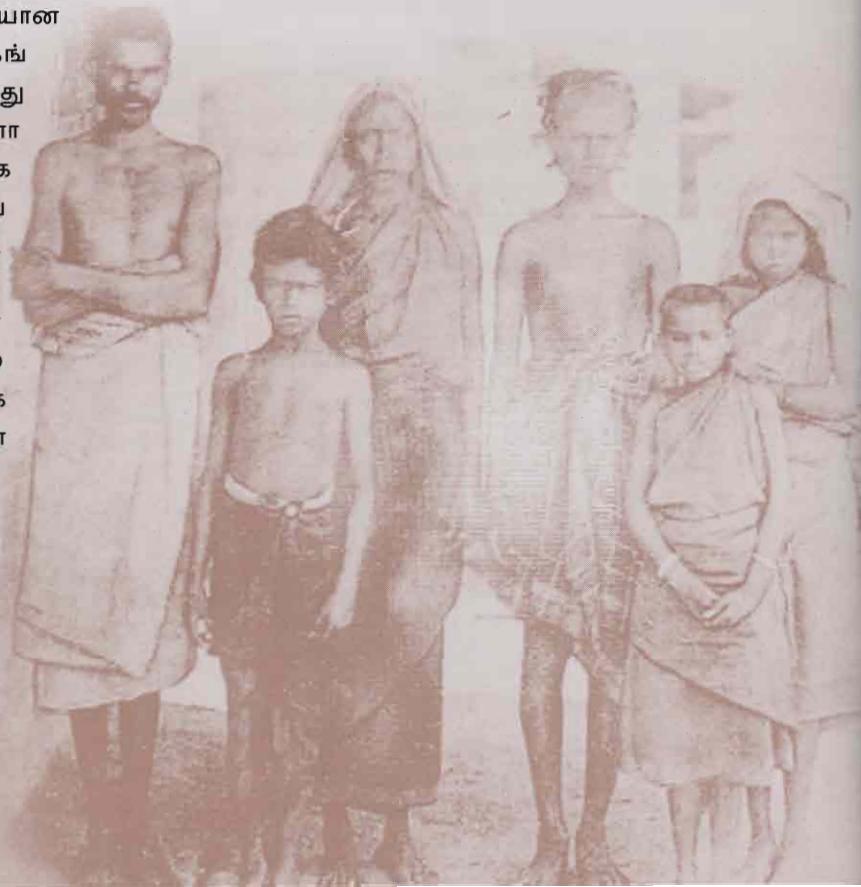
வன்டோர்ட்டின் குறிப்பின்படி கலைத் தொழிலாளர்களின் அதிக அளவிலான மரணத்திற்குக் காரணம் அவர்கள்மிகச் சிறிய அளவில் கூட சுகாதாரத்தில் அக்கறை கொள்வதில்லை என்பதாகும். மன்னாரில் வந்து இறங்கியதில் இருந்து தோட்டம் நோக்கி வரும் வழியில் அவர்கள் எது கிடைத்தாலும் சாப்பிட்டார்கள், குடித்தார்கள். அவர்கள் குளித்தார்களா என்பதற்கான சான்றுகள் இல்லை. இதே பழக்க வழக்கங்களையே அவர்கள் தோட்டங்களிலும் கடைப்பிடித்தார்கள்.

அவர்கள் முறையான சுகாதார பழக்க வழக்கங்களைக் கடைப்பிடித்து சுத்தமாக இருப்பார்களாயின் நோய் நொடிக ஸில் இருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

எற்கெனவே, முன் பொரு சந்தர்ப்பத்தில் சுகாதார ஆணைக் குழுவொன்றின் முன் சாட் சி ய ம ஸி த த போது வன்டோர்ட் கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் கண்டதையும் சாப்பிடுகின்றார்கள் என்றும், பெருச்சாலி, வெள

வால், காட்டுப் பன்றி, காட்டுப் பூனை, முயல், முள்ளம் பன்றி என கைக்குக் கிடைத்ததையெல்லாம் சாப்பிடுகின்ற மையால் அவர்களுக்கு வயிறு, குடல், பெருங்குடல் சம்பந்தப்பட்ட நோய் களே பெரும்பாலும் உண்டாகின்றன என்றும் கூறி கண்டனத்துக்கு ஆளாகி இருந்தார். இருந்த போதும் கூட இப் போதும் அவர் தனது நிலைப்பாட்டில் இருந்து மாறவில்லை.

அவர்கள் தமது உணவு முறை, சுகாதார பழக்க வழக்கங்கள் என்பவற்றை உரிய முறையில் கடைப்பிடிப்பார்களாயின் நிறையப் பேர் உயிர் தப்ப வாய்ப்பு உள்ளது என்றும் அவர் தெரி வித்தார். கம்பளை ஆஸ்பத்திரியில்

அனுமதிக்கப்பட்டவர்கள் நான்கில் ஒரு பங்கினருக்கு வாந்திபேதி காணப்படுகின்றதென்றும், ஏனையோருக்கு குடல் புண், குடல் புற்று, மலச்சிக்கல் போன்ற வயிறு சம்பந்தப்பட்ட நோய் களே அதிகமுள்ளன என அவர் தெரி வித்துள்ளார். கம்பளை வைத்தியசாலையைப் பொறுத்தவரையில் சகல புள்ளி விபரங்களையும் தரவுகளையும் வன் டோர்ட் மிகத் தெளிவாகப் பராமரித்து வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒவ்வொரு நாளும் வைத்தியசாலையில் எவ்வளவு பேர் அனுமதிக்கப்படுகின்றனர், சிகிச்சையளிக்கப்படுகின்றனர், வெளியேறுகின்றனர், இறக்கின்றனர். என்ன வகையான நோய்கள் அவர்களுக்குக் காணப்படுகின்றன போன்ற விபரங்களையெல்லாம் அவர் உரிய முறையில் தயாரித்து வைத்திருந்தார். இவரது குறிப்பின்படி வழக்கமான நோய்களான கொலரா, வாந்திபேதி முதலானவற்றுடன் அபாயகரமான நோயாக நீர்க்கோர்வை (Dropsy) என்ற நோயையும் சேர்த்திருந்தார்.

இது ஒரு வகையான உடலெங்கும் நீர் திரண்டு நரம்பு நாளங்களில் நீர் திரண்டு தேங்கும் நோய் என்றும் இதனை ‘மகோரதம்’ என்றும் அழைக்கிறார்கள் என்றும் தெரிகின்றது.

இந்த நோய் காரணமாக பெருங்குடலில் புண் ஏற்பட்டு சத்திர சிகிச்சை பலன் அளிக்காமல் பலர் இறக்கின்றன என்பதும் Dr. வன்டோர்ட் தெரிவிக்கும் தகவலாகும்.

“மலபார் கூலிகளின் மிகப் பாரிய பிரச்சினை அவர்கள் செய்யும் இழி வான் தொழில், அழுக்காகவும், கந்தலாடையுடனும் காணப்படுதல் அவர்கள் வியர்வையின் நாற்றம், ஏனையோரால் அவர்களை சுகித்துக் கொள்ள முடியாமை போன்றன காரணமாக இவர்களை யாரும் மனிதர்களாகவே மதிக்கிறார்கள் இல்லை.

அதன் காரணமாக மற்றவர்கள் இவர்களை துர்ப்பிரயோகமும் மோசமாக வும் நடத்துகிறார்கள்.

அவர்கள் ஒரு வராலும் கவனித்துப் பார்க்கப்படாமலேயே நோய் வந்து இறந்து போகின்றார்கள். இதனையாரால் மாற்ற முடியும்” என்று குறிப்பிடுகின்றார் Dr.வன்டோர்ட்.

“மறுபுறத்தில் வாழ்க்கையில் நம் பிக்கையின்மை, பொறுப்பின்மை, ஊதாரித்தனம், சோம்பேறித்தனம், எதையும் இளக்காரமாக எடுத்துக் கொள்கின்றமை, மூடத்தனம், கைகட்டி குளிந்து போதல் இவை எல்லாம் சேர்ந்தே இவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டம் வாங்கிக் கொடுத்து இவர்கள் செத்தால் என்ன உயிர் வாழ்ந்தால் என்ன என்ற எண்ணத்தை பிறர் மனதில் தோற்றுவித்து அதன் காரணமாகவே இறுதியில் நோய்களுக்கு இலக்காகி அழிந்து போகின்றார்கள் என்று வன்டோர்ட் தெரிவித்திருப்பது அந்தக் காலத்தை சற்று உற்றுப் பார்த்து ஆராய்ந்து தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதன் மிகப் பெரிய தேவை ஒன்றை வலியுறுத்துகின்றது.

புதிதாக வருபவர்களே அதிகம் மாண்டனர்

கம்பளை அரசாங்க வைத்தியாலை பிரதம வைத்திய அதிகாரி டாக்டர் டபிள்யூ. ஐ. வன்டோர்ட் தனது அறிக்கையில் மற்றுமொரு முக்கிய விடய த்தையும் சுட்டிக் காட்டியிருந்தார். அதில் அவர் இலங்கைக்கு புதிதாக வந்து சேரும் கூலித் தொழிலாளர்களை ஒரு வகையாகவும், ஏற்கனவே பல காலம் இங்கே வசிப்பவர்களை ஒரு பகுதியினராகவும் பிரித்திருந்தார். இங்கே புதிதாக வந்து சேர்பவர்கள் மிகுந்த பலவீனமானவர்களாகவும், சோர்வடைந்தும், கண்களில் ஒளியிழுந்தவர்களாகவும், இயலாதவர்களாகவும், கவனிப்பார் அற்றவர்களாகவும் இருந்தனர்.

இவர்களுக்கும் இங்கே பலகால மாக தங்கியிருந்து தொழில் பார்ப்பவர்களுக்கும் பாரிய வேறுபாடுகள் காணப்பட்டன என்று இவர் தெரிவித்தார்.

இங்கே, ஏற்கனவே வந்து பல கால மாக வசிப்பவர்கள் சுற்றுப்புறச் சூழலுக்கு பழகி இங்குள்ள கால நிலை, தண்ணீர், உணவு என்பனவற்றுக்குப் பழக்கப்பட்டிருந்தனர்.

ஆனால் புதிதாக வந்தவர்கள் இங்குள்ள பழக்க வழக்கங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்? என்பது தொடர்பில் அவர்கள் மண்ணையில் ஒன்று மிலலாதவர்களாகக் காணப்பட்ட னர். அவர்கள் மிக விரைவிலேயே பல வேறு இன்னல்களுக்கு இலக்காகி விடுகின்றனர். அவர்கள் உள் நாட்டு சூழ்நிலைகளுக்குத் தயாராகும் வரையில் நோய்களுக்கும் பலியாகின்றனர். வன்டோர்டின் கருத்து பலரை புதிய கோணத்தில் சிந்திக்க வைத்தது. ஓர் அந்நிய இடத்துக்கு புதிதாக வரும் ஒருவன் அந்த இடம் தொடர்பில் எந்த விதமான அறிவும் இல்லாத நிலை

யில் அவன் மூளை, பிரக்ஞஞகள் என்பன அவனை மிகப் பலவீணமா னவனாகவே காட்டும். இது எல்லோரு க்கும் இயல்பானதுதான் என்ற போதும் வன்டோர்ட்டின் கருத்துக்கள் குறித்து ஆராய்ந்து இடைக்கால அறிக்கை தயா ரித்து அதனை காலனித்துவ செயலாள ருக்கு அனுப்பி வைத்தது துரைமார் சங்கம் அத்துடன் வன்டோர்ட் அவர்களின் கருத்துக்கள் தொடர்பில் பிரதம சிவில் மருத்துவ அதிகாரி பிள்ளை. பி. சாஸ்லி (W.P.Charlesley - Principal Civil Medical Officer) யிடம் இருந்து அவரது நிபுணத்துவ அபிப்பிராயத்தையும் கேட்டிருந்தது. அவர் பின்வருமாறு தெரிவித்தார்.

“அரசாங்க மருத்துவ மனைகளைப் பொறுத்த வரையில் ஒவ்வொரு அரசாங்க மருத்துவ மனையிலும் எத்தனை பேர் எந்தெந்த நாட்களில் அனுமதிக்கப்பட்டு சிகிச்சை பெற்றி

ரூக்கின்றார்கள் என்பதனை கண்டு பிடிக்கலாமேயன்றி அவர்கள் புதிதாக வந்தவர்களா? ஏற்கனவே இங்கு வாழ்ந்து வருபவர்களா? என்பதனைக் கண்டுபிடிப்பது முடியாத காரியமா கும்.

காரணம் அவவிதப் பதிவுகளை அங்கு பதிவு செய்வதற்கான ஏற்பாடுகள் இருக்கவில்லை என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

துரைமார் சங்கம் தான் காலனித்துவ செயலாளருக்கு வன்டோர்ட்டின் கருத்துத் தொடர்பில் எழுதியிருந்த அந்த கடிதத்தில் பின்வருமாறு தெரிவித்தி ருந்தது. வன்டோர்ட் தன் கணிப்பீட்டினை இலங்கைக்கு வருவோர், தாயகம் திரும்புவோர் ஆகியோரின் புன்னிவிபரக் கணிப்பீட்டின் அடிப்படையிலேயே தெரிவித்துள்ளார். சில வேளைகளில் இந்தக் கணிப்பீடுகள் சரியானவையாக இருக்கலாம். ஆனால்

அண்மைக் காலமாக எவ்வளவு பேர் நாட்டைவிட்டு வெளியேறுகின்றனர் என்பது தொடர்பான பதிவுகள் நம்பத் தக்கவைகளாக இல்லை. ஆதலினால் எத்தனை சுதாவீதமான தொழிலாளர் இங்கே தங்கி விட்டனர் என்பதனை துல்லியமாகக் கூற முடியாது.

மிக விவரமாக எழுதப்பட்டிருந்த இக்கடிதத்தில் மேலும் சில வாதங்கள் முன் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அதில் முக்கியமானது வன்டோர்ட் அவர்களின் புள்ளி விபரக் கணிப்பீடு முற்றுப் பெற்றிருக்கவில்லை என்பதாகும். அத்துடன் தொழிலாளர் மத்தியில் இந்த அளவுக்கு இறப்பு வீதம் அதிகமாக இருக்கின்றது என்பதனை ஏற்றுக் கொள்ள சான்றுகள் போதாது. ஆதலினால் சில புள்ளி விபரங்களும் தரவுகளும் அரசாங்கம் சார்ந்ததாக இருந்த போதும் அவை கூட நம்பகத் தன்மை குறைந்ததாக இருக்கின்றமை வன்டோர்ட் தெரிந்து வைத்திருக்க வில்லை என்பது வருந்தத்தக்கது.

ஆதலினால் கூலித் தொழிலாளர்கள் பற்றிய தெளிவி ன்மை மேலும் இருக்கத்தான் செய் கின்றது. வன்டோர்ட் டின் சில கருத்துக்கள் மிகைப்படுத்தப் பட்டும், மெருகேற்றப்பட்டும் தெரிவி க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் முரண் பாடுகளும், தொடர்ச்சியின்மைகளும் கூடத் காணப்படுகின்றன.

ஆகையினால் அவரது கருத்தினை சிறிதளவிலாவது கவனத்துக்கெடுத்துக் கொள்ள முடியுமா என்பது சந்தேகத்திற்கிடமானதாகவே உள்ளது.

இவர் குறிப்பிட்டுள்ள தொழிலில் நன்கு பரிச்சயமானவர்கள் இன்னல்

களை குறைவாகவே எதிர்கொள்கின்றனர். பழைய தொழிலாளர்கள் மத்தியில் இறப்பு வீதம் குறைவு கைக்குக் கிடைத்த எதையும் சாப்பிடுவதால் வயிறு சம்பந்தமான நோய்கள் உண்டாகின்றன போன்ற கருத்துக்கள் அறிவு பூர்வமானவைகளாகத் தோன்றவில்லை. இவர் அண்மையில் இலங்கைக்கு புலம் பெயர்ந்து வந்தவர்களின் குணநலன் தொடர்பில் வர்ணித்திருப்பது தொடர்பில் துரைமார் சங்கம் எந்தவிதமான பொறுப்பையும் ஏற்க முடியாது.

புதிதாக வந்தவர்கள் பல்வேறு பிரச்சினைகளை சந்திக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு தமது நிலைமையை வெளிப்படுத்தும் திராணியில்லை. அவர்களின் சோந்து போன, பலவீணமான கையாலாகாத நிலைமை புலன் உணர முடியாத நிலைமை போன்றவற்றை துரைமார் சங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளாத போதும் அவர்கள் பழக்கப்பட்ட பின்னர் புத்தி சாதுரியமாகவும் கடுமையாகவும் உழைக்கும், தொழிலாளராக மாறி விடுகின்றனர் என்ற கருத்தை துரைமார்சங்கம் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கின்றது.

இவர்களைப் போலவே டி.பி.எஃ.ஐ. சி. மர்டோக் (T.W.C Mur doc) அன்றைய குடிவரவு ஆணையாளரும் வன்டோர்ட்டின் கருத்துக்கள் மிகைப் படுத்தப் பட்டவை என்றும் கூலித் தொழிலாளர்களில் கால் பங்கினர் இருக்கின்றனர் என்ற கூற்றைதான் ஏற்கவில்லை என்றும் தனது கணிப்பின்படி வருடாந்த இறப்பு வீதம் 7.04% மாகவே உள்ள தென்றும் தெரிவித்துள்ளார்.

வைத்திய அதிகாரி வன்டோர்ட் பழிவாங்கப்படமை

கம்பளை அரசாங்க வைத்தியாலை பிரதம வைத்திய அதிகாரிடாக்டர் டபிள்யூ. டி.வன்டோர்ட் அவர்களின் அறிக்கை தொடர்பான பாதிப்பு மிக ஆழமானதாகவே இருந்தது.

துரைமார்சங்கம், குடிவரவு ஆணையாளர்மார், சிவில் மெடிக்கல் உத்தி யோகத்துர், பிள்யூ.பி.சாஸ்வி, கவர்னர் ரொபின்சன் போன்றோர் மேற்படி வன்டோர்ட் அவர்களின் அறிக்கையை உன்னிப்பாக அவதானித்தனர். வன்டோர்ட் தொழிலாளர் சமூகத்தின் மோசமான பகுதியை மட்டுமே துருவி த்துருவி ஆராய்ந்துள்ளார் என்றும் அவர்கள் அடைந்த நன்மைகளைப் பற்றி அவர் ஒன்றும் கூறாதபடியால் அவரது அறிக்கை பாராபட்சமானது என்றும் கருதினர்.

“தமிழ் நாட்டுக் கிராமங்களில் இருந்து வந்த கலைகள் தாமாகவிரும்பி, எந்த நிபந்தனையும் விதிக்கப்படாமல் இங்கு வந்து வேலை செய்வதும் பின் தாம் விரும்பும் போது விட்டுச் செல் வதும் அவர்களது வழக்கமாக இருந்தது இங்கு ஏற்பட்ட கலைகளின் தேவைக்கேற்ப அவர்களின் வருகை

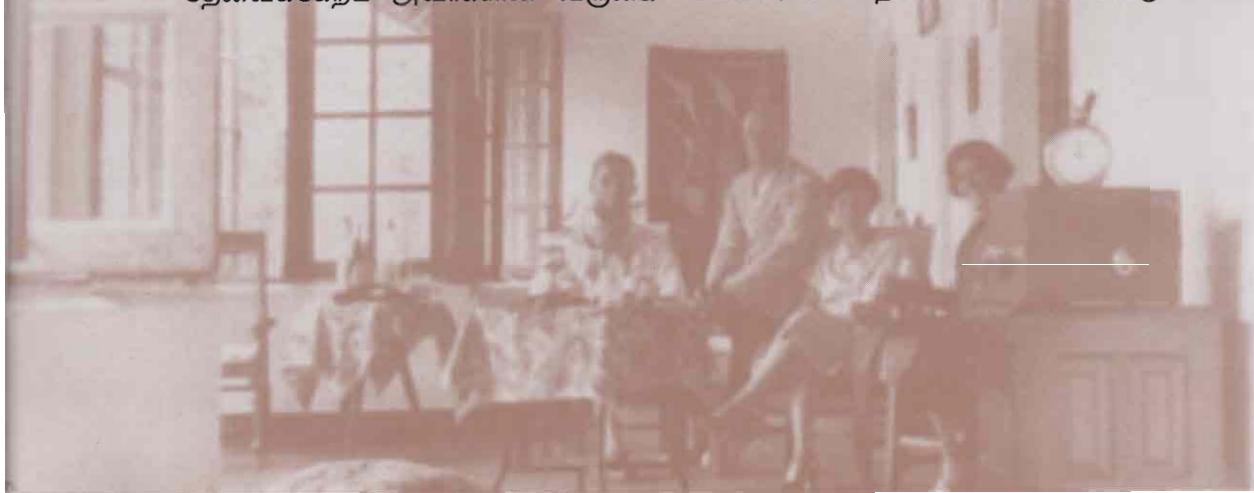
அதிகரித்தது. சில நேரங்களில் வருஞ்கை குறைந்தது.

உள்ளுரில் கூட தமக்கு பிடிக்காத ஒரு தோட்டத்தில் இருந்து வேறு ஒரு தோட்டத்துக்குப் போக வேண்டுமா யின் 15 நாள் அறிவித்தல் கொடுப்பது போதுமானதாக இருந்தது.

கடந்த 30 ஆண்டுகளாக அவர்கள் இப்படித்தான் வந்து நமது கோப்பித் தோட்டங்களில் வேலை செய்கிறார்கள். இக்காலத்தில் கோப்பிச் செய்கை யும் அதிகரித்துள்ளது. அவர்களது வருகையும் அதிகரித்துள்ளது. கோப்பி உற்பத்தி கடந்த 10 ஆண்டுகளில் இரண்டு மடங்காக அதிகரித்துள்ளது.

அநேகமான சமயங்களில் ஒரு வருடம் முடிந்து தம் தாய் நாட்டுக்குச் செல்லும் கலைத் தொழிலாளி அடுத்த வருடம் திரும்பி வரும் போது தனது மனைவி, குழந்தைகள், பிள்ளைகள், நன்பர்களையும் கூட தம்முடன் அழைத்து வருகின்றனர்.

Dr. வன்டோர்ட் கூறுவது போன்று அவர்கள் மத்தியில் கடுமையான மரண வீதம் அதிகரித்து இங்கு ஒரு பயங்கரமான நிலைமை காணப்படு

கின்றது. அல்லது தொழிலாளர்கள் துன் பப்படுகின்றார்கள் என்று அவர்கள் கரு தினால் ஏன் அவர்கள் அப்படிமீண்டும் மனைவி, குழந்தைகளுடன் வரவேண்டும்? என்று துரைமார் சங்கத் தினர் வாதிட்டனர்.

1867 ஆம் ஆண்டில் ஒரு சமயத்தில் இது தொடர்பில் கருத்துத்தெரிவித்த ஆளுநர் ரொபின்சன் இங்கு வருகின்ற அநேகமான கூலித் தொழிலாளர்கள் இங்கேயே நிரந்தரமாக தங்கிவிடுவ துடன் அவர்களில் பல நிலச் சொந்தக்காரர்களும் இருக்கின்றனர் என்று தெரிவித்தார். இங்கு நிரந்தரமாகத் தங்குவோருக்கு மேலும் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்பது அவரது

கருத்தாக இருந்தது.

வைத்திய அதிகாரி மர்டோக்கருத்துத் தெரிவிக்கும் போது:- வன்டோர்ட் அதிகமாக தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களின் நிலமையை கருத திற்கொள் ளாது அவர்கள் மன்னாரில் இருந்து வந்து சேரும் வழியில்காணப்படுகின்ற நிலமையையும் வைத்தியசாலையின் நிலமையையுமே கருத்திற் கொண்டுள்ளார்.

கவர்னர் வார்ட்

அவர்கள் (Hendry ward) ஆள் பதியாக இருக்கும் போது பசி, பட்டினி காரணமாக அதிகமானவர்கள்

மன்னாரில் இருந்து மலைநாட்டுத் தோட்டங்களை அடையும் வழியில் இறந்து போனார்கள்ளன்று அரசாங்கச் செயலாளருக்கு சுட்டிக் காட்டியிருந்தமையை நினைவு கூறந்தார்.

இதனால் வார்ட் கவர்னராக இருந்த போது நீராவிக் கப்பலொன்றை (Steamer) கொழும்பு வரை போக்குவரத் தில் ஈடுபடுத்த முயற்சி செய்த போதும் அதற்கான செலவுக் கட்டணத்தை ஈடு கொடுக்க தொழிலாளரால் முடியாமல் போனமையையும் மர்டோக் நினைவுபடுத்தினார்.

தொழிலாளர்களின்

உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள் தொடர் பில் கருத்துத் தெரிவிக்கும் போது பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் ஏனைய காலனித்துவ குடியேற்ற நாடுகளான மொற்கிந்தியத் தீவுகள் போன்றவற்றில் தொழிலாளர்களுக்கான உணவை எஜமானர்களே வழங்குகின்றனர் என்றும் அதற்கான செலவையும் சம்பளத்தில் கழித்துக்கொள்கின்றனர் என்றும் மர்டோக் மேலும் தெரிவித்திருந்தார் என்ற போதும் இவ்வாறான எத்தகையவழி முறைகளிலும் கடுமையான முறைகேடு, ஊழல் என்பன கணப்படுவதால் பல சமயங்களில் தொழிலாளர்கள் குப்பையைக் கூட உண்ணும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர் என்றும் அவர் இறுதியாக தனதறிக்கையில் தெரிவித்திருந்தார்.

எதுளப்படி இருந்த போதுமதோட்டத்துரைமார்களின் நடத்தை தொழிலாளர்களின் அதிகரித்த மரணங்கள் தொடர்பில் வன்டோர்ட் தெரிவித்த கருத்துக்கள் காரணமாக அவர்களின்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் வன்டோர்ட்டை மன்னிக் கத்தயாராக இல்லை.

இக்காலத்தில் துரைமார் சங்கத்தின் தலைவராக கடமையாற்றிய ஜோர்ஜ் வோல் (George wall) வன்டோர்ட் தெரிவித்திருக்கும் ஒவ்வொரு குற்றச்சாட்டையும் மறுத்துப் பதிலளிக்க வேண்டும் என்றும் கோபாவேசமாகத் தெரிவித்தார்.

வன்டோர்ட் இளமையானவர் என்றும் அவரது அனுபவம் கம்பளை வைத்தியசாலை மற்றும் அதனைச் சூழவுள்ள கோப்பித் தோட்டங்கள் பற்றியது மட்டுமே. என்றும் அவர்

கூறினார். ஜோர்ஜ் வோல் துரைமார் சங்கத்தின் கூட்டங்களுக்கு வருகை தராத சந்தர்ப்பத்தில் அதன் உப தலைவர் களில் ஒருவரான ஐ.டி.வி. ஹரிசன் (D.G.B.Harrison) தலைமை வகித்து ஒருமுறை கருத்துத் தெரிவித்தார்.

அவரது கூற்றுப்படி என்ன இருந்தாலும் வன்டோர்ட் இறப்பு அதிகமாக ஏற்பட்டது என்று தெரிவிக்கும் குற்ற ச்சாட்டில் மேற்படி மரணங்கள் எங்கே இடம்பெற்றன? என்று கேள்வி எழுப் பினால் நிச்சயமாக அவை தோட்டங்களில் இடம்பெறவில்லை என்றும் அவை வைத்தியசாலைளிலோ அல்லது பாதைகளிலோ தான் இடம் பெற்றன என்றுதான் பதிலளிக்க முடியும் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

இறுதியில் வன்டோர்ட்டின் விமர்சனங்கள் காரணமாக அவர் பொது வைத்

திய சேவையில் நிலைக்க முடியாமல் போய்விட்டது. துரைமார் சங்கத்தினர் தமது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி அவரை மாத்தறை வைத்தியசாலைக்கு இடமாற்றம் செய்தனர்.

துரதிஷ்டவசமாக அவர் அங்கு சென்று பணியாற்றிய போது அங்கு கடுமையான கொலரா நோய் பரவி பல மரணங்கள் ஏற்பட்டன. இது தொடர்பான விசாரணையில் “இதற்குக் காரணம் மாத்தறை உதவி அரசாங்க அதிபரே” என்று வன்டோர்ட் குறிப்பிட்டார்.

இது தொடர்பில் சட்டமா அதிபர் (Attorney General) விசாரித்ததைத் தொடர்ந்து வன்டோர்ட் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டு தனியார் மருத்துவ தொழில் புரிவதற்கு பலவந்தமாகத் தள்ளப்பட்டார்.

கட்டாய மருத்துவம் சாத்தியமானதா?

கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் இறப்பு வீதம் குறையாமல் இருப்பது தொடர்பான பிரச்சினை அரசாங்கம், அரசு மருத்துவ அதிகாரிகள், தோட்டத்துரைமார்கள் ஆகியோர் மத்தியில் மும்முனைப் பிரச்சினையாக மற்றுமொரு பரிமாணத்தை நோக்கி திசை மாறியிருந்தது அரசாங்கமும், அரசு அதிகாரிகளும் இது தொடர்பில்

குரலெழுப்பிய போதெல்லாம் துரைமார்கள் தம்மீது அர்த்தமற்ற குற்றங்கள் சுமத்தப்படுவதாகவும், தேவையற்ற தலையீடு என்றும் கருதி எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர்.

என்னவிருந்தாலும் மருத்துவ அறிக்கைகள் புள்ளி விபரங்கள், கிடைக்கப்பெற்ற தரவுகள் ஆகியன தொழிலாளர்களின் மத்தியில் அதிகரித்தமரண

வீதங்களை பட்டவர்த்தனமாக பறை சாற்றிக் கொண்டிருந்தமையை யாராலும் மறுக்க முடியாமலும், மறைக்க முடியாமலும் இருந்தது ஆதலினால் தொழிலாளரின் இறப்பு வீத புள்ளி விபாத்தினை நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளில் வாழ்கின்றமக்களின் இறப்பு வீதமளவுக்கு கொண்டு வர வேண்டியதன் தேவை ஏற்பட்டது.

அதன் அடிப்படையில் 1872 ஆம் ஆண்டு 14 ஆம் இலக்க மருத்துவத்தேவை கள் கட்டவேச சட்ட மொன்றை (Medical wants act No14 of 1872) அரசாங்கம் வேறு வழியின்றி அறிமுகப்படுத்தி யது. இச்சட்டம் தம்மைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்டதென்றே தோட்டத்துரைமாரும் உரிமையாளர்களும் கருதினர்.

இவை அனைத்துக்குமான காரணி யாக இருந்தது இக் காலத்தில் போது மான மருத்துவத்துறை முன்னேற்றம் காணப்படாமையாகும்.

எனினும் அடுத்தடுத்து வந்த தசாப்தங்களில் மருத்துவத்துறை முன்னேற்றமும் சுகாதார வசதிகளும் சற்று முன்னேற்றமடைந்திருந்தது என்று கூறுவது தவறாகாது. 1870 கணை அடுத்து வந்த தசாப்தங்களில் உலக மருத்துவ உலகம் பல முன்னேற்றங்களைக் கண்டிருந்தது.

அவை இலங்கை மருத்துவத்துறையையும் எட்டாமல் இல்லை. இக்காலத்தில் இடம்பெற்ற பிரித்தானியமருத்துவர்கள் சங்கத்தின் இலங்கைக்கிளை (Ceylon Branch of British Medical Association) அங்குரார்ப்பணவிழாவில் அதன் தலைவராகக் கடமையாற்றிய Dr. பி.டி. அந் தோனிஸ் (Dr.P.D.

Anthonish) தனது தலைமை உரையில் பின்வருமாறு தெரிவித்தார்.

“அன்மைக் காலமாக மருத்துவ உலகம் மிகக் கூர்மையாக முன்னேற்றமடைந்து வருகின்றமையைக் காண முடிகின்றது. இதுவரை, உடலின் வெப்பப் புதிகரிப்பினை வெறுமனே காய்ச்சல் ஏற்பட்டுள்ளது என்று மருத்துவ உலகம் பார்த்தது.

ஆனால், இன்று அத்தகையவெப்ப அதிகரிப்பினை அளந்து கணிப்பிட வெப்பப் மானி (Thermo meter) கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

அந்த கருவியின் உதவி கொண்டு காய்ச்சலின் தன்மையை மூன்றுவித மாகப் பிரித்துப் பார்க்கிறார்கள். அவை தளர்நிலை காய்ச்சல், மீண்டும் மீண்டும் வருகின்றகாய்ச்சல், தொடர்ந்து நீடிக்கின்ற காய்ச்சல் (Intermittent, Remittent, Continued Fevers) என்பனவாகும். அதன் காரணமாக காய்ச்சல் என்ற நோயில் கூட பல வகைகள் காணப்படுகின்றன.

அவற்றின் வித்தியாசமான தன்மைகளைப் புரிந்து கொண்டு அதற்கேற்ப மருத்துவம் செய்யக்கூடியதாக வசதி யேற்பட்டுள்ளது என்று அவர் குறிப்பிட்டார்.

எனினும், மருத்துவத்துறை வசதிகள் அதிகரி க்கப்பட்ட போதும் கூட அது எந்த அளவுக்குக் கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளியை சென்றடைந்தது என்பது மற்றுமொரு கேள்வியாகும். இதற்கு தெரிவிக்கப்பட்ட பதில் தொழிலாளர் எவ்வளவு கடுமையான நோய் வாய்ப்பட்டாலும் அவர்கள் மருத்துவ சாலைகளின் வசதிகளைப் பெற்றுக் கொள்ள அங்கு செல்ல

மறுக்கிறார்கள் என்பதாகும். இத்தகைய மனப்பாங்கு கோப்பித் தொழிலாளர்களில் மாத்திரம் காணப்பட வில்லையென்றும் முற்றிலும் சிங்களமக்கள் மாத்திரமே வாழ்கின்ற வடமத்திய மாகாணத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வொன்றின்படி பொதுவாக கிராமத்து மக்கள் துஷ்ட தேவதை களில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் என்றும் அவர்கள் ஆங்கில மருந்தில் நம்பிக்கை கொள்ளாமல் உள்ளூர் பரியாரிகள் மீதே அதிக நம்பிக்கை வைத்துள்ளனர் என்றும் இக்காலத்தில் ஆளுநராகப் பதவி வகித்த சேர். வில்லியம் சீர்க்கரி (Sir William Gregory) தெரிவித்துள்ளதாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

என் தொழிலாளர்கள் வைத்தியசாலைகளை நாடுவதில்லை என விசாரித்த போது தோட்டத் துரைமார்கள் தெரிவித்ததாவது,

“அவர்கள் ஆங்கில வைத்தியத்தை விரும்புகிறார்கள் இல்லை என்றும் ஆயுர்வேத நாட்டு வைத்தியர்களிடம் சென்று மருந்தோ, குளிசையோ, கசாயமோ வாங்கிக் குடிக்கிறார்கள் அல்லது பரியாரி, கட்டாடி முதலானவர்களிடம் சென்று மந்திரித்துக் கொள்கிறார்கள் என்றும் தெரிவித்துள்ளனர்.

இது தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்த ஜேம்ஸ் ரைட் (James Wright) என்ற தோட்டத்துரை இவர்களை வைத்தியசாலைக்கு செல்ல வைப்பது கடினமான காரியம்.

குறிப்பாக சிங்கள கிராமங்களை அண்டிய தோட்டங்களில் வசிக்கும் தொழிலாளர்கள் நாட்டு வைத்தியர்,

மை வெளிச்சம் பார்ப்பவர், கோடாங்கி பார்ப்பவர், பேயோட்டும் மந்திரிக்காரன் போன்றவர்களையே தேடிச் செல்கின்றார்கள்” என்று கூறியுள்ளார்.

அரசாங்க அதிகாரியான எச்.எஸ். ஓ.ரஸ்ஸல் (H.S.O.Russel) கருத்துத் தெரிவிக்கும் போது “ஜேம்ஸ் ரைட் தெரிவிப்பது உண்மைதான். மிகவிசம் கூடிய பாம்பு கடித்த சந்தர்ப்பங்களிலும் கூட இவர்கள் பரியாரியையே தேடி ஒடுகிறார்கள்.

அவன் அதற்கு மருந்தாக குளிசைகளையும், கசாயத்தையுமே கொடுக்கின்றான்” என்று கூறினார். இவை எல்லாமே தோட்டத்துரைமார்கள் தமக்குள் தெரிவித்துக் கொண்ட கருத்துபரிமாற்றங்களே.

அதேபோல் தோட்டத்துரையான பிரிஸ்யூ. ஆர். வோல்ஸர் (W.R.Waller) வேறு விதமான கருத்தொன்றைத் தெரிவித்தார்.

“எதற்காக கூலித் தொழிலாளர்களை அவர்கள் கலை, கலாரப்பாரம் பரியங்களுக்கு எதிராகவும், விருப்பத்துக்கு மாறாகவும் கட்டாயப்படுத்தி வைத்தியசாலைக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

இந்திய அரசாங்கங்கள் இந்தியாவில் அவர்கள் கிராமத்தில் இருந்த போது அவ்விதம் கட்டாய மருத்துவம் செய்தனவா? அல்லது கிராமங்களில் வசிக்கின்ற சிங்கள மக்களை வைத்தியசாலைக்கு போ என கட்டாயப்படுத்துகிறதா? கூலித் தொழிலாளர்களையும் அவர்கள் விருப்பத்துக்கு விட்டு விடவேண்டியது தான் நல்லது” என்று கூறினார்.

நோயற்றாலும் சாகும்வரை உழைத்தனர்

தொழிலாளரின் இறப்புக்கள் அதி கமாகக் காணப்படுவதற்கு அவர்கள் வைத்தியசாலையை நாடுவதில்லை என்பதையே இறுதித் தீர்மானமாகக் குறிப்பிட்டது துரைமார் சங்கம். அதன் பிரகாரம், ஆஸ்பத்திரியாக

அல்லாமல் வெளிவாரியாக தோட்டத் தொழிலாளி மருத்துவ சிகிச்சை பெற ஒழுங்குகள் செய்யுமாறு துரைமார் சங்கம் அரசாங்கத்தை வலியுறுத்தி யது. இதன் பொருட்டு ஆஸ்பத்திரியை விட வேறு ஒரு மருத்துவ சிகிச்சை முறை ஏற்படுத்துவதே நல் வது என்று கூறியது.

இத்தகைய முறைமையொன்றினால் தொழி லாளர்களுக்கு அவர்களின் ஆரம்ப நிலைமையிலும் அதே சமயம் அவர்களின் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகும் தயக்கத்தையும் போக்க முடியுமென அவர்கள் கருதினர்.

இது தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவி த்த கண்டி காலனித்துவ மருத்துவ அதி காரி Dr. ஹென்றி டிக்மன், (Dr. Hendry Dic kman, Colonial Surgeon) இத்தகைய வெளிவாரி மருத்துவ சேவை தற்போ தும் கண்டி மருத்துவமனையில் இருக்கின்றதென்றும் ஆனால், அது ஏழைப் பாலைகளுக்கும் பிச்சைக்காரர்களுக்கும் இலவசமாக வழங்கப்படுகின்றதென்றும் அதனை தோட்டத் தொழி லாளருக்கு விஸ்தரிக்க முடியும் என்றும் எனினும் இலவசமாக அல்லாமல் அதற்கு கட்டணம் வசூலிக்கப்பட வேண்டிவரும் என்றும் தெரிவித்தார்.

அவர் மேலும் தெரிவித்ததாவது,

“தோட்ட நிர்வாகங்கள் தொழிலாளர்கள் நோய் வாய்ப்பட்ட ஆரம்பத்தி வேயே அவர்களை மருத்துவசாலைக்கு அனுப்பாமைக்குக் காரணம் அதற்கான கட்டணம் தோட்ட நிர்வாகத்

தாலேயே செலுத்தப்பட வேண்டியுள்ள மையும் தம் தோட்டத்தில் வேலை செய்ய ஆள்பற்றாக்குறை ஏற்படும் என்பதனாலும் தற்போது வெளி வாரி யாக தோட்ட தொழிலாளருக்கு சிகிச்சை வழங்க ஆரம்பித்தால் சிகிச்சைக்கும் மருந்துக்கும் மேலதிகமாக அதிகம் செலவாகும். முன்பு தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வைத்தியசாலைக்குப் போகத் தயங்கியதற்குக் காரணம்

அங்கே வசதிகள் குறைவாக இருப்பதும் அங்கே சென்றால் மரணம் சம்பவிக்கும் என்றும் அவர்கள் பயந்தனம் யாகும். ஆனால் இன்று அரசாங்கம் பெருமளவில் பணம் செலவழித்து மாளிகை போன்று பெரும் வைத்தியசாலைக் கட்டிடங்களை அமைத்துள்ளது. எனினும் இன்னும் தொழிலாளர்கள் இத்தகைய வைத்தியசாலைக்கு சென்று சிகிச்சை பெறுவதற்குபழக்கப்

படவில்லை. வைத்தியசாலை சேவை களுக்கு எதிராக இன்னமும் பேசப்பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறது”

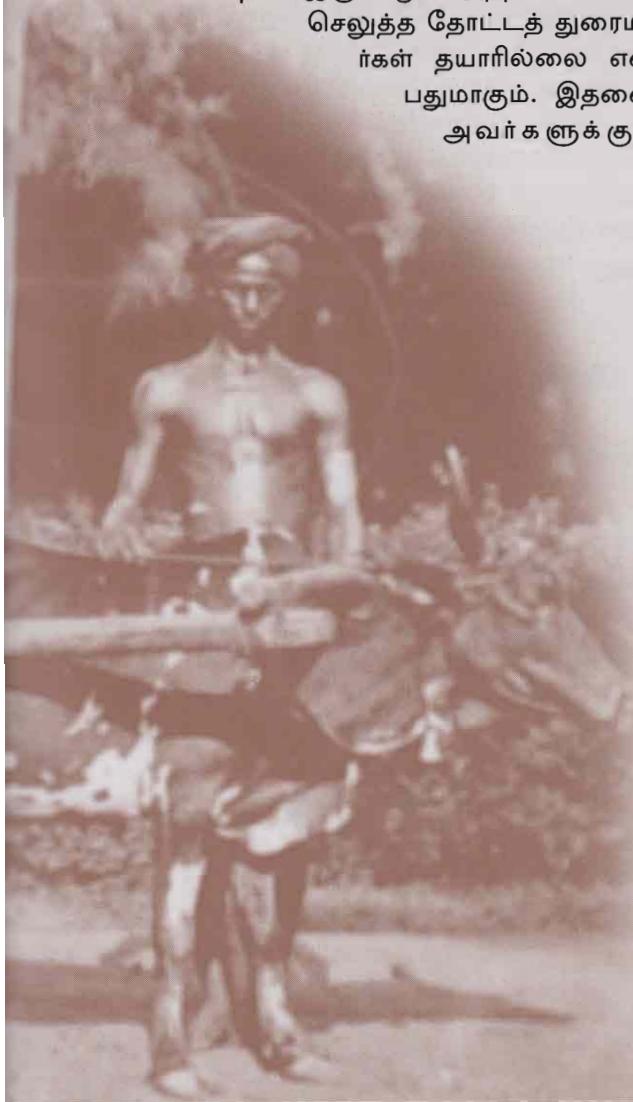
இது தொடர்பில் மேலும் கருத்து தெரிவித்த அரசாங்க பிரதம மருத்துவ அதிகாரி Dr. பாஸ்ட். பி. ஷாஸ்லி (W.P. Charsley, Principal Medical Officer) “இத்தகைய வெளிவாரி மருத்துவசே வை இப்போது உள்நாட்டவர்களுக்கு கிடைத்தாலும் அது தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு கிடைக்காமல் இருப்பதற்குக் காரணம் அது செலவுமிக்க தாக இருப்பதும் அந்த செலவை செலுத்த தோட்டத் துரைமார்கள் தயாரில்லை என்பதுமாகும். இதனை அவர்களுக்கும்

விஸ்தரிக்க வேண்டுமாயின் மேலும் அதிகமான மருத்துவர்களின் சேவை தேவைப்படும். அவர்களுக்கான சேவைக்கான கட்டணத்தை தோட்ட நிர்வாகத்திடம் இருந்து அறவிட வேண்டி வரும். முன்பு மருத்துவ உத்தியோகத்தர்கள் தோட்டங்களுக்கு விஜயம் செய்து மருத்துவம் பார்த்துள்ளனர். அதற்கான கட்டணம் தோட்ட நிர்வாகத்திடம் இருந்து அறிவிடப்பட்டது ஆனால் நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட பின்னடைவுடன் மேற்படி சேவை கைவிடப்பட்டது.

தொழிலாளர்களுக்கு அவர்களின் நிலை மோசமடையும் வரை தோட்டத் துரைமார்களே மருத்துவம் செய்யும் நிலை ஏற்பட்டதுடன் துரைமார்கள் தொழிலாளியின் நிலை தம்மை மீறிச் செலவும்போது அவர்களை அவசர அவசரமாக வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பினர். இதன் காரணமாகவே வைத்தியசாலைகளில் அவர்கள் அனுமதிக்கப்பட்ட உடன் மரணங்களும் அதிகமாயின.

இதற்கு ஒரேயொரு தீர்வுதான் உள்ளது. மொறிசியஸ் நாட்டில் கட்டணம் செலுத்தி வைத்திய சேவையைப் பெறும் ஏற்பாடு காணப்படுகின்றது. இதற்கான சட்டம் ஒன்று கொண்டு வரப்பட வேண்டும். அதன் வாயிலாக வரி ஒன்று அறவிடப்படலாம்”

இதற்குப் பதிலளித்த தோட்டத் துரைமார் சங்கத்தினர், அரசாங்க மருத்துவம் தோட்டங்களுக்கு வாதத்துக்கு ஒரு முறையோ, மாதத்துக்கு ஒரு முறையோ மட்டும் வருகை தரும் நடைமுறை தற்போதும் காணப்படுகின்றது என்றும், ஆனால் அதனால் பெரிதாக ஒன்றும் அடையப்படவில்லை என்

றும் குறிப்பிட்டனர். இந்த நடவடிக்கை பொருளாதார நன்மை கருதி கை விடப்படவில்லை என்று குறிப்பிட்ட அவர்கள் தேவையில்லாதபோது வாரத்துக்கு ஒரு முறையோ, மாதத்துக்கு ஒரு முறையோ வருகை தரும் இவர்களால் எந்தப் பிரயோசனமும் இல்லை. தொழிலாளர் நோய் வாய்ப்பட்டிருக்கும் போதும் தேவை ஏற்படும் போதும் இவர்களின் சேவையைப் பெற முடிவதில்லை. இவர்களின் எண்ணிக்கையும் பற்றாக்குறையானதாகவே இருந்தது. படிப்படி யாக இத்தகைய மருத்துவ சேவை அற்றுப்போனது. மீண்டும் தோட்டத்துரை மாரே மருத்துவத்தையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டனர்.

டாக்டர் சாஸ்லியின் கூற்றுப்படி 1871 ஆம் ஆண்டு வைத்தியசாலையில் நோயுற்ற தொழிலாளர்களுக்கு சிகிச்சை வழங்கியதால் ஒரு மாதத்துக்கு

பவுண் 25 முதல் 30 வரை அறவிடப்பட்டிருந்தது. இத்தொகை சில மாதங்களிலேயே 10 பவுண் 2 சிலவிங்காக குறைந்து போயிருந்தது. வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்படும் ஒரு தொழிலாளிக்கு 6 பெண்கள் மாத்திரமே அறவிடப்பட்டது. இது மிக நியாயமானதே. உண்மையான செலவை அரசாங்கமே ஏற்றுக் கொண்டது. எனினும் தோட்ட நிர்வாகம் இந்தத் தொகையை செலுத்தி தமது தோட்டத் தொழிலாளியை வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பாமல் அவனது நோய் முற்றி இறக்கும் நிலையை அடையும் வரை தோட்டத்துரையே மருத்துவம் செய்து வந்தார்.

பின்னர் அதற்கு மேல் தன்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாத விடத்து அவன் வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பப்பட்டபோது வழியிலோ வைத்தியசாலையிலோ இறந்துபோவது வழக்கமாக இருந்தது.

தோட்ட மருத்துவச் சேவை -முடிவில்லா விவாதம்

“கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் பரவலாகக் காணப்பட்ட நோய்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை வாந்திபேதி, வயிற்றோட்டம், பல்வேறு வகையான காய்ச்சல்கள், வயிற்றுப்புண் என்பன, இத்தகைய நோய்கள் கடுமையான கட்டத்தை அடைந்த போது கூட தோட்டத்து டிஸ்பென்சரி க்கு இவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் நடந்து சென்று பல மணி நேரங்கள் காத்திருந்து பின் மருத்துவம் பற்றி ஒன்றும்

நுமே தெரியாத அனுபவமற்ற மிக இளம் தோட்டத் துரைமார்களிடம் மருத்துவம் பெற வேண்டியுள்ளமை இவர்களுக்கு செய்யப்படும் மிகப் பெரும் கொடுமையாகும்” என டாக்டர் டபிள் டி.பி. ஷாஸ்லி அரசாங்கத்துக்குத் தெரிவித்தார்.

“பொதுவாக மேற்படி அனுபவமற்ற, புதிதாக வேலைக்குச் சேர்ந்ததுரைமார்களுக்கூட மருத்துவ சிகிச்சையில் வேறு வழியின்றியே ஈடுபடுகின்றார்கள்.

சில சமயம் சுமார் 500 பேர் வரை டிஸ்பென்சரிக்கு வருகின்றார்கள் அவர்களுக்கு உரிய மருத்துவம் கிடைக்காத நிலையில் பின் நோய் முற்றி கைவிடப்பட்டபோது மருத்துவசாலைக்கு அனுப்பப்படுகின்றனர். அப்போது அந்த நோயாளி கிச்சையளிக்கும் நிலையைக் கடந்து இறந்து போய் விடுகின்றான்.

வேறும் பல நோயாளர்கள் வீதிகளில் இறக்கும்படி கைவிடப்படுகின்றனர். பின்னர் இத்தகையவர்களின் உடல்களை பொலிஸாரூக்கு அறிவித்ததன் பேரில் பொலிஸார் வைத்திய சாலைக்கு எடுத்துச்சென்று கையளிக்கி ன்றனர். இத்தகைய மரணங்களும் வைத்தியசாலையிலேயே பதிவாகின்றன. ஆகலால் வைத்தியசாலைகளில் பதிவாகிய தொழிலாளர்களின் மரண வீதம் அதிகமாக இருக்கின்றது என்பது ஆச்சரியத்திற்குரியதல்ல” என்காஸ்வி மேலும் தெரி விததார்.

தொடர்ந்தும் காலத்துக்குக் காலம்
பல ஆண்டுகள் வந்துபோன போதும்
மருத்துவ பிரச்சினையும் தொழிலாளர்களின் அநியாயச்சாவும் இருந்து
கொண்டுதான் இருந்தது. அரசாங்கம்
மருத்துவச் செலவினை தோட்ட நிர்வா
கத்தின் மீது சுமத்த முற்பட்ட போதும்
தோட்டங்களில் வைத்தியசாலை
களை நிர்வகிப்பதும் மருத்துவர்களை
உத்தியோகத்துக்கு அமர்த்துவதும் தம்
மால் ஆகாத காரியம் என்று கூறி அவர்கள் இந்த விடயம் தமக்குரியதல்ல
என்று தட்டிக் கழித்தனர். இத்தகைய தருணத்தில் தான் இவ்விதம் இந்த முடிவில்லா விவாதத்தில் 1871 ஆம் ஆண்டு அன்றைய குழுயேற்ற நூட்டு செயலாளராக இந்த மொன்றி உரிவிங்

(Hendry T.Irving) கலந்து கொண்டார். இவர் ஒரு முக்கிய விடயத்தை கூட டிக் காட்டினார். அவர் எழுதிய இந்திய அரசாங்கத்துக்கான கடிதத்தில் பின் வருமாறு தெரிவித்திருந்தார். “கோப்பித் தோட்டங்கள் பரவலாகக் காணப்படுகின்ற மாவட்டங்களில் பல வைத்தியசாலைகள் இயங்கிய போதும் அவை பொதுவான மருத்துவ சேவையையும் கலை உள்ளாட்டு மக்களுக்குமான வைத்தியசாலைகளாக இருந்தனவேயன்றி அவை கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர் தொடர்பில் எந்தவிதமான கவனத்தையும் செலுத்தவில்லை.

இந்த வைத்தியசாலைகளில் தோட்டத் தொழிலாளி அனுமதிக்கப்பட்ட போது அதற்கான கட்டணமாக நாளொன்றுக்கு 6 பெண்கள் அறவிடப்பட்டன. இத்தொகை அவர்களின் இருப்புக்கே போதுமானதல்ல. மேற்படி வைத்தியசாலைகளில் காணப்படுகின்ற மருத்துவ வசதிகள் மிக மிகப் பற்றாக்குறையானதாகவே காணப்படுகின்றன.

டாக்டர் இரவிங் மேலும் தெரிவித்ததாவது, ஆளுனருடன் பேச்கவார் த்தை நடத்தியதற்கமைவாக ஆளுனர் மேற்படி கோப்பி பயிரிடும் பிரதேசங்களை உள்ளடக்கி அவற்றைப் பல மருத்துவ வலயங்களாகப் பிரித்து அவர்களுக்கு மருத்துவ வசதிகளை செய்து கொடுப்பதுடன் பொறுப்பாக மருத்துவரொரு வரையும் நியமிக்கத் தக்கதான முறைமை ஒன்றை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரலாம் என்பதாகும். இத்தகைய மருத்துவமனைகளில் பணிபுரியும் மருத்துவர்கள் இரண்டு நாட்களுக்கு ஒரு முறையோ குறைந்

தது மூன்று நாட்களுக்கு ஒரு முறையோ தோட்டங்களுக்கு விஜயம் செய்யக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும்.

எனினும் இது தொடர்பில் சட்ட சபையால் நியமிக்கப்பட்ட உப குழுவினர் ஆராய்ந்து பார்த்து வருவதாகவும் அவர்கள் இது தொடர்பான் சட்ட மொன்றைக் கொண்டு வர உத்தேசித்திருப்பதாகவும் அவர் கூறினார்.

அதன்படி 1872 ஆம் ஆண்டு 14 ஆம் இலக்க மருத்துவத் தேவைகள் கட்டளைச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. இதனை துரைமார் சங்கம் பல மாக எதிர்த்தால் அவர்களுக்கு சில சலுகைகள் வழங்கப்பட்டு இனக்கப்பாடு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இதன் பிரகாரம் மேற்படி சட்டத்தின் துணை

கொண்டு கோப்பித் தோட்ட பிரதேங்கள் பல மருத்துவ வலயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன. இத்தகைய ஒரு வலயத்தின் சகல மருத்துவமனைகளும் ஒரு செயற்குழுவினரால் நிர்வகிக்கப்படும். இந்த செயற்குழுவின் அங்கத்தினர்களாக தோட்ட உரிமையாளர்கள் அல் ஒலது தோட்டத் துரைமார்கள் இருந்தனர். இத்தகைய கமிட்டிகள் தமது பிரதேசத்துக்கு தகுந்த வகையில் சட்ட திட்டங்களை உருவாக்கி செயல்படுத்த அனுமதிக்கப்பட்டன. இத்தகைய செயற்பாட்டைக் கணகாணிக்க மருத்துவ பரிசோதகர் (Inspector) ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டார். அவர் கூட தோட்டத் துரைமார்களின் விதந்துரையின் மீதே நியமிக்கப்பட்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகைய மருத்துவ சுகாதார திட்டமொன்றை அமுலபடுத்துவதற்கான நிதியை ஒவ்வொரு தோட்டத் திலும் எத்தனை ஏக்கர்கள் கோப்பி பயிர்ச் செய்கை காணப்படுகின்றது என்பதை அளவு கோலாகக் கொண்டு வரி ஒன்று அறவிடப்பட்டது. மற்றும் இச் சட்டத்தினை மீறுவோருக்கு 5 பவுண் அபராதம் விதிக்கவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் தோட்டத்தில் இடம்பெறுகின்ற பிள்ளைப் பிறப்புக்கள், மரணங்களை 24 மணி நேரத்தில் பதிவு செய்து அறிவிக்க வேண்டுமெனத் தேவைப்படுத்தப்பட்டது. எனினும் பிள்ளைப் பிறப்புக் குப்பின் விடு முறை வழங்கப்படமாடாதென்றும், வேலைக்குவர முடியாதவிடத்து உணவுக்கான உணவுப் பகிர்வு (Rations) மாத்திரம் வழங்கப்பட தோட்டத்துரைமார்கள் சம்மதம் தெரிவித்தனர்.

ஆளுநர் வில்லியம் கிரகாரியின் அனுபவம்

முன்னைய குடியேற்ற நாட்டுசெயலாளர் ஹென்றி டி. இர்விங் அவர்கள் பதவி விலகிச் சென்றதைத் தொடர்ந்து அவரது இடத்துக்கு பிரபு கிம் பர்லி (Lord Kimberley) குடியேற்ற நாட்டு அரசாங்கச் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார்.

இவர் மேற்படி மருத்துவத் தேவைகள் சட்டத்தை வரவேற்றதுடன் ஒவ்வொரு மருத்துவ வலயங்களும் தாமாகவே கமிட்டி ஒன்றை ஏற்படுத்தி தமக்குள் வேறு வேறான விதிமுறைகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டு செயற்படுவது உதவாது என்றால் ஆரம்பத்தில் ஒரிரண்டு இத்தகைய மாதிரி மருத்துவமனைகளை நிறுவி அவற்றின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்றும் கூறி னார்.

அதன் மூலம் நிறுவப்படும் சகலவைத்தியசாலைகளையும் உரிய தரத்துக்கும், விதிமுறைகளுக்கும் அமைய நிர்வகிக்க முடியும் என்றும் அவர் கருத்துத் தெரிவித்தார். என்ற போதும் துரைமார் மத்தியில் இத்திட்டத்துக்கு போதுமான வரவேற்பு கிடைக்கவில்லை. இத்திட்டத்துக்கு எதிரான கருத்தையே துரைமார் சங்கமும் கொண்டிருந்தது.

இது தொடர்பில் ஆளுநர் வில்லியம் கிரகாரி (William Gregory 1872 - 77) பின்வருமாறு கூறினார்.

“துரைமார் கள் இத்திட்டத்தை அமுல் படுத்து வதில் ஏன் பின்னிற்கின்றனர்

என்பதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கின்றது. உண்மையில் கோப்பித் தோட்டப் பிரதேசத்தில் மருத்துவ அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டால் அவர்கள் கோப்பித் தோட்டங்களில் நிலவும் உண்மையான மருத்துவம் மற்றும் சுகாதார நிலைமை பற்றி அம்பலப்படுத்தி விடக் கூடும் என அவர்கள் பயப்படுவது தான் இதற்குக் காரணம் என்று அவர் எடுத்துரைத்தார்.

ஆதவினால் சமூகத்தில் அதிக அந்த ஸ்தும் நம்பகத்தன்மையும் உள்ள மாவட்ட தலைமை மருத்துவ அதிகாரிகள் நியமிக்கப்படுவதுடன் அவர்களுக்கு உதவியாளர்களாக நியமிக்கப்படுவெர்களின் கருத்துக்களுக்கும் செயற்பாடு களுக்கும் அந்த தலைமை மருத்துவ அதிகாரிகள் பொறுப்புக் கூறுபவர்களாக இருக்க வேண்டுமென அவர்தெரிவித்தார். தலைமை மருத்துவ அதிகாரிகள் தமது உதவி மருத்துவ அதிகாரிகளின் கருத்துக்களை சான்று களுடன் உறுதிப்படுத்துபவர்களாகவோ மறுக்கும் தன்மை அல்லது திரு

த்தக் கூடிய வல்லமை உள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டுமென அவர் மேலும் வலியுறுத்தினார்.

கோப்பித் தோட்டங்களின் மருத்து வம் மற்றும் சுகாதாரத்துக்கான பொறுப்புக்களை முற்றிலும் துரைமார்கள் கைகளில் ஒப்படைக்க ஆளுனர் ஒரு போதும் விரும்பியது கிடையாது. எனினும் அவர் எல்லா தோட்டத் துரைமார்களையும் குறை கூற விரும்பவில்லை என்றும், சட்டம் ஓன்று இல்லாத சமயத்திலும் தமது நிர்வாகத்தின் கீழ் தொழில் புரிந்த தொழிலாளர்களின் சுகாதார, மற்றும் மருத்துவ நலனில்

மிக அக்கறையுடன் செயற்பட்ட துரை மார்கள் பலர் இருந்தனர் என்றும் குறி படிட்ட அவர் உதாரணம் ஒன்றையும் குறிப்பிட்டார். அவர் தனது சொந்த ஊரான அயர்லாந்தின் கிராமத்து சட்டமருத்துவ சங்கத்தின் தலைவராக இருந்த போது இதே விதத்தில் கிராமத்தவர்களுக்கும் அரசாங்கத்தால் இத்தகைய மருத்துவ வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்ட தென்றும் எனினும் தனியார் முகாமைத்துவத்தின் கரங்களில் அந்தப் பொறுப்பு சென்றபோது, இதே விதத்தில் கிராமத்து பிரபுக்கள் மீது குற்றச்சாட்டுக்கள் வந்தன என்றும்

அவர் தன் அனுபவத்தைத் தெரிவித்தார். ஆனால் இலங்கையில் கோப்பித் தோட்டங்களைப் பொறுத்தவரையில் வித்தியாசமான நிலைமை காணப்படுவதாகவும் ஜூரிஸ் நாட்டின் கிராமங்களைப் போலல்லாது இலங்கையின் கோப்பித் தோட்ட உரிமைகள் அடிக்கடி மாறுகின்றன என்றும் புதிதாக வருபவர்கள் ஒரே மாதிரி இருப்பதில்லை என்றும் ஆதலினால் அரசாங்கத்தின் தலையீடு மிக அவசியமானதென்றும் அவர் தெரிவித்தார்.

மேற்படி ஆளுனரின் நிலைப்பாடு தொடர்பிலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட மருத்துவமான விதத்தில் கிராமத்து பிரபுக்கள் மீது குற்றச்சாட்டுக்கள் வந்தன என்றும்

துவத் தேவைகள் சட்டம் தொடர்பி வூம் எந்த அளவுக்கு துரைமார் சங்கம் கோபம் அடைந்ததென்ப தனை அதன் தலைவர் ஆர்.பி. டைட்லரின் கூற்றில் இருந்து புரிந்து கொள்ளலாம். இந்த பிரச்சினை தொடர்பில் நன்கு அறிந்து இதற்கு காரணமானவர் யார் என இனங்கண்டு அவர்களை பிடித்து வந்து கண்டி ஏரியில் போட்டபின், அவர்கள் ஏன் எங்களைக் கண்டி ஏரியில் போட்டார்கள் என்று கேட்டால் அவர்களிடம் “என் கண்டி ஏரியில் எதும் பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன வா?” என்று நாம் திருப்பிக் கேட்க முடியும்” என்று அவர் கோபத்துடன் தெரிவித்தார். இதற்கெல்லாம் காரணம் இந்திய அரசாங்கம் என்றும் இது முற்றிலும் தமிழை சுமத் தப்படும் மாப்பிரிய அநீதி என்றும் அவர் மேலும் குறிப்பிட்டார்.

துரைமார் சங்கத்தின் சார்பில் சட்ட சபையில் நியமனம் பெற்று செய்தப்பட்ட வில்லியம் மார்ட்டின்லேக் (William Martin Lake) மேற்படி கட்டளைச் சட்டத்துக்கு எதிராக சட்டசபையில் பிரேரணை ஒன்றைக் கொண்டு வந்தார். எனினும் இந்தப் பிரேரணை வாக்கெடுப்புக்கு விடப்பட்டபோது கோப

பிப் பயிர் செய்கை வட்டாரங்களைச் சேர்ந்த ஒரு சிலரைத் தவிர வேறு எவரும் இதற்கு ஆதரவளிக்கவில்லை.

மேற்படி சட்டம் நடைமுறைப்படுத் தப்பட்ட சில காலத்தின் பின்னர் ஏ.ஏ.சி. டங்கன் (A.H. Duncan) என்ற தோட்டத் துரை பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். “அண்மைக் காலத்தில் ஒரு அரசாங்க த்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மோசடிகளில் இதுதான் மிகப் பெரிய மோசடி. இந்த நடவடிக்கை காரணமாக பல கோபபித் தோட்டங்களை இழுத்து மூட வேண்டி வந்துவிட்டது. இந்த சட்டத்தால் பலருக்கு நன்மை என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டதோ அவர்களே இதனால் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். மேற்படி சட்டத்தின் மூலமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட மருத்துவமனைகளில் பணிபுரிந்த மருத்துவ உத்தியோகத் தர்கள் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு பொதுவாக ஏற்படும் நோய்கள் பற்றி எந்தவித அறிவும் அனுபவமும் இல்லாதவர்கள்.

தொழிலாளர்கள் தமது எஜுமானர்களை நம்பிய அளவுக்கு தமிழில் ஒரு வார்த்தையும் பேசத் தெரியாத இந்த இளம் மருத்துவர்களை நம்பத் தயாராக இல்லை”

சிறுத்தை அடித்த பெண்

கோபபித் தோட்டசுகாதாரம் மற்றும் மருத்துவ சேவைகள் உரிய முறையில் கொண்டு நடத்த முடியாமல் போன மைக்கு கங்காணிகளும் பிரதான காரணமாக இருந்தனரென்று உண்மையில் சமூக நலன் மீது அக்கறை

கொண்டவர் என்று வர்ணிக்கப்பட்ட மாத்தளை மாவட்ட உதவி அரசாங்க அதிபராகக் கடமையாற்றிய ஆர். மேலி தெரிவிக்கின்றார். கங்காணிகளைப் பொறுத்தவரையில் துரைமார்களின் பேசுக்கு அப்பால் செல்லாதவர்களாகவும் துரைமார்களின் அடிமை

போல் பாவனை செய்து துரைமாரை ஏமாற்றியதுடன் அப்பாவித் தொழிலாளர்களுக்கு தெய்வம் போல் என்ற பாவனை காட்டி சுரண்டுபவர்களாக வும் இருந்தார்கள் என்பது கங்காணி கள் தொடர்பான பொதுவான வரைவிலக்கணமாக இருந்தது.

அதன் காரணமாக உண்மை நிலை எப்படி இருந்த போதும், இவர்களும் தொழிலாளர்கள் தொடர்பான கேள்விகள் கேட்கப்பட்ட போது துரைமார்களுக்கு சார்பாக இருப்பதற்காக உண்மைகளை மூடி மறைத்தனர் என்றால் காணாமல் போன தொழிலாளர்களின் தகவல்களை கொடுக்காது விட்டனர் என்றும் ஆர். மேஸி மேலும் குறிப்பிட்டார்.

பாம்பன் என்ற இடத்தில் இருந்து கங்காணிகளின் மேற்பார்வையில் கூலித் தொழிலாளர்கள் அழைத்து வரப்பட்ட போது பாம்பனில் குடியகல்வு அத்தியட்சகராக கடமையாற்றிய அதிகாரி புலம் பெயர்ந்து செல்லத் தயாராக இருக்கும் குழுவினரின் பெயர்பட்டியலைச் சரி பார்த்து திருப்தியடைந்த பின்னர், கங்காணிகளிடம் தொழிலாளர்களையும் பட்டியலையும் ஒப்படைப்பார். அத்தகைய குழுவினரை கூட்டி வரும் கங்காணி அந்தப் பட்டியலை தன்னுடன் வைத்திருக்க வேண்டும். பின்னர் மலை நாட்டுக்கான இறுதி நுழைவாயிலும் தரிப்பிடமுமான தம்புள்ளையில் வைத்து உள்ளூர் பரிசோதகரால் பட்டியல்படி தொழிலாளர் உள்ளனரா என பரிசோதித்துப் பார்க்கப்படும். இந்த அதிகாரிக்கும் தமிழ் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

ஆனால் அப்படி சரி பார்க்கப்பட்ட போது பலர் காணாமல் போயிருப்பர். அவ்விதம் காணாமல் போனவர்கள் தொடர்பில் கங்காணி மார்கள் சரியான தகவல்களை வழங்காமல் மறைத்ததுடன் பல பொய் தகவல்களையும் கூறி தப்பிக்கப் பார்த்தனர்.

ஒரு முறை ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண் காணாமல் போயிருந்த போது அது தொடர்பில் கங்காணி பொய் சொல்கிறான் என உணர்ந்த போது அவனை மூன்று நாட்கள் தடுத்து வைக்க நேர்ந்தது. மேற்படி பெண் தனது கணவனுடன் ஊர் திரும்பி விட்டாள் என அவன் பொய் கூறி இருந்தான்.

ஆனால் அந்தப் பெண்ணின் கணவன் முன்பே இறந்து போய் விட்டான் என்றும் அவள் விதவை என்பதும் விசாரணையில் தெரிய வந்தது.

இந்தத் தகவல்களுடன் மேற்படி கங்காணியை மேலும் விசாரித்தபோது அந்தப் பெண்ணை சிறுத்தை அடித்து விட்டதாகவும் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதித்தாகவும் என்ன ஆனது என்று தெரியாதென்றும் தன்னை மீண்டும் அனுப்பி அவளை அழைத்து வரச் சொல்வார்கள் என்ற பயத்தில் தான் உண்மையை மறைத்தாகவும் அவன் கூறினான் என மேஸி தன் அனுபவத்தைத் தெரிவித்தார்.

இப்படி பலவிதத்திலும் கங்காணி கள் பொய்களைக் கூறினர். சிலசமயம் கூட்டத்தினருடன் சேர்ந்து வேகமாக வர முடியாதவர்களை இடையிலேயே கைவிட்டு விட்டு வந்தனர். சிலர் தாமாகவே வந்து சேர்ந்தனர். சிலர் காரணம் தெரியாமலேயே காணாமல்

போனார்கள். இவ்விதம் காணாமல் போகின்றவர்கள் தொடர்பில் வகை கூறுகின்ற பொறுப்பு கங்காணிகளுக்கே இருக்கின்றதென்றும் இது தொடர்பில் கங்காணிகளைத் தண்டிக்கும் வகையில் குற்றவியல் தண்டனைச் சட்டம் திருத்தப்படுதல் அவசியம் என்றும் காலனித்துவ செயலாளர் அலுவலகம் அப்போதைய ஆளுனரான வில்லியம் கிரகரியை வலியுறுத்தி யது. என்றபோதும், இவ்விதம் சட்டம் கொண்டு வந்து கங்காணிகள் தண்டிக்கப்பட்டால் அது தொழிலாளர்களின் வரவை பாதிக்கும் என்று அதற்கு சாதக மாகச் செய ந்படவில்லை.

தொடர்ந்தும் தோட்டத்துரைமார் சங்கம் ஆளுநர் கிரகரி மீது மேற்படி கட்டளைச் சட்டத்தை அமுல் செய்யாமல் இருப்பது தொடர்பில் பல அழுத்தங்களைக் கொண்டு வந்தது.

அதே நேரத்தில் ராஜாங்க செயலாளராகக் கடமையாற்றிய கிம்பர்லி பிரபு அவரைத் தொடர்ந்து பதவி பெற்று வந்த கார்னவன் பிரபு (Lord Carnarvon) ஆகியோரிடத்தில் இருந்து மேற்படி சட்டத்தை செயற்படுத்துவது தொடர்பில் பலவேறு ஆலோசனைகளும் கிடைத்தன. இவர்கள் இருவருமே தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் காணப்படு கின்ற இறப்பு வீதம் குறைதலிலும் வைத்திய சாலைகளில் சுகாதார சேவைகள் முன்னேற்றமடைதலிலும் அக்கறை காட்டியதாகத் தெரிகின்றது. மறுபுறத்தில் இக்காலத்தில் பலவேறு தகவல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி ஏற்பட்டதால் பிரித்தானியாவுக்கும் இலங்கைக்குமி டையில் விரைவான தொலைத்

தொடர்பு வசதி ஏற்பட்டது. 1868 ஆம் ஆண்டு தரைமார்க்கமாக தொலைத் தொடர்பு தந்தி பொருத்தப்பட்டது. 1869 ஆம் ஆண்டு செவெஸ் கால்வாய் திறந்து வைக்கப்பட்டதால் கடல்மார்க்க பிரயாணம் சுருக்கமடைந்தது. 1870 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியாவுக்கும் இலங்கைக்கு மிடையிலான கடல்மார்க்க கேபிள் தொடர்பு பூர்த்தி செய்யப்பட்டது. இதேகாலத்தில் இலங்கை விவகாரத்தில் அக்கறை கொண்டவரான வைட்டால் (Whitehall) இலங்கைக்கான காலனித்துவ செயலாளராக நியமனம் பெற்றதனால் அவருடன் சேர்ந்து ஆளுனர் கிரகரி ஆர்வத்துடன் சில வேலைகளை பூர்த்தி செய்யத் தலைப்பட்டார்.

இக் காலத்தில் இங்கிலாந்துக்கும் இலங்கைக்குமிடையிலான கடிதப் போக்குவரத்தில் தொழிலாளரின் மரணம் மற்றும் மருத்துவ பிரச்சினைகள் தொடர்பான அறிக்கைகள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. மருத்துவ அதிகாரிகள் சமர்ப்பிக்கும் அறிக்கைகளுக்கும் அரசு நிர்வாகத்தினரின் புள்ளி விபரங்கள் மற்றும் தரவுகளுக்கும் பாரிய விதத்தியாசம் காணப்படுவதாக கிம்பர்லி பிரபு தெரிவித்தார். எனினும் விளங்கப்படுத்த முடியாத பலவேறு காரணிகளால் தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டனர் என்றும் மருத்துவமனைகளின் எண்ணிக்கைகள் அதிகரிக்கப்படவேண்டும் என்றும் சில வேளைகளில் தொழிலாளர்கள் மருத்துவ சிகிச்சை பெற 15 முதல் 20 மைல்கள் வரை செல்ல வேண்டியுள்ளதெனவும் ஆளுநர் கிரகரி தெரிவித்தார்.

நோயாளர் வயம்

தெரிந்தோ தெரியாமலோ கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தோட்டத் துரைமாரிடமும் கங்காணிமார்களிடமும் பூரணமாக சரண்டைந்தவர் களாக இருந்தனர் என்பது மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அதனால் அவர்கள் வேறு யாரையும் நம்பத் தயாராக இருக்கவில்லை.

“சாமி, தொரா, எஜமான் நீங்க தாங்க எங்களுக்கு சகலதும், எங்களது சுகதுக்கங்கள் ஓங்கள் விட வேறு யாருக்குங்க வெளங்கும்” என்று துரைமார்களின் கால்களில் எண்சான் கிடையாக விழுந்து சரண்டைந்து விடுவது வழக்கமாக இருந்தது. எனவே, தமிழைச் சுற்றி என்ன நடக்கின்றதென்பதனைப் பற்றி பெரிதும் கவலைப்படவில்லை.

எனினும், தொழிலாளர்களின் இறப்பு விகிதத்தைக் குறைக்க வேண்டியதன் அவசியம் தொடர்பில் காலனித்துவ செயலகம் தொடர்ந்தும் ஆளுனர் கிரகரியை வலியுறுத்தியதைத் தொடர்ந்து 1872 ஆம் ஆண்டின் மருத்துவ தேவைக் கட்டளைச் சட்டம் 1873 ஆம் ஆண்டு மேலும் திருத்திய மைக்கப்பட்டது.

அதன் பிரகாரம் ஏதேனும் மருத்துவ மனையில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அனுமதிக்கப் பட்டு சிகிச்சையளிக்கப்பட்ட திருந்தால் குறித்த

தொழிலாளர்களின் மருத்துவ செலவுகள் கணிப்பீடு செய்யப்படுவதுடன் அந்தந்த தோட்டங்களிடம் இருந்து அதனை அறவிடுவதற்கு மாவட்ட அரசாங்க அதிபர், உதவி அரசாங்க அதிபர் ஆகியோருக்கு அதிகாரமளிக்கப்பட்டது.

குறித்த கோப்பித் தோட்ட உரிமையாளர்கள் தமது தோட்டத்தின் தொழிலாளர்கள், அரசாங்க மருத்துவமனைகளில் அனுமதிக்கப்பட்டு சிகிச்சைபெற்றதற்கான கட்டணத்தை குறித்த காலத்துக்குள் செலுத்தத் தவறியிருப்பதைத் தெரியும்.

பின் மேற்படி தோட்டங்களை பறி முதல் செய்வதற்கும் அல்லது சொத்துக்களைக் கைப்பற்றுவதற்கும் சட்டத்தில் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன.

முன்னர் இசூட்டாம் அமுவில் இருந்த போதும் பல தோட்டங்களிலிருந்தும் மருத்துவ மனைகளில் அனுமதிக்கப்பட்டு தொழிலாளர் சிகிச்சை பெற்ற தற்கான கட்டணத்தை தோட்ட நிர்வாகம் செலுத்தாதிருந்ததாலேயே குறித்த சட்டத்திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டதென்றும் ஆளுனர் கிரகரி தெரிவிக்கார்.

கிம்பர்லி பிரபுவின் இடத்துக்கு கால னித்துவ செயலாளராக பிரபு கார்ன வன் நியமிக்கப்பட்டபோது அவரும் கிம்பர்லி எடுத்த முயற்சிகளை தொடர்ந்தும் பின் தொடர்ந்தார். அவர் இதுவரை எடுத்த முயற்சிகளையும், ஏற்படுத்தப்பட்ட மருத்துவ வசதிகளையும் ஆராய்ந்து பார்த்தார்.

தொடர்ந்தும் அரசாங்க மருத்துமனை களுக்கு தொழிலாளர்களை அனுப்பா மல் தாமே மருத்துவம் பார்த்த துறை மார்க்களைக் கண்டுபிடித்து அவர் களை எச்சரித்துர்.

சிறிது காலம் ஆளுநர் கிரகரி ஓய்வு
பெற்றுச் சென்றதைத் தொடர்ந்து
அவருக்கான புதில் கடமைகளை அப்
போதைய குடியேற்ற நாட்டுச் செயலா
ளராகக் கடமையாற்றிய என். பர்ச் (N.
Birch) நிறைவேற்றினார். பர்ச் மற்றும்
கார்னவனும் இணைந்தே மேற்படி
மீளாய்வினை மேற்கொண்டு அறி
க்கை ஒன்றைத் தயாரித்தனர்.

அதனை அவர்கள் விடுமுறை முடிந்து வந்த ஆளுனர் கிரகரியிடம் கையளி த்தனர். அவர்கள் அறிக்கையின் படி

பின்வரும் விபரங்கள் வெளிக் கொணரப்பட்டன.

ஏற்படுத் தப்பட்ட தோட்ட மருத்துவமனைகளில் குளியல் மற்றும் கழி வறை வசதிகள் இருக்கவில்லை. தாதுயர்களுக்கும் தட்டுப்பாடு நிலவியது.

வேறு பணியாளர்களும் காணப்பட வில்லை. கண்டி வைத்தியசாலையின் மரண வீதங்கள் மிக அதிகமானதாக இருந்ததுடன் அங்கேயும் பலவேறு வசதிக்குறைபாடுகள் காணப்பட்டன.

கண்டி வைத்தியசாலையில் நோயாளர்களை ஏன் சுகமாக்கமுடியவில்லை என்பதற்கான காரணம் ஆராயப்பட்ட போது கழிவு நீர்கள் சுத்தப்படுத்தப்படாமை, போதுமான நீர் வழங்கல் இல்லாதிருந்தமை, மேலும் பலவசதி யீனங்கள் காரணமாக நோயாளிகளின் தொற்று அதிகரித்ததுடன் மரணங்களும் அதிகரிக்கக் காரணமாக இருக்கி ண்றுகென வெளிப்படுக்கப்பட்டது.

மறுபுறத்தில் தொழிலாளர்கள் அனு
மதிக்கப்பட்ட கம்பனை வைத்திய
சாலையில் எப்போதும்
நோயாளர்களின்
தொடர்ச்சி

நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருக்கின்றதெனவும் தெரிய வந்தது.

எனினும், இதே வைத்தியசாலையில் துரைமார்களின் உபயோகத்துக்கென தனியான வாட்டு ஒன்று பராமரிக்கப் பட்டு சுகல வசதிகளும் செய்து கொடுக்கப்பட்டிருந்த போதும் இங்கே சராசரியாக ஒரு நாளைக்கு ஒரு நோயாளி கூட வருவதில்லை என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

எனவே, இந்த வாட்டின் ஒரு பகுதி பிரிக்கப்பட்டு அதனை உள்ளூர் நோயாளர்களுக்கு வழங்க வேண்டுமென கார்னவன் தெரிவித்தார்.

இவற்றைவிட மாத்தளை வைத்தி

யசாலையிலும் தொழிலாளரின் இறப்பு வீதம் 25% மாக அதிகரித்துக் காணப்படுகின்றதெனவும் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. தொற்று நோய்கள் பிரதானமாக நீர் மார்க்கமாகவே பரவுகின்றதெனத் தெரிவிக்கப்பட்டதால் எல்லா வைத்தியசாலைகளிலும், சிறைச்சாலைகளிலும் நீர் வடிகட்டும் கருவிகள் ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதென முடிவெடுக்கப்பட்டது. இப்படிச் செய்வது அபாயகரமானதும், விரைந்து பரவக்கூடியதுமான நோய்களை வருமுன் தடுக்கும் ஒரு நடவடிக்கையாக அமையுமென அவர் தெரிவித்தார்.

நீரை வடிகட்டிக் குடிக்கும் கரு

வியை அறிமுகப்படுத்துவதானது இக்காலத்தில் புதிதாக உலகெங்கும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஒரு சுகாதார ரீதியிலான நவீன தொழில் நுட்பமாகும்.

இதனை இலங்கையிலும் அறிமுகப்படுத்துவதில் தனக்கு ஆட்சேபனை இல்லையென ஆளுனர் கிரகரி யும் ஆமோதித்தார். அதனுடன் சேர்த்து வடிகால் மற்றும் நீர் வழங்கல் பிரச்சினைகளையும் கவனிப்பதென முடிவெடுக்கப்பட்டது.

ஆனாலும் அதன் பின்னரும் இதே

விதமான பிரச்சினைகள் நீடித்த வண்ணமே இருந்தன. அதனைத் தொடர்ந்து 1875 ஆம் ஆண்டு கோப்பித் தோட்டமாவட்டங்களின் பிரதம மருத்துவ மார்சோத்தாக நியமிக்கப்பட்ட ஜே.டி.எம். கொக்ஹில் (J.D.M. Go ghil) மேற்படி மருத்துவ சட்டத்துக்கு திருத்தம் கொண்டு வர வேண்டுமென்றும் தோட்ட லயங்களுக்கு மத்தியில் “நோயாளி லயம்” (Sick Lines) ஒன்றை ஏற்படுத்தி அதன் வாயிலாக மருத்துவ சேவைகளை விஸ்தரிக்கலாம் என்று கூறினார்.

நோயாளர் லயம் -2

கோப்பித் தோட்டப் பிரதேசங்களுக்கான மருத்துவ பரிசோதகராகக் கடமையாற்றிய கொக்ஹில்லின் கருத்துப்படி தோட்டங்களில் ‘நோயாளி லயம்’ ஒன்றை ஏற்படுத்தி தொழிலாளர்களின் ஏனைய லயங்களுக்கு மத்தியில் அத்தகைய நோயாளிகளை பராமரிப்பது ஏனைய தொழிலாளருக்கும் நோய் பரவும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தும் என்று அறிவுறுத்தப்பட்டது. அதன் காரணமாக ஒரு தோட்ட உரிமையாளர் அடுத்தடுத்த தோட்டங்களுக்கும் உரிமையாளராக இருக்கும் பட்சத்தில் இரண்டு தோட்டத்துக்கும் சேர்த்து ஒரு ‘நோயாளி லயம்’ ஒன்றை ஏற்படுத்துதல் உகந்தது என அவர் மேலும் தெரிவித்தார். இதன் பொருட்டு இத்தகைய ‘நோயாளி லயம்’ எவ்விடத்தில்

அமைய வேண்டும், இடப் பரிமாணம் உட்கட்டமைப்பு போன்றன ஆலோசி க்கப்பட்டன.

இத்தகைய லயம் ஒரு ஒதுக்குப் புறத்தில் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கருதப்பட்ட போதிலும் அது வெகு தூரத்துக்கப்பால் இல்லாது ஏனைய லயங்களில் இருந்து கூப்பிடு தொலை தூரத்தில் இருக்க வேண்டுமென்று கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இந்த நோயாளி லயத்துக்கு சில வசதிகள் ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

அதன் பிரகாரம் ஒரு சமையலறை, ஆன், பெண் நோயாளர்களுக்கான கழிவறைகள், நோயாளர்களுக்குப்பணி விடை செய்வதற்கென நியமிக்கப்படும் தொழிலாள தம்பதியினர் தங்கி

இருப்பதற்கான அறை என்பன நிர்மாணிக்கப்பட்டன. சிலவேளை உயர்சாதி தொழிலாளர்கள் இங்கு தங்க நேரிட்டால் அவர்கள் கீழ்சாதியினர் சமைக்கும் உணவுகளை உண்ண மாட்டார்கள். ஆதலால் அத்தகையவர்கள் தத்தமது வீடுகளில் இருந்து உணவு தருவித்துக் கொள்ளலாம் என்றும் கருதப்பட்டது. இத்தகைய குடில்கள் அமைப்பிலான மருத்துவசாலைகள் மூலம் கூடுமானவரையில் தோட்டப்புற மரண வீதங்களை குறைக்கலாம் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

அதற்குக் காரணம் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் புலம் பெயர்ந்து சென்ற ஏனைய நாடுகளின் காலநிலை மற்றும் சமூகவியல் சூழ்நிலைகள் இலங்கையில் காணப்பட்டதிலும் பார்க்க மிகக் கடுமையானதாக இருந்ததனாலாகும்.

‘நோயாளி லயம்’ அமைப்பதற்கான செலவாக ஒரு லயம் கட்டுவதற்கு ரூ.50 முதல் 100 வரை செலவாகும் என கொக்லில் மதிப்பீடு செய்திருந்தார். மற்றும் மருத்துவமனைகளில் பணி செய்வதற்காக ஓய்வு பெற்ற தொழிலாளர்களை அமர்த்தினால் தோட்ட நிர்வாகங்களுக்கு மேலதிக செலவு ஏற்படாதென்றும் ஒரு சாரார் தெரிவித்தனர். இத்தகைய நடவடிக்கையாலும் தோட்டத்தின் மரண வீதம் குறைவடைந்ததா என்பது கேள்விக்கு நியே.

மேற்படி ‘நோயாளி லயம்’ என்ற மருத்துவ சுகாதாரம் தொடர்பான திட்டம் அரசாங்கத்திடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அதேசமயம், ஆனான் கிரகரி காலனி த்துவ செயலாளருக்கு எழுதிய கடிதத்

தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார். கண்டியிலும் மாத்தளையிலும் தொழிலாளர் மரண வீதங்கள் அதிக மாகக் காணப்படுவதற்கு மிக முக்கியமான காரணம், தொழிலாளர்களுக்கு நோய் முற்றிய நிலையில் இறுதி நேரத்தில் இவர்கள் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்படுவதுதான். மறுபறத்தில் தமக்கு சுய உணர்வும் சக்தியும் இருக்கும் வரை தொழிலாளர் நோயுடன் போராடுகின்றனரேயன்றி அவர்கள் வைத்தியசாலைக்கு செல்ல மறுத்து விடுகின்றார்கள். மற்றும் இத்தகைய நோயாளர்கள் தோட்டத்தில் மரணமடைந்தார்கள் எனப் பதிவாவது தமது தோட்டத்திற்கு கெட்ட பெயரை ஏற்படுத்தும் என்று கருதிய தோட்டத்துரைமார்கள் இறுதி நேரத்திலேயே அவர்களை வைத்தியசாலைக்கு அனுப்புவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

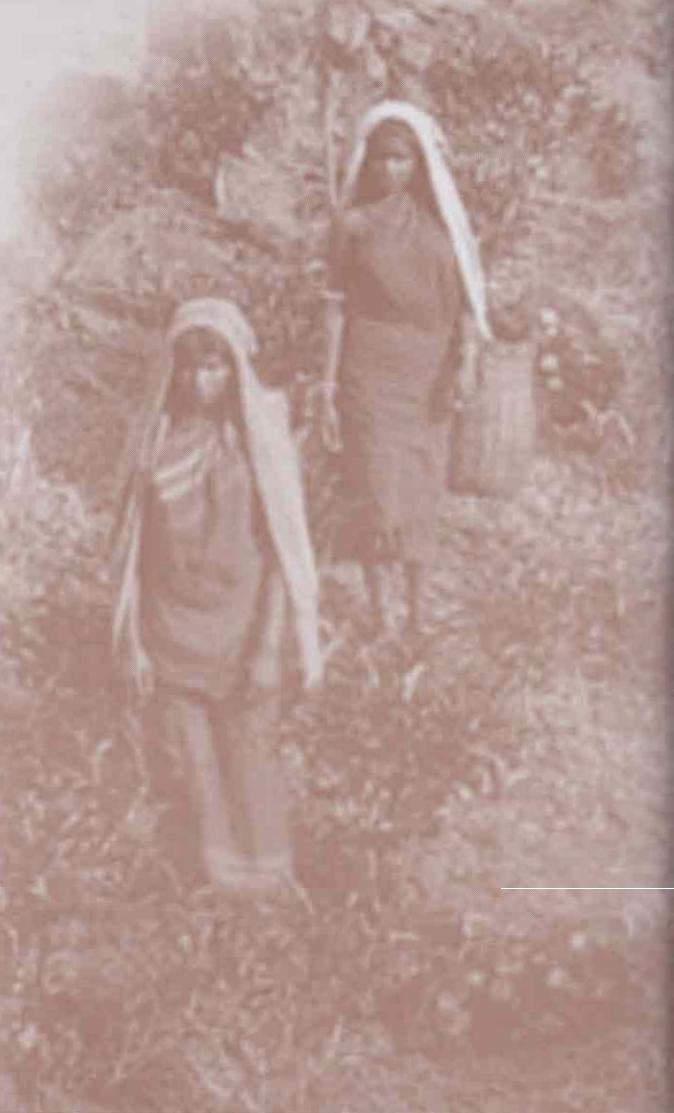
இதனைத் தொடர்ந்து 1876 ஆம் ஆண்டு அப்போது பிரதம குழியில் மருத்துவ அதிகாரியான கீன்ஸி (Kynsco, the Principal Civil Medical Officer) நாடு முழுவதற்குமான மரண வீதப் புள்ளி விபரத்தைத் தயாரித்தார். அத்தகைய புள்ளி விபரத்தில் கோப்பித் தொழிலாளரின் மரண வீதமும் சேர்க்கப்படும் போது முழு நாட்டுக்கான மரண வீதத்தையே அது திரித்துக் காட்டுவதாக அமைகின்றதெனவும் அதனால் அந்தத் தரவுகளை முழு நாடு, மலபார் வாசிகள், தோட்டக் கூவிகள் எனப் பிரித்துப் பார்த்தார். அதன் பிரகாரம் மரண வீதங்கள் பின் வருமாறு விபரிக்கப்பட்டிருந்தன. எல்லா இனங்களும் கலந்த மரண வீதம் - (Mixed Races)

6.73%, மலபார் வாசிகள் மத்தியிலான மரண வீதம் - 20.09%, கோப்பித் தோட்டக் கலைகளின் மரண வீதம் - 35.37% இதன் படி கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் மரண வீதம் இதுவரை கணக்கிடப்பட்ட எல்லா மரண வீதங்களிலும் பார்க்க மிக அதி கமானதாகக் காணப்பட்டது. ஆதலால் தோட்டங்களில் அதிக வைத்தியசாலைகளை உருவாக்குவதன் மூலம் அவர்கள் கண்டி, மாத்தளை பொது வைத்தியசாலைகளில் அனுமதிக்கப்பட வேண்டத் தவிர்க்க முடியுமென கீன்ஸி கருதினார்.

அத்துடன் மருத்துவத் தேவைகள் கட்டளைச் சட்டத்தை மேலும் கண்டி ப்பாகக் கடைப்பிடிப்பதன் வாயிலாக உரிய நேரத்தில் நோயாளர்கள் வைத்தியசாலைகளில் அனுமதிக்க வேண்டுமென்பதை உறுதி செய்ய முடியும் என்றும் தொழிலாளர்களின் உயிரற்ற வெற்று டம்புகளை மருத்துவமனைகளில் அனுமதித்து அவற்றை வெறு மனே பிணவறைகளாக மாற்றும் செய்கையை தடுக்க முடியும் என்றும் அவர்குறிப்பிட்டார்.

வைத்தியசாலைகளில் கோப்பித் தோட்டதொழிலாளர்களின் செத்த உடல்களே அனுமதிக்கப்பட்டு அவை பிணவறைகளாக மாத்திரமே செயற் படுகின்றன என்ற கீன்ஸியின் கூற்று மீண்டும் ஒரு முறை பல வட்டாரங்களினதும் கவனத்தை ஈர்த்தது. இவ்விதம் இக்கூற்றால் கவரப்பட்ட வர்களில் ஒருவர் தான் அப்போதைய சட்ட சபையில் தமிழர் பிரதி நிதியாகக் காணப்பட்ட சேர். முத்துக்குமாரசுவாமி. இவர் தொழிலாளரின் நிலைமை தொ

டர்பில் ஆராய்ந்து பார்க்க பிரதேசங்களுக்கு விஜயம் ஒன்றை மேற்கொண்டார். அதனைத் தொடர்ந்து அவர்களின்ஸி சமர்ப்பித்த அறிக்கையை உறுதிப் படுத்துவதாகவும் அப்படியானால் அவர்கள் செத்த உடல்களை நேரடியாக பிணவறைகளுக்கு அனுப்பாமல் வைத்தியசாலைகளுக்கு அனுப்பி அனுமதிக்கச் செய்தமை மேற்படி மரணங்களின் பொறுப்பு தம் மீது வந்து சேர்ந்து விடாமல் தடுப்பதற்கே என்றும் தெரிவித்தார்.

வயிறு புண்ணாகி வீதிக்கு வந்தனர்

மருத்துவமனைகள் கோப்பித்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பின்வறைகள் என்ற அளவுக்கே பணியாற்றுகின்றன என்ற கருத்து தொடர்பில் சட்ட சபையில் சேர். முத்துக்குமார சுவாமி எடுத்துக் கூறிய கருத்துக்

கள் கவனிக்கத்தக்கன.

தொழிலாளர்கள் நோய் வாய்ப்பட்டு சாகும் வரையில் வைக்கப்பட்டிருந்து இறுதியிலேயே வைத்தியாலைக்கு அனுப்பப்படுவதன் பிரதான காரணம் தொழிலாளர் அன்றாடம் பிறட்டுக் கலைக்கும் போது அவர்கள் அங்கு பிரசன்னமாயிராது விடில் கங்காணி க்கு வழங்கும் தலைக்காசு குறைந்து போய் விடும் என்பதனாலாகும் என்று தொழிலாளர் தம்மிடம் தெரிவித்ததாக சேர். முத்துக்குமார சுவாமி தெரிவித்தார்.

சேர். முத்துக்குமார சுவாமியின்கூற்று ப்பாடி சிறு சிறு நோய்களின்போது அவர்கள் தத்தமது இருப்பி டத்திலி ருந்தே வைத்தியம் செய்து கொள்ள முடியும் என்றும் அல்லது தோட்ட த்துக்குள் அமைக்கப்படும் மருத்து வமனைகளில் வைத்தியம் செய்வது உகந்தது என்றும் அவர்களைதார இடத்திலுள்ள வைத்தியசாலைக்கு கொண்டு சென்று அனுமதிக்கும் போது புதிய சூழ்நிலையில் அவர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகின்றனர் என்றும் அவர் அங்கு குறிப்பிட்டார்.

இத்தகைய ஒரு நிலைமையில் இந்தியாவின் மெட்ராஸ் மாநிலத்தில் 1870 தசாப்தத்தின் மத்திய காலப் பகுதிகளில் ஏற்பட்ட அபரிமிதமான வரண்ட காலநிலைமை அதனைத் தொடர்ந்த பஞ்சம் பட்டினியும் இலங்கைக்கான தொழிலாளர் வரவில் பாரிய அதிகரிப்பை ஏற்படுத்தின. அவ்விதம் இலங்கைக்கு கண்டிச் சீமை நோக்கி வந்தவர்கள் கடுமை

யான பஞ்சம் பட்டினியால் பாதிக்கப் பட்டு போஷாக் கற்றவர்களாகவும் நலிந்தவர்களாகவுமே வந்து சேர்ந்தனர்.

அதன் காரணமாக இலங்கையின் கோப்பித் தோட்ட வட்டாரங்களில் மீண்டும் ஒருமுறை சுகாதாரம் மற்றும் மருத்துவத்துறை சார்ந்த நெருக்கடி மற்றும் அவசரகால நிலை ஏற்பட்டது. கண்டியில் ஆபத்தில் ‘உதவும் நண்பன்’ அமைப்பு மீண்டும் துணைக்கு வந்து கண்டியிலும் சுற்றுப் புறங்களிலும் கஞ்சிப் பந்தல்களை ஏற்படுத்தியது.

பசியுடனும், தாகத்துடனும் வந்த தொழிலாளர்களை உண்ணக்கொடுக்க வேண்டியவர்கள், கஞ்சி கொடுக்க வேண்டியவர்கள், தண்ணீர் கொடுக்க வேண்டியவர்கள் என்று பிரித்துப் பாகுபடுத்தி சிகிச்சையளிக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. எனினும் இவர்களில், 30 சதவீதத்தினர் இறந்து போயினர். இத்தகைய நிலைமையை சீராக்க வேண்டுமாயின் மீண்டும் ஒரு முறை மருத்துவத் தேவைகள் சட்டத்தை மீளாய்வு செய்ய வேண்டியதன் தேவையுள்ளதெனதுரைமார் சங்கத் தின் தலைவர் ஜே.எல்.ஷாண்ட் ஒரு சந்திப்பின் போது தெரிவித்தார் இதனைப் பிரேரித்த ஜே.எல்.ஷாண்ட் குறிப்பாக மரணங்கள் அதிகரிப்பதற்கு போதுமான மருத்துவர்கள் காணப்படாமையே காரணம் என்று கூறினார்.

அவர் தனது பரிந்துரையில் மேலும் தெரிவித்ததாவது,

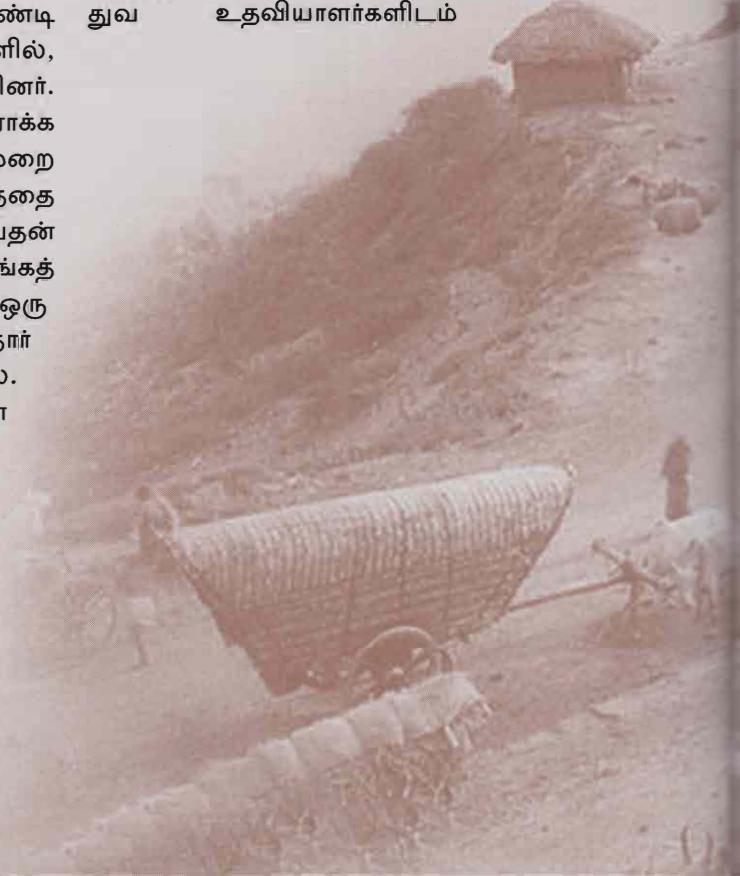
இலங்கையின் 22 கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கை மாவட்டங்களில் மொத்தம் 350,000

தொழிலாளர்கள் காணப் படுகின்றனர்.

இவற்றில் மூன்று மாவட்டங்களில் ஒரு மருத்துவ அதிகாரி கூட்டுறவு இதன் பிரகாரம் பார்க்கும் போது 16,000 பேர்களை கவனிக்க சராசரியாக ஒரே ஒரு மருத்துவரே இருக்கின்றார். பிரித்தானியாவுடன் ஒப்பிடும் போது 2000 முதல் 2500 பேர்களுக்கு ஒரு மருத்துவர் உள்ளார். இந்த நிலைமை கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கை பிரதேங்களில் அடைய வேண்டுமாயின் கோப்பிப் பயிர் செய்யப்படும் பரப்பின் ஒரு ஏக்கருக்கு மருத்துவ வரியாக ரூ 4 முதல் 5 வரை அறவிட வேண்டியிருக்கும்.

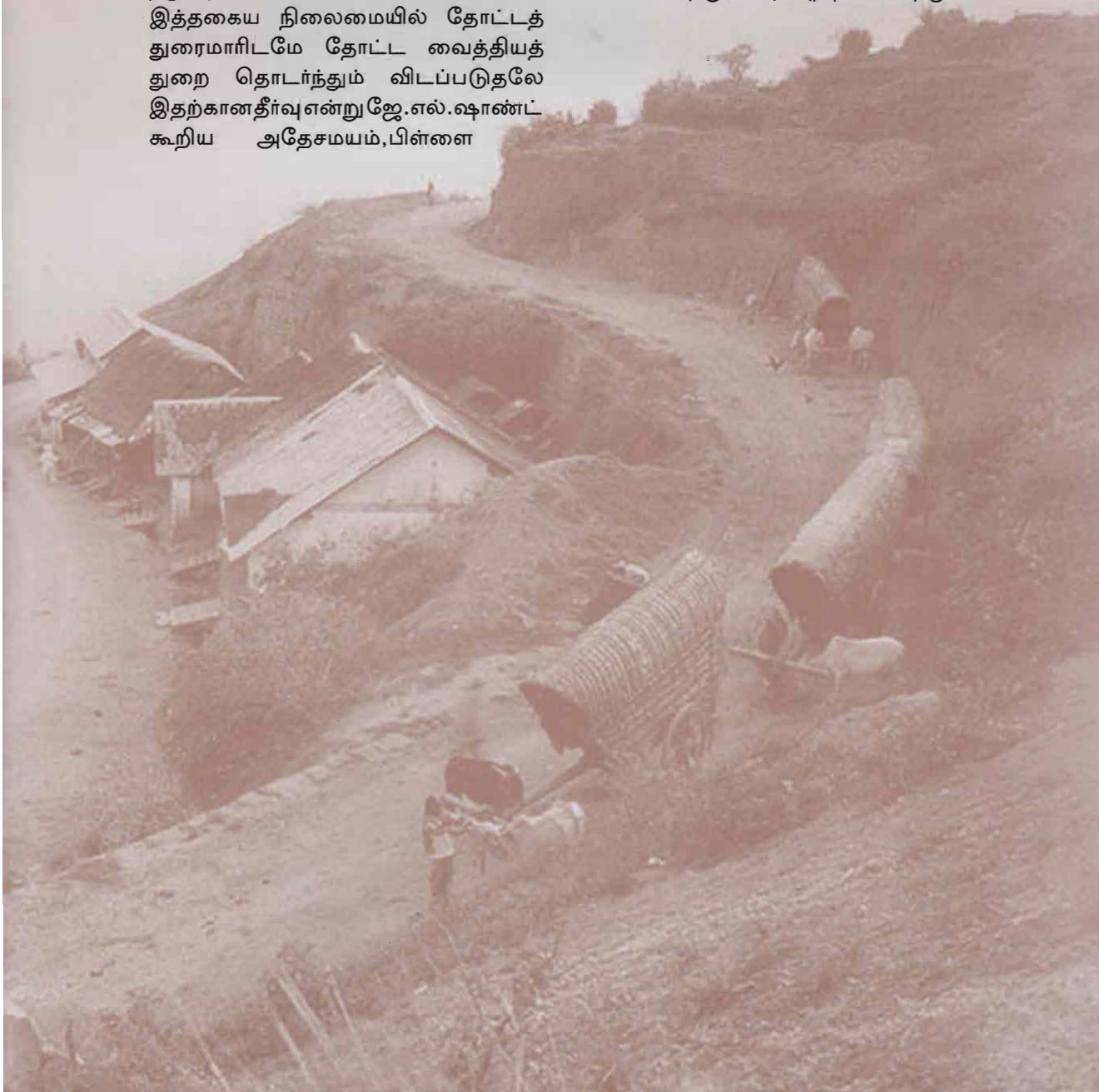
தோட்ட நிர்வாகத்தைப் பொறுத்த வரையில் இது சாத்தியமான காரியம் அல்ல.

இந்தக் காரியத்தை உள்ளாட்டுமருத்துவ உதவியாளர்களிடம்

ஒப்படைப்பதிலும் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. அவர்கள் மனோ ரீதியிலும் உடல் ரீதியிலும் அறிவு ரீதியிலும் தராதரம் அற்றவர்களாகவே இருக்கின்றனர். ஆதலால் அத்தகையவர்களை தொடர்ந்தும் இதில் எடுப்பது ததுவதில் பிரயோசனம் இல்லை. இத்தகைய நிலைமையில் தோட்டத் துரைமாரிடமே தோட்ட வைத்தியத் துறை தொடர்ந்தும் விடப்படுதலே இதற்கானதீர்வு என்று ஜே.எல்.ஷாண்ட் கூறிய அதேசமயம், பிள்ளை

பேற்று மருத்துவத்தையும், சுத்திரசி கிச்சைகளையும் மேற்கொள்வதற்கு மாத்திரம் அரசாங்கம் பொறுப்பெடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமெனவும் குறிப்பிட்டார். 1878 ஆம் ஆண்டு கண்டிக்கான மருத்துவ அதிகாரி கிண்ணியின் கூற்றுப்படி புதிதாக வந்து

சேரும் தொழிலாளர்கள் வயிற் நில் ஒன்றுமில்லாமல் குடல் சுருங்கிப் போனபடி வருகின்றார்கள். இவர்கள் நாட்கணக்கில் ஒழுங்கான சத்துணவு சாப்பிடாததால் வெறும் வெற்றுடம் புடன் இங்கு வந்து எதைச் சாப்பிடக் கொடுத்தாலும் உடல் ஒத்துக் கொள் ளாமல் கொலராவும் வாந்தி பேதியும் ஏற்பட்டு மோசமான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விடுகிறார்கள். இவர்க

ளின் சமிபாட்டுத் தொகுதியும் மிக மோசமான வகையில் சேதமடைந்து வயிறு புண்ணாகிக் காணப்படுகின் றது.

இத்தகைய நலிந்து போனவர்களை கொசம் குணமாக்கி தோட்டங்களுக்கு அனுப்பினாலும் அங்கும் அவர்கள் வேலைக்கு லாயக்கற்றவர்கள் என விரட்டப்பட்டு வீதிக்கு வந்து விடுகி றார்கள்.

செத்தவர்களின் உடல் கடலில் வீசப்பட்டது

கடுமையான வரட்சியால் பஞ்சம் பட்டினி ஏற்பட்டபோது உயிர்தப்பிப் பிழைப்பது தம் சொந்தக் கிராமங்களி லேயே சாத்தியமற்றதாக இருந்த போது, கண்டிச் சீமையில் அரிசியும் தேங்காயும் மலிவாகக் கிடைக்கின்றது என்ற செய்திதேனாக இனித்தது.

மெட்ராஸ் மாநிலத்தின் பல்வேறு கிராமங்களில் இருந்தும் இலங்கையில் கோப்பித் தோட்டங்களில் சேர்ந்து கொள்வதற்காக ஆண்களும் பெண்களும் கூட்டம் கூட்டமாகப் புறப்பட்டனர்.

இலங்கையில் கண்டிச் சீமைக்கு மட்டும் போய்ச் சேர்ந்து விட்டால், அப்புறம் வயிறு நிறைய சாப்பிடலாம் என்பதும் நாலுகாசு சம்பாதிக்கலாம் என்பதும் தான் அவர்களின் ஓரேயொரு எதிர்பார்ப்பாக இருந்தது.

இப்படிக் கூட்டமாக வந்து சேர்ந்த

வர்களையெல்லாமே பிடித்து தோட்டங்களுக்கு அனுப்பாமல் உடல் ரீதியில் திடகாத்திரமானவர்களை மட்டும் தெரிவு செய்து அனுப்புவதன்மூலமே இலங்கையில் இவர்கள் வந்து சேர்ந்த பின்னர் நீண்ட தூரப் பயணத் தின் பின் மலைநாட்டின் கோப்பித் தோட்டங்களை அடையக் கூடியதாக இருக்கும் என்றும் இதற்கு ஒரு முறைமை கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கருதப்பட்டது. இருந்த போதும், தொடர்ந்தும் தொழிலாளர்கள் எவ்விதக் கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் தொகை தொகையாக இலங்கையை வந்து சேர்ந்தனர்.

அவர்கள் வரவின் மிகப் பெரிய பிரச்சினை வாந்தி பேதியும் கொலராவும் உள் நாட்டில் பரவி பெரும் பீதியையும் அச்சத்தையும் ஏற்படுத்தியது தான். இது தொடர்பில் ஆளுநர் கிரகரி 1876

ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 13 ஆம் திகதி சட்டசபையில் உரை நிகழ்த்தும் போது பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

“உண்மையில் எமது கோப்பித் தோட்டங்களில் தொழில் புரிவதற்காக போதுமான அளவு தொழிலாளர்களைத் தந்துதவியமைக்காகநாம் இந்திய அரசாங்கத்துக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். ஆனால் அதேசமயம் மேற்படி தொழிலாளர்களே இலங்கையில் கட்டுப்படுத்த முடியாத விதத்தில் கொலரா நோய் பரவுவதற்கான காரணமாக உள்ளனர் என அறிந்தும் அதற்கான கதவை இறுக்கி மூடிவிட எம்மால் முடியாதுள்ளது.

ஆதலால் நாம் இது விடயத்தில் மிகக் கவனமுடன் தேடிப்பார்த்து பணிபுரிய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுள்ளது” என்று குறிப்பிட்டார்.

இத்தகைய நிலையில் கொலரா பாதிப்புக்குட்பட்ட வடக்குப் பாதைப் பகுதியைப் பயன்படுத்தாமல் கடல் மார்க்கமாக தூத்துக்குடியில் இருந்து கொழும்புக்குத் தொழிலாளரை வரச் செய்யலாம் என்றும் கொழும்பில் அவர்களை தடுத்து வைத்து (Quarantine Camp) பரிசோதனைக்கு உட்படுத்திய பின்னர் தோட்டங்களுக்கு அனுப்பலாம் என்றும் தான் ஆளுநர் கிரகரியைச் சந்தித்து ஆலோசனை தெரிவித்தாக அப்போது துரைமார் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்த ஜோர்ஜ் வோல் துரைமார்களிடம் எடுத்துக் கூறினார். எனினும் கவர்ஸ் கிரகரி இந்த யோசனையை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

அதற்கு அவர் கூறிய காரணம், கொழும்பு என்பது மிகவும் சனத் தொகை அடர்த்தியான ஒரு நெரிசல்

மிக்க நகரம். இத்தகைய நிலையில் மிக விரைந்து பரவும் தொற்றுக்கிருமிகளைத் தம் வசம் கொண்டுவரும் மனிதப் போக்குவரத்தினை கொழும்புக்குக் கொண்டுவருவது மிகவும் ஆபத்தானது என்றும் அவர் கருதினார்.

1875 ஆம் ஆண்டு கொழும்புத் துறைமுகத்தில் மிதக்கும் வைத்தியசாலை ஒரு கப்பலில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து துறைமுகத் தொழிலாளர் மத்தியில் மேற்படி தொற்று நோய்க் கப்பலின் நடமாட்டம் தொடர்பில் பீதியும் பதற்றமும் ஏற்படத் தொடங்கியது. மேற்படி தொற்றும் நோய் துறைமுகத்தில் உள்ளவர்களையும் பீடிக்கலாம் என வதந்தி ஏற்பட்டது.

மறுபுறத்தில் கொழும்பு நோக்கி கப்பலில் கொண்டு வரப்பட்ட தொழிலாளர்கள் கொலரா காரணமாகவோ அல்லது வேறு நோய்கள் காரணமாகவோ இறந்து போனால் அவர்களின் உடல்கள் கடலில் தூக்கி எறியப்பட்டன என்ற செய்தியும் பரவியது.

கப்பல் மாலுமிகள் இப்படி செய்வதற்குக் காரணம் இவ்விதம் தொற்று நோய் உள்ளவர்களை ஏற்றி வந்தமை என்ற காரணத்தின் பேரில் கப்பலை தடுத்து வைக்கும் ஏற்பாடு சட்டத்தில் காணப்பட்டமையாகும் என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. இதனால் மேற்படி கப்பல் போக்குவரத்தும் மிதக் கும் வைத்தியசாலைத் திட்டமும் கைவிடப்பட்டது.

இதனைத் தவிர கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சுயமாக கப்பலில்பிரயாணம் செய்து வந்தவர்கள் கொழும்பில் தாம் தடுத்து வைக்கப்படலாம் என்பதற்குப் பயந்து வர்த்தகர்கள்

போல் பாவனை பண்ணியும் மாறு வேடமிட்டும் வந்துள்ளமையும் பின் ஸர் தெரிய வந்துள்ளது என மருத்துவ அதிகாரி கிண்ணி சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். அவர் மேலும் தெரி வித்ததாவது,

“கொழும்புத் துறைமுகத்துக்கு அண்டிய பகுதிகளிலேயே கொலரா வால் பீடிக்கப்பட்டு மரணமடைந்தவர்களின் உடல்கள் கடலில் வீசப்பட்டு ஸனன்.

இவ்விதம் கப்பலில் பயணித்தவர்களின் மரணம்குறித்து பதிவு செய்ய ப்படவுமில்லை புள்ளி விபரங்களும் இல்லை.

இதில் கவலைப்பட வேண்டிய விடயம் என்னவென்றால் இத்தகைய உடல்கள் கரையொதுங்கி கொழும் பிலும் கொழும்பு மாவட்டத்திலும் கொலரா பரவும் அபாய

த்தினை மிக அதிகப்ப டுத்தியமை தான்.

இத்தகைய அபாயம் அதிகரித்த நிலையில், ஆனநர் கிரகரி ஓய்வு பெற்று சென்றார். அவருக்கு அடுத்ததாக பதவி பெற்று வந்த சேர். ஜேம்ஸ் லோங்டன் (Sir.James Longdon 1877 - 1878) காலத்தில் இந்தியாவில் இருந்து இத்தகைய தொழிலாளர்கள் இடப்பெயர்வினை முற்றாக நிறுத்த வேண்டும் அல்லது இடைநிறுத்தம் செய்ய வேண்டுமென கோரிக்கை ஒன்று சட்டசபையில் முன்வைக்கப்பட்டது.

இதற்கு பதிலளித்த லோங்டன் இலங்கையின் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கும் அந்திய செலாவணி வருமானத்துக்கும் கோப்பி ஏற்றுமதி வருவாய் மிக அத்தியாவசியம் என்றும் தற்போது மிக அதிகரித்த தொழிலாளரின் வரவு அவசியமானதாகவும் இருப்பதால் அவர்களின் வரவை நிறுத்துவது என்பது சாத்தியமானதல்ல என்றும் கூறினார்.

சேர் . வில்லியம் கிரகரி பதவி விலகிய போது...

யாமலிருந்தது என்பதும் உண்மை தான்.

இவ்விதம் பெருந்திரளான மக்கள் கூடுமிடமாகவும் அதேபோல்பெரும் நோய்களான கொலரா, அம்மை, வைசூரி மற்றும் இத்தகைய விரைந்து பரவும் நோய்களின் தொற்றுமையமாக இருந்த இடம் தான் கதிர்காமம் என அக்காலத்தில் இனம்காணப்பட்டது.

ஒவ்வொரு வருடமும் ஆடி மாதத் தில் கதிர்காம கந்தனை தரிசிக்க யாத்தி ரிகர்கள் கூட்டமாக கூடி தங்கியிருந்த பிரதேசங்களில் சுகாதார சீர்கேடு காரணமாக இத்தகைய நோய்கள் பரவிய தால் நூற்றுக்கணக்கா ணோர் இறந்து போய்விடுவது வழக்கமாக விருந்தது.

இதன் காரணமாக இப்பிரதேசத்துக்கு விஜயம் செய்வோரின் சுகாதாரத்தினை உறுதி செய்வதற்காக அரசாங்கம் சுகாதார மற்றும் மருத்துவ சேவைகளை முன்னெடுப்பதற்காக ஒரு தொகை பணத்தை செலவிட வேண்டியுள்ளதென முன்பு ஆளுநராக கடமையாற்றிய சேர்.வில்லியம் கிரகரி தெரிவித்திருந்தார்.

கதிர்காமத்துக்கு வருடந்தோறும் செல்லும் யாத்திரிகர்களை கட்டுப்படுத்துவதற்காக சட்டம் கொண்டு வரவேண்டும் என்று விதந்துரைத்த போதே அவர் அவ் விதம் தெரிவித்தார். எனினும் அத ற்கு பதிலளித்த அரசாங்க பிரதம மருத்துவ அதிகாரி

இலங்கையில் கோப்பிப் பெருந்தோட்ட செய்கை ஆரம்பித்ததிலிருந்து இந்தியத் தொழிலாளர்கள் பெருந்தொகையாக வரத் தொடங்கியதால் தான் நாட்டின் சுகாதாரம் மற்றும் மருத்துவத்துறை என்பன மிகச் சீரழிந்து போனது என்று ஒரு சாரார் வாதிட்ட போது, இன்னுமொரு சாரார் இல்லை பெருந்தோட்டபொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சியே இலங்கையின் சீரான மருத்துவம் மற்றும் சுகாதாரதுறையின் வளர்ச்சிக்கும் காரணமாக இருந்ததென எதிர்வாதிட்டனர்.

இந்த இரண்டு வாதங்களும் வெறும் தர்க்க ரீதியானவை என்ற போதும் ஒரு குறித்த காலப்பகுதியில் ஒரு குறித்த இடத்தில் பெருந்திரளான மக்கள் தொகை பெருகிய போது இயற்கையாகவே சுகாதார கேடுகள் இடம் பெறுவதை அக்காலத்தில் தடுக்க முடி

இது தொடர்பில் அரசாங்கம் கரிசனம் கொண்டு பெருந்தொகை பணத்தை விரயம் செய்வதையும் பார்க்க இவ் விதம் மரணமடைவோர் வீதிகளில் சாக அனுமதிப்பதே மேல் என்று குறிப் பிட்டமை பலரதும் கவனிப்புக்கு உள்ளானமை குறிப்பிடத்தக் கது.

1880 ஆம் ஆண்டிலிருந்து கதிர்காம த்துக்கு யாத்திரை செய்வோர் அனுமதி பத்திரிமொன்றை வைத்திருக்க வேண்டுமென சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. ஆரம்ப காலத்தில் 150 பேர்வரை யிலையே ஒரு நேரத்தில் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

இத்தகைய முறைமையும் ஏற்படுத்தப்பட்ட சுகாதார வேலைத்திட்டமும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட பின்பு இங்கு நிகழும் மரணங்கள் படிப்படியாக குறைந்து போனதை தொடர்ந்து வழங்கப்படும் அனுமதிப்பத்திரத்தின்

தொகைகள் காலத்துக்குக் காலம் அதிகரிக்கப்பட்டது. 1925 ஆம் ஆண்டு வரை நடைமுறையிலிருந்த இந்த திட்டம் அதன் பின் னர் தேவையில்லை என நிறுத்தப்பட்டது.

அநேகமாக சுகாதார சீர்கேடுகளுக்கான காரணி முறையான நீர் வழங்கல் இல்லாமையே என முன்பே சுட்டிக் காட்டப்பட்டிருந்தமைக்கமைய 1877 ஆம் ஆண்டு கொழும்பு நகரத்துக்கும் 1878 ஆம் ஆண்டு கண்டி நகரத்துக்கும் முதல் முதலாக நீர் வழங்கல் முறையை யொன்று அறிமுகம் செய்யப்பட்டது.

இத்தகைய நீர் வழங்கல் முறைமை ஒன்றின் ஆரம்பம் சுகாதார சேவையை மேம்படுத்துவதுடன் பலவேறு தொற்று நோய்களையும் குறைத்து சுத்தத்தை பேணக்கூடியதாக இருந்தது என தெரிவிக்கப்பட்டது.

இதற்கிடையில் கொலரா மற்றும்

ஏனைய தொற்று நோய்கள் பரவா வண்ணம் தடுக்க பலவேறு நடை முறைகள் பின்பற்றப்பட்டன. அவற்றில் ஒன்று மன்னாரில் இருந்து மலை நாடு நோக்கி தொழிலாளர் பய ணித்த வடக்கு பாதை மூடப்பட்டமையாகும். தொழிலாளர் நேரடியாக கொழும்பு வந்து மலையக பகுதிக்கு சென்ற போதும் றாகமையில் அவர்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்டு தொற்று நோய் பரி சோதனைக்கு (Ragama detention camp) உட்படுத்தப்பட்டனர். மன்னார் ஊடாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த வடக்கு பாதை மூடப்பட்டது தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்த அப்போது ஆள்பதியாகக் கடமையாற்றிய சேர். ஜோசப் வெஸ்ட் ரிச்வே (Sir.Joseph West Rid geway 1895 - 1903) "இத்தகைய நடவடிக்கையின் மூலம் இந்த பாதையில் வசித்த கிராமவாசி கள்

பலியிடப்படுவதிலிருந்து காப்பாற்றப் பட்டனர் என்று குறிப்பிட்டார்.

1891 மற்றும் 1898 ஆண்டுகளில் மாத்திரம் மன்னார் மாவட்டத்தில் ஐநாறு விவசாயிகள் கொலராவிற்கு பலியாகியுள்ளனர் என அவர் மேலும் தெரிவித்தார்.

1899 ஆம் ஆண்டில் ஒரு கொலரா மரணம் கூட ஏற்படவில்லை என்றும் அதற்கு காரணம் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட உயர் சுகாதார முறைகளே என்றும் அப்போது பிரதம குடியியல் மருத்துவ அதிகாரியாக கடமையாற்றிய டெக்டர் அலன் பெர்ஸி குறிப் பிட்டிருந்தார்.

இலங்கையின் கோப்பிபயிர்செய்கை வரலாற்றின் போது தோட்டத் தொழிலாளர் சுகாதார சேவை மேம்படுத்தி அவர்கள் மத்தியில் காணப்பட்ட அதிகரித்த மரண வீதத்தை குறைக்க வேண்டுமென இதய சுத்தியுடன்

செயற்பட்டவர்களில் ஆளு நர் சேர். வில்லியம் கிரகரி குறிப்பிட தத்தகவர்.

இவரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மருத்துவ சேவைகள் கட்டளை சட்டம்பல விமர்சனங்களுக்கு உட்பட்ட போதும் அதன் தேவையை பலராலும் புறக்கணிக்க முடியவில்லை.

1877 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 07

ஆம் திகதி தான் பதவி விலகி செல் வதையொட்டி சட்டசபையில் அவர் நிகழ்த்திய இறுதி சொற்பொழிவிலும் கூட மேற்படி சட்டம் தொழிலாளர்களின் நன்மை கருதி ஏற்படுத்தப்பட்டதன்றி அது துரைமார்களின் வசதி க்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒன்றல்ல என்று அவர் குறிப்பிட்டார்.

ஒட்டக் குடிசைகளான மருத்துவமனைகள்

ஆளுநர் கிரகரி பதவி விலகிச் சென்ற போதும் அவர் ஏற்படுத்தி விட்டுச் சென்ற மருத்துவ தேவைகள் கட்டளைச் சட்டத்தின் கில ஏற்பாடுகள் தொடர்பில் தொடர்ந்தும் சர்க்கை இருந்து கொண்டேதான் இருந்தது. துரைமார் சங்கம், மருத்துவம் மற்றும் சுகாதார சேவையினை முற்றிலும் அரசாங்கம் தனது கையில் எடுத்துக் கொள்வதனையும், அதில் தலையீடு செய்வதனையும், விரும்பவில்லை. எனவே ஆளுநர் சேர். ஜேம்ஸ் லோங் டன் காலத்திலும் வாக்குவாதம் நீடித்தது.

மேற்படி மருத்துவத் தேவைகள் சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளின் பிரகாரம் போது மான மருத்துவர்கள் கிடைக்காத பட்சத் தில் உள்ளாரில் பயிற்றுவிக்கப் பட்ட மருத்துவ உதவியாளர்களை (Estate Medical Assistants) நியமிக்க முடியும்

என தெரிவிக்கப் பட்டிருந்தது.

இத்தகைய மருத்துவ உதவியாளர்கள் தொடர்பில் தோட்டத்துரைமார் மத்தி யில் எந்தவிதமான நல்லபிப்பிராய மும் இருக்கவில்லை.

இது தொடர்பில் தோட்டத்துரைமார் சங்கக் கூட்டமொன்றில் விவாதிக்கப்பட்டது. அக்கூட்டத்தில் அதன் தலைவராக செயற்பட்ட ஜே.எல்.ஷாண்ட் மேற்படி மருத்துவ உதவியாளர்கள் மருத்துவத்துறைக்கே சாபக்கேடு என்றும் ஒன்றுக்கும் உதவாத மட்டிகள் என்றும் வர்ணித்தார்.

ஜே. எல்.ஷாண்ட் தெரிவித்ததன் படி துரைமார்களே தொழிலாளர்களின் பிரக்கினைகள் அவர்கள் மத்தியில் காணப்படுகின்ற சாதி முறைகள், அவர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற நோய் நொடி கள், பழக்கவழக்கங்கள் என்பன தொடர்பில் நன்கு அறிந்தவர்கள்.

ஆதலால் புதிதாக வரும் மருத்துவர்களோ, அல்லது மருத்துவ உதவியாளர்களோ தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளை அதிகரிப்பார்களேயன்றி குறைக்கமாட்டார்கள்.

அதனால் துரைமார்கள் மீது அரசாங்கம் நம்பிக்கைக் கொண்டு இந்த மருத்துவம் மற்றும் சுகாதார விடயத்தை அவர்களிடமே விட்டு விடவேண்டும்.

தமது தொழிலாளர்களை எவ்வாறு நன்றாகக் கவனித்துப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவர்களுக்கில்லாத அக்கறை வேறு யாருக்கும் இருக்க முடியாது என அவர்களினார்.

அவர் மேலும் தெரிவித்ததாவது, தற்போது நிலவிவருகின்ற நிலைமை மிகவும் மோசமான தாகும். புதிதாக வந்திருக்கும் மருத்துவர்களும், மருத்துவ உதவியாளர்களும் தொழி லாளர்களை மிகவும் பயமு றுத்துகின்றனர்.

மருத்துவ மனைகளுக்குப்
போவதற்கோ இவர்களிடம்
மருத்துவம் பார்ப்பதற்கோ
தொழிலாளர்கள் மிகவும்
பயப் படுகின்றனர்.

இதனால் இவர்கள் தமக்கு நோய் வந்தாலும் அதனைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் மறைப்பதனால் பின்னர் நோய் முற்றி இறக்க நேரிடுகின்றது.

இப்போதெல்லாம் நோய் முற்றிய நிலையில் தொழி லாளியை சுருட்டி படங்குச்

சாக்கில் கட்டி இரண்டு தொழிலாளிகள் அவர்களை தூரத்தில் இருக்கும் மருத்துவமனைக்கு கரடு முரடான மலைப் பாதைகளில் தூக் கிச்செல்கிறார்கள். மருத்துவமனையில் வெறும் எலும்புக்கூடும் கொஞ்சம் சதைகள் மட்டுமே அனுமதிக்கப்படுகின்றன.

அரசாங்கத்தின் தூர நோக்கில்லாத இத்திட்டத்தினால் பாதிக்கப்படுபவர்களும், பலிகொடுக்கப்படுபவர்களாக வும் தொழிலாளர்களாகவே உள்ளனர் என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

இத்தகைய ஒரு குழப்பமான சுகாதார மருத்துவ நிலைமை காணப்பட்ட போதுதான் பிரதம மருத்துவ அதிகாரியான டாக்டர் கொக்ளூல் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தொடர்பான சுகாதார, மருத்துவ சேவையில் போதுமான

மருத்துவர்கள் காணப்படாமையால் பெருந்தொகையிலான தொழிலாளர்கள் எதுவித மருத்துவ கவனி ப்புமின்றி மாண்டு போகின்றனர் என்று அரசாங்கத்தின் மீது குற்றம் சுமத்தினார். மருத்துவ அதிகாரிகளோ, உதவியாளர்களோ இல்லாமையால் எவ்வளவு பேர் இறந்து போடுவானர் என்று கொக்குவில் ஒரு அறிக்கையொன்று தயாரித்திருந்தார்.

அந்த அறிக்கையின் பிரகாரம் வைத் தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டு இறந்துபோன மொத்த நோயாளர் தொகையான 2,646 பேர்களில் 1,554 பேர் எந்தவிதமான மருத்துவக் கவனி ப்பும் இல்லாததால் இறந்துள்ளனர் என்று கூட்டிக் காட்டியிருந்தார்.

இதற்கான காரணம் என்னவென்று விசாரித்துப் பார்த்த போது இத்தகைய நோயாளர்கள் தொடர்பில் தம் கவனத்துக்குக் கொண்டு வரப்படவில்லை என்று மருத்துவர்களால் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளதென அவர் கூறினார்.

அதே சமயம் தோட்டதுரைமார்களால் தனக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட இறப்பு மற்றும் பிறப்பு தொடர்பான மாதாந்த அறிக்கைகள் நம்பகத் தன்மை வாய்ந்தன அல்ல என்றும் அவர் தனது அறிக்கையில் தெரிவித்திருந்தார்.

மறுபுறத்தில் மேற்படி மருத்துவ தேவைகள் சட்டத்தின் கீழ் அமைக்கப்பட்ட மருத்துவ மனைக் கட்டிடங்கள் என்று சொல்லப்பட்டவைகள் மருத்து

வமனைகள் என்று அழைக்கும் அளவுக்கு இருக்கவில்லை என்றும் அவை ஒட்டையும், உடைசலும் கொண்ட எந்தவிதமான வசதிகளும் இல்லாத ஒலைக்குடிசைகள் என்றும் இவை வெய்யில் காற்று, மழை, குளிர் என்ப வற்றைத் தாங்கக் கூடியன அல்லவை என்றும் தெரிவிக்கப் பட்டது.

இது தொடர்பில் பல மருத்துவர்கள் தமிடம் முறையிட்டுள்ளனர் என்றும் கொக்குவில் தெரிவித்தார்.

1879 ஆம் ஆண்டு மாத்தளை கிழக்கு பிரதேசத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த மருத்துவமனைக்குப் பொறுப்பான மருத்துவ அதிகாரியான இலங்கை யைச் சேர்ந்த டாக்டர் ஜே.ஆர் வந்டர் ஹூவன் (Vandan Hoovan) அவர்களின் கூற்றுப்படி மருத்துவமனைகள் 15 அடிக்கு 15 அடி விஸ்தீரணம் கொண்ட மூன்று அறைகளைக் கொண்டிருந்தன.

ஒட்டை விழுந்த தென்னை ஒலைக் கூரைகள் மழை பெய்தால் ஒழுகத் தக்கன என்பதுடன் இருட்டாகவும் குளிராகவும் இருக்கின்றன என்றும் தெரிவித்துள்ளார்.

அனுமதிக்கப்படும் நோயாளர்கள் இரவில் இருட்டில் அமர்ந்து கொண்டும் நடுங்கிக் கொண்டும் இருப்பார்கள் என்றும் குளிரே அவர்களுக்கு மரண ததைக் கொண்டு வந்து விடும் என்றும் கூறியுள்ளார்.

ராமசாமிகளிடமும் கறுப்பன்களிடமும் கருத்துக் கேட்டால்...

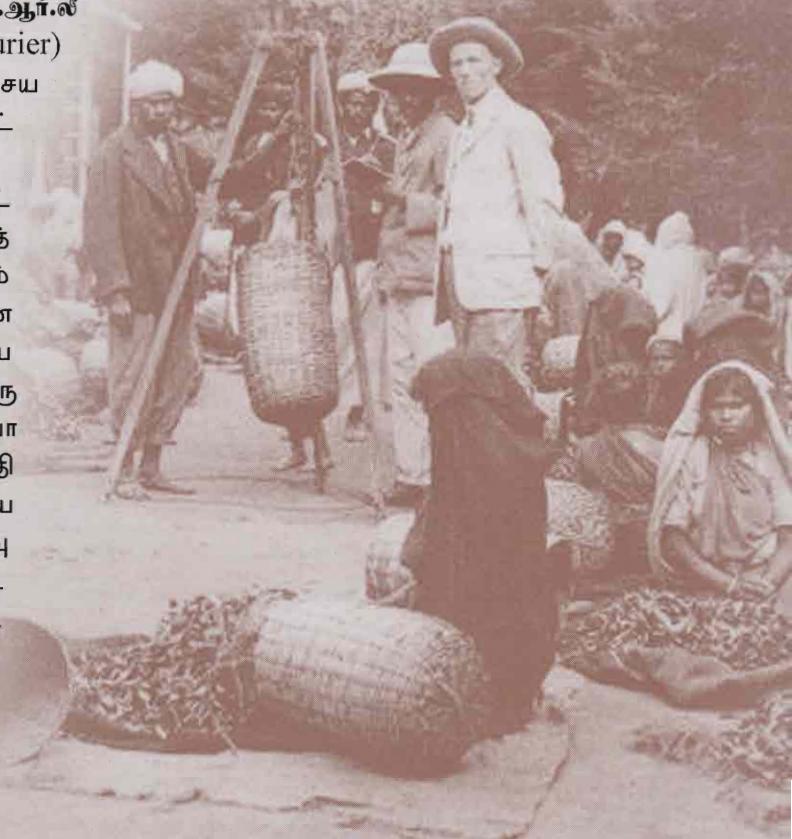
பல்வேறு குழறுபடிகள் வாதப்பிரதி வாதங்களுக்கு மத்தியில் மேற்படி மருத்துவத் தேவைகள் கட்டளைச் சட்டத்தினை மீளாய்வு செய்து திருத்தி யமைப்பதற்கு முடிவு செய்யப்பட்டது.

அதெந்கண ஐந்து அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட மீளாய்வுக்கு முழுஒன்றும் அமைக்கப்பட்டது இக்குழுவுக்கு சிவில் சேவை அதிகாரிகளான எப்.பி. டெம்ப்ளர் (F.P. Templer) சி. ஜே.ஆர்.எஃ மெசுரியர் (C.J.R.E Mesurier) ஆகியோர் தலைவராகவும் செயலாளராகவும் நியமிக்கப்பட்டனர்.

மேற்படி கட்டளைச் சட்டம் தொடர்பில் தோட்டத் துரைமார் சங்கமும் மற்றும் பலரும் தத்தமது கண்டன த்தை 1876, 1877 ஆகிய ஆண்டுகளில் தெரிவித்திருந்ததைத் தொடர்ந்து அப்போதைய சிவில் மருத்துவ அதிகாரியாகக் கடமையாற்றிய டாக்டர் கொக்ஹில் மீளாய்வு செய்து கருத்து வெளியிட்டி ருந்ததனை இந்தக் கமிட்டி மீண்டும் ஒரு முறை மீட்டுப் பார்த்தது.

மேற்படி கமிட்டியின் கருத்தின்படி மேற்படி சட்டம் தோல்வியடைந்ததற்கான

காரணம் போதுமான வள ந்கள், நிதி, ஆளனி, மருத்துவர்கள், உதவியாளர்கள் இல்லாத நிலையில் இச்சட்டத்தை அமுல்படுத்தமுனைந் தமையாகும் எனக் குறிப்பிட்டிருந்த துடன் இத்தகைய சேவையொன்றை வழங்க பாரியசெலவை வரி செலுத்து வோருக்கு ஏற்படுத்தியமை யுமாகும்

என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

மறுபுறத்தில் இதற்கென உரிய தொழில்நுட்பப் பொறிமுறை இல்லா திருந்ததுடன் முற்றிலும் தன்னார்வத் தொண்டு சேவையில் தங்கியிருந்த மையமாகும்.

தொழிலாளியைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களும் கூட தம் லயக் குடியிருப்புகளை விட்டு நீண்ட தூரத்தில், அமைக்கப்பட்டிருந்த மருத்துவமனை களுக்குப் போக விரும்பவில்லை.

ஆதலால் அவர்கள் கூடுமானவரை தம் நோயை மறைக்கப் பழகியிருந்தனர். இவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு பின்வரும் விதந்துரையை மேற்படி கமிட்டி சிபார்சு செய்தது.

1. கோப்பி மாவட்டங்கள் ஒவ்வொன்றும் மருத்துவ மாவட்டங்களாக பிரிக்கப்பட வேண்டும்.

2. இவ்வித மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக துரைமார் சங்கத்தின் மூலமாக குழு ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.

3. ஒவ்வொரு மாவட்டமும் ஒரு தொண்டு நிறுவனத்துக்கு கீழோ அல்லது அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டுக் குக் கீழோ கொண்டு வரப்பட வேண்டும்.

இத்தகைய நிலைமையில் அரசாங்கம் ஆகக் குறைந்த சேவைகட்டணங்களையே அறவிட வேண்டும்.

இத்தகைய நிலையில் இது தொடர்பில் சட்டசபையில் கருத்துத் தெரிவித்த அப்போதைய ஆளுனர் சேர் ஜேம்ஸ் லோங்டன், மேற்படி மருத்துவ தேவைகள் சட்டம் பெரும்பாலும் எதிர்ப்பையே சம்பாதித்துக் கொண்டு

ள்ளது. மீளாய்வுக் கமிட்டியின் முன் சாட்சியமளித்த 65 பேர்களில் 30 பேர்கள் இதில் தமக்கு அவ்வளவாகத் திருப்தியில்லை என்றும், மேலும் 35 பேர் அதன் அமுல்படுத் துதலில் தமக்குக் கொஞ்சமும் திருப்தியில்லை என்றும் தெரிவித்திருந்தனர்.

அத்துடன் தோட்டத் தொழிலாளின் மருத்துவ சேவையை முற்றாக அரசாங்கம் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்பதும் பொதுவான கருத்தாக இருந்தது.

அதன் பிரகாரம் மருத்துவ சேவை முற்றிலும் சுயேச்சா சேவையாக உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அதற்கான சகல வசதிகள், தொழில் நுட்பத் தேவைகள், உள்ளக்கக்கட்டமைப்பு, ஏனைய பொறிமுறைகள் என்பவற்றை அரசாங்கம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் என்றும் லோங்டன் தன் உரையில் குறிப்பிட்டார்.

அதன்பின் கோப்பி விளையும் பிரதேசங்கள் புவியியல் ரீதியில் மருத்துவ வலயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன.

ஒவ்வொரு வலயத்துக்குமென்கூவேச்சா அடிப்படையில் நிர்வாகக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டு புதிய மருத்துவ சேவையொன்று உருவாக்கப்பட்டது.

இத்திட்டத்தின் கீழ்குழுக் களின் நிர்வாகச் செலவுக்கும் ஏனைய செலவுகளுக்கும் நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டிருந்த போதும் அது மிகச்சொற்பமாக காணப்பட்டதால் அவை மிக விரைவாகச் செலவழிக்கப்பட்டு மாத்தத்தின் இறுதிப் பகுதியில் செலவுகளை சமாளிக்க முடியாமல் போனதுடன், வருடாந்த செலவுகளுக்கும் பற்றாக்

குறையேற்பட்டது. இத்திட்டத்தினை அரசாங்கமே அமுல்படுத்தியதன் காரணமாக தோட்டத்துரைமார்கள் இதில் தங்களுக்குப் பங்கில்லையென தட்டிட்க் கழித்ததுடன் ஆர்வமும் அக்கறையும் கொள்ளாதிருந்தனர்.

மறுபுறத்தில் அரசாங்கம் முழுப் பொறுப்பையும் 'சவேச்சா' அடிப்படையில் மருத்துவமனை நிர்வாகத்தை முற்றிலும் கமிட்டிகளிடமே ஒப்படைத்ததுடன் அவற்றின் செயலாற்றுக்கையை மதிப்பீடு செய்வதுடன் தேவையானால் மாத்திரமே தலையீடு செய்தல் என்ற கொள்கையை கடைப்பிடித்தது.

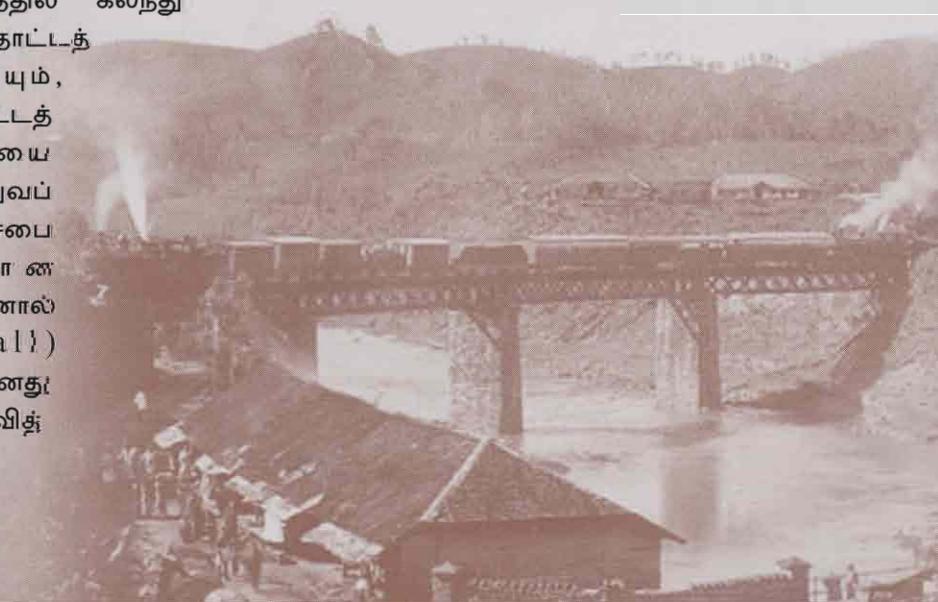
இத்தகைய நிலையில் இத்திட்டம் தொடர்பான சட்டமூலம் தொடர்பான விவாதம் பாராளுமன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட போது வழமை போல் தோட்டத்துரைமார் சங்கத்தினர், இத்திட்டத்தில் காணப்படும் அரசாங்கத்தின் தலையிடும் அதிகாரம் சம்பந்தமான ஏற்பாட்டினை அடிப்படையாக வைத்து தமது எதிர்ப்பினைத் தெரிவித்தனர்.

இவ் விவாதத்தில் கலந்து
கொண்ட தோட்டத்
துரைமார்களையும்,
கோப்பித் தோட்டத்
தொழில் துறையை
யும் பிரதிநிதித்துவப்
படுத்திய சட்டசபை
உறுப்பினரான
ஆர்.பி. டெளனோல்
(R. B. Downall)
பின்வருமாறு தனது
ரையில் தெரிவித்

தார். “தமக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள மருத்துவ சேவை தொடர்பில் ராமசாமி யிடமும் கருப்பனிடமும் கருத்துக்கேட்டால் அவர்கள் என்ன சொல்வார்கள். இந்தத் திட்டம் துரைமார்களின் சுக போகத்துக்கண்றி தமக்கானதல்ல என்றுதான் சொல்வார்கள்.

இத்திட்டத்தின் கீழ் ஒரு மருத்துவரின் மேற்பார்வையில் பெருந் தொகையான மக்களைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய நிலையில் ஒரு மருத்துவர் கடந்த பத்து மாதங்களாக விடு முறையில் போயுள்ளார். அப்படியானால் அவரின் மேற்பார்வையில் உள்ளவர்களின் கதிஎன்னவாகும்?

இப்போது மொத்தம் 3,60,000 தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களில் வசிக்கின்றனர். இவர்களில் 1,10,000 முதல் 1,20,000 பேர்கள் மட்டுமே இத்திட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளனர். ஏனையவர்களை என்ன செய்வது என்று அவர் கேள்வி எழுப்பினார்.

ஒரு ரூபா ஜம்பது சுதம் வரி கட்டாவிட்டால்...

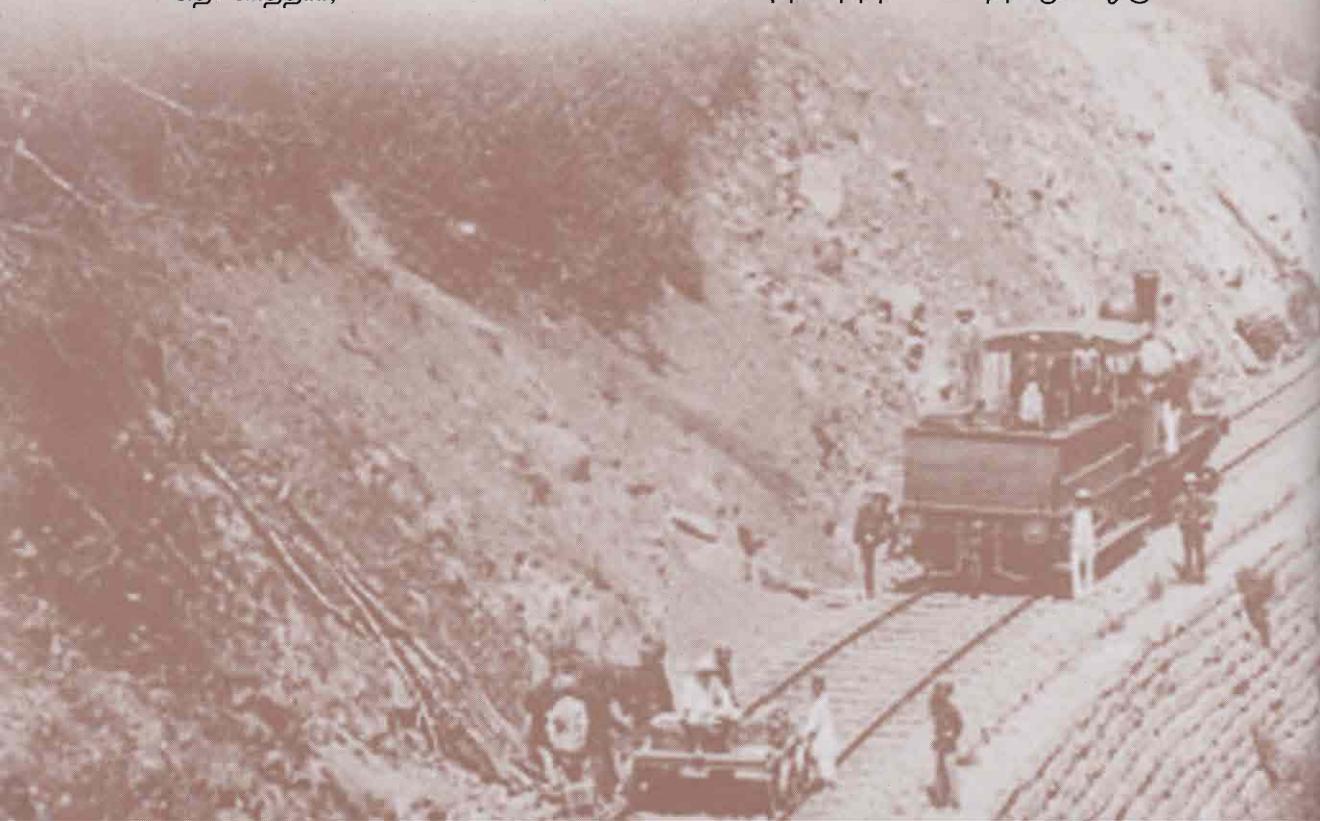
கூவித் தொழிலாளர்களின் மரணங்கள் முன்னெப்போதும் இல்லாதபடி அதிகரித்ததைத் தொடர்ந்து குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளருக்கு பல புகார்கள் வந்து சேர்ந்தன. ஆனால் லோங்டன் இது தொடர்பில் பதில் அளிக்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ள ப்பட்டார்.

இத்தகைய நிலையில் சட்டபை கூடிய போது, தமிழர் சார்பில் பிரதிநிதி த்துவப்படுத்திய பொன்னம்பலம் இராமநாதன் (பின்னர் சேர் பட்டம் வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டார்) இது தொடர்பில் கேள்வி எழுப்பினார். அவர் தனதுரையில் பின்வருமாறு தெரிவித்தார்,

“தற்போது இலங்கையில் மொத்தம் 39 கோப்பிப் பயிர் செய்யும் மாவட்டங்கள் உள்ளன. இவற்றில் 1,357 கோப்பித் தோட்டங்கள் காணப்படுகின்றன. இத்தோட்டங்களில் எல்லா மாக 2,75,000 முதல் 3,00,000 தொழிலாளர்கள் வசிக்கிறார்கள்.

மறுபுறம் இந்தத் தோட்டங்களை உள்ளடக்கியதாக ஒவ்வொன்றிலும் 65 தோட்டங்கள் கொண்டதாக 21 மருத்துவ மாவட்டங்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இத்தகைய ஒவ்வொரு மாவட்டத் திலும் சராசரியாக 15,000 தொழிலாளர்கள் தொழில் புரிகின்றார்கள். ஆதலால் எந்தவிதத்தில் பார்த்தாலும் ஒரு

மருத்துவரால் 15,000 தொழிலாளரின் நோய்களைக் கவனிக்க முடியாதென்பது தெளிவாகின்றது. ஆதலால் நிய மிகப்பட்டிருக்கும் மருத்துவர்கள் துரைமார்களையும் அவர்களின் குடும்பத்தினரையும் மாத்திரம்தான் கவனி த்துக் கொள்கின்றனர் என்பது தான் உண்மை.

இதன் காரணமாக நோய்வாய்ப்பட்ட 1,000 தொழிலாளர்களில் 60 பேர்கள் வைத்தியக் கவனிப்பின்றி இறக்க விடப்படுகின்றனர்.

சேர் பொன்னம்பலம் ராமநாதன்கூறி யதைப் போலவே ஆர்.பி. டெளனோ லும் தான் சேகரித்திருந்த புள்ளிவிபரங்களை மேற்கோள் காட்டி பொது வேலைகள் திணைக்களத்தில் தொழில் புரிகின்ற தொழிலாளர்கள் மத்தியிலும் இறப்பு வீதம் மேற்படி 1000 பேரூருக்கு 60 பேர் என்ற வீதாசாரம் ஒத்துப் போகின்றது என்று எடுத்துக் கூறினார். இவ்வித விவா தங்களைத் தொடர்ந்து கூட்ட முடிவில் ஆளுனர் லோங்டன் மேற்

படி சட்டம் தொடர்பான தீர்மானத்தை அடுத்த கூட்டத் தொடருக்கு ஒத்தி வைத்தார். பின்னர் இறுதியாக 10மாத தாமதத்துக்குப் பின் 1880 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் மேற்படி சட்டம் சிவில் மருத்துவ கட்டளைச் சட்டம் என்ற பெயரில் ஆளுநர் லோங்டன் அவர்களால் சட்ட சபையில் நிறைவேற்றப்பட்டது.

இச்சட்டம் தாமதமானது தொடர்பி லும், அதன் செயற்பாடு தொடர்பிலும் குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளர் டெளனோல் விளங்கப்படுத்தினார்.

எனினும் முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவில் தோட்டத்துரைமார்கள் இச்சட்டத்தினை எதிர்த்தனர். இச்சட்டத் தின் வாயிலாக தோட்டத் துரைமார்கள் மீதும் என் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மீதும் மக்கள் மீதும் புதிய வரிச்சுமைகள் சுமத்தப்பட்டன.

முன்பு கோப்பி பயிரிடப்பட்ட நிலப் பரப்பு அடிப்படையில் இவ்வளவு ஏக்கருக்கு இவ்வளவென்று வரி அறவிடப்பட்டது. தற்போதைய சட்டத்தின் பிரகாரம் ஒவ்வொரு நூறு இறாத்தலுக்கும் 5 சதவீதம் அறவிடப்படுகின்றது. இது தேயிலை, கொக்கோ, சிங்கோனா என்பவற்றுக் கும் பொருந்தும்.

இத்தகைய வரி அறிவீடு பொது

வாக கோப்பி வர்த்தகத்தை பாதிக்கும் என்று துரைமார் சங்கம் வாதிட்ட போதும் பெருந்தோட்டத்துறையின் சுகாதாரம், மருத்துவத்துறைகளை ஒழு நகாகப் பராமரிக்க வேண்டுமாயின் இத்தகைய நிதி அவசியமென அரசாங்கம் தெரிவித்தது இருந்தபோதும் தோட்டத் துரைமார்களும், துரைமார் சங்கத் தின்தலைவராக இருந்த ஷாண்ட் (Shand) அவர்களும் மேற்படி சட்டத்தை தம்மால் முடிந்த அளவு எதிர்க்கவும், விமர்சிக்கவும் செய்தனர்.

1880 டிசம்பர் 28 ஆம் திகதி இடம் பெற்ற கூட்டம் ஒன்றில் உரை நிகழ்த்தும் போது ஷாண்டர் பின்வருமாறு தெரிவித்தார். இந்த நாட்டு அரசங்கம் தோட்டத் துரைமார்களுக்கும் அதே விதத்தில் தோட்டக் கூலிகளுக்கும் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

இந்த இரண்டு தாபனங்களும் இந்த நாட்டுக்கு வராமல் விட்டிருந்தால் இந்த நாடு இன்று ஒரு பொருளாதார செழிப்பும், அபிவிருத்தி மிக்க நாடாக ஒருபோதும் இருந்திருக்க முடியாது.

வெறுமனே ஒரு இரண்டாந்தர இராணுவ மற்றும் கடற்படைத் தளமாகமாத் திரமே இருந்திருக்கும்.

அதன் பின் சிறிது காலத்தில் நாட்டில் பொதுவாக விதிக்கப்பட்டிருந்தவருடா ந்ததலைக்குரிய வரியான (Annual Poll Tex) ரூபா 1.50 சத்தை தோட்டத்தின் தொழிலாளிடம் அறவிடுவதில்லை என விலக்கனிக்கப்பட்ட போது அது தொடர்பில் ஷாண்ட் பின்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்தார்.

“இந்த வரி விதிப்பால் நாட்டில் பெருந்தெருக்கள் அபிவிருத்தி செய்

யப்படுகிறது என்பது உண்மை தான்.

இந்த நாட்டை பொறுத்தவரை தோட்டக் கூலிகள் இதனை விட மிக அதிகமான பங்களிப்பைச் செய்திருக்கின்றார்கள்.

அவர்கள் இந்தியாவின் கீழ்க்கண்ணில் இருந்து இலங்கை மத்திய மலை நாட்டின் கோப்பித் தோட்டங்களை அடைய இதை விட நிறையவே பணம் செலவழித்துள்ளார்கள்.

அவர்கள் வடக்குப் பாதையூடாக கால் நடையாக தோட்டங்களையடைய ஆறு நாட்களை செலவழிக்கிறார்கள்.

அவர்களால் மேற்படி ரூ 1.50 சத்தை செலுத்த முடியாது போன போது ஆறு நாட்கள் பெருந்தெருக்களில் வேலை செய்ய வேண்டுமென தண்டனை விதிக்கப்படுகின்றது.

அந்த விதத்தில் பார்க்கும் போது அந்த நாட்டு சிங்கள மக்களை விட நாட்டின் அபிவிருத்திக்கு அதிகம் உழைப்பவர்கள் அவர்கள் தான்.

ஏனைய பிரஜைகள் போல் தமக்குச் சம உரிமை வழங்கும் படி கேட்க அவர்களுக்கு எல்லாவிதத் திலும் உரிமை இருக்கின்றது”.

இது தொடர்பில் தோட்டத்துரைமார் பலரும் பலவிதக் கருத்துக்களைத் தெரிவித்தனர். ஆர்த்தர் யங் (Arther Young) என்பவர் கருத்துத் தெரிவிக்கையில்,

“ராமசாமிகள் மாத்திரம் இல்லாதிருந்தால் தான் இன்னமும் டெமரோ வில் தான் இருந்திருப்பேன் என்றும் தனக்கு வருடாந்தம் ரூபா 80,000 பெற்றுத் தரும் இந்தத் தொழில் கிடைத்திருக்காதென்றும் குறிப்பிட்டார்.

எம் தலை மீது அமர்ந்திருக்கப்பார்க்கிறார்கள்

ஆணூநர் சேர்.ஜேம்ஸ் லோங்டன் காலத்தில் குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளராக கிம்பர்லி பிரபு பதவி வகித்தார். இவர்கள் இருவராலும் தோட்ட துரைமார் சமூகத்துடன் சுமுகமான உறவு களை வைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

இக்காலத்தில் சிவில்மருத்துவ சட்டம் மூன்று முறை திருத்தப்பட்டு புதிய சட்டங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. முதலில் 1880 ஆம் ஆண்டின் 17 ஆம் இலக்கச் சட்ட திருத்தத்தின் போது தோட்டத்தில் வேலைசெய்த கூலித் தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் தலைக்கு இவ்வளவென வரி அறவிடப்பட்டது. இச்சட்டம் 1881 ஆம் ஆண்டின் 18 ஆம் இலக்க சட்டம் என்று அழைக்கப்பட்டது. அதன் பின் இச்சட்டம் மேலும் திருத்தப்பட்டு 1882 ஆம் ஆண்டின் 9 ஆம் இலக்க

சட்டம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இச்சட்டம் 1882 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி முதலாம் திகதி முதல் அமுலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது.

இவ்விதம் சட்டங்கள் ஒவ்வொரு முறை திருத்தப்பட்டபோதும் தோட்டத்துரைமார் அதனை எதிர்த்ததுடன் இது தாம் சம்பந்தப்படாத விடயம் போல் ஒதுங்கியிருந்தனர். தோட்டத்துரைமாரின் விமர்சனம் தொடர்பில் குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளர் கிம்பர்லி பிரபு பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

“உண்மையில் இந்த சட்ட திட்டங்களும், சலுகைகளும் இந்த நாட்டின் பொருளாதார மேம்பாட்டுக்காகவும், துரைமாரின் நன்மைக்காகவும் கொண்டு வரப்படுகின்றது என்பதை இந்த திமிர் பிடித்த ஆங்கில நாட்டு வெள்ளைக்காரர்கள் புரிந்து கொள்வதில்லை. அவர்கள் நாட்டின் சட்ட

ங்களுக்கு கட்டுப்படாமல் அதில் இருந்து தப்பும் வழிகளையே தேடுகி ஸ்ரார்கள் என்று கூறினார். எனினும் தொடர்ந்தும் தோட்டத் துரைமார்கள் தாம் நினைத்ததையே செய்தார்கள்.

1881ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் நடந்த துரைமார் சங்கத்தின் கூட்ட மொன்றில் பின்வருமாறு கருத்து பரி மாறப்பட்டது.

“நாம் எதிர்நோக்கும் நிலைமை மிகவும் தூதிஷ்டகரமானது. எமக்கு உதவி செய்ய வேண்டிய அரசாங்கம் கடுமையான சட்டங்களைக் கொண்டு வந்து எம்மை அடக்கி ஒடுக்கப் பார்க்கின்றது.

கோப்பிப் பொருளாதாரமே இந்த நாட்டின் முதுகெலும்பு என்பதனை அவர்கள் ஏற்க மறுக்கின்றார்கள். சந்தர் ப்பங்களை எதிர்பார்த்திருந்து எல்லா

சந்தர்ப்பங்களிலும் எம்மை கீழே வீழ் த்தி எம் தலை மீது அமர்ந்திருக்கப் பார்கின்றார்கள்.

இறுதியாகக் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளின்படி தோட்டங்கள் கொத்தணிகளாகப் பிரிக்கப் பட்டு ஒரு கொத்தணி மாவட்டத்துக்கு மத்திய மருத்துவமனை ஒன்றும், அதன் கீழ்க்கிணறு வைத்தியசாலைகளும் (Dispensaries) நிறுவுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்ய ப்பட்டது.

இத்தகைய மருத்துவமனைகளுக்கும், சிறு வைத்தியசாலைகளுக்கும் மருத்துவர்களை பணிக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளும்போது அவர்களுக்குத் தமிழ் தெரிந்திருப்பது முன்னுரிமையாக்கப்பட்டது.

அவ்வாண்டு முதற் தடவையாக சட்ட சபை கூட்டப்பட்ட போது அதில்

அங்குரார்ப்பண உரை நிகழ்த்திய ஆஸ்பதி லோங்டன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

“இனிமேல் இலங்கையின் மருத்துவ சேவைக்கு மருத்துவர்களை சேர்த்துக் கொள்ளாறும் போது அவர்கள் இலங்கை மருத்துவக் கல்லூரியின் பட்டதாரிகளில் இருந்து தெரிவு செய்யப்படவுள்ளனர்.

அவர்கள் தமிழ் மொழியை தெரி ந்து வைத்திருப்பதுடன் தோட்டதொழி லாளர்களின் பழக்க வழக்கங்கள் தேவைகள், நம்பிக்கைகள் என்பவற்றையும் புரிந்து வைத்திருப்பவர்களாக உள்ளனர். எது எப்படி இருந்தபோதும் தோட்டத்துரைமார்கள் மருத்துவச்

செலவுக்கென தமிழ்த் தமிடம் வரி அறவிடக் கூடாதெனவும் அதனை அரசாங்கமே பொறுப்பேற்க வேண்டு மெனவும் வேண்டுகோள் விடுத்தனர்.

அரசாங்கத்தின் பொது வருமானத் தில் இருந்து அதற்கு நிதி ஒதுக்கப்பட வேண்டுமென்பது அவர்களின் கருத்தாக இருந்தது.

எனினும் இதனை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அரசாங்கம் பின்வரும் புள்ளி விபரத்தை தனது வாதத்துக்கு ஆதாரமாகக் காட்டியது.

அதன் பிரகாரம் மேற்படி மருத்துவச் சட்டத்தினை அமுல்படுத்துவதற்கு செலவாகும் மொத்தத் தொகை ரூ 1,34,02 ஆகும். ஆனால் தோட்டங்

களில் இருந்து வகுவிக்கப்படும் வரி ப்பணம் மொத்தம் ரூபா 30,021 மட்டுமே என ரசீதுகள் தெரிவிக்கின்றன.

இதன்படி அரசாங்கத்துக்கு ஏற்படும் நட்டம் 1,04,010 ரூபாவாகும். இத் தொகையை பொது வருமானத்தில் இருந்தே ஒதுக்க வேண்டியுள்ளது.

இதே சமயம் அரசாங்கத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள ஏழு வைத்திய சாலைகளிலும் சிகிச்சை பெறும் தோட்டக் கூலித் தொழிலாளரின் எண் ணிக்கை 1,161 ஆகும். தோட்டத் தொழிலாளரைத் தவிர சிகிச்சை பெறும் ஏணையவர்களின் தொகை 294 ஆகும்.

இதன்படி மேற்படி வைத்தியசாலைகளில் ஐந்தில் நான்கு மடங்கினர் தோட்டத் தொழிலாளர்களே சிகிச்சை பெறுகின்றனர். ஆதலால் வெறுமனே அரசாங்கத்தை விமர்சிப்பதில் எந்த விதமான பிரயோசனமும் இல்லை.

இவ்விதம் கோப்பித் தோட்டங்களி

னதும், இந்திய கூலித் தொழிலாளர்களினதும் வரலாறு 1890 ஆம் ஆண்டு கால கட்டங்களை அடைந்திருந்த நிலையில் அப்போது பதவியில் இருந்த ஆளுநர் சேர் ஆர்த்தர் ஹெமிலன் கோர்டன் (Sir Arthur Hemilon Gordon, 1883-1890) நாட்டின் மருத்துவ சேவை தொடர்பில் பின்வரும் கருத்தை சட்ட சபையில் முன் வைத்தார்.

ஏற்கனவே பல்வேறு சட்ட ஏற்பாடுகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்த போதும் எதுவுமே திருப்திகரமாக நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. போதுமான மேற்பார்வை, பரிசோதனை இடம் பெறவில்லை.

சட்டத்தை மீறுபவர்கள் தண்டிக்கப்படவில்லை. ஆதலினால் தோட்டங்களுக்கென விசேட சட்டம் இல்லாமல் நாட்டுக்கென விசேட சட்டம் இல்லாமல் நாட்டுக்கென பொதுவான மருத்துவ சட்டம் கொண்டு வரப்பட வேண்டும்.

கோலோச்சிய கோப்பியும் அதன் வீழ்ச்சியும்

பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ நாடுகள் மத்தியில் ‘சிலோன்’ என்ற பெயருக்கு மிகப்பெரிய மதிப்பைப் பேற்றித்தந்த முதல் பெருந்தோட்ட ஏற்றுமதிப் பயிர் கோப்பிதான். அதற்கு முன் கறுவாப் பட்டை, முத்து, யானைத் தந்தம், இரத் தினக்கற்கள் முதலானவை நாட்டுக்கு வருமானம் தரும் பொருட்களாக இருந்தன.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் இலங்கையை ஒரு காலனித்துவ நாடாக பரா மரித்துச் செல்வதில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் நிதி நெருக்கடியை எதிர்நோக்கி யது.

நியமிக்கப்பட்ட ஆஸ்பதிகள் பல வேறு வரிகளை அறவிட்ட போதும் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் துண்டு விழுந்த போது அத்தொகையை பிரித்தானிய அரசாங்கமே கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. இத்தகைய காலகட்டத் தில் தான் ஆஸ்பதி பார்ன்ஸ் கோப்பிப்

பயிர்க் கையை இலங்கையில் ஆரம்பிக்க பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்டார். அதில் அவர் வெற்றியும் அடைந்தார்.

1820 களில் ஆரம்பித்து (1824 ஆம் ஆண்டுதான் முதல் பெரிய கோப்பித் தோட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது) 1844 ஆம் ஆண்டுவரை சுமார் 64 ஆண்டுகள் இலங்கையின் பொருளாதாரத்தில் பாரிய ஆதிக்கம் செலுத்தியது கோப்பி ஏற்றுமதி வருமானம் இதனால் பிரித்தானியாவின் ஏனைய காலனித்துவ நாடுகளை விட இலங்கை பெரும் செல்வாக்குப் பெற்ற நாடாக விளங்கியது.

அதேபோல் கொழும்பிலும், வண்டனிலும் அரசு அதிகாரிகள் மத்தியில் கோப்பித் தோட்ட உரிமையாளர்கள் மிகுந்த மதிப்பிற்குரியவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். அதற்குக் காரணம் கவர்னர் முதல் கடைசிக் கீழ் மட்ட அரசு

உத்தியோகத்தர் வரை சம்பளம் பெறுவது கோப் பியால்தான் என்று அவர்கள் கருதியது தான்.

அதன் காரணமாக துரைமார் சங்கமானது மிகுந்த சக்தி வாய்ந்த சங்கமாக வளர்ச்சியடைந்திருந்தது.

1857ஆம் ஆண்டு இச் சங்கத்தின் சார்பில் சட்ட சபையில் ஓர் அங்கத் தினரை நியமிக்க அனுமதி வழங்கப்பட்டது. அவர் சங்க அங்கத்தவர்களின் நலனுக்குக் குரல் கொடுப்பவராக இருந்தார். எனினும் ‘கோப்பி’ தொடர் பான் எல்லாக் கனவுகளும் ஒருநாள் கலைந்து போய் விட்டன.

கோப்பி பயிர்களை ஹெமிலியா வெஸ்டாரிக்ஸ் (Hemileia Vesterix) என்ற வெள்ளைப் புள்ளி நோய் தொற்றிக் கொண்டது.

ஆரம்பத்தில் இந்நோயின் பாரதாரம் பற்றி பலரும் கொஞ்சமும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

இந்நோய் முதன் முதலாக மடுல்சீமா

பிரதேசத்தில் இருந்த கல்லூலா தோட்டத்தில் (Galloola Estate) இனங்காணப்பட்டது. இந்நோய் பரவிய இலைகளை பரிசோதனை செய்வதற்காக இத் தோட்டத்தின் துரைமாக பணிபுரிந்த டோனல்ட் ரீ (Donald Reid) பேராதனை தாவர வியல் பூங்காவின் பணியாளராக செயற்பட்ட கலாநிதி. ஐ.எச்.கே.துவாய்ட்ஸ் (Dr.G.H.K.Thwaites) அவர்களின் கவனத்துக்கு அனுமதி வைத்தார்.

இந்நோயைப் பரப்பும் ஒருவகை பூஞ்சணத்தை (Fungus) பரிசீலித்த கலாநிதி துவாய்ட்ஸ் அது எல்லாப் பயிரையும் அழித்துவிடும் தன்மை கொண்டதென்றும், விரைவில் பரவக்கூடியது என்றும் உடனடியாக நோய் பரவிய பயிர்களை பிடிங்கி ஏரித்து விட வேண்டும் என்றும் எச்சரித்தார்.

அவர் பல முறை எச்சரித்தும் அவர்கூறியதை யாரும் காதில் வாங்கிக் கொள்வதாகத் தெரியவில்லை.

கோப்பிச் செழியின் நல்லடக்கம்

தொடர்ந்து பல கோப்பித் தோட்டங்கள் ஹெமிலியா வெஸ்டாரிக்ஸ் நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு அழியத் தொடங்கின. ஆரம்பத்தில் இந்நோய் குறித்த பிரதேசங்களில் மாத்திரமே பரவியதால் வேறு பிரதேசங்களை சேர்ந்த கோப்பித் தோட்ட உரிமையாளர்கள் தமது பிரதேசத்தை அது பாதிக்காது என கவலையற்றிருந்தனர்.

அதற்கேற்றாப் போல் உலக சந்தையில் கோப்பியின் விலை பல மடங்கு உயர்ந்து சென்றது. விலை உயர்வுக்கு காரணம் இலங்கை கோப்பி உற்பத்

தியின் வீழ்ச்சியால் பற்றாக்குறை நிலவியதாகும். ஆனால் விரைவில் மேலும் தோட்டங்கள் மேற்படி நோயால் பாதிக்கப்பட மேலும் உற்பத்தி வீழ்ச்சியடைந்தது.

1871 ஆம் ஆண்டு 55 சில்லிங்காக இருந்த ஒரு தொன் கோப்பி 1875 ஆம் ஆண்டு 100 சில்லிங்காக அதிகரித்தது. பின் 1878 ஆம் ஆண்டு 106 ஆக அதிகரித்திருந்தது. இதுவே கோப்பிக்குக் கிடைத்த மிக அதிகரித்த விலையாகும். அதன் பின்னர் மிக விரைவாக கோப்பித் தோட்டங்கள் ஒன்றன் பின்

ஒன்றாக மூடப்பட்டன. தமது சொத்து முழுவதையும் கோப்பித் தோட்டங்களில் முதலீடு செய்திருந்த பல கோப்பித் தோட்ட சொந்தக்காரர்கள் கடனில் மூழ்கிப் போய் வக்கற்றவர்கள் ஆனார்கள்.

அவர்கள் லண்டனுக்குத் திரும்பிச் செல்ல பயணச் செலவுக்குப் பண மின்றி கஸ்டப்பட்டனர். கண்டியில் தோட்டத் தொழிலாளரின் நலன் கருதி அமைக்கப்பட்டிருந்த “கஷ்டத் தில் உதவும் சங்கம்” (Friend in need Society) நொடித்துப் போயிருந்த கோப்பித் தோட்டச் சொந்தக்காரர்களுக்கும் உதவ வேண்டுமென துரைமார் சங்கம் வேண்டுகோள் விடுத்தது. பலர் அவஸ்திரேலியாவுக்கு செல்ல இச்சங்கம் உதவியது. அரசாங்கமும் இவ்விதம் வங்குரோத்தடைந்த பல தோட்ட உரிமையாளர்களுக்கு வண்டன் செல்ல பண உதவி அளித்தது. எனினும் இவ்விதம் பண உதவியளிப்பதை ஒரு வழமையான விதியாகக் கொள்ளாமல் தெரிந்தெடுத்த மிகக் கஷ்டத்தில் இருப்போருக்கு மட்டுமே அரசாங்கம் உதவ வேண்டுமென இங்கிலாந்தில் இரு ந்த உதவிக் காலனித் துவ செயலாளர் ‘ஜேர்ஜ் டி.எம்.ஓ.பிரயன்’ (George T.M.O.Brion) தெரிவித்தார்.

1880 ஆம் ஆண்டு துரைமார் சங்கம் தனது வருடாந்த ஒன்றுகூடலின் போது தனது சங்கத்தின் விதிமுறை களை மாற்றி முதன் முறையாக ஒரு தோட்டத்துறையல்லாத கலாநிதி ஐ.எ.கே. துவாய்ட் (பேராதனை தாவரவியல் பூங்கா பணியாளர்) அவர்களை தனது சங்கத்தின் கெளரவு அங்கத்தினராக சேர்த் துக் கொண்டது.

இக்காலத்தில் கவர்னராக இருந்த சேர்.வில்லியம் கிரகரி (1872 - 1877) மேற்படி துரைமார் சங்கத்தின் ஒன்றுகூடலில் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொண்டு உரை நிகழ்த்திய போது பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

“கோப்பிக்கு ஏற்படப் போகும் துயரம் பற்றி கலாநிதி துவாய்ட் ஒவ்வொருவரிடமும் திரும்பத் திரும்ப எச்சரி த்து வந்தார். அப்படி எச்சரித்தமைக்காக பலரும் அவரை பரிகாசம் செய்தனர். என்னி நகையாடினர்.

இந்நோய்க்கான பரிகாரத்தை அவரால் கூற முடியாதிருந்த போதும் அவர் எச்சரிக்கைக்கு செவிசாய்த்திருந்தால் இன்று ஏற்பட்டுள்ள நட்டங்களைத் தவிர்த்திருக்கலாம். என்னிடம் கூட கோப்பி மீது நம்பிக்கை வைக்கவேண்டாமென்றும் கடன் கொடுக்க வேண்டாமென்றும் வற்புறுத்தினார்.

அவரது சொல்லைக் கேட்டிருந்தால் இன்று நான் அதிக பணக்காரனாகவும், கவலையற்ற மனிதனாகவும் இருந்திருப்பேன்’

1893 ஆம் ஆண்டளவில் கோப்பிப் பயிர்க் கெய்கை முற்றாக நாசமடைந்தது. இலங்கை மாத்திரமல்ல ஜாவா, பீஜித் தீவுகள், இந்தியா ஆகிய நாடுகளிலும் இந்நோய் கோப்பியை அழித்தது. பிரேஸில் மாத்திரம் தப்பிக்கொண்டது. 1881 ஆம் ஆண்டு இந்த நோய்க்கு பரிகாரம் கண்டு பிடிப்பவருக்கு ரூ.250,000 பரிசு வழங்கப்படும் என துரைமார் சங்கம் அறிவித்தது. ஒரு பலனும் ஏற்படவில்லை. அதன்பின் கோப்பியின் புதைகுழி மீது தான் தேயிலை பிறந்தது.

முடிவுரை

மலையக இந்திய வம்சாவளி மக்களின் இலங்கை வருகை, மன்னர் காலம் முதல் வரலாற்றுக்காலமெங்கும் விரவிக்கிடக்கி ஸ்ரூபோதும் கோப்பித் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்கென இலட்சக்கணக்காக மக்கள் இங்கு வந்து ஒரு பாரிய மக்கள் இனக் கூட்டமாக உருவானமையின் முக்கிய வரலாற்றுக் காரணியாக கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கையைக் குறிப்பிடலாம். கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கை 1823 ஆம் ஆண்டு ஆரம் பித்து 1890 கண் அண்டிய பகுதியுடன் ஹெமிலியாவெஸ்டாரிக்ஸ் என்ற (Hemilia Vestarix) என்ற பங்கஸ் நோயினால் (அழிக்கும் நோய் Predator Disease) முற்றிலும் அழிந்துபோனது. அதன் பின்னரே தேயி வைப் பெருந்தோட்டத் துறையின் சகாப்தம் ஆரம்பமாகின்றது.

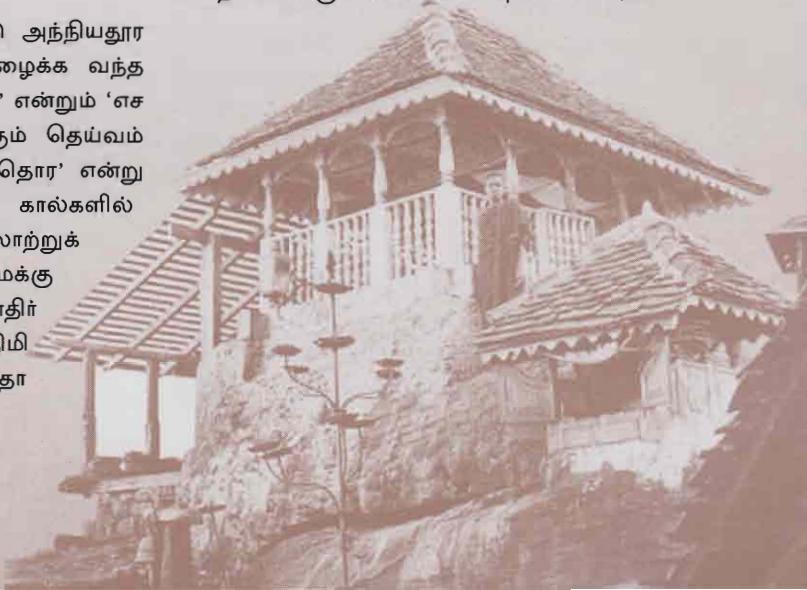
அந்த வகையில் பார்க்கும்போது சுமார் 70 ஆண்டுகள் இலங்கையின் பொருளாதாரத்தில் ‘கோப்பி’ என்ற கருங்கொட்டைப்பேரரசனாக கோலோக்சியிருந்தது. இக் காலம் முழு வதும் தோட்டத்துரைமார்கள் தொழிலாளிகளைக் கூவி என்ற கொச்சையான வாரத்தை கொண்டும். ‘கறுப்பன்களும் ராமசாமி களும்’ என்றும் கீழ்த்தரமாகவே அடிமைகள் போல் நடத்தினர்.

தமிசௌந்த மண்ணைவிட்டு அந்நியதூரதேசமொன்றுக்கு பஞ்சம் பிழைக்க வந்த இவர்களோ ‘வெள்ளைக்காரன்’ என்றும் ‘எச்மான்’ என்றும் வாழ வைக்கும் தெய்வம் என்றும் சரணடைந்து ‘சாமி தொ’ என்று பட்டம் கொடுத்து அவர்கள் காலகளில் விழுந்து கிடந்தனர். இந்த வரலாற்றுக் காலம் முழுவதும் இவர்கள் தமக்கு எதிரான அடக்கு முறையை எதிர் த்ததாகவோ, என் துரையை நிமிர்ந்து ஏற்றுத்துப் பார்த்ததாகவோ பதிவுகள் இல்லை.

அதற்கு முக்கிய காரணம் அன்று ஒவ்வொரு தோட்டமும் ‘தூரை’ என்ற இராணுவதளபதியைத் தலைமையாகக் கொண்டு பெரிய கங்காணிகள், கங்காணிகள், தோட்டச் சேவையாளர்கள் ஆகியோரை வெட்டினாக்களாக கொண்ட மிகுந்தகட்டுக்கோப்பு மிக்க கெடுபிடிகளுடன் அடக்கி ஒடுக்கி தொழிலாளரை வைத்திருந்ததாகும்.

தோட்டத் தொழிலாளியை தன்வாழ் நாள் முழுவதும் கடன் பெற்ற கொத்தடிமைகளாகவே வைத்திருந்தனர். கடன் அடுத்தடுத்த பரம்பரைக்கும் சென்றது. அதனால் இந்த அடிமை மக்கள் இலட்சம் இலட்சமாக இந்த மண்ணில் இரத்தமும் வேர்வையும் சிந்தி உழைத்து மண்ணைச் செழித்து கொழிக்கச் செய்த போதும் அவர்களின் மரணங்களும் அர்ப்பணிப்புக்களும் பதியப்படாமலும் மரண அத்தாட்சிப்பத்திற்ம் இல்லாமலும் கோப்பிச் செடிக்கடியில் மறைந்து மண்ணாகிப் போய்விட்டன.

இந்த வரலாற்றுப் பதிவின் இறுதி அத்தியாயங்களைப் படித்தவர்கள் எத்தனை ஆயிரம் இலட்சம் பேர் இறந்தொழிந்தார்கள் என்ற கணக்குக் காட்டலை புள்ளி விபரங்களைப் படித்துக் கொடுக்கலாம்.

களை, தரவுகளைக் கண்ணுற்றிருப்பீர்கள். இவ்வளவு பேர் தம் இன்னுயிரை இந்த நாட்டின் வளர்ச்சிக்காக அர்ப்பணித்திருந்த போதும் இந்த நாடு எங்காவது ஓர் ஓரத்தில் ஒரு மூளையில் 'நன்றி' என்ற இந்த முன்றெழுத்தை நினைவு கூர்ந்தி ரூக்கக் கூடுமா? உலகெங்கும் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வரலாற்றைப் பார்த்தோமானால் அத்தகைய எல்லா வரலாறுகளுமே நன்றி கெட்ட வரலாறாக ததான் இருந்துள்ளது.

வரலாற்று ஆய்வாளர் ஐ. எச். வண்டன் டிரைசன் (I.H.Vanden Drissen) கூற்றின் படி, கோப்பிக்காலம் முடிவுடைந்த போது இலங்கையில் வசித்த இந்திய வம்சாவழி இந்தியத் தொழிலாளர்களின் சனத்தொகை 2,00, 000 ஆக இருந்ததென்றும் இது 1871 ஆம் ஆண்டின் சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பை மையமாகக் கொண்டதென்றும் அதன் பின் 1871 - 1901 காலத் தில் இவர்களின் இயற்கை அதிகரிப்புடன் சேர்த்து இவர்களின் தொகை 4,89, 459 ஆக இருந்ததென்றும் இதனுடன் சேர்த்து புதிதாக புலம் பெயர்ந்து வந்தவர்களின் தொகை யையும் கூட்டினால் இவர்களின் தொகை 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முதலாண்டில் (1901) 676, 106 ஆக இருந்தது என்றும் தெரிகிறது. இன்று சுமார் 110 ஆண்டுகளின் பின் நமது சனத்தொகை உத்தியோக பூர்வமற்ற புள்ளி விபரங்களின் படி சுமார் 15 இலட்சமாகும். அப்படிப்பார்க்கும் போது, பிந்திய காலம் தேயிலைப் பெருந் தோட்டத்துறையின் வரலாற்றுக் காலமாகும் எனக்குறிப்பிட்டார்.

கோப்பிக் காலத்தில் என்ன விதமாக இந்தத் தொழிலாளர்கள் மீது ஒடுக்குமுறைகள் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டிருந்ததோ அதற்கு கொஞ்சமும் குறைவில்லாத விதத்தில் தேயிலை வரலாற்றுக் காலமும் இருந்தது என்பதனை வரலாற்றை உன்னிப்பாகக் கவனித்தவர்கள் அறிவார்கள்.

1917 ஆம் ஆண்டுகளையொட்டிவளர்ச்சி

யடைந்த மேற்கு நாடுகளின் பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகளும் ரஷ்யப் புரட்சியும் இங்கு சில சலசலப்புக்களை ஏற்படுத்தின எனலாம். இலங்கையில் தொழிலாளர்வர்க்க இயக்கம் ஒன்று உருவானது. அது தோழர்கோ, நடேசெய்யர் வாயிலாக மலையக்குத்தை அடைய மேலும் சில தசாப் தங்கள் பிடித்தன.

அத்தகைய ஒரு தருணத்தில் தான் 1948 ஆம் ஆண்டு பிரஜாவுரிமை மற்றும் வாக்குரிமை பறிப்பு என்ற மாபெரும் வரலாற்றுச்சதி இம்மக்கள் மீது நிகழ்த்தப்பட்டது. அதன் பின்னர் கொண்டு வரப்பட்ட இந்திய பாக்கிஸ்தானியர் குடியுரிமைச் சட்டத்தை புறக்கணித்ததன் மூலம் எமது தலைவர்களும் பெரிய வரலாற்றுத் தவறினை இழைத்தனர். இன்றும் கூட நாம் ஆறாத புண்ணை சொறிந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றோம். இதன் பின்னரும் வரலாறு அதன் மன்னின் மைந்தர்களை நன்றியுடன் திரும்பிப் பார்க்குமா? இறுதியாக ஒரு விடயம்

தாஸ்மகங்களுக்கட்டியது யாரின்று கேட்டேன்?
ஏஷாஜகன் என்றார்கள்.

தஞ்சைப் பெரிய கேவிலைக்கட்டியது
யாரின்று கேட்டேன்?
ரஷாஜ் சேஷன் என்றார்கள்.

பிரமிட்டைக் கட்டியது யாரின்று கேட்டேன்?
பாரோ மன்னன் என்றார்கள்.

மலையக்குதின் பெருந்தெருக்களையும்
பால்களையும், தண்டவாளங்களையும்
கட்டியது யாரின்று கேட்டேன்?
பிரிட்டிஷ்காரன் என்றார்கள்

(முற்றும்)

BIBLIOGRAPHY OF WORKS CITED

*in the book BITTER BERRY BONDAGE
by donovan moldrich*

ABERDONENIS (pseudonym) **Planting Life in India. Impressions of Australia and c and c** (Observer Printing Works, 1882)

ALATAR, Seyed Hussain, **The Myth of the Lazy Native** (Frank Cass, London- 1977)

ALLES, A.C., **Famous Criminal Cases of Sri Lanka (1)** (Colombo Apothecaries Press- 1977)

AMEER ALI, A.C.L., "Changing Conditions and Persisting Problems in the Peasant Sector under British Rule in the period 1833 – 1893", Ceylon Studies Seminar 1970 – 1972 (mimeographed)

"Peasant Coffee in Ceylon during the Nineteenth Century" **Ceylon Journal of Historical and Social Studies** New Series Vol. 2 No 1 January / July 1972.

"Cinchona Cultivation in Nineteenth Century Ceylon", **Modern Ceylon Studies** Vol. 5, No 1 January 1974

ANONYMOUS **Jubilee of the Planter's Association 1854 – 1904** (Capper and Sons, London and Colombo, 1904)

ANONYMOUS **Centenary History of the Planter's Association 1854 – 1954** (Times of Ceylon 1954)

ANONYMOUS **The George Steuart Story 1835 – 1985** (Lake House Printers and Publishers, Colombo, 1985)

ARASARATNAM, C.T., "A Brief History of the Development of Labour Relations in Ceylon," **Ceylon Labour Gazette** April 1970

ARUNACHALAM, Sir Ponnambalam, **Speeches and Writings** (H.W.Cave and Co., Colombo, n.d.)

BAKER, Sir Samuel, **Eight Years in Ceylon** (Longmans, Green, London, 1902)

BALASINGHAM, S.V., **The Administration of Sir Henry Ward, Governor of Ceylon, 1855 – 1860** (Tisara Prakasakayo, Colombo, 1968)

BANDARAGE, Asoka, "The Establishment and Consolidation of the Plantation Economy in Ceylon", **Bulletin of Concerned Asian Scholars** Vol. 14 No 3, 1982

Colonialism in Sri Lanka, The Political Economy of the Kandyan Highlands 1833 – 1886 (Moulton, Amsterdam 1983)

BASTIAMPILLAI, Bertram, "From Coffee to Tea in Ceylon, The Vicissitudes of a Colony's Plantation Economy, "Ceylon Journal of Historical and Social Studies Vol. 7 No 1, January / June 1964

The Administration of Sir William Gregory, Governor of Ceylon, 1872 – 1877 (Tisara Prakasakayo, Colombo- 1968)

"The Southern Indian Immigrants Trek to Ceylon (Sri Lanka) in the mid Nineteenth Century, "Sri Lanka Journal of Social Sciences Vol. No.1 and 2 1984

BENNETT, J.W., **Ceylon and its Capabilities** (London 1845)

BERTOLACCI, A., **A View of the Agricultural, Commercial and Financial Interests of Ceylon** (London 1817)

BEVEN, F. Lorenz, (Ed) **A History of the Diocese of Colombo** A Centenary Volume (Times of Ceylon, 1946)

BOXER, C.R., **The Dutch Seaborne Empire 1600 to 1800** (Hutchinson, London, 1965)

Review Article. **Modern Ceylon Studies** Vol. 3 No 2 July 1972

BOYD, William, "The Autobiography of a Peria Durai," **Ceylon Literary Register** First Series, Vol. 2 1886

BROHIER, R.L., **Seeing Ceylon** (Lake House Investments, Colombo, 1965)

Discovering Ceylon (Lake House Investments, 1973)

BUSSCHE, L. **De Letters on Ceylon** (London 1826)

BUTTERFIELD, R.D. **Padre Rowlands of Ceylon** (Marshall, Morgan and Scott, London BUTTS, Lt De, **Rambles in Ceylon** (Wm H. Allen and Co., London 1841)

CAMPBELL, P.C., **Chinese Coolies. Emigration to Countries within the British Empire** (King and Sons, London 1922)

CAPPER, John, **Old Ceylon** (Sketches of Ceylon Life in Olden Times) (London -1878)

Carpen **The Autobiography of a Head Kangany** (Taken down as related by a Ceylon Planter) (Colombo nd)

CAVE, H.W., **Golden Tips** (Cassel, London,- 1904)

CEYLON FRIEND (Colombo- 1885)

CEYLON TEMPERANCE CHRONICLE (Colombo -1896)

CLIFFORD, Sir Hugh, **Some Reflections on the Ceylon Land Question** (Government Press, 1972)

COLGATE, H.A., "The Royal Navy in Trincomalee, "Ceylon Journal of Historical and Social Studies Vol. 7 No 1. January/ June 1964

CLUTTERBRUCK, J.W., **Ceylon and Borneo** (Longmans, London 1891)

CUMPSTON, I.M., **Indians Overseas in British Territories 1834 – 1854** (Oxford University Press, 1953)

DAVIS, David Brion, **Slavery and Human Progress** (Oxford University Press 1984)

DE KRETSER, Horace E., (Ed) **The Templar's Armoury** (Examiner Press 1878)

DEP, A.C, **A History of the Ceylon Police** Vol. 2, 1866 to 1913 (Times of Ceylon 1969)

DE SILVA, Colvin R., **Ceylon Under the British Occupation, 1795 – 1833** (Colombo Apothecaries- 1962) 2 Vols

DE SILVA, K.M. "Indian Emigration to Ceylon The first phase c 1840 – 1855" **Ceylon Journal of Historical and Social Studies** Vol. 4 No 2 July / December 1961

Social Policy and Missionary Organization in Ceylon 1840 – 1855 Published for the Royal Commonwealth Society (Longmans, London- 1965)

(Ed) Letters on Ceylon 1846 – 1850 **The Administration of Viscount Torrington and THE REBELLION OF 1848**" (K.V.G.De.Silva, Colombo and Kandy, 1965)

"Tennent and Indian Emigration to Ceylon, "Ceylon Journal of Historical and Social Studies Vol. 9 No 1 January / June 1966

(Ed) **University of Ceylon. History of Ceylon.** Vol. 3 (Colombo Apothecaries 1973)

(Ed) Sri Lanka A Survey Published for the Institute of Asian Affairs, Hamburg (C. Hurst and Co. London-1977)

DIGBY, William, "Indian Emigration to Ceylon Calcutta Review Vol.XL IV, No CXXX 1877

Forty years of Official and Unofficial Life in an Oriental Crown Colony; Being the Life of Sir Richard F Morgan (Higginbotham, Madras, 1879)

DODWELL, H.H, (Ed) **Cambridge History of India, Vol. VI, the Indian Empire** 1858 – 1918 (Chand and Co, Delhi, 4th ed. 1958)

DUNCAN, A.H. **The Private Life of Coffee Planter by Himself** (H.W. and A.W Cave, Colombo 1881)

DUTTA, Amitra **International Migration, Trade and Real Income, A Case Study of Ceylon** 1920 – 1938 (World Press, Calcutta, 1972)

ECONOMIST (U.K.) 5 April 1975

ELLIOT, E.C. AND WHITEHEAD, F.J., **Tea Planting in Ceylon** (Times of Ceylon, 1926)

FERGUSON, A.M., Ceylon Directory (Published since 1859, first published as **Summary of Useful Information and Plantation Gazetteer**)

ALL ABOUT FIBERS (Freudenberg and Co. Colombo nd)

FERGUSON, John, **Ceylon in the Jubilee Year** (Colombo and London 1887) **First Half Century of Protestant Missions in Ceylon** (Colombo 1907)

FERNANDO, W. Lionel, **Kataragama and its Festivals** (1819 in 1939) (Ananda Press, Colombo 1985)

FOGEL, Robert William and ELTON, G.R., **Which Road to the Past?** (Yale University Press 1983)

FONER, Eric, (Ed) **America's Black past** (Harper and Row, New York, 1970)

FORREST, D.M., **A Hundred Years of Ceylon Tea** (Chatto and Windus, London 1967)

FURNAS, J.C., **The Road to Harper's Ferry. Facts and Follies of the War on Slavery** (Faber and Faber, London 1961)

GANGULEE, N., **Indians in the Empire Overseas, A Survey** (New India Publishing House, 1947,

GARATTY, John A., **Interpreting American History, Conversations with Historians**, (Collier - Macmillan, London 1970).

GNANAMUTTU, George, **Education and the Plantation Workers in Sri Lanka** (Wesley Press Colombo, 1977)

GOONERATNE, Yasmine, **English Literature in Ceylon 1815 to 1878** (Tisara Prakasakayo, Colombo 1968

GOVERNMENT GAZETTE **Government Press, Colombo** (issues used listed in Text.)

GRAHAM, Maria, **Journal of a Residence in India** (Constable and Co, Edinburgh, 1812)

GRAHAM, G.S., **Great Britain in the Indian Ocean** (Oxford University Press 1954)

GREGORY, William, **An Autobiography. Edited by Lady Gregory** (London 1894)

GRENIER, Joseph, **Leaves from my Life** (Times of Ceylon 1923)

GREY, the third Earl, **The Colonial Policy of Lord John Russel's Administration** (London 1853)

GUNASEKERA, H.A. De S., **From Dependent Currency to Central Banking in Ceylon** (Bell and Sons, London 1962)

GUPTA, Babu Lal, **Political and Civil Status of Indians in Ceylon** (Prasad and Co. Agra, 1963)

HAECKAL, Ernst, **A Visit to Ceylon** (London 1883)

HALL, G.E., **A History of South East Asia** (Macmillan, London, 3rd edition, 1968)

HALL Henry L., **The Colonial Office A History** (Longmans, London, 1937)

HARRISON, **South East Asia A Short History** (Macmillan, London, 1945)

HEBER, Reginald, **Narrative of Journey Through the Upper Provinces of India** (John Murray, London, 1846) two vols.

HULUGALLE, H.A.J., **British Governors of Ceylon** (Associated Newspapers of Ceylon Ltd, 1963)

IEVERS, I. W., **Manual of the North Central Province** (Govt. Press, 1899)

JAYEWARDENA, Chandra, "Farm, Homestead, and Family," in **Overseas Indians. A Study in Adaptation** (Eds) Kurien, George and Srivastava, S (vikas New Delhi 1983)

JAYAWARDENA, Kumari, **The Rise of the Labour Movement in Ceylon** (Duke University Press, North Carolina, 1972)

JENKINS, R. W.J., **Ceylon in the Fifties and Eighties** (A.M. and J. Ferguson, Colombo 1886)

JUDD, Dennis, **The Victorian Empire** (Weidenfeld and Nicolson, London 1970)

KANAPATHYPILLAI, Vamadevan, "Dutch Agrarian Policy in Maritime Ceylon 1766-1796," **Ceylon Studies Seminar** 1969/1970 Series No 4 (mimeographed)

KIRKHAM, E, Bruce, **The Building of Uncle Tom's Cabin** (University of Tennessee, 1977)

KNAPLUND, PAUL, **Sir James Stephen and the British colonial system. 1813 to 1847** (University of Wisconsin, 1953)

KNIGHTON, William, **Forest Life in Ceylon** (Londan 1854) Two vols.

KONDAPPI, C., **Indians Overseas 1838 - 1949** (Oxford University Press Bombay, 1951)

KURUPPU, N.S.G., "A History of the Working class Movement in Ceylon," **Ceylon Historical Journal**. Vol. 1 No 2. October 1951.

LEIBRANDT, H.C.V., (Ed) **Precise of the Archives of the Cape of Good Hope. 1649 - 1662 Part 2** (1899)

LEWIS, Frederick, **Sixty Four Years in Ceylon. Reminiscences of Life and Adventure** (Colombo Apothecaries Press, 1926)

LEWIS, J.P., **Tombstones and Monuments in Ceylon** (Govt. Press 1913)

LISTON, Robert, **Slavery in America** (Mc Graw Hill, USA, 1970)

LOOS, Dr. James, **On the Nature and Causes of Fevers in Ceylon.** (Colombo 1888)

LUDOVICI, Leopold, Rice Cultivation. It's Past History and Present Condition (Maitland and Co. Colombo 1867)

LUDOWYK, E.F.C, The Modern History of Ceylon (Weidenfeld and Nicolson London-1966)

MEHROTRA, S.R., India and the Commonwealth 1885 to 1929 (Allen and Unwin, London- 1965)

MEIER, A and RUDWICK, Elliot M., From Plantation to Ghetto. An Interpretative History of America's Black Past (Hill and Wang, New York, 1983)

MENDIS, G.C., (Ed) The Colebrook - Cameron Papers (University press, London 1956)
Two Vols.

MENON, Y.S., "Indians in Malaya," Indian and world Affairs (October / December 1945)

MEYWR, Eric, Between Village and Plantation. Sinhalese Estate Labour in British Ceylon (Colloques Internationaux Du Centre National De La Rechchere Seintifique, Paris, July -1978)

"From Internal to External Debt," in Malamound, Charles (Ed) **Debts and Debtors** (Vikas, New Delhi- 1983)

"The Plantation System and village Structure in Rural South Asia," in Robb, Peter (Ed) **Linkages, Change and Development** (Curzon Press, London 1983)

MILLIE P.D., Thirty Years Ago or Reminiscences of the Early Days of Coffee Planting in Ceylon (A.M and J Ferguson, Colombo 1878)

MILLS , L.A., Ceylon under British Rule (Oxford University Press, 1964)

MODDER, Frank, Gazetteer of the Puttalam District of the North Western Province (Govt. Press 1908)

MOLDRICH, Donovan, Somewhere a Child Is Crying. A plea for the abolition of corporal punishment of children and adults (Ceylon Printers, Colombo 1986)

NAMASIVAYAM, S., The Legislatures of Ceylon (Faber and London 1951)

NAWAZ, Dawood, Tea and Poverty (Urban Rural Mission, Christian Conference of Asia, Hong Kong -1980)

NEWTON, A.P., **A Hundred Years of British Empire** (Duckworth, London, 1947)

OBEYESEKERE, Gananath, **Medusa's Hair. An Essay on personal symbols and Religious Experience** (University of Chicago Press, 1981)

OLCOTT, H.S., **Old Diary Leaves 1893 to 1896** (Theosophical Publishing House, Madras, 1953)

PANDITARATNE, B.L., and SELVANAYAGAM, S., "The Demography of Ceylon an Introductory Survey," in **University of Ceylon History of Ceylon Vol. 3** Edited by K.M.De Silva.

PARRY, Benita, **Delusions and Discoveries. Studies on India in the British Imagination** (Penguin Press, London 1972)

PEEBLES, Patrick, **A Handbook of Historical Statistics** (G.H. Hall and Co. Boston, USA 1982)

PIELAT, Jacob Christian, **Memoir** (Trans. Sophia Peters. Govt. Press, -1905)

PIERIS, Sir Paul E., **Sinhala and the Patriots** (Colombo Apothecaries- 1950)

PEIRIS, Ralph, "Society and Ideology in Ceylon during a Time of Troubles," **University of Ceylon Review Vol. 9 No 3 July -1951**)

PIPPET, G.K., **A History of the Ceylon Police.** Vol. 1 1795 - 1870 (Times of Ceylon- 1938)

PORTER, Bernard, **The Lion's Share. A Short History of British Imperialism** (Longmans, London, 1980)

PRIDHAM, Charles, **An Historical, Political and Statiscal Account of Ceylon and its Dependencies** (London 1848) Two Vols.

PRINSEP, Val C., **Imperial India** (Chapman and Hall, London, 1877c)

RAGHAVAN, N, D, "**the Malabar Inhabitants of Jaffna**" in the **Sir Paul E.Pieris Felicitation Volume** (Colombo Apothecaries 1956)

RAJKUMAR, N.V, **Indians outside India** (All India Congress Committee New Delhi-1951)

RAMANATHAN, Sir Ponnambalam, "**The Ethnology of the Moors,**" **JRAS (SL)** Vol. 10 No.36, 1888

RANASINHA, A.G. CENSUS of Ceylon. 1946 Vol.1 Part 1 (Govt. Press)

RIDGEWAY, Sir Joseph West, **Speeches of His Excellency the Rt. Hon Sir West Ridgeway** (Govt. Press 1903)

ROBERTS, Michael, "The Master Servant Ordinances of 1841 and the 1860's and immigrant labour in ceylon" **Ceylon Journal of Historical and Social Studies** Vol 8. No's 1 and 2 Jan/Dec, 1965.

"Indian Estate Labour in Ceylon during the Coffee period (1830 to 1880)" in **The Indian Economic and Social History Review** Vol. 3 No.1 March 1966 and Vol.3 No.2 June 1961

"Observations on the Computations of Mortality among Indian Immigrant Labour, in the Coffee Period", **Ceylon Journal of Historical and Social Studies** Vol.9 No.1 January /June 1966

(With L.A.Wickremarathne) "Export Agriculture in the Nineteenth Century" in **University of Ceylon History** (Vol.3 (Ed) K.M.De.Silva)

"Labour and Politics of Labour in the late Nineteenth and early Twentieth Century," **Modern Ceylon studies** Vol.5 No.2 1974

Facets of Modern Ceylon History through the Letters of Jeronis Pieris (Hansa Publishers Colombo 1975)

ROYAL COLONIAL INSTITUTE **Centenary of British Rule in Ceylon** (london,1896,
Sabonadiere Willam, **The Coffee of Ceylon** (Guernsey UK 1866)

SAHA. Panchanaa, **Emigration of Indian Labour 1834 / 1900** (People's Publishing House, New Delhi, 1970)

SAMARAWEEERA,Vijaya, "The Colebrooke - Camern Reforms" in **University of Ceylon History of Ceylon** Vol.3 (Ed) K. M. De Silva

SANDHU, K.S., **Indians in Malaya. Some aspects of their immigration and settlement** (Cambridge University Press) 1969

SARKAR, I.J. Bahadur, (Ed) the other Indian. The Overseas Indians and their Relationships with India (Arnold - Heinemann 1979).N.K.The Demography of Ceylon (Govt.Press -1957)

SKINNER, Thomas, **Fifty Years in Ceylon. An Autobiography** (London 1891, Reprinted by Tisara Prakasakayo, Colombo -1974)

SLATER,Gilbert, Economic Studies. Vol.1. **Some South Indian Villages** (Oxford University Press -1918)

SNODGRASS, Donald R, Ceylon: **An Export Economy in Transition** (Richard D. Irwin, Illinois.1966)

STEUART, James. **Notes of Ceylon and its Affairs during the period of 38 years ending in 1855** (London 1862)

SUCKLING H., Ceylon. (By an officer late of the Ceylon Rifles) (Chapman and Hall, London, 1876)

SULLIVAN, Edward, **The Bungalow and the Tent or Visit to Ceylon** (Bentley, London, 1854)

TANNA, Kaju J. **Plantations in the Nilgiris. A synoptic History** Madras (1969)

THOMAS, S.M., **Tamil Church Mission** 1853 – 1953 (Colombo 1953)

TINKER, Hugh, a New System of Slavery. The Export of Indian Labor Overseas 1830 to 1920 (Oxford University Press 1974)

TOMLIN, E.W.F. (Ed) **Arnold Toynbee. A Selection from his works** (Oxford University Press 1978)

TOUSSAINT, J.R. **Annals of the Ceylon Civil Service** (Apothecaries 1935)

TROPICAL AGRICULTURIST Issues cited in text

URAGODA, Dr. C.G., **History of Medicine in Sri Lanka** (Colombo 1987)

VANDEN DRIESEN, I.H., "some trends in the Economic history if Ceylon in the 'Modern' period" **Ceylon Journal of Historical and Social Studies** Vol.3 No.1 Jan/June 1960

'A Comment' (Indian Mortality) **Ceylon Journal of Historical and Social Studies** Vol.7 No.2 July/Dec.1964

VANDERSTRAATEN, Dr. J.A., **A Brief Sketch of the Medical Services of Ceylon** (Colombo Apothecaries 1901)

VELUPILLAI, C.V., **Report of the National Union of Workers.**

Born to Labour (M.D. Gunasena and Co. Colombo -1970)

VILLIERS, Sir Thomas, **Mercantile Lore** (Colombo Observer Press 1940)

VLEKKE, Bernard H.M. Nusantara. **A. History of Indonesia** (Quadrangle Books, Chicago and Van Hoeve, The Hague -1960)

WAGNER, Richard H. Man and Environment (W.W. Norton, New York -1971)

WALL, George, **The grain Tax in Ceylon** (Independent Press - Colombo- 1890)

WEERAKODDY, D.P.M. 'The Earliest Greek Notices of Sri Lanka' Sri Lanka Journal of Humanities Vol -10,Nos land 2(1984)

WEERAKOON R. The Evolution of labour law in Srilanka (Ceylon Federation of labour Colombo-1986)

WESAMAPERUMA, Dharmapriya, **Indian Immigrant Plantation Workers in Ceylon. A Historical Perspective 1880 – 1910** (Vidyalankara University, Kelaniya, Colombo 1986)

WHITE, Herbert, **Manual of the Uva Province** (Govt. Press 1893)

WICKREMARATNE, L.A. "**Grain Consumption and Famine Conditions in late Nineteenth Century Ceylon**" Ceylon Journal of Historical and Social Studies New Series Vol.3 No.2 July/Dec.1973

(With Michael Roberts) "Export Agriculture in the Nineteenth Century" (See under Roberts)

WORLD HEALTH ORGANISATION Seminar papers at conference on cholera at Djakaria, November- 1969.

WRIGHT, Arnold (Ed) **Twentieth Century Impressions of Ceylon** (Lloyd's Greater Britain Publishing Co. Ltd., London -1907)

YULE, Henry and BURNELL, A.C.Hobson – Jobson (London, 1986 Edition)

தாண்டுக் சினிமயீல்

ஒடுக்கப்பட்ட சக்கள் வரலாறு என்பது வரலாற்றை புதிய நோக்கில் கிண்டு வரவெடுக்கான ஒரு புதிய முயற்சியாகும். கிழவே ஒடுக்கப்பட்ட சக்கள் பற்றிய ஆய்வுகளுக்கான அந்தவாராயாவும் அமைந்து. கிள்க்கள் வரலாறு சீத்தாந்தி ரீயான ஆய்வை டட்டேன்றி ஏழை விவசாயிகள், ஸ்ரூபா ஷெய்ப்பேர், நொட்டிலாஸர்கள், ஒடுக்கப்பட்ட சாத்தினைச் சேர்ந்த பெண்கள் ஆகியோரின் வாழ்வாளாரும் பற்றியதாகவும் அமைந்து.

அவர்களும் மனிதப்பிறவிகள், சிந்திப்பவர்கள், தீர்மானங்களை மேற்கொள்பவர்கள் மற்றும் சமூகத்தில் இவ்வாறு வாழுவது, அதில் தமது பங்களிப்பு என்ன என்பதைப் பற்றி சிந்திப்பவர்கள். இவ்வாறான விடயங்கள் வரலாற்று எழுத்துக்களில் கருத்தில் கொள்ளப்படாதவை. உயர் குலத்தவர் போன்று இவ் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தமது சிந்தனைகளையும் அவலங்களையும் பங்களிப்புக்களையும் பற்றி எழுதி ஆவணப்படுத்தி வைக்கவில்லை. கற்றவர்களாக இருந்த உயர் மட்ட சமூகத்தினர் தம்மைப்பற்றி ஆவணங்களை தயாரிக்க முடிந்தது. இத்தகைய பின்புலத்திலேயே ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வரலாற்று வரைவியல் எழுகின்றது.

கிராமசி அக்காலத்தில் முசோலினிக்கு எதிரான கருத்துக்களை வெளியிட்டார். அவனுடைய சர்வாதிகார ஆட்சிக்கு எதிராக மக்கள் தம்மை ஒருங்கிணைத்து முசோலினியின் அரசாங்கத்தை மாற்றிட வேண்டும் என்றார். அவருடைய சிறை வாழ்க்கை பற்றி விரிவாக எழுதினார். அவருடைய எழுத்துக்கள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வரலாற்றிற்கு முன்னொடியாக அமைந்தன.

முறையான ஆய்வாளர்களின் எழுத்து நடைக்கும் ஆய்வேட்டுப் பணிக்கும் சில வரையறைகள் உண்டு. இங்கு உணர்வுகளுக்கு இடமிருக்காது. நிகழ்வுகளுக்கு வியாக்கியானமனித்தல் மற்றும் அவ்வியாக்கியானங்களில் சொந்த முற்கோடல்கள், உணர்வுகள் படியாத மொழி நடையைப் (dispassionate language) பயன்படுத்துதல் என்பன இவற்றில் முக்கியமானவை.

இவ்வியாக்கியானங்கள் முற்றிலும் விஞ்ஞானப்பாங்குடன் அமைதல் பெரிதும் வேண்டப்படுகின்றது. கலையைப் படித்துதான் கூடிய இலக்கியப்பாங்கான மொழிநடை ஆய்வேடுகளில் தேவைப்படுவதில்லை. அது வலியுறுத்தப்படுவதுமில்லை.

இதனால் ஆய்வேட்டுக் கட்டுரைகள், கட்டுரை இலக்கியம் என்ற வகைப்பாட்டுக்குள் உள்ளடங்கா. ஆய்வேடுகள் இலக்கிய ஏடுகள் என்று எடுத்துக்கொண்டால் இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் பெயர் மற்றவர்களை விட சமூகத்தின் கவனத்தைக் கவர விசேட காரணம் உண்டு. இலக்கிய ஏடுகளின் உள்ளடக்கம் சமூகத்துடன் நெருங்கி இருப்பதாலும் அவற்றின் கலைத்தன்மையுடன் சமூகம் ஒன்றிப்போவதாலும் அவை சமூகத்தில் ஆழமாக நிலை பெற்றுவிடுகின்றன.

பேராசிரியர்
சோ. சுந்தரசேகரன்

விலை: ரூபா 1800.00

ISBN 978-955-0811-06-9

9 789550 811069